

AZƏRBAYCAN NAĞILLARI

BEŞ CİLDDƏ

I CİLD

“ŞƏRQ-QƏRB”
BAKİ-2005

Toplayıb tərtib edəni:

Hənəfi Zeynalli

Nəşrə hazırlayanlar:

**İsrafil Abbashı
Rza Xəlilov
Maarif Teymur**

Redaktoru:

İsrafil Abbashı

398.2'094754 - dc 21

AZE

Azərbaycan nağılları. Beş cildə. I cild. Bakı, “Şərq-Qərb”, 2005, 360 səh.

“Biri vardı, biri yoxdu...” möcüzəsi əsrlərdən-əslərə, nəsillərdən-nəsil-lərə keçmiş, dildən-dilə, yaddaşdan-yaddaşa köçə-köçə milyon-milyon insan ömrünü yaşayaraq bugününümüzədək gəlib çatmışdır. Əbədi gözəlliyə qovuşmaq istəyindən doğulan, şirin-şəkər dillərdə yaşaya-yaşaya şirinləşən, yüzilləri adladığca daha da cəlalanan söz-fikir incilərimiz – nağıllar yenə də insanları öz işığına toplayır.

Haqqın nəhaqq üzərində qələbəsinin aparıcı olduğu bu zəngin el yaradıcılığı nümunələrində qəhrəman hər cür çətinliyə üstün gəlir, öz böyük arzularına çatır. Lakin xoşbəxt həyat asanlıqla qazanılmaz. Nağıl qəhrəmanı son dərəcə ağır imtahanlardan çıxmalı olur; sehrkar varlıqlarla, fəvqəltəbii güclərlə çarpışır, bu müdhiş qüvvələrin qırılmaz təlsimlərinə qarşı dayanır...

Beşcildlik “Azərbaycan nağılları”nın təqdim olunan I cildinin əsasında milli folklorun toplanması, nəşri və araşdırılmasında böyük xidməti olan Hənəfi Zeynallının “Azərbaycan nağılları” toplusu dayanır. Hələ 1936-cı ildə nəşrə hazırlanmış həmin toplama-tərtib işi bu gün də el arasında geniş yayılan nağıllarımızın böyük qismini əhatə edir. Topluda yer alan, milli koloritlə zəngin nağıllar vaxtilə Azərbaycanın dəyişik bölgələrindən yazıya alınmışdır.

ISBN 9952-418-70-9

© “ŞƏRQ-QƏRB”, 2005

Azərbaycan Respublikasının Prezidenti

İLHAM ƏLİYEVİN

“Azərbaycan dilində latın qrafikası

ilə kütləvi nəşrlərin həyata

keçirilməsi haqqında”

12 yanvar 2004-cü il tarixli sərəncamı

ilə nəşr olunur və ölkə kitabxanalarına

hədiyyə edilir

REDAKTORDAN

Azərbaycan folklorunun toplanması, nəşri və araşdırılmasında xüsusi xidməti olan Hənəfi Zeynallının (1896–1937) irsində indiyədək işıq üzü görməmiş əsərlərindən biri də “Azərbaycan nağılları” toplusudur. Nağıllarımızın böyük bir qismini əhatə edən bu toplama-tərtib işi 1936-cı ildə çapa hazırlanmış, lakin müəllifin həbsindən (28 yanvar 1937) sonra bir sıra əsərləri ilə yanaşı Azərbaycan Elmlər Akademiyasının xüsusi fonduna göndərilmişdir.

Toplama-tərtib işinin əlyazması (latın əlifbasında olan makina yazısı) hazırda Azərbaycan Respublikası Milli Arxiv İdarəsi Ədəbiyyat və İncəsənət Arxivinin H.Zeynallının adı ilə bağlı xüsusi fondunda (sayı 160, №1) saxlanılır.

“Azərbaycan nağılları” toplusundan bəlli olur ki, H.Zeynallı bu tərtib işini üç cildə nəşr etdirməyi nəzərdə tutmuş, bu məqsədlə I cildə 21, II cildə 23, III cildə isə 28 xalq nağılı (cəmi 72) daxil etmişdir. Özünü hər üç cildin toplayıcısı kimi təqdim edən müəllif, görünür, məhz bu səbəbə görə də nağılların toplayıcısı və söyləyiciləri haqqında məlumat verməmiş, başqa sözlə, pasportlaşdırma qeydi aparmamışdır. Bununla yanaşı, “Azərbaycan nağılları” toplusuna əksəriyyətinin toplayıcısı və söyləyicisi bəlli olan 20 nağıl daxil edilmişdir ki, H.Zeynallı onlar haqqında aşağıdakı məlumatı vermişdir:

Toplayıcı H.Əlizadə – “Axvay” (söyləyəni Əziz Əsgər oğlu, Qazax, Köçəsgər kəndi); “Peşə dalınca” (söyləyəni Şamil Aslan oğlu); “Lala-Nərgiz” (Söyləyəni Qədir Mərdan oğlu, Tovuz, 1933); “Yeddi qardaşlar” (söyləyəni Nazlı İsgəndər qızı, Qazax rayonu); “Barxudarin baxtı” (söyləyəni Həsən Həsənov, Qazax, Köçəsgər kəndi); “Şahşanqar” (söyləyəni Heybət Məhəmməd oğlu, Qaryagin rayonu, 25.X.1933); “Qızıl və ilan” (söyləyəni Hümət Ağayev, Qaryagin rayonu, 1934); “Kosa” (söyləyəni Səkinə Kərbəlayı Məhəmmədəli qızı, Qaryagin, 1934).

Toplayıcı Ə.H.Tahirov – “Gül ilə sanavar” (Bakı, Nardaran kəndi); “Mərdnən Namərdin nağılı” (söyləyəni Fatma Nəsir qızı, Bakı, 1934); “Dünya gözəli”; “Molla Əli Pənah” (söyləyəni Həbib, Bakı, Buzovna kəndi, 1933); “Keçəl baci oğlu” (söyləyəni Xədicə Hüseyn qızı, Bakı, Maştağa kəndi); “Axundla keçəl” (Bakı, Binəqədi kəndi, 1936); “Keçəllə tacir” (söyləyəni Mahmud Əzim oğlu, Bakı, Binəqədi kəndi, 10.V.1936).

Toplayıcı M.H.Təhmasib – “Şahzadə İbrahimin nağılı”, “Üç Şahzadə”, “Hazaran dastan bülbulü” (söyləyəni Baxşəli Sultanov, Bakı, 17.VII.1934).

Toplayıcı Bəqı Hüseynov – “Həzər”, “Keçəlin divanı” (söyləyəni Zibəyde, Naxçıvan, Ordubad rayonu).

H.Zeynallı tərtib işində nağılları məzmun və ideyalarına görə (sehirli nağıllar, məişət nağılları, heyvanlar haqqında nağıllar, tarixi nağıllar və s.) təsnif etmədən düzmüşdür. Odur ki, bu sıralanmanın (ardıcılığın) hansı prinsipə söykəndiyi bəlli olmur.

Topluda özünə yer tapan nağılların dilindən (dialekt və ləhcə xüsusiyyətlərindən), bir çoxunun isə hansı bölgədən toplanmasının qeyd edilməsindən aydın olur ki, onların toplandığı areal Azərbaycanın əksər rayonlarını əhatə edir.

Əlyazması (makina yazısı) üzərində müəllifin öz dəst-xətti ilə aparılmış təshihlər belə bir qənaət doğurur ki, H.Zeynallı nağılların mətnlərində redaktə xarakteri daşıyan bir çox düzəlişlər aparmış, buraxılmış orfoqrafiya və üslub səhvlərini islah etməyə çalışmışdır. Lakin nə tərtib işindən, nə də uyğun arxiv sənədlərindən gələcək kitabın kim tərəfindən redaktə ediləcəyi (redaktoru) bəlli olmur.

H.Zeynallının “Azərbaycan nağılları” toplusunun beşcildlik “Azərbaycan nağılları”nın təkrar nəşri tərkibində bir cild halında çapa hazırlanması məqsədyönlü sayılmış və bu sətirin müəllifi ilə filologiya elmlər namizədi Rza Xəlilov həmin məqsədlə iki məsələyə xüsusi diqqət yetirmişlər:

– zəif təsir bağışlayan, nağıl janrının daxili tələblərinə cavab verməyən, süjet və epizodlarında məntiqi ardıcılıq gözlənilməyən nağıllar topludan çıxarılmışdır;

– dili, ləhcəsi və üslubu qorunmaqla mətnlər üzərində redaktə işi aparılmış, anlaşılmayan cümlələr, təhrif olunmuş bir çox söz və ifadələr dəqiqləşdirilmişdir.

H.Zeynallının toplayıb tərtib etdiyi nağıllarda milli kolorit üstünlük təşkil etmiş, onların dilində isə əsasən, iki istiqamət özünü göstərmişdir. Belə ki, nümunələrin bir qismi sırf dialektlə, əksəriyyəti isə xalq danışığı dilində təqdim olunmuşdur. Şübhəsiz ki, bu, ifaçılıq sənətindən, söyləyicilərin söyləmə tərzindən irəli gəlmişdir. Mətnlər çapa hazırlanarkən onların üslubuna əsasən toxunulmamış, H.Zeynallının təqdimatında verildiyi şəkli qorunmuşdur.

Öncə qeyd edildiyi kimi, topluda nümunələrin söyləyiciləri haqqında məlumat verilməmişdir. Tərtib işi ön söz, izah və qeydlərlə də təchiz edilməmişdir. Nəşrə daxil edilən “Azərbaycan nağılları haqqında” adlı giriş məqaləsi isə H.Zeynallının xatırladılan fondunda qorunan nağıllar haqqındakı araşdırmaları arasından seçilmişdir. Müəllifin nağıl janrı barədə Azərbaycan və rus dillərində yazmış olduğu bir neçə giriş məqaləsi, nağıllar haqqında olan izahlı bibliografiya, izah, şərh və qeydlər təsdiq edir ki, H.Zeynallı ötən yüzilliyin 30-cu illərində Azərbaycan nağılları ilə bağlı çoxyönlü axtarışlar aparən ilk tədqiqatçılardan olmuşdur. H.Zeynallının giriş səciyyəli araşdırması isə Azərbaycan nağılları haqqında ümumi bilgi verdiyi üçün ondan ön söz kimi faydalanmaq məqsədyönlü sayılmışdır.

H.Zeynallının giriş məqaləsi çapa hazırlanarkən redaktə səpkili bir sıra dəqiqləşdirmələr aparılmış, mövzu və problemdən faydalanmış qaynaqlar (ətək yazıları) isə müasir tələblərə uyğunlaşdırılmışdır. Bununla bərabər Azərbaycan, həmçinin müxtəlif xalqların nağılları ilə bağlı söylənen müləhizələr tamamilə qorunmuş, mətnə ciddi heç bir müdaxilə edilməmişdir.

H.Zeynallının “Azərbaycan nağılları” toplusundakı örnəklərin (təəssüf ki, onlar sonrakı onilliklərdə müxtəlif ünvanlarda ayrı-ayrı müəlliflərin adları ilə bağlı dəfələrlə nəşr olunmuşdur) qaynaqlarını müəyyənləşdirmək, nağıllar barədə yazdığı çoxyönlü araşdırmaları dəyərləndirmək imkan xaricindədir. Bu işi bir vəzifə kimi gələcək tədqiqatçıların öhdəsinə buraxırıq.

H.Zeynallının toplayıb çapa hazırladığı Azərbaycan nağıllarının 70 ildən sonra doğma oxucusu ilə qovuşmasını mühüm mədəni hadisə sayır və onun ruhu qarşısında mənəvi borc hesab edirik.

AZƏRBAYCAN NAĞILLARI HAQQINDA

Nağılar, hekayətlər, qaravəllilər və lətifələr azərbaycanlıların zəngin və müxtəlif şəkili el yaradıcılığı növlərindən bir qismidir. El yaradıcılığının bu fantastik təhkiyəvi növünün pərdəsi altında Azərbaycan əməkçi elinin tarixi keçmiş, ictimai əlaqələri, əməl və arzuları ilə etiqadları, inanışları canlanan kimidir.

Nağılar onları yaratmış olan insan cəmiyyəti qədər qədimdir. Bunlar el yaradıcılığının bir növü kimi uzun zamanlar bilgi və bədii həyəcanın mənbəyi olmuş, bir sıra həyatı bağları, təbiətlə, ayrı-ayrı şəxslər və kütlələrlə olan əlaqəni sürətləndirmiş, ibtidai insan isə bunların hamısını öz yaradıcılığı ilə bəzəmiş, şəxsləndirmiş, nəsildən-nəslə söyləyərək əbədiləşdirməyə çalışmışdır.

Nağıllara diqqət etdikdə bir sıra mifoloji (əsatiri) süjetlərə təsadüf ediləcəyi bəllidir. Bu süjetlərin ən qədim zamanlardan sinfli cəmiyyət təşəkkül etmədən çox-çox əvvəlki dövrlərdən xəbər verdiyinə şübhə yoxdur. Bu kimi nağılar onu yaradan, öz mühitində bəsləyən və yaşıdan hər hansı bir elmin totemik təsəvvürlərini və ya qədim insanın təbiətə qarşı fikir, duyğu və xəyallarını, bir sözlə, naturalist və sehrli (nağılı) görüşlərini ifadə edir.

Bu kimi süjet, yaxud “motiv”lərin qədimliyini anlamaq üçün nağıllarımızda ən çox təsadüf olunan motivlərə diqqət edilməlidir. Bunlarda möcüzəli bir surətdə dünyaya gəlmiş uşaqlar nağılın qəhrəmanı olur, sonradan padşahın taxtına yiyələnirlər.

Bu süjet yalnız bizim bu gün eşitdiyimiz Azərbaycan nağıllarında deyil, ta qədim Misir nağıllarında da vardır. Misir nağılları sirli bir surətdə doğulmuş uşaqların axırda firon taxtına sahib olacağını qabaqcadan xəbər verir¹. Bütün dünya folklorunda olan bu süjet, adəti üzrə nağılın başlanğıcını təşkil edir. Yalnız köhnə dünyanın xalqları, Şimali Amerika telengitlərinin nağıllarında da belədir. Lakin qədim Misir nağıllarında “Anup və Bata qardaşlarının romanı”nda bu süjet sona yaxın verilir² və burada da arvadın ağzına düşmüş əncir ağacı yarpağından arvad hamilə olur və doğduğu oğlan Misir padşahının (fironun) vəliəhdi olur³. Sonra insanın ölməzliyi süjetini, bizim nağıllardan “Nar qızı” və başqalarında görüldüyü kimi, həmin yuxarıda adını çəkdiyimiz Misir nağılında da görmək olur.

Ayin, sehr mahınları, tapmacalar, ovsunlar, əmək nəğmələri ibtidai tayfalarda mövcud olmaqla bərabər, qədim insanın dünyanı duyusu və anlayışı

¹ Вах. И. М. Викситель. Древнеегипетская повесть о двух братьях, М., 1917, Предисловие, с.4

² Yənə orada, səh.10

³ Yənə orada, səh.49

əasında meydana gəlmişdir. Məsələn, Amerika və Avstraliya tayfalarının inanışına görə bir düşmənin heykəlini düzəldib ona əzab verilərsə və onun ürəyi çıxarılıb əzilsə, düşməni ölər. Və ya yaxın bir insanın başına bir müsibət gələcəyi onun buraxıb getdiyi şeydə də öz əlamətini göstərə bilər. Bu zehniyyətin nağıllarda eynilə inikas etdiyini görmək mümkündür.

Məsələn, qədim Misir nağılında deyilir ki, “Batanın böyük qardaşı Anup öz evinə gəldi, oturdu, əllərini yudu, ona bir qab pivə verdilər. Pivə köpük idi. Ona ikinci qabı çaxırla bərabər verdilər. O da bulandı¹. Bu, qardaşı Batanın ölməsi əlaməti idi. Türk nağıllarında şah qızının ölümcül bir halda olması üzükdən məlum olur. Bu ibtidai dünyagörüşləri bugünkü nağıllarda əbəs yerə qalmamışdır. Bunun izlərini Azərbaycan xalqının etnoqrafiyasında tapmaq çətin deyildir. Məsələn, bəzi kəndlərdə qadınlar öz günlərinin uşağını qarğayıb onun heykəlini qəbiristanlıqda basdırdıqlarına az təsadüf etməyirik. Salyan ətrafında zəlzələ olan vaxt yerin altında yeriyan cinsləri saxlamaq üçün yerə şiş basdırırdılar. Bakı kəndlərində qapıya, getdiyi yerdən gec gələn ailə üzvlərini tez qaytarmaq üçün (kənara) şiş basdırılır. Guya bura şiş basdırdıqda orada həmin şəxs rahatsız olacaqmış. İndi izləri qalmış inanışların vaxtilə bir dini təsəvvür sistemi olduğuna heç şübhə yoxdur. Əlbəttə, qədim dövrün insanları həyatlarında tətbiq etdiklərinin bir qismini nağılda daha bədii bir şəkildə eşitdikdə ona inanacaqdı! Əlbəttə, buna inanmaqla bəzən o, öz ayinlərindən nağıllarda da istifadə edəcəkdə. İnsanlar nağıllarda göstərilən qərribə şeylər, təbiətin mövhumı qüvvələri içərisində özünün dost və düşmənlərini görürdü. İş belə olduqda mühitə təsir edə biləcək bütün sehrli qüvvəyə malik təsirləri, löhləri, ovsunları, caduları və qarğışları bilmək lazım gəlirdi. İndiki nağıllar bunların heç birini təkrar etməsə də, onların nə yerdə işləndiklərini, təsirlərini və nəticələrini müəyyən dərəcədə təfəsililə qoruya bilmişdir.

Nağıllar hadisələri ümumiləşdirir, haqqında bəhs edilən hadisə Misir-dəmi, Çindəmi və ya İran şəhərlərinin birindəmi baş verir-versin, eşidən üçün maraqlıdır. Nağıllarda adamın dost və düşmənləri, ümumiyyətlə, bütün xarakteristikası ilə tanınır. Buna görə də nağıllarda bir hadisədən bəhs edərkən qəhrəmanın “doqquz ölkə arxasından” gəldiyi söylənilir, nağılçı onu dağlardan yel kimi, dərələrdən sel kimi, badeyi sərsər kimi atın üstündə gəzdirir, tipik olaraq, “biri vardı, biri yoxdu, Allahdan başqa heç kəs yoxdu, bir paçcah vardı, bunun üç oğlu vardı”, “Günlərin birində bir yoxsul kətti getmişdi tikan qırmağa” və s. deyər təqdim edir.

Nağıllar hekayənin (novellanın) əksinə olaraq, təsvir etdiyi hadisənin gerçək, həqiqi olmasını sübut etməyə çalışmayır².

¹ Древнеегипетская повесть о двух братьях, с.42

² Bu xüsusi R.O.Şorun “Pañçatantra”nın tərcüməsinə verdiyi müqəddiməyə bax: “Pañçatantra”, M., 1930, s.15-16

Nağılların süjetlərini analiz etdikdə onlarda ən qədim iqtisadi stadiyaların və ictimai inkişafların izlərini tapmaq asandır. Burada bəzən mülkiyyətin törəməsi, şəxsi əkinçiliyin başlanması, kişi və qadın münasibətləri və i.ə. birər-birər göz önündən keçib gedir. Kəlləgöz nağılları, İskəndər Zülqərneyn haqqındakı rəvayətlər, əfsanələr indiki Azərbaycanın daxil olduğu Arran ərazisinin yunanlar tərəfindən zəbt edilməsi və ya daha başqa tarixi hadisələrin abidəsi deyildirmi?

Lakin burada bir “əmma” lazım gəlir. Bəzən nağıl heç bir tarixi hadisəni söyləmək məqsədini daşımır. Müəyyən iqtisadi əlaqələrə və ictimai münasibətlərə dair nağıllar bəzən heç bir göstəriş və ya eyham gözləməyir¹. Məsələn, bir gün İskəndər Zülqərneyn ovdan gələrkən başını, üzünü tük basmış olduğunu görüb dəlləyi çağırır ki, başını qırxsın. Dəllək ülgüc-büləni çıxarıb, sabun hazırlayır, əlini padşahın başına uzadanda, İskəndər onu saxlayır: – Bax, – deyir, – burada sənnən başqası yoxdur. Sən mənim başımı qırxanda gördüyün sirri bir adama demiş olsan, başını sənnən qabaqkılının başı kimi vurduracağam. Dəllək padşahın təsküləhını qorxa-qorxa götürür, amma heç bir şey görmür. Ürəyi bir az sakit olur. Padşahın başını islatmağa başlayanda İskəndərin onu nə üçün sınağını başa düşür. Onu fikir götürür. Padşahın boynunu, boğazını isladır, xəbər almadan İskəndərin başını da islatmağa başlayır. Birdən tüklərin arasında bitən iki buynuz onun əlinə ilişir. Dəllək vahimə ilə çəkilir.

Bu zaman İskəndər şəhadət barmağını dodaqlarının üstə qoyub hökm edir ki, səsinə çıxartmasın. Günlər keçir. Dəllək bu sirri saxladıqca qarnı şişir. Axırda qərara gəlir ki, bu sirri qarımda saxlayınca, qoy gedim dağa-daşa deyim. O, çölə gedir, ağzını bir suyu qurumuş quyuya tutub deyir: “İskəndərin buynuzu var, buynuzu var, buynuzu!”.

Bunu quyuya deyəndən sonra evinə gəlir, görür ki, hər şey öz qaydasındadır. Bundan bir neçə vaxt sonra həmin quyunun üstündə bitən qamışı bir çoban kəsir. Ondan özünə bir tütək qayırır. Bu tütəyi çalanda qamışdan səs çıxır: “İskəndərin buynuzu var, buynuzu var, buynuzu!”. Beləliklə, İskəndərin iki buynuzu olduğu aşkar olur. Buna görə də ona “Zülqərneyn” deyirlər.

Burada artıq ictimai və iqtisadi əlaqələr görünməsə də, sirrin aşkara çıxması kimi didaktik bir məqsəd vardır ki, öz sirrini kimsəyə asma! “Qız qalası” əfsanəsi də bu qəbildəndir.

İnsanların ayrı-ayrı heyvanlara qarşı münasibətindən törəyən əlaqəsini anladan totem hekayələri get-gedə cəmiyyətin dəyişməsilə dəyişib qulyabanı, hal anası hekayələrini meydana gətirir.

Bu qəbul nağıllar mühüm elementlərlə doludur. Məsələn, biri nağıl edərkən babası, nənəsi və ya ulu babasının qulyabanını görmüş olduğunu söyləyir.

¹ Buna baxmayaraq, nağılları yaşadan iqtisadi və ictimai dövrləri onların içindən çıxarmaq olur.

Guya qulyabanı qorillaya bənzər sarsaq, tüklü bir məxluq imiş. Nağılcının atası, yaxud babası qulyabanını meşədən tutub evə gətirmiş, yaxasına yekə bir iynə sancıb bunu özünə qul edibmiş. Qulyabanı hər şeyi tərs anlayır, istənilən şeyi əmələ gətirir, suya, oduna gedir və s. Qulyabanı ölçü bilməzmiş. Bunu odun gətirməyə göndərdikdə gedib meşənin otuz-qırx ağacını qırar və həyəti, damı odunla doldurarmış. Qulyabanı dəmirdən qorxduğu üçün yaxasındakı iynəyə əl vurmağa cəsarət etmir, küçədə oynayan uşaqlara şirni verərək iynəni çıxartdırar və sonra qaçarmış. Ertəsi gün evə gətirdiklərini tamamilə geri daşıyarmış.

Hal anasına gəldikdə, buna bəzən “həmzad” adı da verilir. Bu da doğan arvadların, yenicə dünyaya gətirdikləri uşağın ciyərini çıxarıb aparmış. Ona görə də bəzən yenicə doğmuş arvad bayıldıqda “onu hal aparmış” deyirlər. Şəhərin və kəndin avam xalqı isə bunu mövhumi bir şəxs kimi təsvir edir. Hətta kəndlərdə doğan arvadın bayıldığı zaman “hal anasını” qaçırmmaq üçün evdə tüfəng atırmışlar və s. Əslində isə doğan arvad ağrının gücündən bayılarsa, doğulacaq çəğanın boğulması qorxusu və bir sıra başqa nəticələr törəməməsinin qarşısını almaq üçün qadını bayılmağa qoymazmışlar. Lakin hal anasından bəhs edən avam nağılcı belə deyir: nənəsi çay başında paltar yuyarkən, hal anasının əlində ciyər su üstünə gəldiyini görür, hal anası ciyəri suya salmaq istəyir. Bu dəmdə nağılcının nənəsi ona mane olur və bu surətlə doğan arvadla uşağı ölümdən qurtarmış olur.

Daha fantastik olan div haqqında nağıllar xüsusi bir mövqə tuturlar. Div və ya dev (bəzi yerlərdə döy də deyilir) nağılları Azərbaycan elləri içərisində çox yayılmış nağıllardandır. Divlər bir, üç və yeddi başlı olarmış. Bunların canı şüşədə olur, özündən xaricdə saxlanır, bu qabı əldə edib qıran adam divə qalib gəlmiş. Bu divlərin ən dəhşətli “ağ div” imiş.¹

Firdovsinin təsvirlərinə əsasən, divlər haqqında olan nağıllar ən qədim İran nağılları ilə əlaqədardır. Lakin həmin adamyeyən vəhşilər əski monqollarda da “Əməgən” adı ilə məşhurdur. Ancaq bunların təsiri Azərbaycan nağıllarında görünməyir.

Xalq yaradıcılığının (folklorun) bütün başqa növləri kimi nağıllar da ən qədim zamanlardan insan nəsilləri, insan cəmiyyətilə birlikdə inkişaf edərək cəmiyyət quruluşunun dəyişməsilə pədərsəhi, quldarlıq və ya feodal mühitlərində mündəricəsini dəyişə bilmişdir. Lakin bu dəyişmə nə qədər dərin olur olsun keçmiş epoxalardakı ictimai əlaqələrin ayrı-ayrı yönləri nağıla daxil olmuş, yeni ünsürlər ilə çulğalaraq bizə qədər gəlib çatmışdır. Məsələn, nağılın içində bir tərəfdən şəhərdə inkişaf etmiş ticarət əlaqələri ilə yan-yanə, kənd yoxsullarının – rəncbərlərin mülkədar, padşah, vəzir və s. tərəfindən

¹ İstər İran xalqları, istərsə azərbaycanlılar arasındakı qənaətə görə, divlər Şimalı İranda Gilan meşələrində yaşayırlarmış.

soyulması, qul əməyinin istismarı və bunların arasında sinifli cəmiyyətdən əvvəlki dövrləri andıran hadisələr və mifoloji dünyagörüşləri bir nağıla toplanmış hallarda az deyildir.

Bu da nağılların nə kimi etaplar keçirmiş olduğuna bir dəlildir.

Bu kimi vertikal baxış nağılın, belə demək mümkündürsə, “yaşını” təyin etməyə imkan verir, üfqi baxış isə nağılın eldən-elə, ölkədən-ölkəyə keçməklə nə kimi dəyişmələrə təsadüf etdiyini göstərir.

Xalqların ta ibtidaidən istər döyüş, istərsə sülh-saziş, ticarət yolları ilə bir-birləri ilə daimi əlaqədə olduğunu hər kəs bilir. Belə bir qarşılıqlı əlaqə nəticəsində hər bir tayfa, hər bir cəmiyyət başqasından, qonşu tayfadan, özge bir mühitdən aldığı folklor materialını mənimsəyir, öz zövqünə uyğunlaşdırır və axırda öz malı eləyir. Lakin yeni mühitə düşən nağıl, yeni ünsürləri qəbul etməklə bərabər, əvvəlki yerindən gətirdiyini də saxlaya bilər. Qəhrəmanların adı, iştirak edənlərin xarakteristikası və nağılın başqa komponentləri bunu aydın göstərir.¹

Misal üçün, Naxçıvandan toplanmış “Hazaran dastan” nağılını götürək. Nağılın süjeti belədir: Padşah misilsiz bir bağ salır. Bu bağ bəzəmək üçün “Hazaran dastan” – bülbul lazım olduğunu bir dərviş ona söyləyir. Şahın iki böyük oğlu bülbul üçün gedir. Lakin bülbulün sahibəsinin əlinə düşdükdə onun qulu olub qalırlar. Şahın üçüncü oğlu bir çox əngəllərə üstün gəldikdən sonra bülbul yiyəsi cadugər qızın bağına çatır, “Hazaran dastan”ı qəfəsilə götürüb tilsimi sındırır və atasının yanına dönür. Cadugər qız bülbulü aparan qəhrəmanı arayıb, iki qardaşın yalan söyləyərək qəhrəmanlığı özlərinə isnad verdiklərini açır. Və əsl qəhrəmanın kim olduğu meydana çıxır. Sonra üçüncü şahzadə Hazaran dastan gülünü də gətirir.

Erməni nağılları içərisində də bunun variantı (“Hazaran bülbul”)² olduğunu görürük. Nağılların adını təhlil etmiş olsaq, “Hazaran” sözünün farsca (“həzar”), “bülbul”ün də ərəbcə olduğunu fərq edirik. “Hazaran dastan” – min cür dastan söyləyən deməkdir. Əsatiri məxluq olan “hazaran bülbul” adı da buradan gəlir. Lakin bu ad erməni nağılçısı tərəfindən təhrif edilmişdir. Əslinə baxılsa, buradakı baş qəhrəmanın adı Alo-Dinodur. Bu da əslən ərəbcə “Ələddin”dən alınmış və istər Türkiyə, İran müsəlmanları və istərsə Şura Şərq ellərindən tatar, türk, ləzgi və s. içərisində yayılmış bir addır. Erməni nağıllarına yazdığı müqəddiməsində Marietta Şahinyan belə deyir: “Hazaran bülbul” və sehrli gözəl qızları qorxusuz öldə edən Alo-Dino və

¹ Burada nağılçıların xarakteristikasını vermədiyimiz üçün onlardan bəhs etməyirik. Yeni gəlmişkən, hər bir nağılçı aldığı ifadəni saxlamaqla öz yerli şivəsini də, yerli ənənələrini də, etiqadlarını və görüşlərini də nağıla aşılayır və bununla da əvvəlki mühitində öyrəndiyi nağılları yayır.

² Армянские сказки. Academia, I cəpəri, 1930, səh.168-192

Çuqqo şahzadələr maraqlı nağıl qəhrəmanlarındandırlar. Maraqlı burasıdır ki, bunların adları ermənicədən deyil, türkcədən gəlir”¹. M.Şahinyanın heyreti bizcə tamamilə anlaşıqlıdır.

Lakin biz “nağıl, içərisində yayıldığı mühitin ünsürlərini qəbul edir” – demişdik, dediklərimiz bu nağılda tamamilə yerini alır.

Alo-Dino deyir:

– Elə isə bu üç arvadı və quşu sənin yanında qoyub, qardaşlarımla dalınca gedirəm.

– Yaxşı, oğul (deyə qoca cavab verdi – Z.H.), qoy bu, Allah amanatı olsun, yeri.

Alo-Dino şəhərləri gəzərək uzun zaman qardaşlarını aradı, heç yerdə tapa bilmədi. Bir şəhərdə onu qonaq çağırdılar. O, ev yiyəsindən soruşdu:

– Burada qəribləri necə tapırlar?

Ev yiyəsi cavab verdi:

– Kilsədə! Şəhər tezdən get o kilsənin zəngini çal və yeddi öküz qurban kəs. Qəriblər bu kilsədə ibadət edildiyini və ehsan veriləcəyini bildikdə hər tərəfdən oraya toplaşarlar, sən də aradığını asanlıqla taparsan.

Bu nağılda erməni mühitinin yeni ünsürü bu başdan nağıla yerləşdirilən kilsə məsələsidir. Nağıl belə başlayır:

“Padşah kilsə tikdirirkən bir zahid gəlib dedi:

– Kilsə çox gözəldir, ancaq bunun içində bircə şey – hazaran bülbül çatmayır”, – deyilməklə dini xristian elementi bu nağıla girmişdir. “Qəriblər kilsəsi” də dediyimiz elementlərdəndir.

“Cadugər ilə onun şeyirdi” nağılı bizim üçün aydın misal ola bilər. Bu fantastik nağıl, demək olar ki, bütün dillərdə vardır. Bu nağıl türkcə “Axvay”, “Oxqay”, “Oxay”, ermənicədə “Oxik”², ruscada həm prof. Zeleninin yazmasında “Ox”³, həm də M.Q.Azadovskinin yazmasında “Koldun i ef uçenik”⁴, abxazca “Xaytın”⁵ və i.ə. adları ilə məşhurdur⁶. Bu nağılın süjeti bütün dillərdə eynidir. Yoxsul bir kəndli oğlu üç il cadugərin şeyirdi olur. Vaxtı tamam olanda ustadından daha bilikli çıxır. Cadugər rəqibini yox etməyə çalışır. Lakin şeyirdi müxtəlif cildlərə girərək ona qalib gəlir, onu yox eləyir, özü də padşah qızını alır. Zeleninin qeydinə görə, nağıl Şərqi kloritlə doludur. M.Azadovskinin yazması isə daha çox ruslaşdırılmış və hətta nağılçı qadın Vinqirova yoxsul kəndlinin əyləşliyinə artıq diqqət verərək onun

¹ Yəni orada, səh.21

² Армянские сказки. Academia, 1930, стр.89-94

³ Зеленин. Сказки Вятской губернии

⁴ Сказки Верхнеленского края, Вып. I, Иркутск, 1925, № 4

⁵ Абхазские сказки, Изд. “АБНИИК”а. Сухуми, 1935, с.114, “Сказка о Хайте”.

⁶ Həmin nağılın başqa paralelləri haqqında bax: Н.П.Андреев. Указатель сказочных сюжетов, №325

bədbəxtliyinin əsası məhz araqdan olduğunu qeyd edir. Erməni nağılı isə bədbəxtliyin səbəbini (türk nağılında olduğu kimi) artıq pulpərəstlikdə görür, sonra isə nağıla zəqafqaziyalılar üçün çox xarakterik olan aşiq obrazı daxil edir.

Göründüyü kimi, nağıl bir para yeni elementləri qəbul etməklə bərabər başqalarını itirir və bir mühitdən başqa bir mühitə keçdikdə əhəmiyyətli dərəcədə dəyişə bilər.

Burada nağılçının üzərinə ən böyük yaradıcılıq işi düşür. Nağıl danışan nağılı anladığı, xatırladığı və zövqünə uyğun olduğu kimi söyləyir. Həm də dediyimiz kimi, söyləyən hər zaman öz şəxsi və sinfi dünyagörüşünü nağıla keçirir və müxtəlif ictimai pillədə olan nağılçı eyni süjetdə olan nağıla başqa-başqa don geydirir. Bunu bir sıra nağıllarda görmək olur və nağıl söyləyən yaradıcının hansı bir ictimai qrupdan olduğunu nağıla görə bilmək çətin deyil.

Nağıllarımızın çoxu kəndlilər içərisindən toplandığı üçün bunları söyləyən nağılçının kəndin hansı qrupuna mənsub olduğunu aydınlaşdırmaq olur. Məsələn, qəhrəmanları keçəl və ya yoxsul olan nağıllar, torpaqsız rəncbər içərisində cücərib inkişaf edə bilər. Bu nağıllardakı keçəl çil, sarışın, seyrək dişli kosaya qarşı qoyulur və rəhmsiz, qəddar dərğa ilə, vəzirə və ya padşahın bütün quyuqları ilə amansız surətdə vuruşur. Sinfi antaqonizm öz-özündən gözə çarpır və nağılın inkişaf mehvəri istismarçı ilə aparılan mübarizədən ibarət olur. Bu kimi nağıllarda iştirak edən qadın obrazı bütöv bir halda qalmışdır. Buradakı qadın ərinin həqiqi yardımçısı olub, onu ən şücaətli addımlar atmağa ruhlandırır. Bu nağıllarda hakim siniflərin maskası yırtılmış, aristokratiyanın öldürücü xarakteristikası verilmişdir. Burasını da qeyd etmək lazımdır ki, rəncbər və yoxsul kəndlilər içərisində yayılan nağıllar istər yaşayışa aid hekayə xarakterli, istərsə də fantastik nağıl olsun – hər yerdə zalıma qarşı nifrət bəsləndiyini aydın göstərir. Nağılçı da düşünmədən iki ayrı-ayrı ictimai-iqtisadi pillələrdə olan qardaşlar arasındakı belə ziddiyyəti görür (“Saleh və Valeh” tipli nağıllar).

Qəhrəmanı şah, vəzir, tacir və ya onların oğulları olan nağıllar kəndin varlı təbəqəsi arasında (və bu təbəqə tərəfindən) yayılır və bu nağıllardakı intriqanın çərçivəsi daralır, ictimai toqquşmalardan qaçılır və bunlardakı mübarizə həmişə kor olmuş ata ilə rəhmli, lakin atasına qulaq asmayan oğul, ögey ana ilə qız və ya öz qardaşının düşməninə vurulmuş bacı ilə qardaş arasında gedir. Bacı qardaşı öz ehtirasına qurban verir.

Bacıların paxıllığını, ögey ananın zalımlığını (“Üç bacı”), arvadın vəfasızlığını, qadının kəmağıllığını (“İki arvadın işdəkləri”, “Altı qadının səfehliyi”) təsvir edən nağıllar hər zaman avam və meşşan təbəqələr içərisindən su alır. Bu təbəqə istər kənddə olsun, istərsə şəhərdə olsun, həmişə ya şəxsi təşəbbüsü sayəsində və ya bir xoşbəxtlik üz verməsilə böyük sərvətə malik olur. Bu kimi nağıllarda çox zaman dini, xüsusən şiə məzhəbin təbliği aparılır. Abşeron yarımadasındakı kəndlərdən nağıl toplayarkən 1922-1923-cü illərdə

topladığım nağılların bəzisinin süjeti aydın göstərir ki, nağıllardakı hadisələr bilərəkdən Ərəbistana köçürülmüşdür. Guya nağılın qəhrəmanı islamdan əvvəl yaşamış bir qocaman pəhləvan imiş, islamın inkişafına qədər yaşayır və Məhəmmədin hümməti olur.

* * *

Budda, Yusif, Kənan, İsa, Musa haqqında olan əfsanələr hamıya bəllidir. Hər bir din sisteminin el yaradıcılığından istifadə etdiyini hamı bilir. Hətta hər bir məzhəb başqa bir məzhəbi batil göstərmək və ona qarşı mübarizə üçün nağılı başqasının dilindən rəvayət edərək əfsanələşdirir və özünə lazım olan dövrə bağlayır. Məsələn, şiələr folklor motivlərindən istifadə ilə deyirlər ki, Məhəmməd meraca vardıqda, ona bir sini südlü plov gətirirlər. Məhəmməd təkbəşinə yemək istəmədikdə, qaibdən bir tüklü əl uzanıb həmsüfrə olur. Bu dəmdə bir südlü düyü onun əlinin dalına düşür, ləkə əmələ gətirir.

Guya Abutalib oğlu Əli anadan olduqda həmin ləkə onun əlinin dalında varmış. Bu surətlə şiələr Əlinin fəzilətini mübaliğələrlə artırırılar. Şiələr Abutalib oğlu Əlinin beşikdə ikən əjdahanı tək böldüyünü nəql edirlər. Guya Əli beşikdə yatmışkən şəhərə bir əjdaha girir. Bütün əhali şəhərdən çıxıb qaçır. Əlinin anası canını qoruyarkən uşağı unudur. Sonra daha şəhərə gələ bilməyir. Əjdaha şəhəri gözə-gözə Abutalibin evinə gəlir və beşikdə uşağı udmaq istədikdə Əli əllərini uzadır, əjdahanın alt və üst dodaqlarından tutub tən bölür. Əjdahanın cəmdəyinin yarısı o yana, yarısı bu yana düşür və bir gilə də qanı yerə tökülmür. Bir neçə gündən sonra şəhərə dönmüş camahat bu möcüzəni görəndə heyran qalır. Əjdahanı aparıb şəhərin kənarına atırlar. Bu zaman əjdahanın qanı sel kimi axmağa başlayır.

Bu kimi əfsanələr ilə molla və dərvişlər xalqın başını doldurur və bu möcüzələrə inanmayanın mütləqə daşa dönəcəyini qətiyyətlə söyləyirdilər.

Əfsanələr ilə əlaqədar olan abidələr Azərbaycanda az deyildir. Məsələn, bugünkü Qız qalası vaxtilə atəşpərəstlər üçün bir qala və eyni zamanda atəşgədə yeri olmuşdur. Bəziləri isə bunu Xəzər dənizinin mühüm bir fanar qalası olduğu iddiasındadır. Bir rəvayətə görə, bu qalanı Süleyman peyğəmbər tikdirmiş, sevgilisi Bilqeyisi burada saxlamışdır. Başqa rəvayətə görə, 1200 il bundan əvvəl Azərbaycanda yaşayan Səməd xan adlı birisi öz qızına aşiq olmuş və qızın əmrinə görə bu qalanı tikdirmişdir. Dərbənd divarı da Makedoniyalı İskəndərə isnad edilir.

Birinci Şah Abbas haqqında da nağıl və əfsanələr çoxdur. Vaqif haqqında düzəldilmiş nağıl aşıqlar arasında söylənir. Bu nağıllar yarı əfsanə, yarı hekayə şəklində olan, quruluşca zəif nağıllardır.

Bəzi nağıllar danışılarkən əyləndirmək məqsədini daşısalar da, yenə (“Kəlilə və Dimnə” kimi) müəyyən didaktik bir ideyaya malikdirlər. Nağılçı

və dastançı aşiq ifa zamanı məclisin kimdən ibarət olduğunu, onun şəraitini, yerini və s. nəzərə alır. Ona görə “məclisi tutdurmaq”, “məclisi başa vermək” tədbirləri aşıqlar və nağılçılar arasında məşhurdur. Hər bir aşiq və nağılçı məclisə görə nağılın süjetini də dəyişdirir.

Məsələn, 1924-1925-ci illərdə Abşeron yarımadasının Mərdəkan və Sağan kəndlərində nağıl toplayarkən 62 yaşlı Məmməd Rəsul Şeydabəy oğluna təsadüf etdim. Ona molla Rəsul deyirdilər. Bu nağılçı yarısavadlı olsa da, Quranın bəzi surələrini əzbərdən bildiyinə görə ona molla deyərdilər. Molla Rəsul yoxsul idi. Qohumları ilə birlikdə bir parça yeri var idi. Lakin heç bir vaxt bu yeri becərməyə imkanı yox idi. Həmin bu qoca kənddə də, şəhərdə də hər zaman nağıl danışarkən məclisi hesaba alardı. Xüsusən şəhərlilər üçün kənd yaşayışını və kəndlilər üçün şəhər yaşayışını müfəssəl surətdə təsvir etməyi sevərdi. Sonra qocalar olan məclisdə Yusif və Züleyxadan, İskəndər Zülqərneyndən, Xıdır İlyasdan bəhs edərdi. Guya bu Xıdır İlyas daima insanlar içərisində görünməz bir surətdə yaşayır, suda boğulanları, tufana düşənləri xilas edir və hər zaman doğan arvadların tez azad olmasına yardım edərmiş. Ona görə də qarılar doğan arvadın ağrıyan yerinə əl çəkərkən: “Ya Xıdır Nəbi, Xıdır İlyas, bəndəni bəndədən xilas” – deyər imdad çağırırlarmış. Məmməd Rəsul da xüsusi bir ləzzətlə Davud peyğəmbərin səsinə quşların qanad saxladığını və onun Qurandan bir surə oxurkən bütün quşların səslərini kəsib onu dinlədiyini həvəslə hekayə edərdi. Maraqlı burasıdır ki, yalnız bunları deyil, hətta islamdan çox-çox əvvəlki dövrlərdə yaşamış əfsanə qəhrəmanlarını da müsəlmanlaşdırardı.

Məmməd Rəsul həmin il qış vaxtı bizə 22-yə qədər fantastik və hekayə məzmunlu nağıllar söylədi. Bunlardan əlavə molla, qazı və bəylərə aid bir çox lətifələr danışdı. Bunların içərisində “Yəmən padşahının oğlu İbrahim” haqqında söyləmiş olduğu nağılı bölüb iki ayrı-ayrı nağıl kimi bizə danışdı.

1935-ci ildə Elmlər Akademiyasının Zaqafqaziya filialının Azərbaycan şöbəsi tərəfindən Tovuz rayonunda ekspedisiyada olarkən 25 illik stajı olan Aşıq Mirzə Bayramova təsadüf etdim. Bu aşiq adət üzrə fantastik və hətta yaşayışa aid nağılları sevməzdi. Lakin bunlardan çoxunu bilir, hətta Himmət Əlizadənin toplamış olduğu nağıllar məcmuəsində çap olunmuş Şah İsmayıl nağılını 1928-ci ildə söylədiyini deyirdi:¹

Tovuzlu Aşıq Hüseyn Bozalqanlı olduqca məşhur bir aşiqdir. Mənim üçün, “Koroğlu” dastanının bir neçə qolunu söyləmiş dəyərli xalq şairidir. Bu qocaman aşiq xalq qəhrəmanları olan qaçaqlar, o cümlədən Qaçaq Tanrıverdi haqqında mənə qısa bir hekayə söylədi. 1936-cı il ildə Azərbaycan Xalq sənəti Olimpiadasına gəldikdə dörd hissədən ibarət olacaq bu dastanın birinci

¹ Azərbaycan ədəbiyyatı (nağıllar), I hissə, Azərbaycanı öyrənən cəmiyyət nəşriyyatı, Bakı, 1929. Toplayanı H.Əlizadə.

hissəsini Elmlər Akademiyası Azərbaycan filialının Dil və Ədəbiyyat İnstitutuna təqdim etdi. Aşiq bunun yerdə qalan üç hissəsini də göndərəcəyini vəd vermişdir.

İstər ən geridə qalmış bir nağılçı, istər ən qocaman və ya qabaqcıl aşiq olsun, (istər-istəməz) məclisin ictimai tələbləri ilə hesablaşır və ənənəvi süjetləri kütləyə təqdim edərkən hazırkı mühit üçün lazım gələn mündəricəni biçib düzəldir. Bu surətlə aydındır ki, ən qədim ənənəvi material həmişə təqdir və təğyir olunur.

Azərbaycan nağılçıları arasında ən görkəmli yeri Cabbar Mövlamqulu oğlu tutur. Onun dilindən oğlu müəllim Qulu Quluzadə 40-dan çox nağıl yazıya almışdır. Bu nağılçı Qarabağın Qaryagin rayonunun¹ Horadiz kəndindədir. Əslən çoban olmuşdur. Səksən yaşında olmasına baxmayaraq, ta uşaqlıqdan eşitdiyi xalq yaradıcılığı nümunələrini hafizəsində saxlamışdır. Çobanlıqda danışdığı və ağasının sürüsünü otarırkən dağ yamaclarında, meşə ayaqlarında, çay qıraqlarında eşitdiyi xalq yaradıcılığının heç bir incilərini unutmamışdır. Sonradan dülgərliyə gedən Cabbar Azərbaycanda hökm sürmüş zülm və əsarət həyatını gözəl bilir və onu öz nağıllarında əks etdirir. Nağıl sənətində tayı az tapılan ustad, ənənəvi nağıl söylərkən sonda “göydən üç alma düşdü” kimi incəliklərlə yanaşı, mifoloji və fantaziyalarla bağlı gözəl realist səhnələr yaradır. Uca dağların mənzərələrini, nağıl qəhrəmanlarının divlərlə tək-təkinə döyüşdüklerini, əcaib vücutlara üstün gəldiklərini möharətlə təsvir edir. Cabbar Mövlamqulu oğlunun dili misilsiz dərəcədə aydın və obrazlıdır.

Cabbarın nağıllarında olan xarakterik xüsusiyyətlər bir çox söyləyicilərin nağıllarında yoxdur. Onun nağılları həddindən artıq təfəsilatlı olmasına baxmayaraq, usandırıcı deyil, məşğuledicidir. Bəzən sırf kənd tədbirlərindən qaçmaq istədiyinə baxmayaraq, söyləniş dili sərbəstdir. Bu son xüsusiyyət öz-özünə aydındır, çünki nağılçı söylədiklərinin yazıya alındığını nəzərə almaya bilməzdi.

Cabbar Mövlamqulu oğlunun nağılları nə qədər qiymətli, bədii cəhətdən nə qədər zəngin olsalar da, Novruz Qatanovun Naxçıvandan yazıya aldığı nağıllar zəifdir. N.Qatanovun nağılları elmi cəhətdən də nöqsanlıdır. N.Qatanov bir ümumi dəftərdə 28 nağılı ərəb əlifbası ilə yazmaqla bərabər, nağılcının (yaxud nağılçıların) dil xüsusiyyətini mühafizə etməmiş, nağılın harada kimdən və nə vaxt yazıldığı qeyd edilməmişdir.

Nağılın mətni ədəbi dildə verilmiş və hətta naxçıvanlılar üçün belə adi sayılan ibarələrdən qaçılmışdır. N.Qatanovun yazmalarını oxuduqda insanda belə bir fikir hasil olur: bu nağıllar az-çox uzaq bir keçmişdə eşidildikdən sonra yazılan qısa bir süjetdir.

¹ İndiki Füzuli rayonu

Himmət Əlizadənin nağılları buna nisbətən bir az yaxşıdır. Himmət nağılın yazıya alındığı yeri, tarixi qeyd etsə də, onun təcrübəsizliyi nəticəsində ilk illərdə topladığı nağıllardakı Şuşa və sair yerlərin şivə və dialektləri Qazax dialekti ilə qarışdırılır. Əlizadənin “Göy gözlü kosa” nağılını Mövlam-qulu oğlunun buna uyğun olan “Göy muncuq” nağılı ilə müqayisə etmək kifayət edir. Himmət Əlizadənin yazdığı nağılların bədii cəhətdən nə qədər geri qaldığı bəllidir...

Lakin nağılçının və ya aşığın fantaziyası o qədər ətraflı, zəngin və rəng-bərəngdir ki, alimlər heç bir zaman onu öz hafizələri ilə əvəz edə bilməzlər. Yorulmuş əməkçi kəndlinin uzun günü od saçan günəşin altında çalışdıqdan sonra yuxunu unudaraq sazın ləzzətverici səsi və ya nağılçının sözlərinə qulaq asması əbəs deyildir.

Xalqın fantaziyasının rəngbərəng və dilinin obrazlı olması hər şeydən çox səhrli-mifoloji nağıllarda görünür. Bu nağıllarda iştirak edən qüvvə və şəxsiyyətlər kişiləri yeyən və gözəl qadınları çəkib aparan divlərdir. Lakin bu divlər heç bir zaman sona qədər insana qalib gəlmirlər. Bu divlər həmişə dağlarda, şəhərlərdən uzaq qalaçalarda yaşayır və ya yerin altında özlərinə bağlı-bağçalı saraylar salır, gözəl pəriləri və ya qızları bu yerlərə çəkib aparırlar. Nağılın qəhrəmanı adəti üzrə, ya təsadüfən və ya müəyyən göstərişlə bu yerləri tez tapır. Bu divlərin adət üzrə sarayları, mülkləri bir-birinə yaxın olur və hər zaman bir div o birisindən uzaqda yaşadığıca əvvəlki qardaşından daha sərt, daha qüvvətli və daha ziyankar olur. Lakin bu divlərin ifritə anaları oğlanlarından daha dəhşətli olur. Buna baxmayaraq bu ifritə qüvvətli, boylu-buxunlu nağıl qəhrəmanına vurulmaqdan çəkinmir. Divlərin arasında qara başlı, ağ başlı, bir başlı və yeddi başlısı olur. Lakin bunlar dəhşətli olduqları qədər də sarsaq olurlar. Ona görə də çox asanlıqla bəzən bu və ya başqa padşahın əmrinə tabe olurlar.

Pərilər bütün-bütünə divlərin əksini təşkil edir. Bunlar ya göyərçin cildində, ya gözəl bir qız şəklində nağıl qəhrəmanına rast gələrək onun əjdahalar, divlər və başqa zalım qüvvələrlə apardığı qeyri-müsəvi mübarizəsində ona yardım edirlər.

Nağıl qəhrəmanlarının məqsədlərinə çatmaları üçün heyvanat aləmi onlara az kömək etmir; məsələn. it, pişik, ayı, meymun, xüsusən at, bəzən ağıllı ilanlar, hikmət sahibi olan quşlar, ağ və qara qoyunlar qəhrəmana yardım edirlər. Bəzən dövlət quşu ən yaxşı bir keçəlin başına qonmaqla onu nağıldakı cəmiyyətin ən yüksək pilləsinə çıxarır. Simurq insanın yaxşılığına qarşı onu dünyanın bir ucundan başqa ucuna qanadları üstündə aparır, aslan isə üreyi rəhmli nağıl qəhrəmanına öz balalarını verməklə onun müvəffəqiyyətinə səbəb olur.

Səs-küylə dolu şəhərlərdən qaçan və zahid həyatı sürən qocalardan savayı Azərbaycan nağıllarında ən çox cadugər dərvişlərin obrazlarını gör-

mək olur. “Dərviş” adı gələndə Azərbaycan avamları bir vahimə, xariqüladə bir qüvvə qorxusu duyurlar. Yalnız yoxsul təbəqələr deyil, xırda meşşan əhali deyil, bəlkə Şərqi qudurğan feodalları da, bəyləri və xanları da, şahların sarayları da dərvişə qarşı qorxu ilə qarışıq bir hörmət duyurlar.

XVII–XVIII əsərlərdə Azərbaycan və hətta Yaxın Şərq tarixində dərviş hərəkətinin əhəmiyyəti aydındır. Lakin nağılda vücuduna əziyyət verib işgəncə çəkən dərviş, Şeyx Səfinin sona qədər müridi və yaxud onun nəvəsi, sonradan Şah İsmayıl olan Şeyx İsmayıl itaət edən dərviş təsvir edilməyir. Nağıllardakı dərviş obrazı Mirzə Fətəli Axundzadənin “Molla İbrahim Xəlil kimyagər” adlı komediyasındakı dərvişin eynidir.

Dərvişdə hər bir şeyi qızıla çevirən iksir daşı olur. Bunun ən çox möcüzəli bir surətdə təsir qüvvəsi başı, quyruğu kəsilmiş ilanın qovurmasını yeməkdə imiş. Bunu yeyər-yeməz bütün otların, daşların səsi onun qulağına gəlmişdir. Hər birisi hansı xəstəliyə dərman olduğunu və ya torpağın altında nə kimi dəfinələr gizlənmiş olduğunu söyləyir və bu səs dərvişin qulağına gəlmiş.

Lakin bəzən də ilan ətinə yeyən tamamilə qızıla dönmüş. Həmin bu nağıldakı dərviş təcrübəsiz cavan uşaqları öldürməyə və öz təcrübələrini bunların üzərində sınağa çalışır. Lakin Mirzə Fətəli nağıllarda söylənilən kimyagər dərvişin obrazından istifadə edərkən bununla yazıçının dövründə bütün Yaxın Şərqi doldurmuş və meşşan avam xalqın başını tovlayıb var-yoxunu əlindən alan dərviş tipini göstərmişdir. Bu surətlə nağılın özü tarixi zəmindən şirə alaraq yazılı ədəbiyyatda səmərə vermək üçün yeni bir zəmin hazırlayır. Lakin burada bir əmma lazımdır. Azərbaycan nağılında, istər fantastik məzmunlu, istərsə novella-hekayət süjetli olsun, dərviş ancaq mənfi cəhətdən təsvir edilir. Bu nağıllardakı dərviş siması məşhur “Min bir gecə” hekayələrində göstərilən ovqatlar qədər parlaq və onlar qədər canlıdır. Əlbəttə, bütün bu ovqatlar feodal Şərqi bizə buraxmış olduğu mirasdır. Bunlarda yan-yana həmin bu Şərqi sonsuz müharibələrini, tükənməz qanlı tarixi hadisələrini keçirmiş və bunların nəticəsində böyük-böyük əziyyətlər çəkmiş Azərbaycan kəndlisi də təsvir olunur.

* * *

Azərbaycan nağıllarında başlıca mövzulardan biri də məzlum, əzilmiş, cəhəltə qalmış kəndli kütləsinin bütün hökmran və istismarçı təbəqələrə qarşı apardığı müxtəlif mübarizələrdir. Şah üsul-idarəsi tərəfindən dəfələrlə soyulan kəndli nağıllar vasitəsilə özünün əsrlər boyu çəkdiyi əziyyətlər tarixini əks etdirmişdir. Bu cəhətdən nağıl əməkçi kütlənin yeni nəsillərində zalımlara – ağalara qarşı kin və ədavət bəsləmək üçün ən kəskin bir alət olur.

Nağıllar istər güldürücü yumor, istərsə qəhqəhəli satira vasitəsilə olsun, hər yerdə əməkçi kəndlini istismar edənləri ifşa edir. Nağıllarda bu mübarizə

məxsusi gizli bir formada verilir. Nağılcının fantaziyası dünyanın hansı yerində gəzir-gəzsin, bütün Şərq nağılı üçün istismarçı ilə istismar olunanlar arasındakı münasibətləri əks etdirir.

“Bəxtiyar”, “İskəndərin nağılı” və başqa Azərbaycan nağıllarında çox zaman kəməğil, uzaqgörməz, əlindən bir şey gəlməyən və yalnız öz hərəmxanasını gözəl qız və qadınlarla doldurmaq istəyində olan şəhətpərəst kimi obrazı canlandırılır. Nağılların birində Keçəl Məhəmməd şah deyir: “Padşah! Bu ağılla sən necə padşahlıq edirsən?!”. Və hətta Azərbaycanın meşşanları arasında yarıəfsanəvi bir şöhrət almış I Şah Abbas dillərdə ədalətli və insafli təsvir edilsə də, nağıllarda qəddar, insafsız, kor-koranə divan edən (“Salehnən Valehin nağılı”), qanıqıcı (“Həsən Qara”nın nağılı) bir şəkildə göstərilir. Nağıllardakı vəzirlər də şahlardan çox da uzaqgörən olmurlar, bunlar sarsaq, rüşvətxor və qadına həris (“Zərniyar” nağılı) insanlardır.

* * *

Əlbəttə, nağıllardakı həyatın böyük tərbiyəvi əhəmiyyəti unudulmamalıdır.

“Bəxtiyar” və “Keçəl Məhəmməd” nağıllarında sinfi antaqonizm o dərəcəyə çatır ki, mübarizə edən iki qüvvədən birisi məhv olur. Cabbar Mövlamqulu oğlu da öz keçəli vasitəsilə padşahı bütün saray ilə, saraydakıların ailələrilə və hətta padşahın casusu olan dəlləklə birlikdə hamısını tonqalda yandırır. Yoxsul kəndli mülkədarlarla mübarizə edərkən daha canavar, tamahkar bir düşməne rast gəlir. Bu düşməni, əvvəldə bəzirgan, sonra isə tacir tipidir. Bu tip qızılı əldə etmək üçün cinayətlər törədir. Hər gün onu dağa çıxarır, oradan səhərdən axşama qədər cavahirat endirir, günün axırında isə bu cavan avamlığı nəticəsində qurban gedir. Yoxsul kəndli tacirlərin bu kimi can ağrıdıcı, qəddar əlaqələrini təsvir edirdikən, bu yeni sinfin daha çox qana susayan olduğunu və öz halının yaxşılaşmasını əldən verməmək üçün hər bir cinayətə hazır olduğunu anlayır.

“Nardan xanım” nağılındakı meymun obrazı istismar olunan kəndli təbəqələrin varlıqlara qarşı münasibətini ifadə edir. Burada məsələ çox kəskin qoyulmuşdur: sinfi düşməni məhv olmadıqca köməksiz Azərbaycan qadınına həyat yoxdur. Azərbaycan nağıllarında istər dünya ağalarına, istərsə axirət ağalarına – müsəlman ruhanilərinə qarşı amansız bir mübarizə aparılır. Məişət nağıllarına din və etiqadla aparılan mübarizə daha çox xarakterikdir. Burada molla və qazıların bütün yalanları, ehtirasları, tamahkarlıqları, bir sözlə, bütün alçaqlıqlarını örtən pərdə yırtılıb göz qabağına qoyulmuşdur. Ailə və qadın məsələsi Azərbaycan nağıllarında bundan da kəskin qoyulmuşdur. Bunlarla bərabər nağıllarda köçəri həyatındakı qadınlar da göstərilmişdir. Bu qəbilə həyatı keçirən ailələrdəki qadınlar Mirzə Fətəlinin idealizə etdiyi və bununla bərabər onların bütün nöqsanlarını açıb göstərdiyi əxlaqca

yüksək dərrakəli, ailə və təsərrüfatın yiyəsi olan qadınlardır. Nağıllarda təsvir edilən qadınlar çox zaman apardıqları mübarizədə ərlərinə dayaq olur və döyüş meydanında öz məsləhətlərilə, ruhlandırıcı tədbirlərilə qalibiyyətə nail olurlar. Bu cür qadınlar ər evinə satılmayırlar. Adəti üzrə istədiyi, bəyəndiyi oğlanı seçir, tanıyır və özünə həyat yoldaşı qəbul edir. Bu zaman bəzən qızla atanın ixtilafı düşür, ata bütün ailənin sahibi olması hüququndan istifadə edir.

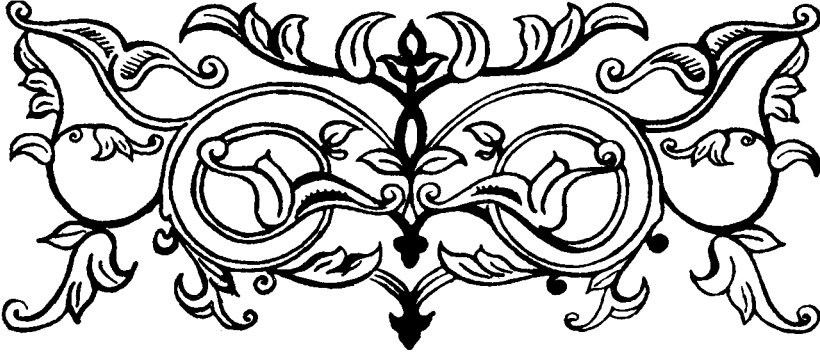
Nağıllarda çox zaman padşah qızlarının üçüncüsü ya bir mehtəri, ya da bağban oğlunu sevir, ona ərə gedir. Onun üçün də başqa məmləkətlərə üz tutmağa məcbur olur. Qəhrəman qadın obrazı daha çox “Nərgiz” və “Həsən Qara” kimi nağıllarda diqqəti cəlb edir. Bu cür qadınlar özlərindən cəsur, cəld, qüvvətli və ağıllı bir kişi tapmadıqca ərə getməyirlər. Çox zaman təsədüf etdiyi oğlanı sınayır və özünə qalib gələndə əl verərək maskasını açır və onun həyat yoldaşı olur (“Şah İsmayıl” dastanındakı Ərəb Zəngi motivi).

Yuxarıda saxlanılan problemlər üzrə nağıllarda kəskin sinfi xətt nəzərə çarpır. “Nazikbədən”, “Əzizin nağılı”, “Zərniyar” və başqalarında qadının sərbəstlik hüququ ideya kimi qoyulmuşdur.

Nağılların mündəricə, tematika və əsas ideyaları, ümumiyyətlə, bunlardan ibarətdir.

Biz burada yalnız bəzi məsələlərə işarə etdik. Bunların tədqiqini isə ayrı-ayrı kitablar təşkil edəcəkdir.

Hənəfi Zeynalli

ZƏMANƏNİN HÖKMÜ

Biri vardı, biri yoxdu. Allahın aciz bəndəsi çoxdu. Onların biri də bizim Kür qırağında yaşayan Əlmərdan kişiydi. Bu yazığın əli xamırlı, qarnı ac idi. Ha işlərdi, şumlardı, əkərdi, malalayardı, becərib məhsulu başa gələndə bəy bir yannan, koxa bir yannan, borclu bir yannan bunun məhsulunu xırmanda qurtarardılar. Payız gələndə, kişi təzədən düşərdi qapı-qapı borc dilənməyə. Tikan qırıb satardı, meşədən odun oğurlayıb satardı. Elə ac idi ki, ac.

Günlərin bir günündə Əlmərdan kişi gecə arvadnan sözü bir yerə qoydular ki, ta bundan sonra şəhərdə ruzusunu qazansın. Olsun ki, bir yandan baxtı açıldı. Sabah oldu, tezdən arvadı Əlmərdançun xamralı¹ bağladı, bir az da daşa dönmüş pendir qoydu, Əlmərdan düşdü yolun düzüünə. Az getdi, üz getdi, dərə-təpə düz getdi, gəldi bir dərənin başına satdı.

Bu dərə vilayətdə Cinni dərə adınan məşhurdur. Buraya girən sağ-salamat evinə qayıtmazdı. Sağdan-soldan buludlar içində gizlənən dağları aşıb şəhərə getmək, dərədən də qorxuluydu. Adam çənə, dumana düşür, yolunu azıb, axırda genə də bu dərəyə gəlib çıxırdı, ya da qurd-quş didişdirib aparırdı.

Əlmərdan kişi:

– Cinni dərəyə girərəm, – dedi. – Hər nə olur olsun. Təfəvütü yoxdu, acından evimdə ölməkdənsə, canavara yem olmaq, cinə rast gəlmək yaxşıdı.

¹ Xamralı – sacda bişirilən çörək

Kişinin üstündə kəsərtidən-zaddan bir tiyəsi də yoxdu. Çörəyini yoxladı, gördü ki, elə sabahı görər-görməzdi. Koroğlu özünü düşməne toxuyan kimi, bu da soxuldu dərəyə. Bir xeyli getdi. Yol çox əyriş-üyrüş, daşlı idi. Dərənin ensiz bir yerindən açıq bir yerinə çıxmışdı ki, gördü daldan çağırırlar:

– Əlmərdan, Əlmərdan, dayan!

Əlmərdan kişi bir az da yeyin tərpendi. Gördü dalınnan yenə səs gəldi:

– Əlmərdan dayan, Əlmərdan sənnənəm, dayan!

Qoca kişi özünə ürək verdi. Dönüb dala baxdı. Heç kimi görmədi. Dedi:

– Bax, Cinni dərədən belə-belə səslər gəlir. Adam gerek özünü itirməsin. Nə olacaq olsun...

Qoca yenə yeyinlədi. Baxdı ki, yox, bu dəfə səs lap qulağının dibindən gəlir. Dişlərini basıb bir-birinin üstə, gördü ki, bir ağ ilandı, quyuğu üstə qalxıb elə gəlir ki, diyəsən bu saat bunu puç eləyəcək. Gördü ilan deyir:

– Əlmərdan, axı mən sənnənəm, ayaq saxla.

Əlmərdanın boğazı qurumuşdusa da, əmma yenə özünə toxtaq verirdi. Ağ ilan gəldi özünü yetirdi:

– Əlmərdan, xoş gördük! Niyə belə yeyin gedirsən?

– Başına dönüm, acıqdən şəhərə gedirəm, görüm bir çörək pulu çıxarda bilərəmmi? Kənddə lap binava olmuşdum.

İlan dedi:

– Əlmərdan, bu dərədən gəldin, qorxmadın?

Qoca dedi:

– Ay balam, ac özünü qılınca toxuyar. Mənimçün nə təfəvütü var. Ya kənddə ölüm, ya burda ilan-çayana yem olum?!

İlan dedi:

– Əlmərdan, mən görürəm sən çox comərdsən, özün də əhl-əyal sahibisən. Gəl sənnən qardaş olaq.

– Nə deyirəm ki, olaq.

İlan dedi:

– Bax burdan düz şəhərə gedərsən. Görəcəksən, camahat dükan-bazarı bağlayıb padşah meydanına qaçır. Sən də qoşulursan camaata. Şəhərin padşahı bir yuxu görübdü. O deyəcək ki, ay camahat, kim mənim yuxumu yoza bilər? Yuxusunu danışacaq ki, mən bu gecə

yuxuda gördüm ki, göydən canavar yağır. Qorxudan özümü itirdim. Bir adam çıxsın bu şəhərdən, gəlsin mənim yuxumu yozsun.

Camahat kiryəcək. Onda sən səslən ki, mən yozaram. Səni aparlar padşahın hüsuruna. Yeyərsən, içərsən, padşahnan bağçada seyrana çıxarsan. Bağın ortasındakı hovuzun qırağında oturarsan. Padşah sənnən xəbər alacaq ki, ey mənim şəhərimin dünyagörmüşü, mənim bu vəqiəmin mənası nədir? Mənə əyan eylə.

Sən də bir az fikirdən sonra bir hovuza baxarsan, bir göydəki Aya, bir də ki, buluda baxarsan. Deyərsən: “Padşah sağ olsun, böyük adamın yuxusunun mənası da böyük olar. Sənin gördüyün vəqiənin mənası budur ki, bir zaman gələcək ki, dünya qarışdırma dünyası olacaq. Dünyanın adamları canavara dönəcək. Bir-birini parçalamağa atılacaq. Güclü gücsüzün başını əzib, əlindəkini alacaq. Sən bunun yuxusunu yozannan sonra sənə bolluca xələt, qızıl verəcəklər. Hər nə versələr hamısı sənin, ancaq qızılın yarısı qardaşdıqda mənə çatacaq.

Əlmərdan arxayın şəhərə çatdı. Özünə bir yer axtarırdı. Gəldi bir çayçının dükanının qabağına. Gördü camahat çölə çıxır, o içəri girə bilmədi. Axırda çayçı da çıxdı.

Əlmərdan soruşdu ki:

– A bala, çayçı, bu vaxt dükanı bağlamağından, deyəsən bir yana tələsirsən?

Çayçı dedi:

– Hə, əmi, şəhərin padşahı camaatı çağırır. Hamımız oraya gedirik. Sən də gəl.

Əlmərdan da bunlara qoşuldu. Gəldi gördü, paho, burda papax atsan yerə düşməz, adam o qədər çoxdu. Bu da özünü verdi bir tərəfə, qısılib durdu.

Padşah çıxdı. Camahat muna baş əydi. Padşah dedi ki:

– Camahat, mən bu gecə bir yuxu görmüşəm. Yatmışdım, yuxuda gördüm ki, göydən canavar yağır. Vahimədən özümü itirib oyandım. İndi mənim bu yuxumu kim yoza bilər?

Əlmərdan baxdı ki, ağ ilan dedikləri düz çıxdı. Dedi:

– Hə, indi bildim ki, ağ ilan bir şey bilirmiş, yoxsa bunu mən cinşeytan işi sayırdım. Qoy görüm, nə olar?

Padşah bir də soruşdu:

– Camahat, mənim yuxumu kim yoza bilər, çıxsın yuxarı.

Aləm kiriyirdi. Əlmərdan kişi papağını qaldırdı. Padşahın sağında, solunda dayananlar bunu gördülər. Qocanı yuxarı apardılar. Yedi, içdi, kefi duruldu. Axşam çağları padşah vəzir-vəkiliynən baxçaya seyrana çıxdı. Hovuzun qırağında oturanda padşah qoca Əlmərdannan soruşdu:

– Yaxşı, sən mənim bu yuxumu yoz bir görək. Sən gələn kimi xəbər almaq istəyirdim, ancaq yuxumun vahiməsi məni elə basmışdı ki, indi ancaq özümə gəlmişəm. De görək, başımıza nə gələcək?

Əlmərdan kişi saqqalını əlləşdirdi. Yerə baxdı, suya baxdı, ucalmış ağaclara baxdı, ağ ilanın sözdərini yadına salıb, dedi:

– Padşah sağ olsun, böyük adamların yuxusunun mənası da böyük olar. Sən gördüyün yuxudan bu məna çıxır ki, dünya çox qarışacaq, insanlar canavar kimi hər yerdə bir-birinin ətini gəlmirməyə çalışacaq. Bir-birinin əlindəkini qarmalayacaq.

Əlmərdanın sözləri padşahın xoşuna gəldi. Vəzir, vəkilinə əmr elədi ki, məni istəyən Əlmərdana xələt versin.

Gətirdilər qoca kişini başdan-ayağa geyindirdilər. Bir neçə kisə qızıl verib yola saldılar.

Qoca genə Cinni dərəsiynən gəldi. İlanın yuvasının ağzınnan keçdi. Ağ ilan görünmədi. Əlmərdan fikir elədi ki, a kişi, qızılın yarsını ilan neyləyəcək? Çəl munu apar evinə, balaların acdır.

Əlmərdan yedi, işdi, kefi kökəldi. Bunnan bir qədər keçdi. Genə bir gün padşah bununçun xəbər göndərdi ki, gəlsin.

Əlmərdan arvadınnan halal-himmət eləyib, yola düşdü. Gəlib Cinni dərədən keçirdi. Öz-özünə xəyal eləyirdi ki, padşahnan dost olanın başı ya cıdada uclar, ya darda. Tayı bu dəfə məni yağın öldürəcək. İndi ilan da bir yannan çıxıb məni çalsaydı, heç “uf” deməzdim. Takı el içində risvay olmazdım.

Bu hində qulağına ilanın səsi gəldi. Boğazı lap qurudu. Öz-özünə dedi: “Ürəgimə gələn başıma da gələcək”.

İlan yaxınlaşdı:

– Ay kişi, hara gedirsən?

Əlmərdan kəmal ədəbnən, ərkanın muna salam verdi:

– Ağa, padşah hökmüdü, çağırıb gedirəm. Bu dəfə yəqin məni öldürəcək.

İlan dedi:

– Qorxma, bu dəfə sən ona deyərsən ki, padşah sən bir yuxu görmüsən. Görmüsən ki, göydən qılınc yağır.

Padşah munu eşidəndə sənnən munun mənasını xavar alacax. Deyərsən ki, zaman gələcək dünya bir-birini qıracax. Padşahlar arasında çoxlu davalar olacax. Sən də özünü gözdə. Qan su yerinə axacax.

Əlmərdan padşahın yanına gəldi. İlan deyən kimi padşahın ağzını açmağa qoymadı. Dedi:

– Padşah sağ olsun, məni niyə çağırdığını bilirəm. Sən yuxuda görmüsən ki, göydən qılınc yağır.

Padşah sevindi. Əlmərdanın kəramətinə lap inandı. Yuxunun mənasını soruşdu. Əlmərdan kişi dedi:

– Padşah sağ olsun, dünya çox qarma-qarışıq olacaq. Padşahlar bir-birynən çox dava eliyəcəklər. Qan su yerinə axacax. Sən də özünü gözlə.

Padşah çox razı oldu.

– Məni istiyən, muna xələt! Buna dövlət!..

Əlmərdana xələt, qızıl, gümüş verdilər. Padşah əmr elədi ki, Əlmərdana tövləsindən ən yaxşı atlardan birini versinnər. Xəznəsinnən də ən yaxşı daş-qaş, bir qızıl qılınc versinlər.

Əlmərdan atın üstə on beş yaşında bir oğlana dönmüşdü. Cinni dərədən gələndə uzaqdan ağ ilanı gördü. Qılıncı sıyırdı, atı çapdı ağ ilanın yuvasına tərəf. Onda yetirdi ki, ağ ilan özünü dəlikdən içəri soxur. Əlmərdan dedi:

– Ta munnan sonra padşah nə yuxu görəcək, nə də məni çağıracaq. Səni də öldürürəm canım qurtarar. Bir də sənnən qızılı bölən kimdi. Qılıncı endirdi, ilanın quyruğunu çapdı, atı sürüb getdi.

Günnərin bir günündə genə Əlmərdan kefi kök, damağı çağ oturmuşdu evində. Padşahdan hökm çıxdı ki, Əlmərdan bura gəlsin.

Əlmərdanın dizdəri qırıldı.

– Ta, – dedi, – bu dəfə ölümdü. Ya ilan məni öldürəcək, ya padşah. Mən ki, heç bir şey bilmirəm. Padşaha nə deyəcəm. İlanı da yaralamışam. Qardaşdıgımız da pozulub.

Əlmərdan arvad-uşaxlarıynan halal-himmət elədi. Genə gəlib ilanın yuvasının qabağınnan keçəndə daldan ağ ilan munu çağırdı. Dedi ki:

– Bax, padşah yuxuda görüb ki, göydən qoyun yağır, sənnən xəvər alsa, deyərsən ki, dünya düzələcəh. İnsannıx, qardaşdıx zamanası olacax. Heç kəs bir-birinin haqqını yeməyəcək. Fağır-füqərə ağ gün görəcək. Nə dava olacax, nə də qılınc.

Əlmərdan gəldi. Ağ ilan dedigi kimi padşaha dedi. Padşahın kefi duruldu. Gətirdi Əlmərdana beş o qədər xələt, qızıl, qaş-daş verdi ki, getsin oğulbaoğul yesin, dolansın.

Əlmərdan fikirrəşə-fikirrəşə gəlirdi:

– Yaxşı, bu ilan mənə nə qədər yaxşılıq elədi. Mən hər dəfə ona pisdikdən başqa bir şey eləməmişəm. Bu ağ ilanın sayasında vara, dövlətə çatmışam. Budəfəki xələtə, qızılların heç birsinə ehtiyacım yoxdu. Gəlsənə, bu qızılların hamısını kisələrilə aparım qoyum ilanın yuvasının ağzına. Ona vurduğum yaradan ötrü ona yalvarım, bəlkə qanının keçə, yox istəyir, çalsın öldürsün. Təki balalarım mənnən sora farağət yaşaya bilsinlər.

Əlmərdan fikirləşdi, fikirləşdi, qızıl-mızılı gətirdi ilanın yuvasının ağzına. Çağırdı, ilan çıxdı.

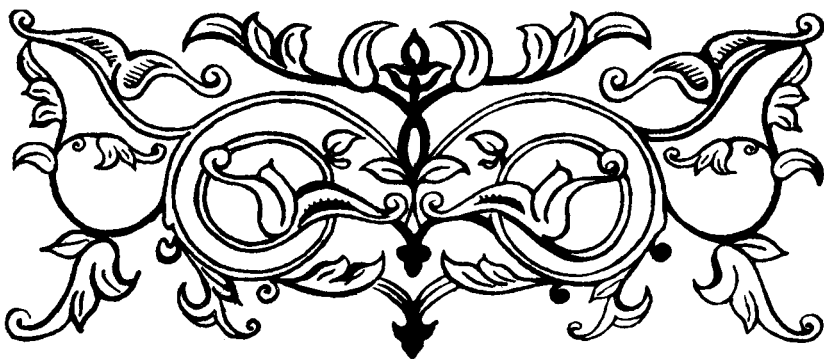
Əlmərdan başladı ilana yalvarmağa. İlan dedi:

– Əlmərdan kişi, mənə qızıl da, xələt də lazım deyil. Get bunların hamısını apar balalarına. Sən mənə heç yalvarma. Mən səni taxsırran-dırmıram. Taxsır zamanadadır. Ondakı canavar zamanasıydı, hər kəs bir-birinin əlindəkini qarmalayırdı, sən də mənim payımı yedin. Onnan sora qılinc-qalxan zamanası gəldi. Adamlar bir-birinin ətini didirdi. Sən də qılincbazdım eliyib, məni yaraladın. İndi insanlıq zamanası gəlib, heç kəsin haqqı yeyilməyir. Aciz ağac altda qalmır. Sən də zamanın hökmüynən xasiyyətini dəyişdirdin. Get, qızılların hamısı ana sütü kimi halalın olsun.

Munu deyib, ilan yuvasına çəkildi. Əlmərdan kişi də gəldi evinə, arvadı, uşağı, qonşusuynan dövrən sürdü, ağ günə çıxdı.

Olar yedi, içdi, yerə keçdi, siz yeyin için dövrə keçin.

GÖY MINCIX

Biri var idi, biri yox idi. Üç qardaş var idi. Bıların bir də bir bacısı vardı.

Bı qardaşlar söydəyərlək edirdilər. Bir gün bılar söydəyə getmişdilər. Qız da düyü arıtdıyırdı ki, xörək bişirsin. Gördü ki, düyünün içində bir göy mıncıx var. Mıncığı götürüb ağzına qoydu. Nə təhər oldusa, özün unudub, mıncığı uddu. Bir müddət keçənnən sora bı qız gördü ki, hamilədi. O saat başa düşdü ki, hər nə əngəl oldusa, həməən göy mıncıxdan oldu. Bilmədi neynəsin.

Bını bırdə qoyax, sizə kimnən xəbər verim, qızın qardaşdarınnan. Bılar söydaların qurtarıp evə döndülər. Gördülər ki, bacılarının qarnı şişip, ağzına dəyir.

Bılar dedilər:

– Bacı, düzün deyinən, bı uşax kimnəndi?

Qız nə qədər and işdi ki, heç kimin üzün görmiyip, qardaşdarı inanmadılar. Dedilər, yalan diyirsən.

Böyük qardaş kiçik qardaşı çağırıp dedi:

– Apar bı çəpəli öldür, bizi binamus elədi, papağımızı yerə soxdu.

Balaca qardaş qızı götürüb çıxdı bir meşənin kənarına, istədi qızı öldürsün, qız ağlayıp dedi:

– Qardaş, mənim günahıma batıb, nahaq qan eləmə. Mən heç bir kişi xaylağı görməmişəm. Düyü arıtdıyırdım, bir göy mıncıx tapdım, ağzıma atmışdım, bilmədim uddum. Hər nə oldusa, o göy mıncıxdan oldu.

Oğlanın qıza yazığı gəlip dedi:

– Bacı, baş götür qaç bu mahaldan.

Qız ağlayıp qardaşınnan ayrıldı. Az getdi, çox getdi, getdi çıxdı bir biyabana. Gördü bırdə bir qalaça var. Girdi qalaçaya. Gördü bırdə düyü, yağ, hər nə disən var, ancaq heç bir insan ətəri yoxdu. Qız fikirləşdi, dedi:

– Hər nə isə, bı evin sahibi bir yana gedip, qayıdacax.

Qız o saat qollarını çırmayıp qazanı götürdü, ocağı qalayıp bir qazan xörəy bişirdi, vırdı dәмə, özü gizləndi. Elə ki axşam oldu qız gördü ki, bıdı nərhanər, guruhagur bir dev gəldi. Qapını açdı, girdi içəri. O tərəfə–bı tərəfə baxdı, gördü nə? Ev silinip–süpürülüp çiçək kimi təmizlənip. Xörək bişip, hazırlandı, qazan da dәмə vırılıp. Div çox şad olup hay verdi ki:

– Hər kimsən çıx, and olsun Süleyman peyğəmbərin başının cıq–qasına sənnən işim yoxdu.

Qız çıxdı, dev gördü, paho, bı bir qızdı ki, yimə, işmə bının xətti–xalına, gül camalına tamaşa elə.

Dedi:

– Qız, sən bırdə nə gəzirsən?

Qız başına gələn əhvalatı devə söylədi.

Dev dedi:

– Neynəy, nə istəsən bırdə var. Sən ol mənim bacım, mən də olum sənin qardaşın. Sən otur bırdə, mən hər gün gedərəm avlaram, quşda–ram, gətirərəm dolanarım.

Qız səvinip xörəyi çəkdi, yedilər, işdilər. Dev bir tərəfdə, qız da bir tərəfdə yatıp gecəni sabah elədilər.

Hər gün dev gedip avlayırdı, quşdayırdı. Bılar bırdə yeyip, içib bacı–qardaş kimi dolanırdılar. Bir müddət belə dolandılar, ta ki qızın vədəsi təmam oldu, bir oğlan doğdu. Oğlanın adın qoydular Göy Mıncıx. Bir yaşınnan beş yaşına, beş yaşınnan on yaşına çatdı. Bı əlli yaşında pəhləvan kimi bir oğlan oldu. Qabağına ağac gəlsə yerinnən qoparıb gedirdi.

Dev bını hər gün özünənə ava aparırdı. Çeyrannan, maraldan avlayıp gəlirdilər evlərinə.

Bılar bırdə qalsın, saa kimnən xəvər verim, bı qızın qardaşdarınnan. Bıllar söydəyə getmişdi, üstlərinə haramı düşüb var–yoxlarını əllərindən alır. Qaldılar lüt–ürəyən. Hər qardaş bir işə getdi, kiçik qardaş öz–özünə dedi:

– Gedim görüm, bacım necə oldu?

O yerdən ki, qızı ötürmüşdü, üz qoydu qız gedən tərəfə getməyə. Gəzə-gəzə gəlib çıxdı həməən qalaçaya ki, bacısı ordaydı. İçəri girdi. Gördü ki, bacısı oturub çörəy hazırlıyır. Bacı qardaşını görən kimi durub boynunu qucaqlayıb:

– Ay qardaş, xoş gəldin, beş gəldin, nə əcəb bizi yad elədin, – dedi.

Qardaşı əhvalatı nağıl elədi. Onnan sora qız da başına gələnləri bir-bir qardaşına hekayət elədi.

Bılar bı söhbətdə idilər, devnən Göy Mıncıx avdan gəldilər. Göy Mıncıx gördü anasının yanında bir oğlan oturub. Soruşdu:

– Ana, bı kimdi?

Anası dedi:

– Bala, bı həməən kiçik dayındı ki, mənı öldürmədi, bıraxdı.

Bılar təzədən öpüşdülər, görüşdülər, gecəni şaddıǵnan keçirdilər. Səhər tezdən Göy Mıncıxnan dev ava getdi. Bacı-qardaş qaldılar əvdə.

Bir müddət belə keçdi. Axırda bu oğlan fikirrəşdi ki, ədə nə vaǵta qədər mən bırdə qalacaǵam? Gərəkdir gedəm özümə bir iş tapam. İstədi getsin qız qoymadı, dedi:

– Dayan, Göy Mıncıx dev evə gəlsin, görüş, onnan sora gedirsən get.

Bəli, elə ki axşam oldu, çölə gedənnər gəldi çıxdı, qız əhvalatı olara nağıl elədi.

Devnən Göy Mıncıx nə qədər elədi ki, gəl getmə. Oğlan dedi ki, xeyr gedəciyəm. Axırda gördülər tay əlac olmadı, Göy Mıncıx dedi:

– Dayı, indi ki gedirsən, nəbada göy göz, sarı saqqal kişiyə nökrə olasan.

Bir də başınnan bir tük çəkip verdi dayısına, dedi:

– Nə vaxt dara düşsən, bı tükü at ocaǵa, yanında hazır olacaǵam.

O gecəni keçirdilər. Səhər olanda Göy Mıncıxnan dev getdi ava. Oğlan da üz qoydu günçıxan tərəfə getməyə. O qədər getdi ki, çıxdı bir şəhərə. Gördü bir göygöz, sarı saqqal kişi çağırır:

– Ay nökrə olan, ay nökrə olan!

Oğlan dedi:

– Mən olaram.

Kişi dedi:

– Bala, onda gəl gedək əvə.

Getdilər əvə, çörəydən-zaddan yidilər, yatdılar. Səhər olan kimi kişi bını durquzup dedi:

– Di dur, işə gedəcəksən. Ancaq sənən bir şərtim var: gərək itim hardadırsa toxumu orda səpəsən, öküzüm hardadırsa oranı əkəsən, qatığı elə yeyəsən qaymağı tərپənmiyə, çörəyi də elə yiyəsən qırağı tərپənmiyə.

Oğlan durdu, öküzdəri boyunduruxlıyıp, toxumu, xışı da götürüp çıxdı işə. Öküz düz gedib durdu bir kolluxda, it də getdi durdu bir çayın ortasında. Oğlan qaldı məhəttəl. Fikir elədi ki, bı yeri əkmək olmaz, toxumu da suya səpmək olmaz. Əlacı kəsilib qayıtdı geri.

Kişi gördü budı oğlan qayıtdı. Dedi:

– Hey, nəyə qayıtdın?

Oğlan dedi:

– Mən əkə bilmədim. Öküz getdi durdu bir kolluxda, it də durdu çayın lap ortasında, əlacım kəsildi, qayıtdım.

Kişi dedi:

– Mənim şərtim şərti, gərək əkəydin.

Oğlanı süpürüyüb istədi başın kəssin, oğlan tükü atdı ocağa, ancaq tük yanıncan oğlanın başın kəsdi. Göy Mıncıx onda yetdi, gördü ki, dayısını kişi öldürüp. Ta bir söz dimədi.

Kişi başın qalxızıp gördü ki, bir cavan oğlan durup. Dedi:

– Bala, nə qulluğun var?

Göy Mıncıx dedi:

– Əmi, nöker olacağam.

Kişi dedi:

– Neynək, elə maa nöker lazımdı. Ancaq mənim bir neçə şərtim var, gərək qəbul eliyəsən. Yerinə yetirməsən səni öldürəciyəm.

Göy Mıncıx dedi:

– Şərtin nədi?

Kişi dayısına deyən şərti bına da dedi. Göy Mıncıx razı oldu. Öküzdəri, iti götürüp getdi cüt əkməyə. Öküz yenə gedip durdu bir kolluxda, itə getdi durdu çayın ortasında. Göy Mıncıx bını görən kimi xurcunun altından tutup toxumu tökdü çaya. Ulamanı çıxardıp öküzdərin hərəsinin buynuzunun arasınnan bir dəfə vuran kimi yıxıldılar öldülər. Göy Mıncıx öküzdərin başın kəsdi, sora sıfranı qoydu qabağına. Çırtmayan vırıp baydacanın altın dəldi, dibindən baydacanı elə sordu ki, qaymaq gəlip yapışdı baydacanın dibinə. Çörəyin qırağın kəsip qoydu bir yana, başladı ortasın yeməyə. Çörəyi yeyip qurtarandan sora durdu yönəldi əvə.

Kişi gördü bıdı Göy Mıncıx gəlir. Amma öküzdər yoxdu. Dedi:

– Bala, Göy Mıncıx, nəynədin?

Dedi:

– Çörəyi yedim, qatığı da sən diyən kimi işdim.

Kişi gördü çörəyin qırağı durur. Qatığın da qaymağı tərپənməyib.

Dedi:

– Bəs öküzdər hanı?

Göy Mıncıx dedi:

– Getdilər durdular bir kolluxda. Nə qədər elədim çəkə bilmədilər, vırdım başdarı çürümüş oldular. İt durmuşdu çayda, toxumu da tökdüm ora.

Kişi dedi:

– Nə danışırısan, dəli olmamısan ki?!

Göy Mıncıx cavab verdi ki, mən niyə dəli oluram, sən özün şört qoymuşdun, mən də elədim.

Kişinin əlacı kəsilib dedi:

– Öküzdər mındar oldu, yoxsa başın kəsdin?

Dedi:

– Ta niyə mındar eləyəydim, heç olmasa, ətin yiyərik. Onların başını kəsdim.

Kişinin əlacı kəsilib dedi:

– Göy Mıncıx, gedək barı, öküzdəri gətirək. Atam öləndə ona ehsan verməmişdim, barı ona ehsan verim.

Getdilər öküzdəri gətirdilər, başladılar ehsan verməyə.

Kişinin balaca bir oğlu var idi. Birdən bı başdadı ağlamağa. Kişi nə qədər elədi, oğlan kırımədi. Kişi dedi:

– Göy Mıncıx, dur mını çıxart çölə, səsin kəssin.

Göy Mıncıx uşağı götürüp apardı çölə. İki qılçasınnan yapışıp dartdı, iki bölüb yarısını bu itə atdı, yarısını o biri itə atdı. Girdi içəri.

İtdər başdadı boğuşmağa. Kişi dedi:

– Göy Mıncıx, itdər niyə boğuşur?

Cavab verdi ki, uşaxdan koxa əvinin itinə çatmadı ona görə.

Kişi dedi:

– Ədə, nə uşaxdan, sən nə danışırısan?

Göy Mıncıx dedi:

– Sən dedin uşağın səsin kəs, mən də kəsdim, neyniyim?

Kişi dedi:

– Ədə, barı uşağın meytin gətir aparax basdırax.

Göy Mincix gedip uşağın meytin gətirdi, kişiyən arvad meyti götürüb getdi qəbristanlığa. Dedilər:

– Göy Mincix, sən də bel-külüng götür gəl.

Bılar o yana gedən kimi Göy Mincix da heç zad götürmüyüb, boş atıla-atıla düşdü bıların dallarınca. Gəldilər qəbristanlığa. Kişi dedi:

– Göy Mincix, bəs bel-külüng necə oldu?

Dedi:

– Nənən vermədi.

Kişi dedi:

– Get başına bir yumruq vur, al götür gəl.

Göy Mincix əvə qayıdıp, arvadın başına bir yumruq vırdı ki, boynu girdi qınına, o saat öldü. Bir külüng götürdü gəldi.

Kişi qəbir qazmağa başlayanda Göy Mincix da getdi o biri tərəfdən başladı bir qabır qazımağa.

Kişi dedi:

– Göy Mincix, o nədi, kimə qazırsan?

Göy Mincix cavab verdi ki, sən dedin get nənəmin başınnan bir yumruq vır, bel, külüng al gətir. Mən də vıranda arvad öldü. Bı qabrı da ona qazıram.

Müxtəsər gedip arvadı gətirip basdırdılar, soradan qayıtdılar evlərinə. Yolda arvadıynan kişi danışdılar ki, Göy Mincix bizim başımıza bəla açacaq, yaxşısı bıdı ki, bını yatırdax, yüklənək qaçax.

Göy Mincix bını eşitdi. Axşam olan kimi kişi dedi:

– Ay arvad, Göy Mincix yorunuxdu, yerin sal, yatsın.

Arvat yerin saldı. Göy Mincix yerə girən kimi başın buruyur yalan-nan, başladı xoruldamağa. Arvat kişiye yavaşca dedi:

– A kişi, nə aparax, nə götürək?

Kişi dedi:

– Ağırdan, yüngüldən qabla farmaşdara¹, bir neçə dəst də yatırduracax qoy, yüklənək qaçax.

Göy Mincix bını da eşitdi. Bıların başı qarışan kimi xəlvətcə durdu girdi farmaşa, paltarların arasında gizləndi. Gecənin bir aləmində arvat-nan kişi ağırdan, yüngüldən ata, öküzə yükləyip farmaşdara da bir ata çatıp düşdülər yola. O qədər getdilər ki, gün çıxanda çatdılar bir dəryanın qırağına, yükləri açdılar. Kişi dedi ay arvat, birəz çörəy hazırıra yeyək. Arvat qazanı çıxardanda dedi:

¹ F a r m a ş – döşənəcək və yatacaq qablaşdırmaq üçün böyük mələfə

– A kişi, Göy Mincix birda olsa idi, genə birəz odunnan-zaddan yığardı.

Bını eşidən kimi Göy Mincix farmaşdan sıçrayıb çıxdı:

– Xala, mən burdayam, nə qulluğun var?

Kişi bını görən kimi öz-özünə dedi:

– Vay evi yıxılan canım, iş xarab oldu.

Göy Mincix başdadı odun yığmağa. Gördü kişi arvadına deyir ki, axşam olanda Göy Mincixin yerin lap dəryanın qırağınnan sal, onnan bəri öz yerini, lap qırağından da məninkini sal. Gecə mən diyəcəyəm ay arvat, birəz o yana yat, sən də diyərsən ki, Göy Mincix, o yana yat. Helə-helə bını sallıx dəryaya, başımızdan rədd olar.

Nə isə xərəyi-zadı yedilər, axşam araya gələn kimi kişi necə dimişdi arvad da heləcə yerləri saldı. Göy Mincix o qədər gözdədi ki, bılar yuxuya gedəndə arvadı gətirdi qoydu öz yerinə, özü girdi arvadın yerinə yatdı.

Gecənin bir vaxtı kişi bını dürtməliyip dedi:

– Ay arvat, o yana yat.

Göy Mincix da arvadı dürtməliyip dedi:

– Göy Mincix, birəz o yana yat.

Belə-belə kişi Göy Mincixi, Göy Mincix da arvadı itələyə-itələyə o qədər apardı ki, birdən arvat şappıltıynan düşdü suya. Tez Göy Mincix qışqırdı:

– Ay əmi, qoyma, arvat düşdü suya.

Hay-haray düşdü. Arvad boğuldu. Qaldı bir kişi, bir də Göy Mincix. Kişi arvadı-zadı da yadınnan çıxardıb öz hayına qaldı.

Səhər açıldı. Göy Mincix böyük bir qazanı suynan doldurub qoydu üstə. Şaxdan-şüvəldən¹ altına basıb şaqqır-şuqqır qaynatdı. Elə ki, su tamam qaynadı, dedi:

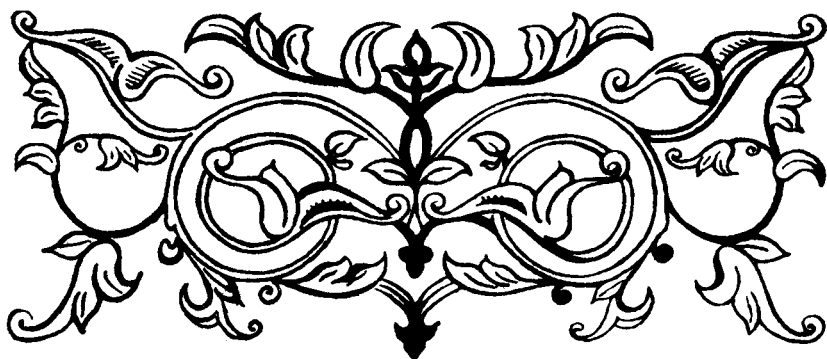
– Əmi can, bilirəm, çoxdan çimməyirsən, indi soyun, səni çimdirəcəyəm.

Kişi nə qədər yalvardı, Göy Mincix baxmadı. Bını lüt soyundurub, qazanı qaynaya-qaynaya tökdü bının başına, dirigözdü bişirib öldürdü. Sora qayıtdı anasının yanına.

O yedi-işdi, yerə keçdi, siz də addıyn dövrə keçin.

Göydən üç alma düşdü, biri mənim, biri özümün, biri də nağıl dəyəninin.

¹ Ağacın budağı, şüvü

KEÇƏL MƏHƏMMƏD

Biri vardı, biri yoxdu, bir Fatı qarı vardı. Bu qarının da bir keçəl oğlu var idi, adına da Keçəl Məhəmməd diyərdilər.

Fatı qarının sənəti çərçilərdən nisyə pambıq gətirib, onnan ipli əyirirdi, aparıb bazarda satardı. Mayasını çərçilərə verərdi, qalanına da birəz çörək, bir az soğan alardı. Nənə-bala yeyib dolanardılar.

Bir gün Keçəl Məhəmməd bazara çıxmışdı. Gördü elə yaxşı kişmiş satıllar ki, ağzının suyu başdadı axmağa. Amma bir pulu da yoxudu ki, bir şey alsın. Başın qarıtdıya-qarıtdıya gəldi əvlərinə. Gördü nənəsi əvdə yoxdu. Fərsət tapıb girdi içəri. Fatı qarı ipliği kələf-kələf qayırır asmışdı göydən. Məhəmməd tullanıb kələfin birin alıb qoydu qoy-nuna, üz qoydu bazara, gəlib bir baqqalın dükanının qabağında boy-nunu büküb durdu.

Baqqal dedi:

– Keçəl qurumsax, müştərilərə mane olma, qoy alverimizi eləyək. Məhəmməd kələfi çıxardıb baqqala verdi, birəz kişmiş alıb düzəldi yola.

Sizə kimnən xəbər verim, Fatı qarıdan. Fatı qarı evə gəlib gördü ki, kələfin biri yoxdu. Başdadı söyüb qarğamağa.

Qonum-qonşu yığışib işi bilənnən sora dedilər:

– Ay Fatı qarı, heç kimi söyüb qarğıma, biz hamımız düşəndə sənə əl kölgəliyi eləyirik, kim sənin malını oğurlayacaq. Bu yenə öz oğlunun işidir.

Fatı qarı öz-özünə dedi: “Motala dadanan köpək bir də gələr. Gör a köpəy oğlu, sənın başına nə gətirərəm”.

Bir gün Fatı qarı Məhəmmədə dedi:

– Məhəmməd, sabah mən əvdə olmayacağam, hərdənbir gəl əvimizə dəy.

Səhər tezdən Fatı qarı əvdən çıxıb hərrəndi, gəldi otdu qonşunun çəpərinin dalında, başladı pusmağa. Birdən gördü Məhəmməd başını qarıtdıya-qarıtdıya gəldi, qarını aşdı, atılıb göydən kələfin birini aldı ki, qarıdan çıxsın, Fatı qarı yapışdı qolunnan, başladı budamağa:

– Ay köpəy oğlu, mən əlimnən ona-muna işdiyib səni saxlayıram, sən də mənim oğrum olubsan. Dədən gorbəgər da sənın kimi oğruydu. O nə qayırdı ki, sən nə qayırasan?

Məhəmməd gördü iş pısdı, dedi:

– Ay nənə, tayı məni niyə öldürürsən. Tut əlimnən, məni apar bazara sat, gətir xərcdə.

Fatı qarı dedi:

– Keçəl köpəy oğlu, saa kim pul verəcək?!

Fatı qarı tutub Məhəmmədin əlinnən düşdü bazarın canına:

– Ay qul alan?! Ay qul alan?!

Çayçı gördü ki, bir qarıdı bir uşağın əlinnən tutub satır. Çağırıldı:

– Qarı nənə, bura gəl!

Fatı qarı gəldi. Çayçı baxdı gördü bı elə bir keçəldi, əgər bını alsa tay bınnan dükanına bir müştəri də ürzükməz. Dedi ki, qarı nənə, bını tez bırdan apar, müştəriyə mane olmasın.

Fatı qarı genə başladı bazar aşağı, bazar yuxarı çağırmağa. Baqqal isdədi alsın, o da çayçı kimi. Aşbaz istədi alsın, o da helə. Axırda bazarın lap qırağında qırx lotu oturmuşdu. Lotubaşı da bılların içində bugün burub, bir səndəlin üstə əyləşmişdi. Gördü bir qarı bir keçəlin əlindən tutub “ay qul alan!” diyip dad edir. Lotulara dedi:

– Onu bıra çağırın.

Lotular Fatı qarını çağırıldı. Lotubaşı baxdı gördü bı elə bir keçəldi ki, bir ağacdıxdan yaxın düşməli deyil. Başının qasmağı yenib gözünün üstünə, amma gözünən od yağır. Çox diribaş gədədi. Üzün tutub qarıya dedi:

– Qarı nənə, qıymatı neçədi?

Qarı dedi:

– Yüz tümən.

Lotubaşı çıxarıb yüz түмөн qarıya verib Məhəmmədi aldı. Yoldaşları lotubaşıya dedilər:

– Bı nəydi aldın. Yıdımız, işdiyimiz də haram olacaq.

Lotubaşı dedi:

– Eybi yoxdu, çəhməmizi-zadımızı silər.

Lotular ta ki gəlib yığışdılar mənzilə, Məhəmməd o saat bıların ustulun hazırıyib, mənzillərin eylə sildi-süpürdü ki, qırx arvat da belə təmizdiyə bilməzdi. Tez çayların qoyup, çörəklərin bişirdi. Axır ki, bıları elə rahat elədi ki, lotular ömrində bı istirahətə görməmişdilər.

Məhəmmədin hörməti gün-gündən lotubaşının yanında artırdı. İstəmədi onu gözünənən kənara qoysun. Məhəmmədə lotular hər nə buyuruq buyururdular, o saat əlüstü əmələ gətirirdi.

Bir gün lotular içib piyan olmuşdular. Lotubaşı üzün tutub yoldaşlarına dedi:

– Bir qoçax istəyirəm bu tavlə mıxını aparıb filan hamama çalsın.

Heç kəs dinmədi. Hamı dedi:

– Genə bı Fatı qarının oğlu Keçəl Məhəmmədin işidi.

Lotubaşı o saat Məhəmmədi çağırıb dedi:

– Qoçağım, bir toxmax götürüb, bı tavlə mıxını aparıb filan yerdə bir xarabə hamam var, ora çalə bilərsənmi?

Keçəl dedi:

– Canın da allam.

Məhəmməd tavlə mıxını, bir də toxmax götürüb, üz qoydu getməyə. Elə ki gəlib hamama çatdı, papağın əyri qoyub fışdırıx çalə-çalə başdadı mıxı çalmağa. Elə bir toxmax vırmışdı, dıfardan bir səs gəldi ki:

– Ay anasın satdığı Fatı qarının oğlu Keçəl Məhəmməd! Sən ağzını hara yetirmisən ki, mənim məkanımda mıx çalırsan?!

Məhəmməd başın qalxızıb gördü heç kəs yoxdu, bənd olmuyub başdadı genə çalmağa. Bir də səs gəldi:

– Ey anasın satdığı Fatı qarının oğlu Keçəl Məhəmməd, saa dimirəm çıx bırdan, rədd ol!

Məhəmməd başın qavzıyıb dedi:

– Mənim ağamnan hamı şəhər tük salır, bı da məni qorxuzur.

Başdadı bir, iki, üç tapla mıxı budamağa. O saat hamam titriyib, divar yarıldı, oradan bir oğlan çıxdı. O, əl atdı Məhəmmədin yaxasına, Məhəmməd də əl atıb onun kəməmindən tutdu. O dıfara-bu dıfara o qədər vırdı ki, oğlan gördü keçəl onu öldürəcək, istədi qaçsın, bir

ayağı keçdi Məhəmmədin əlinə. Oğlan o tərəfə çəkdi, Məhəmməd bu tərəfə, axırda oğlanın bir tay corabı da çıxdı Məhəmmədin əlində qaldı. Məhəmməd tavlə mıxını çalıb, toxmağı da götürüb, papağını hərriyib fişdırıq çala-çala corabı da cibinə qoyub düşdü yolun ağına.

Keçəl bazarnan getməkdə olsun. Sizə beş kəlmə xəbər verim lotubaşınnan. Lotubaşı ayılıb gördü Məhəmməd yoxdu.

Dedi:

– Ay aman, Məhəmməd hanı?

Dedilər:

– Məhəmmədi keflənib özün göndərdin filan hamama ki, tavlə mıxı çalsın.

Lotubaşı dedi:

– Ay aman, tez olun, ora hər kim girsə, ölər. Gedəy, bəlkə diri tapdıx. Heç olmasa, ölüsün taparız.

Lotular durub getməyde olsun, bir neçə kəlmə Məhəmməddən eşidin. Məhəmməd fişdırıx çala-çala bazarnan gedirdi. Gördü bir baqqal kişmiş, noğulu, badamı töküp satır. Bını görən kimi başladı Məhəmmədin ağzının suyu axmağa. Birdən yadına düşdü ki, axı bir corabı var.

Dedi:

– Ay baqqal, bir tay corabım var, nə qədər kişmiş verərsən, verim saa?

Baqqal dedi:

– Ver baxım görüm.

Məhəmməd corabı çıxardıb verəndə baqqal gördü ki, bı bir corabdı ki, bının qiyməti heç paçcahın xəzinəsində yoxdu. Yarışıp keçəlin yaxasınnan dedi:

– Keçəl köpək oğlu, bını hardan alırsan? Yerini de! Mənim evimi yarıp qırx cüt corabımı aparırlar.

Məhəmməd dedi:

– Əşi, Allaha bax, mənənlən əl çek, nə əv yarmax, nə qırx cüt corab? Bını mən indicə filan hamamda qazanmışam. Bının üstündə mən bir qat qabıx qoymuşam.

Baqqal dedi:

– Keçələ bax, filan hamama bax. Heç ora nə kimi oğlannar gedip sağ qayıtmır, bir yalan da diyirsən? Düzün de görüm, corabın qalanın neynəmişən.

Keçəl dedi:

– Əşi, məndən əl çək, kişmiş vermirsən, corab da olsun sənin, vırram səni öldürərəm, qanını mənim üstümə tökmə.

Baqqal əl çəkmədi. Məhəmmədin acığı tutub vırdı baqqalın baş-gözün əzdi. Səs-küyə bazar darğası gəldi, əhvalı soruşdu. Baqqal dedi:

– Ay darğa ağa, mənim əvim yarılıp qırx cüt corabım getmişdir. İndi bir tayın bı keçəldə tutmuşam, qalanını da istiyəndə vırdı baş-gözümü bı hala saldı. Qədəm haqqını da verrəm, bizi apar paçcahın yanına, dərdimi diyim.

Darğa “qədəm haqqı” eşidən kimi gözü maşaldar pişigin gözüne döndü. Keçəlin qolun bağliyb da gətirib gəldi paçcahın hüzuruna dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, bı keçəl bu baqqalın əvini yarıp, malın aparıp. Kişi malın istiyəndə özünü də bı hala salıp.

Paçcah baqqaldan soruşdu ki, nəyin gedip. Baqqal əhvalatı nağıl elədi. Paçcah əmr elədi:

– Cəllad!

Cəllad hazır olub dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, nə əmr eliyirsən yerinə yetirim.

Paçcah dedi:

– Vır bı keçəlin boynun.

Keçəl başın bılayıb dedi:

– Vay-vay, elə bı zadnan padçahlıq eləyirsən? Əvvəl bir sor görmən düzdü, necədi, onnan boynumu vırdır.

Paçcah dedi:

– Hə, di sözüvü. De görək, nə qırıldıyırsan.

Məhəmməd əhvalatı nağıl eliyib dedi:

– Qibleyi-aləm, qırx gün möhlət ver, əgər bı corabdan mən qırx cüt gətirdim, bı baqqalın boynı vırılsın, əyər baqqal gətirdi, mənim boynum vırılsın.

Paçcah dedi:

– Çox yaxşı.

Baqqal gördü iş xarapdı, tez dedi:

– Qibleyi-aləm, sağ olsun! Bı lotunun biridi, bıraxdın, bəlkə qaçdı getdi. Bının bırdə dədəsinin mülkü qalmır, maşı qalmır, mən razı deyiləm.

Məhəmməd dedi:

– Paçcah izin versə, mən bir adam deyil, qırx adam zamin verrəm. Mənim ağam filan lotulardı, harda olsa, gəlip bı saat bıra çıxallar.

Məhəmmədi qoyax cəllad əlində. Sizə xəbər verək lotulardan.

Lotular elə ki gəlib çıxdılar hamama, gördülər Məhəmməd tavlaxı çalıp çıxıb gedip. Düşdülər bazar aşağı küçəyə. Elə ki, gəlip çatdılar bizim baqqalın dükanına, gördülər bir çox adam yığışib. Əhval sordular. Camahat olan əhvalatı lotulara söylədi. Lotular o saat nişanınan bildilər ki, keçəl həmə Məhəmməd özünü ki, var. Lotubaşı dedi:

– Qardaşlar, tez olun, özümüzü paçcahın divanına yetirək, bəlkə Məhəmmədi qurtara bildik.

Özdərin onda yetirdilər ki, cəllad Məhəmmədin sağında, solunda fir-fır fırlanır; “öldürəm, öldürəm” diyirdi.

Məhəmməd lotuları görə kimə üzün tutup paçcaha dedi:

– Qibləyi-ələm! Bı da mənim ağalarım, indi baqqal nə deyir.

Baqqalın ələci kəsilib razı oldu. Lotular zəmin olub Məhəmmədi gətirdilər mənzillərinə. O gecəni yeyip-içip yatdılar. Sabah olan kimə Məhəmməd qalxıb dabanın bərkidip, lotulardan vidalaşır düşdü yolun ağına.

Çəkip çarığın dabanını, qırıp yerin amanını, dərələrdən yel kimə, tərələrdən sel kimə, badəyi-sərsər kimə, acı beyannıx, çax-çax qamışdix, az getdi, üz getdi, dərə-tərə düz getdi, ta ki gəlib çıxdı bir deryanın kənarına. Gördü gəmi tərənib bir azca aralanıb. Məhəmməd “Allah, Məhəmməd, ya Əli” diyip atıldı gəminin sükanında otdu. Gəmi günə bir mənzil təy mənzil bir neçə gün yol getmişdi. Birdən deryanın ortasında gəminin qabağında bir nəhəng peyda oldu. Gəmiçi nəhəngi görə kimə qışqırdı:

– Ay aman, tez olun, quluzdan birini, yüz tükən də pul hazır ələyin, atax bı nəhəngin ağzına, yoxsa bı saat gəmini dağıdacaq. Hamımız qərqlə olarıyız. Gəminin də hamı yükü tacirrədi.

Biri dedi:

– Mən heç vaxt qulumu atmaram.

O biri dedi, mən heç vaxt qulumu atmaram. Bir də gördülər sükanın dalında bir keçəl oturub, çağırır dedilər:

– Gəl səni atax bı nəhəngin ağzına, qannama da yığaq, kimə deyir-sən, verək ona.

Məhəmməd dedi:

– Yüz tükən yığın, belimə də bir ip bağlayın, atın nəhəngin ağzına. Salamət qurtardım, verərsiniz özümə, qurtarmadım qayıdanda filan şəhərdə bir Fatı qarı var, verərsiz ona.

Pulu yıgđılar, ipi də bağladılar Məhəmmədin belinə, atdılar nəhəngin ağzına.

Məhəmməd əl atıb yapışdı bir əlinən nəhəngin üst damağınan. Bını bı dəryada ora-bıra o qədər vırdı ki, nəhəngin bir qat qabığı getdi. Axırda gördü keçəl onu öldürəcək istədi qaçsın, Məhəmməd əl atdı tutdu nəhəngin burnunna, nəhəng o tərəfə çəkirdi, Məhəmməd bı tərəfə. Nəhəngin burnunda bir sırğa var idi. Burnu cırıldı, sırğa da qaldı Məhəmmədin əlində. Məhəmməd sırğanı cıbinə qoyub çıxdı gəmiyə. Məhəmmədin çörəyini də, xörəyini də verdilər, yeyip qarnım bərkitdi. Sora dedi:

– Mənim yüz tümənimi verin.

Tacirrər dedilər:

– Biz səni atmışdıq ki, öləsən, ölmədin, yüz tüməni niyə verək?!

Məhəmməd nə qədər elədi, olmadı, gördü bılar çoxdu, bı birçə adam, sakit oldu. Elə ki gəldi dəryanın qırağına çıxdı, tacirrərnən xudahafız də eləmiyib düşdü yolun ağına. Az getdi, üz getdi, dərə-təpə düz getdi, ta ki gəlib çıxdı bir şəhərə. Şəhərə daxil olub gördü ki, çörəglər təndirə yapılıb qalıb, dükannarda mallar başınadı; amma bir insan yoxdu şəhərdə. Dolana-dolana gəlip şəhərin o biri qırağına çıxdı, gördü bir cığır gedir, dedi:

– Yaqin şəhərin əhli bı cığırnan haraysa gediplər. Gedim görüm nə var.

Birəz getdi qabağına bir təpə çıxdı, təpəni aşır gördü ki, bir qalaça var. Özün yetirdi qalaçaya, içəri girən kimi qalaçanın qapısı örtüldü. Bir səs gəldi:

– Ey anası satdığı Fatı qarının oğlu keçəl Məhəmməd! Mənim mənzilimə qatır gəlsə, dırnaq salmaz, quş gəlsə qanat salmaz. Sən nə cürət eliyib mənim məkanıma gəlmisən.

Məhəmməd bir başın qalxızıb fikir elədi, sən öləsən bı şəhərə hər nə bəla toxunub, bınan toxunub. Görək nə olacax.

Səs bir də gəldi:

– Ey Fatı qarının oğlu Keçəl Məhəmməd!

– Sənə dimirəm çıx, dalınna danışma, iyit ağzın yumar, əlin açar. Çıx belə görüm kimsən, mətləbin nədi?

Yer titrəyib divar yarıldı. Bir oğlan çıxdı ki, qəddi minayə kimi, baş ütgeç gümbəzi kimi, bıqların eşib şənbələ kimi qoymuşdu qulağının dibində. Əl atdı ki, Məhəmmədi götürüb yerə vursun, Məhəmməd

yapışdı onun biləyinnən, özünə tərəf çəkib yapışdı ortasınan. Onu o divara–bı divara o qədər vırdı ki, bir qat qabığı getdi.

Oğlan gördü Məhəmməd onu öldürəcək, istədi qaçsın. Məhəmməd yapışdı biləyinnən, oğlan o tərəfə çəkdi, Məhəmməd bı tərəfə çəkdi. Axırda oğlanın barmağında bir üzük vardı. O da çıxıb Məhəmmədin əlində qaldı.

Məhəmməd cibinə qoyub qalaçadan çıxdı. Allaha təvəkkül eləyib üz çevirdi bir tərəfə getməgdə olsun. Görək axırı necə olacaq.

Məhəmməd bu gedişnən tamam on gün, on gecə yol getdi. Gəlip çıxdı bir qalaçaya. Gördü vallah, bı bir qalaçadı ki, çəkilib göyün üzünə. Bir siçan da keçməgə yolu yoxdu, gün də az qalmışdı ki, batsın. Məhəmməd də çox yorulmuşdu. Başdadı qalaçanın dörd tərəfin gəzməyə görsün bir yol taparmı girsın qalaçaya. Gəzip–gəzip axırda gördü ki, divarın dibinnən bir su çıxıb axır. Məhəmməd ağılnan bildi ki, bı su içəridən gəlir. O saat başın soxdu su gələn deşiyə. Başının qartmağı sıyırıla–sıyırıla birtəhər keçdi o tərəfə.

Nə gördü? Paho, bura bir bağdı, deyirsən behişdin bir guşəsidi? Bülbüllər cəh–cəh vırır, güllər pəh–pəh vırır, ağacdar baş çəkib fələyə. Dünyada nə meyvə desən, bırdə tapılır. Məhəmmədin ağzı açıla qalmışdı. Bilmirdi hankı tərəfə getsin. Birdən qulağına bir su şırıltısı gəldi. Yuxudan ayılan kimi olub öz–özünə dedi:

– Ey yar, nə qayıırısan? Məhəmməd, ayıx olmalısın bı qalaça işsiz deyil.

Yavaş–yavaş suya tərəf gəlip gördü bir çarhovuzdı, diyirsən vallah, suyu abi–kösərdi. Çarhovuzın daşının biri yaqutdan, biri mirvarıdandı. O biri tərəfə baxanda nə gördü? Gördü bir çiməni–basafa yerdə sırfa salınıp, sırfanın üstə üç qap xörək qoyulub elə buğlanır, yanına da xurşu, məzəsi qoyulub. Məhəmməd o saat bildi ki, bılar təzə qoyulub, indicə kimsə gələcək. Tez bir gül kolunda gizlənib başdadı sıfraya tərəf marıtdamağa. Bir də gördü üç göyərçin gəlip qondu sırfanın qırağına, donnarın çıxardıp üç qız oldular ki, vallah yemə, işmə bilların xəddi–xalına, gül camalına tamaşa elə. Günə diyillər sən çıxma, mən çıxım. Aya diyillər sən çıxma, mən çıxım. Məhəmmədin ağzı açıla qalmışdı. Bir də gördü, qızlardan biri o bırrərinə dedi: “Bacılar, xörəgi yiyək, söhbət eliyək, yoxsa söhbət eliyək, xörəgi yiyək?”

O biri cavaf verdi ki: “Bacılar, bıdı on ildi ki, bir–birimizi görmür–dük. Xörək qaşmır ki, yeyərik, hələ bir–birimizin sərgüzəştinnən

xəbərdar olax, onnan çörəyimizi yeyək. Üzdərin tutub böyük qıza dedilər:

– Bacı, sən böyügümüzsən, gərək əvvəlcə sən başına gələni danışasan.

Böyük qız başladı:

– Bacılar, filan şəhərdə bir hamam var. Mən on ildi ki, orda peyda olmuşdım, nə qədər ora gələn vardısı, səsdənirdim bağı çatdıyıb öldürdü, nələri var yığışdırıb aparırdım. Günnərin bir günündə haradasa Fatı qarının oğlu Keçəl Məhəmməd birisi ara-təzə gəldi çıxdı ora, başladı bir tovla mıxı çalmağa, bir dəfə səsdəndim, dərbənd olmadı, iki dəfə səsdəndim dərbənd olmadı, axırda özüm çıxdım tutaşdım. Məni o difara, bı difara o qədər vırdı ki, bir qat qabığım getdi. Bədənim indi də hələ döyütmüyip. İstədim qaçam, ayağımda bir cüt corabım vardı ki, yeddi ilin bacı xəracınan əmələ gəlmişdi, onun da bir tayı çıxıp əlində qaldı. Kaş o bırdə olsaydı, bı xörəyi onnan yeyip, ona ərə gedərdim.

Məhəmməd öz könlündə dedi:

– Keçəl, dinmə baxtın getirib.

Ortancıl qız başladı:

– Dad Fatı qarının oğlu keçəl Məhəmmədin əlindən. Bacılar, mən də filan deryada məsgən eləmişdim. Nə qədər gəmi gəlsə ya yüz tümən pul, bir qul alırdım, ya da gəmini dağıdıb bütün var-yoxun aparırdım. Bir gün qara yola qara sata həmə Məhəmməd gəldi çıxdı urcahıma, o gen deryanı başıma dar elədi. İstədim qaçam, darddı burnumda bir sırğa vardı, yeddi ilin bacı-xəracından əmələ gəlmişdi, onu da qopardıb apardı. Allahın altı o bırdə olaydı, bu xörəyi onnan yeyip, ona ərə gedəydim.

Başladı kiçik bacı, dedi:

– Bacılar, mən filan şəhərin kənarında bir qalaçada məskən tutmuşdım. O şəhərin hamısını qaçax iləyip, şəhərin bütün mal-dövlətinə sahiblanmışdım. Bir gün haradansa həmə Məhəmməd ara-təzə gəldi çıxdı o qalaçaya, nə qədər çığırdım dərbənd olmadı. Axır çıxdım tutaxlaşdım. Məni o qədər vırdı ki, bir qat qabığım getdi. Gördüm məni öldürəcəg, istədim qaçam, yapışdı əlimdən o tərəfə çəkdi, mən bı tərəfə çəkdim, barmağımda bir üzük vardı, yeddi ilin bacı xəracınan əmələ gəlmişdi. O da çıxdı qaldı əlində. Kaş o bırdə olaydı, bı xörəyi onnan yeyib ona ərə gedəydim.

Məhəmməd bı sözdəri eşidən kimi koldan çıxıb dedi:

– Xanımlar, mən bırdayam, əvvəlcə hələ o corabdan qırx cüt bıra gətirin, sora danışax.

Qızdar o saat corabdan qırx cüt hazır elədilər. Onnan Məhəmməd dedi:

– İndi hansınız məni o şəhərə tez aparsa, onu alacam.

Böyük qız dedi:

– Mən bir həftəyə aparram.

Məhəmməd dedi:

– Bı olmadı.

Ortancıl qız dedi:

– Mən üç günə apararam.

Məhəmməd dedi:

– Bı da olmadı.

Kiçik qız dedi:

– Mən sabah günortaya kimi səni şəhərə aparram.

Məhəmməd razı oldu, o saat pərilər qazısın gətirdilər, kiçik qızın kəbinin kesdi Məhəmmədə. Məhəmməd qıznan xörəyi yeyib o gecəni yatdılar. Şəhər tezdən qız löh oxuyub Məhəmmədi elədi bir çöp, özü də donun geyip oldu bir göyərçin. Məhəmmədi vırıp dimdiyinə üz tutdu Məhəmmədgilin şəhərinə. Günorta azanı başdananda gəlib düşdü şəhərin qırağına. Geriyə də löh oxuyub Məhəmmədi elədi adam. Məhəmməd dedi:

– Xanım, sən bırdə gözdə, mən qaçım evdən bı saat bir çarşavdan-zaddan tapım gətirim, bürün gedək.

Qız razı oldu. Məhəmməd özün yetirip anasına dedi:

– Ana, çarşavdan-zaddan bir şey varmı, tez ver maa, arvat almı-şam.

Qarı dedi:

– Dədən gorbəgor havaxt maa çarşav almışdı ki, çarşavım ola.

Məhəmməd dedi:

– Ay arvat, tez ol, qız gözdəyir.

Qarı dedi:

– Qoy görüm, gərəy toy çarşavım dura, onu verim apar.

Qarı durub bir yastığı söküb içinnən köhnə tükə bılanmış bir çarşav tapıb verdi Məhəmmədə. Məhəmməd tez özün yetirdi xanımın qul-luğuna, çarşavı saldı başına, gətirdi evlərinə.

Bir gün xanım Məhəmməddən soruşdu ki, bu yerinizin sərhədin maa görkəzə bilərsənmi? Məhəmməd dedi:

– Görkəzərəm.

Xanım dedi:

– Ala bı üzüyü, apar dəryada çalxala, sudan bir oğlan çıxacaq, diyəcəy, bizə görə qullux. Diyərsən ki, qul sahibi olasan, xanım diyirdi, bı gecə filan yerdə paçcahın evi kimi bir əv istəyirəm. Sora qayıdıp gələrsən. Tayı sənin işin olmasın.

Məhəmməd özün yetirdi dəryaya, üzüyü suya salan kimi oğlan çıxdı:

– Oho, Məhəmməd, xoş gəlmisən, bizə görə qullux?

Məhəmməd dedi:

– Qul sahibi olasan. Xanım diyirdi filan yerdən paçcahın evi biçimdə bı gecə bir ev tiksin.

Oğlan dedi:

– Baş üstə, qal bizə kömək elə.

Məhəmməd dedi:

– Yox, mən qala bilmərəm.

Qayıtdı geri. Gələndə gördü aşbaz aş bışirip, həlimini töküb qablara. Məhəmmədin tamahı düşüb otdu bir az həlim içməyə. Yolnan gedənin birisi çömçənin sapına toxunub həlimi dağıtdı. Məhəmmədin acığı tutub dedi:

– Axmaq oğlu, axmaq, qoymaz birəz bu müftə həlimnən içək.

Kişi qayıdıp dedi:

– Axmaq oğlu sənsən ki, xalx tamaşaya gedir, sən oturub həlim içirsən.

Məhəmməd dedi:

– Qardaş, nə tamaşa?

Dedi:

– Ey, hələ xəbərin yoxdu? Fatı qarının oğlu keçəl Məhəmmədin ağalarının vaxtı tamamdı. Məhəmməd gəlmiyib paçcah oların boynun vırdırır.

Məhəmməd bını eşidən kimi məsələ yadına düşdü. Tez corabları götürüb paçcahın divanxanasına tərəf üz qoydu. Onda yetip gördü ki, az qalıp ha cəllad elə ağalarının boynunu vurhavurdu. Adamları o tərəf-bı tərəfə yarıp, özün atdı meydançaya, corabları paçcahın qabağına töküb, dedi:

– Hanı baqqal? Corabları gətirsin, görək.

Paçcah əmr elədi, lotuları azad elədilər. Baqqala da əmr elədi ki, corabları gətirsin. Baqqal corabları gətirəndə paçcah gördü ki, paho bı corablar ha bırdə Qazaxlarda, Usuluda, Çubuxda toxunub, o saat əmr elədi cəllada. Cəllad hazır oldu:

– Nə buyurursan qibleyi–aləm? Qulum qolatanı, qılincım kəskin.

Paçcah dedi:

– Vır, bı saat baqqalın boynun.

Cəllad baqqalın boynun elə vırdı ki, bir gilə qan da yerə düşmədi.

Paçcah dedi:

– Məhəmməd!

Məhəmməd dedi:

– Bəli.

– Məhəmməd, bəlkə bı corabın bir cütünü maa verəsən.

Məhəmməd dedi:

– Gözdərinin ikisi də bir dəşiydən çıxa, genə vermərəm!

Corablardan hər ağasına bir cütün bağışdadı. Lotubaşı da Məhəmmədi azad eləyib dedi:

– Get, nə qədər mən sağam, bı şəhərdə saa bir adam sataşsa, gəl maa xəbər ver. Sənin işin olmasın.

Məhəmməd üz qoydu əvlərinə. Nə gördü?! Evlərinin yerində qırx mərtəbə bir ev tikilipdi ki, heç paçcaha miyəssər dəgil. Xana baxçası, fəvvarası, qulluxçusu, qaravaşı, hər şeyi içində. Məhəmməd durup fikir eləyirdi ki, ay Allah, yəni bı mənim evimdi? Dedi, yox, ola bilməz, yəqin mən yanlış gəlmişəm. İstəyirdi qayıtsın geri, gördü arvadı külafirəngidən çağırır:

– Məhəmməd, niyə içəri gəlmirsən?

Baxdı gördü, xeyr, öz arvadıdı, bı da öz evidi. Çıxdı yuxarı, başdadı xanımnan kef eləməyə.

Bıllar kef çəkməkdə olsun, sizə kimnən xəbər verim, paçcahdan. Paçcah bir gün vəzirinən oturmuşdu külafərengidə, dörd tərəfə baxırdı. Gördü, vallah şəhərin bir yerində bir imarat tikilip, heç paçcaha miyəssər deyil. Üzün tutub vəzirə dedi:

– Vəzir, bı ev kimindi?

Vəzir cavap verdi ki:

– Qibleyi–aləm sağ olsun, həməən Fatı qarının oğlu Keçəl Məhəmmədindi.

Bıllar bı danışıqdaydılar, Məhəmmədin arvadı çıxdı eyvana. Paçcah qızı görən kimi bir ox qızın iki qaşının arasınan qutarıp dəydi paçcahın ürəginin başınan. Paçcah, bildirmə ölubsən, bu ilmi? Yıxılıp ürəyi yetdi. Vəzir paçcahı birtəhərnən özünə gətirdi. Dedi, evin yıxılmasın nə qayırırsan?

Paçcah dedi:

– Vəzir, tədbir! Mən gərək qızı alam!

Vəzir dedi:

– Qibleyi-ələm, nə tədbir, gücnən ala bilməzsən. El diyər paçcah kişinin kəbinni arvadın zornan aldı. Gərək Məhəmmədə elə bir qullux buyurasan ki, yerinə yetirə bilməy, boynun vırdırasan. Ayrı əlac yoxdu.

Paçcah dedi:

– Nə buyurux buyurax?

Vəzir cavaf verdi:

– Qibleyi-ələm, sabah Məhəmmədi çağırırsan, diyərsən ki, Məhəmməd, sən bir qoçaq oğlansan, sənnən başqa heç kəs bacarmaz. Gərək mənə nar içində huri gətirəsən, gətirməsən boynunu vırdıracağam. Əlacı yoxdu, gedəcəg, ya ölər, ya da gətirə bilməz, sən boynun vıdırarsan.

Paçcah dedi:

– Çox yaxşı tədbirdi.

Birtəhərnən paçcah gecəni sabah elədi. Tezdən qırmızı geyinip çıxdı taxda. Fərraş göndərip Məhəmmədi çağırtdı hüzuruna, bir kitabı açıb əlin qoydu bir yazının üstə, dedi:

– Məhəmməd, bı nədi?

Məhəmməd uşaxlıxda birəz molla yanında oxumuşdu, höccələməynən bilirdi. Odur ki, höccələyib dedi:

– Paçcah sağ olsun, “nar içində huri”.

Paçcah dedi:

– Hə qoçağım, düz oxuyubsan, “nar içində huri”dir. İndi mən görürəm bı şəhərdə sənnən qoçaq adam yoxdu, gərək bınnan maa gətirəsən, gətirməsən boynunu vıdıracayam.

Keçəl kor-peşman, suyu tökülmüş qarı kimi qayıtdı. Qız gördü tay nə... Elə bil Məhəmmədin dədəsi indicə ölüb, qaş-qabağı yer süpürür, cəld durup Məhəmmədin boynun qucaqlayıb dedi:

– Mənim sevgilim, niyə bikefsən, sən bilmirsən mənim sənnən başqa bir kimsəm yoxdu? Sən də bekaf olanda bı qürbətdə mən neynərəm?

Məhəmməd dedi:

– Xanım, paçcah bir buyurux buyurub, yerinə yetirmək mümkün deyil, boynum vırılacaq.

Qız dedi:

– Məhəmməd, sən Allah, helə demə, ürəyimi qana döndərmə. De görüm, nə buyurub?

Məhəmməd əhvalatı mən sizə diyən kimi qıza nağıl elədi.

Qız gülüb dedi:

– Elə bu?

Məhəmməd dedi:

– Bəli.

Qız soruşdu:

– Hələ de görüm, möhlət alırsan?

Məhəmməd dedi:

– Almamışam.

Qız dedi:

– Onda, get paçcahdan qırx gün möhlət al, gəl otur otuz doqquz gün yeyək, içək, Allaha şükür eliyək. Qırxıncı gün Allah kərimdi.

Məhəmməd gedip paçcahdan qırx gün möhlət aldı. Gəlip otuz doqquz gün xanımınan kefə baxdı, qırxıncı gün xanım bir löh verdi Məhəmmədə. Dedi:

– Məhəmməd, çıxarsan şəhərdən kənara, bu löhü oxuyub göz-dərini yumarsan. Bir də görəcəksən ki, ayağın bir şeyə ilişdi, gözünü açanda görərsən bir daşdı, qalxızsan, daşın altından bir piləkan çıxacaq. Piləkandan yenərsən, qabağa bir darvaza çıxacaq. Darvazanın ağzında bir qarı oturub. O mənim xalamdı, bı kağızı verərsən ona oxuyar, o nə disə əməl edərsən. Qayıdanda bı löhü oxuyarsan, olacaxsan evimizdə, qorxma.

Məhəmməd löhləri alıp nənəsiynən, arvadıynan görüşüp, öpüşüp ayrıldı. Elə ki, şəhərin qırağına çıxdı, löhü başladı oxumağa. Oxuyub qurtaran kimi Məhəmməd başladı quş kimi uçmağa. Bir də gördü ayağı bərk bir şeyə ilişdi. Gözün açıb gördü ki, bir daşdı. Daşı qavzadı, piləkani çıxdı, piləkandan enib özün qarıya yetirdi. Kağızı uzatdı qarıya, qarı dedi:

– Məhəmməd!

Dedi:

– Bəli!

Qarı dedi:

– Ala, bı löhü, o dağı görürsən, get o dağın dabanına, görərsən nar ağacdarıdı. Üstü tey nar, ancax hər narın saplağının dibində ilannar yatıp. Bu löhü tutarsan havaya. Bir ağ yağış başlayacaq. O ilannar çəkilib gedəcəklər. Onda çıxarsan nardan nə qədər lazımdı qoynunu, qoltuğunu doldurarsan.

Məhəmməd löhü alıp özün verdi dağın dabanına, löhü havaya tutan kimi bir ağ yağış başladı. İlannar təmiz çəkilib getdilər. Məhəmməd cəld nə qədər ki lazım idi, nardan yığıp, qoynun, qoltuğun doldurdu. Sora düşüb gəldi qarının yanına. Qarı bir kağız da bacısı qızına yazıb, Məhəmmədi yola saldı.

Məhəmməd qayıdıb piləkannərnən qalxdı yuxarı, çölə çıxıp daşı genə çevirdi yerinə. İkimci löhü oxuyub gözdərin yumdu. Gözün açanda gördü, öz qapısında. Yuxarı qalxıb öz evinə girdi.

Qız Məhəmmədi görən kimi dedi:

– Gətirdin?

Dedi:

– Bəli.

Qız dedi:

– Qoy bıra, görüm bəlkə heç içində hurisi yoxdu.

Məhəmməd narrarı töhdü qızın qabağına. Qız pıçağı əlinə alıp, narın birin kəsdi. İçindən huri çıxıp dedi:

– Ay maa su, ay maa su.

Su olmadı, uçub getdi. İkincisi belə, üçümcüsü belə... ta bir nar qalınca. Qız hamısını kəsdi. Biri qalanda qız dedi:

– Məhəmməd!

Məhəmməd dedi:

– Bəli!

Dedi:

– Bir qab su hazır qoy.

Məhəmməd suyu hazır elədi. Qız narı kəsdi, huri qırağa atılıb “ay maa su” diyən kimi suyu uzatdı.

Huri dedi:

– Sən Allah, paçcahı örgətməyin, qoyun, mən də gedim bacılarımın yanına.

Qız dedi:

– Arxayın ol.

Huri genə girdi nara. Qız narın kəsdiyi yerini qoydu bir-birinin üstə, elə bil heç kəsilməmişdi. Bitişib oldu əvvəlki kimi. Məhəmmədə verip dedi:

– Apar, ver paçcaha.

Məhəmməd özünü yetirib paçcaha narı uzatdı. Paçcah dedi:

– İndi bının içində huri var?

Məhəmməd dedi:

– Mən nə bilim? Kəsərsən, görərsən!

Paçcah pıçax istiyib narı kəsən kimi, huri sıçrayıb qondu kənara, çığırdı ki, “ay maa su, ay maa su”. Paçcah, “vəzir su”, “vəkil su”, ha-hi eləyip su getirincən, huri pırıldıyıp çıxdı getdi.

Paçcah dedi:

– Məhəmməd, axı qız qaçdı.

Məhəmməd dedi:

– Mən nə eləyim. Maa demişdin gətir, deməmişdin ki, saxla, özün saxlıyaydın.

Paçcahın əlacı kəsilib Məhəmmədi azad elədi.

Məhəmməd evə getməkdə olsun, görək paçcah nə qayırır? Paçcah üzün vəzirə tutub dedi:

– Vəzir! Tədbir, yoxsa bı qızın dərdi məni öldürər.

Vəzir dedi:

– Evin yıxılsın, taha nə tədbir, hər nə desən, əmələ gətirəcək.

Paçcah dedi:

– Genə bir çarə tapıb bı keçəl köpək oğlunu başımızdan rədd eləməliyik.

Vəzir dedi:

– Qibleyi–aləm sabah çağırax, deyək bı dəryanın ortasınnan bir ev tiksin. Hamı – vəzir, vəkil arvad–uşağını da götürüb orda olax.

Paçcah bı tədbiri bəyənib, səhər Məhəmmədi çağırırdı:

– Qoçağım, bı dəryanı görürsən, onun ortasında gərək maa bir ev tikdirəsən.

Məhəmməd dedi:

– Ay paçcah! Ədalətinə güc eləmə, suyun üzündə ev tikdirmək olarmı?

Paçcah dedi:

– Uzun danışma, tikdirdin tikdiribsən, tikdirməsən boynun vurılacaxdı.

Məhəmməd genə suyu tökülmüş qarı kimi evə qayıtdı. Qız gördü vallah Məhəmməd ölüb, yerdən götürən yoxdu. Durub Məhəmmədin boynun qucaxlayıb dedi:

– Qadan alım, niyə bikefsən?

Məhəmməd olan əhvalatı nağıl elədi. Qız qah-qah çəkib dedi:

– Elə bı?..

Məhəmməd dedi:

– Bəli, xanım, məyər bı azdı, suyun üzündə də ev tikdirmək olar?

Qız dedi:

– Hələ sən maa de görüm, möhlət aldın?

Məhəmməd dedi:

– Xeyr, xanım, almamışam.

Qız dedi:

– Onda, get, əvvəlcə qırx gün möhlət al. Otuz doqquz gün kef eliyək, görək qırxı nə olur?

Məhəmməd gəlib paçcahdan qırx gün möhlət aldı. Başdadılar xanımnan kefə. Elə ki, otuz doqquz gün tamam oldu, xanım üzüyün barmağından çıxarıb verdi Məhəmmədə, dedi:

– Al bı üzüyü, apar dəryada suda çalxala. Bir oğlan çıxıb diyəcək ki, Məhəmməd, nə qullux? Denən, qul sahibi olasan, xanım deyirdi, dəryanın ortasında bir ev tikdirsin, paçcah, vəzir, vəkil arvat-uşağınan orada olacax. Onda o diyəcək: Məhəmməd, qal maa kömək elə, deyənən xeyr, mən qala bilmərəm, özün də qayıdanda nəbadə, dala baxasan.

Məhəmməd gəlib dəryanın qırağına üzüyü suda çalxalayan kimi su ayrılıb oğlan hazır oldu:

– Paho, Məhəmməd, xoş gəlmisən, beş gəlmisən. Bizə görə qulluğun?

Məhəmməd dedi:

– Qul sahibi olasan, qullux bizimdi. Ancax xanım diyirdi, bı dəryanın ortasında bir ev tikdirsin, paçcah, vəzir, vəkil arvat-uşağınan orda olacax.

Oğlan dedi:

– Məhəmməd, qal bizə kömək elə.

Məhəmməd dedi:

– Xeyr, mən qala bilmərəm.

Qayıdıp gəldi evə. Gecəni yatdılar, sabah üzüza xeyrə açılsın. Elə ki, sabah oldu qız Məhəmmədi yuxudan oyatdı, dedi:

– Məhəmməd, di dur bir tamaşa elə, gör nə görərsən?

Məhəmməd dərya tərəfə baxanda nə gördü? Baho, nə! Dəryanın ortasında bir imarat tikilib, heç paçcaha miyəssər deyil.

Qız dedi:

– Məhəmməd, di get, paçcaha xəbər ilə köçsün evə.

Məhəmməd gəlib paçcaha xəbər verdi ki, ev hazırı. Paçcah baxıb gördü ki, doğrudan bir elə imaratdı ki, misli görünməmiş ola. Paçcah əmr elədi nə qədər yaxın adamları varıdı, hamısı arvat-uşaxlarının bərabər köçdülər evə. Axşam olanda xanım dedi:

– Məhəmməd! Al bu üzüyü, gedərsən dəryanın qırağına, üzüyü suda çalxalarsan, həməən oğlan çıxacaq. Diyəcək, “bizə görə nə qullux”. Diyərsən, “qul sahibi olasan, xanım salam yetirib diyirdi ki, o binanı bı gecə elə çəkər dəryanın tənginə ki, izi-tozu da qalmaz. Diyəcək, “qal, kömək elə”. Denən, “mən qala bilmərəm”. Bax, özün də nəbadə qayıdanda dala baxasan.

Məhəmməd gəlib dəryanın qırağına, xanım diyən kimi elədi.

Oğlan dedi:

– Qal, kömək elə.

Məhəmməd dedi:

– Xeyr, mənə bağışda, qala bilmərəm.

Məhəmməd xudahafizdəşib evə qayıtdı. Yolnan gələndə, fikirrəşdi ki, yanı mən dala baxanda nə olacaq? Lap qapının ağzına çatmışdı ki, davam eləyə bilməyib, əyildi iki qıçının arasından dala baxdı. Məhəmmədi götürüb başı üstə elə vurdular yerə ki, Məhəmməd bu ilmi ölüpmüş, bildirmə, bəyax, özündən getdi. Tappılıya qız çıxıb gördü ki, Məhəmməd tirtap uzanıb. Qız qulluqçulara səslənib Məhəmmədi yuxarı gətirdilər. Üzünə ayna tutub gördülər ki, canı var. Başdayıb sinəsinə sudan-zaddan səpip, qarsın boğup, Məhəmmədi özünə gətirdilər.

Məhəmməd ayılan kimi qız dedi:

– Saa deməmişdim, dala baxma, indi bir dərya tərəfə bax gör noolub?

Məhəmməd dedi:

– Xanım, qələt elərəm, mən bir ildən də sora dərya tərəfə baxmaram.

Xanım dedi:

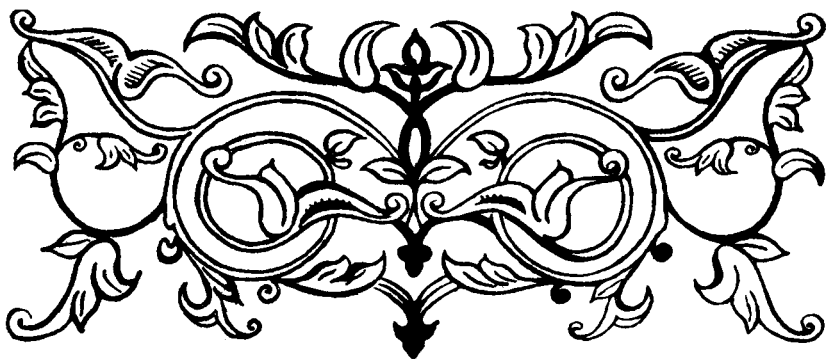
– Qorxma, daha vaxtı keçib, hələ saa xətir qoydular, öldürmədilər. İndi baxa bilərsən.

Məhəmməd qorxa-qorxa dərya tərəfə baxanda, gördü o boyda imarətdən bir çöp də qalmayıp yerində. Dərya ləpə çalır. Səhər şəhər əhli əhvalatdan xəbərdar olub şad oldular. Bu işdəri kim elədiyin bilip Məhəmmədi aparıb özərinə paçcah seçdilər. Məhəmməd də həmənlə lotuları çağırıb hərəsin bir mənşəbə qoydu. Lotubaşını da özünə vəzir elədi.

Bir müddətdən sora Məhəmmədin bir oğlu da oldu. Ömrü uzunluq paçcahlıx elədi, xalxnən yaxşı rəftar eləyib, rəyyəti ədalətnən dolandırdı.

O yedi, işdi, yerə keçdi, siz də addıyn, dövrə keçin. Olar mətləbinə çatdılar. Allah hamını mətləbinə çatdırsın, biz də onun biri.

MƏLİK MƏMMƏDLƏ MƏLİK ƏHMƏD

Biri vardı, biri yoxdu. Yunan şəhərində bir Məhmət Həsən adında paçcah vardı. Bının qonşusunda da bir naxırçı vardı. Bılların hər ikisinin də övladı yoxdı, nə paçcahın, nə də naxırçının. Bı paçcah fikirləşirdi ki, bir belə torpağım, bir belə dövlətim ola, bir övladım olmiya ki, barı ona sahib ola. Gün çıxannan gün batana cəmi paçcahlar mənən qorxur.

Gecə yatmışdı. Aləmi-vaqiyədə gördü ki, bına deyillər: “Ey paçcah, səhər sühb namazınnan qabax dur get çarhovuzun başına. Orda suyun üzündə bir alma üzür. Onı gətir qoy xonçıya, ortadan tən böl. Yarisın ver qonşun naxırçıya, arvadınan yesin, yarisın da özün hərəminnən ye”.

Bı sühb namazınnan qabax durdu, getdi çarhovuzun qırağına, gördü bəli, çarhovızda bir alma üzür. Bını götürdü gəldi əvə, qoydı xonçıya. Böldü, yarisını göndərdi naxırçıya. Dedi ki, “arvadınan yesin”. Yarisını özü hərəmiynən yedi.

Ay oldu, il dolandı, bılların hər ikisinin arvaddarının boynuna uşax düşdü. Hər ikisi vaxt oldu ki, doğdular. Bılların hərəsinin bir oğlu oldu. Gətirdilər bılların hərəsin bir dayaya verdilər. Bıllar, bəli, bir yaşınnan gəldi iki yaşına, ikidən üçə. Belə-belə bılar altı yaşına çatanda, bılları qoydular məktəbə.

Paçcahın oğlının adı Məlik Məmməd, naxırçının oğlının adı da Məlik Əhməd idi. Bulları əvdən çölə qoymırdılar çıxsın. Bir molla təyin etmişdilər, gəlip bir əvdə bılların ikisinə də dərs verirdi.

Paçcah da aşbaza tapşıırırdı ki, nə bada bılların xörəyinə sümük qoyasan.

Bıllar hər ikisi gəldi, çatdı on beş yaşına. Bir gün aşbaz gətirdi bılların xörəyinə bir sümük qoydı. Bıllar xörəklərin yedilər. Bu sümü-yü oynadırdılar. Sümük dəydi aynanın şüşəsinə sındı. Bırdən başdadı əvə gün düşməyə. Bıllar gördülər, əvdə difara bir göyçək şey düşür. Başdadılar bını tutmağa. Nə qədər elədilər, bını tuta bilmədilər.

Molla gələndə gördü ki, bıllar qan-tərin içindədilər. Bıllar molları görəndə dedi:

– Bizi niyə bırdə qırırsan? Qoymırsan çölü görək? Bax çöldən nə göyçək şey düşür?

Molla gətirdi aynanın sınığından çölü bıllara göstərdi. Bıllar gördülər ki, kimi quş oynadır, kimi gəzir, kimi oynıyır. Hərə bir işinən məşğuldu. Çöl belə gözəldi ki, nə təər. Mollıya dedilər:

– Get atamıza de ki, taa biz oxıyıp molla, muşdet olmiyacıyız ha. İzin versin, biz də çıxax çölə. Bir at da hazırırsın ova çıxax.

Molla getdi, dedi:

– Uşaxlar deyir ki, bizə icazə versin, çıxax çölə. Özü də bir at həriyə hazırırsın, ova çıxacıyız.

Paçcah car çağırırdı. Bıllara qoşın yığdırıb dedi:

– Sabah ova gedəcəksiniz, mənim oğlanlarımin yanınca.

Məlik Əhməd almiya oxşıyırdı, elə Məlik Məmməd də almiya oxşıyırdı. Ancax Məlik Əhməd birəz ağıdı Məlik Məmməddən. Onnar bir-birinnən seçilmirdilər.

Bıllar geyinip, atdandılar, düşdülər yola, getdilər. Çıxdılar bir düzəngah yerə. Gördülər ki, bəli, bırdə bir ceyran otdıyır. Qoşına əmr elədilər ki, ətdən çəpər çəkin onun dörd tərəfinə. Hər kəsin başının üstdən tullanıp getsə, boynın vırdıracıyam. Hər kəsin böyrünnən getsə, əlin vırdıracıyam. Bıllar cərgəynən durdular ceyranın dörd bir tərəfin tutdular. Ceyran o yana baxdı, bu yana baxdı, dedi:

– Mən heç kimin qanına bayıs olacıyam.

Gəldi Məlik Məmmədin başının üstdən tullanıb getdi.

Bı dedi:

– Bir adam mənim dalımca gəlsə, bı ad mənim üzərimə qənim olsun. Boynın vırdıracıyam.

Heç kəs qorxısınnan getmədi. Bı dedi:

– Görək, mən özüm tutam o ceyranı, o ki mənim başımın üstdən qaçıp.

Bı iki qardaş düşdülər yola. Bı ceyranı qava-qava gətirdilər saldı-lar bir qalaçıya. İsdədilər ceyranın dalınca girsinnər qalaçıya, gördülər bir oğlan çıxdı. Oğlan dedi:

– Ey paçcahzadə, mənim ceyranımı niyə qavdınız?

Məlik Məmmədgil oğlana dedilər:

– Bizim şıkarımızı ver.

Bı oğlan dedi:

– Ay oğlan, siz gəlmisiniz bıra, paçcahzadəsiniz, yoxsa sizi mən bir tilisimə salardım, heç çıxa bilməzdiniz.

Bı girdi içəridən bir şəkil gətirdi. Kağızın arasında verdi Məlik Əhmədgilə. Kağızı aşdılar, baxdılar gördülər ki, bı bir qızdı ki, Allah-tala xoş gündə, xoş saatda yaradıp. Bını görən kimi Məlik Məmmədin ürəyi getdi.

Birəzdən sora ayıldı bıllar, başdadılar yol getməyə. Yol uzunlu Məlik Əhməd bına təsginnik verirdi ki:

– Heç fikir eləmə, qardaş, nətər olsa, o qızı ələ gətirrik.

– Nə fayda, qızın yerin bilmədik, hankı paçcahın qızıdı.

Amma Məlik Əhməd bir elə pəhlivanıdı ki, Rusdama əvəz. Deyirdi:

– Qardaş, bı başı bədənnən gərək cida eliyəm, o qızı tapam.

Şekli də gətirdilər evə. Məlik Məmməd şekli gətirdi qoydı atası-nın qabağına.

Atası dedi:

– Ey oğul, o boş fikirdi, o yeddi qardaş devin bacısıdı. Mən düz yeddi dəfə onun üstdə qoşın göndərmişəm, qoşınımı təmiz qırıqlar. Onı almax olmaz. Həmə qızın adına da Gülü Qahqah deyərlər. O qıza cəmi paçcahlar aşıxdı. Ancax ələ gətirə bilmirrər. O qız tilisimdir. Mən qoşın verə bilmərəm, aparıp qırdırasınız.

Məlik Əhməd dedi:

– Ay paçcah, maa qoşın lazım döyü. Ancax yolın de, hara gedə-ciyəm? Bı baş nə qədər ki sağdı, gərək o qızı gətirəm.

Paçcah dedi:

– Bəli, şimal tərəfə sübh tezdən atı sürsənz, gedərsiniz axşamatan.

Hər ikisi azuqasın götürüp atdarına qütəvvər oldılar. Sübh tezdən yola düşdülər. Gün batanda getdilər çatdılar. Gördülər ki, qırx pillə-kəndə beşimci mərtəbədə qız gəzinir. Bını görəndə Məlik Məmmədin az qaldı, ürəyi getsin. Məlik Əhməd bını tutdu, birəz təsəlli verdi. Dedi:

– Özünü toxtat.

Qız da Məlik Məmmədi görən kimi min könüldən aşış oldu. Bı qız Məlik Əhmədə dedi:

– Ey oğlan, maa çox paçcahlar aşıxdı. Amma qardaşdarım gəl-dikcə, onların qoşının qırdırıp. Ancax saa indi bir şey öyrədəcəyəm. Mənim bir taxdam var ki, gərək onı elə axıdasan suya dəymiş. Bir də bir qazanım var, yeddi dəmirçi hərəsi bir küncündə otırıp çəkic döyür, bılların səsi bir-birinə getmir. Gərək onı qaldırıp götürəsən bir gilə də su yerə düşmüyə. Mən də qardaşdarıma demişəm ki, hər kəs o taxdanı axıtsa, o qazanı da doldırıp götürsə, ona gedəciyəm. O sizə deyəcək ki, “bı taxdanı axıt, bı qazanı da doldır”. Onda sən de ki, “Taxda! Gülü Qahqah eşkinə, nə sən suya dəy, nə su saa”. Qazanı da doldır, denən: “Qazan! Gülü Qahqah eşqinə qalx.” O özü qalxacax. Onda o da məni saa verər.

Axşam oldu bının qardaşdarı gəldi. Gördü ki, iki oğlan otırıp. Birinin sifətinən, elə bil, Rusdam qəbirdən dirilip gəlip. Böyük qardaş dedi ki, mənim bacımın bir taxdası var, onı gərək elə axıdasan ki, nə taxta suya, nə su taxdıya dəymiş. Bir də qazanı var; yeddi dəmirçi hərəsi bir küncündə çəkic döyür, onın səsi bir-birinə getmir. Onı da suyunan doldurasan elə gətirəsən ki, bir gilə də su yerə düşmüyə. Əyər onların eliyə bilməsəniz, ikinizin də boynınızı vıdıracıyam. Eliyə bilsən, bacımı verəcəyəm.

Axı, qız da bılları örgətmişdi Oğlan qazanın qulpunnan yapışdı. Basdı suya doldurdu, dedi:

– Gülü Qahqah eşqinə, qazan, qalx!

Qazan qalxdı. Sora taxdanı götürdü, atdı suya. Dedi:

– Taxda, Gülü Qahqah eşqinə, nə sən suya dəy, nə su saa!

Bəli, taxda başdadı sudan birəz qəlbi axmağa.

Bir molla gətirttilər qızın kəbinin kəsdiydi Məlik Məmmədə. Məlik Məmməd qızınan evdə oturub söhbət edirdi həmişə. Şikara da bı qızın yeddi qardaşı, bir də Məlik Əhmədlə gedirdi. Bir gün Məlik Məmməd otırıb qızınan söhbət edirdi. Məlik Məmməd birdən əlin vırdı bının kürəyinə, gördü bir yumuru var. Dedi:

– Ay qız, deyəllər hər gözəldə bir ayıb var, səndə də bu yumru?

Qız dedi:

– O eyb deyil. Maa bir ağ dev aşıxdı. Qırx ildi onı dutup salmışam tilsimə. Bı tilsimin haçarrardı. O tilsim qırx evdən ibaratdı.

Məlik Məmməd o saat dedi:

– Gərək o evləri acıb, o devı maa gösdərəsən.

Qız dedi:

– Gəl, aşdırma. O qapıları aşsam, o məni götürüp aparacax. Məlik Əhməd də dayanmıyacax, gələcək o devin dalınca. O dev də çox hə-nirsiz devdi.

Nə qədər elədi olmadı. Dedi:

– Məlik Məmməd, gəl aşdırma, aşsam, ta məni görmüyəcəksən.

Məlik Məmməd dedi:

– Xeyr, aç!

Qız otuz doqquzun aşdı qırxıncıda dedi:

– Məlik Məmməd, gəl aşdırma.

Dedi:

– Xeyr, aç.

Qız dedi:

– Qapını açan kimi, o dev məni aparacax, gəl aşdırma.

Dedi:

– Xeyr, aç görüm.

Qız qapını aşdı. Açıan kimi dev qızı götürüp, ya Əli mədət getdi. Məlik Məmməd qaldı lavud. Nətər eliyim, necə eliyim.

Bı qalsın bırdə. Sizə kimnən xəvər verim, Məlik Əhmədgildən. Bıllar gördülər dev qızı aparır. Bı qızın qardaşları dedi:

– Əvin dağılmasın, Məlik Əhməd, qızı dev apardı.

Əhməd o saat atın minib üz çəvirdi bılların dalınca.

Məlik Əhməd dedi:

– Qırx günün səfərinə gedirəm. Qırx günəcən gəldim, gəldim. Gəlmədim, heç.

Bı üz qoydu getməyə. O qədər getdi ki, çıxdı bir şəhərə. Bırdə gördü, bir adam var. Adına Əhmədi-Kəmxörəy deyirlər.

Dedilər:

– Yarım put düyünün xəreyin yeyir. Onın üçün ona Əhmədi-Kəmxörəy deyirlər. Əhmədi Çilingi adında bir adam varıdı. Bı Əhmədi-Kəmxörəyiynən Əhmədi Çilingi, Məlik Əhmədi apardılar bir quyunun başına. Kəndiri bının belinə bağladılar, salladılar quyunun içinə.

Bı girdi gördü ki, dev başın qoyub qızın dizinin üstə yatıp. Qız Məlik Əhmədi görən kimi dedi:

– Vay, Məlik Əhməd, nəyə gəldin bira. Bı bir məlundi ki, oyansa səni öldürəcək.

Oğlan dedi:

– Sən dinmə!

Qız dedi:

– Məlik Əhməd, sən gətir, bını yavaşca öldür.

Dedi:

– Mən namərt döyüləm, namərtdiynən adam öldürəm. Mən mərt-diynən öldürəciyəm, – deyip, qılınıcını sıvirdi. Başdadı devin dabanın oymağa. Dev yuxudan bidar olub qıza bir şapalax çəkdi ki, niyə qoyırsan məni milçək yeyə.

Məlik Əhməd bir “Allahı əkbər” nalası çəkdi ki, az qaldı, dağ-daş titrəsin. Dev yuxudan ayılıb əlin atdı Məlik Əhmədin toqqasınan yapışdı. Yeddi dəyirman daşın bir daşa nəsb eləmişdi. Bını getdi qalxızdı, gətirdi ki, Məlik Əhmədin başına salsın. O saat Məlik Əhməd firsəti fot eləməyib bir qılinc çəkdi devin başınan. Devin başı iki parça olub canı cəhənnəmə vasil oldu.

Bırdan qızı da götürüb gəldi quyunun ağzına.

Qıza dedi:

– Sən çıx.

Qız dedi:

– Mən çıxsam səni quyuda qoyup, məni aparallar.

Məlik Əhməd dedi:

– Xeyr, çıx.

Qız dedi:

– İndi ki belədi, mən çıxıram. Əgər səni quyuda qoysalar, al bı düdüyü çal. Onda özü bir qarış, saqqalı iki qarış gələcək, deyəcək ki, “bir də çal”. Onda sən də, “məni çıxart, bir də çalım”. Havax onu çalsan, o saat yanında hazır olacax. Nə isdəsən hazır edəcək.

Bı qızı bir sandığa qoydı bağladı. Dedi:

– Çəkin.

Bıllar çəkдилər. Gördülər bı bir qızdı ki, heç olmıyan kimi. Qızı götürüb getdilər. Məlik Əhməd qaldı quyuda. Bı düdüyü çaldı, o saat özü bir qarış, saqqalı iki qarış gəldi, dedi:

– Nə qəşəng çaldın! Bir də çal!

Dedi:

– Məni bırdan çıxart, çalım.

Gətirdi bını çıxartdı. Çöldə düdüyü bir də çaldı.

Özün yetirdi yavaş-yavaş bı şəhərə. Gördü Əhmədi-Kəmxörəyi qıza toy eliyir özünə. Qız da deyir:

– Gərək mənəm özümün qızıl mecmeyim, qızıl təşdim gələ.

Bı Məlik Əhməd də gəlip bir zərgara şeyirt oldu. Bıllar bı zərgara qızıl gətirdilər ki, bir qızıl təst, bir qızıl mecmeyi qayır. Bı zərgar dedi:

– Mən bacarmaram.

Məlik Əhməd dedi:

– Al, mən qayırram.

Bı zərgar dedi:

– Sən dünənki şeyirt nə bacararsan?

Bı dedi:

– Sənin işin yoxdı, sən al, mən qayırram.

Bı zərgar qızılı aldı. Dedi:

– Bəli, sabah gəlip apararsan...

Bıllar gedən kimi Məlik Əhməd düdüyü çaldı, özü bir qarış, saqqalı iki qarış hazır oldu. Dedi:

– Gedərsən həmənin devin təştin, mecmeyisin gətirərsən.

Bı o saat gedip gətirdi. Qız gördü ki, öz təşti, öz mecmehisidi. O saat bildi ki, Məlik Əhməd gəlip. Bı Məlik Əhməd bir də düdüyü çaldı, genə özü bir qarış, saqqalı iki qarış gəldi. Dedi:

– Gedərsən həmənin devin, atın, qılıncın, geyimin gətirərsən.

Bı o saat gedip, gətirdi. Altdan geyindi, üstədən qıfillandı, üstədən geyindi, altdan qıfillandı. Qılıncı bağladı, qalxanı götürdü Allah, Məhəmməd, ya Əli dedi, düşdü yola. Bı Əhmədi-Kəmxörəyi də geyinmişdi ki, bəli gəlin gəlir. Atdılar gördülər, bəli bir atdı gəlir, guya Rusdam qəbirdən dirilip. Bıllar hamısı xofa düşdülər. Məlik Əhməd yetişip, Əhmədi-Kəmxörəyinin də, Əhmədi Çillinginin də boynın vırdı. Qızı da götürdü. Əhmədi-Kəmxörəyinin bir bacısı da varıdı. Bını da götürdü, üçü də atdanıp yola düşdülər.

Yeddi qardaşdar da şikardaydı. Qırx gün tamamıdı. Gördülər bıdı üç atdı gəlir. Bıllar dedilər:

– Gərək iki oleydılar, bəs niyə üçdülər?!

Gəldilər bıllar Məlik Məmmədin yanına. Bir-iki gün də bırdı qaldılar. Bı devlər ehtiyat gördülər ki, yola düşsünnər, getsünnər öz vilayətdərinə. Bılları devlər cah-cəlalınan, qoşınnan yola saldılar.

Qız dedi:

– Məlik Əhməd, çox əziyyət çəkmisən, amma qoysana bir söz deyim. Paçcah maa aşx idi. O, bir at göndərəcək ki, oğlum minsin gəlsin. Minən kimi o at onu yerə vırıp öldürəcək. At gələndə onu sən vır öldür. Onnan sora bir qızılquş göndərəcək. O da Məlik Məmmədin gözün çıxardacax. Onı da öldürərsən.

O at gələn kimi vırdı atı öldürdü. Quşu da göndərdi. Onu da bir ox yayınan vırdı, bını da öldürdü.

Qız dedi:

– O çox cadukunnuk bilir. Bir ismi-əzəm oxıyıp olacax bir ilan, girəcəy bir otağa. Məlik Məmməd o otağa girəndə vıracax, öldürəcək. Onda sən, Məmməd girməmiş o ilanı da öldür. Paçcah ölsün.

Paçcah əmr elədi ki, oğlum girsin o otağa. Onı onnan ötəri tikdirmişəm.

Məlik Əhməd tez gedip gördü, atası ilan olub ki, Məlik Məmmədi vırsın. Məlik Əhməd fürsəti fot vermiyib ilanı öldürdü. Məlik Məmməd gördü ki, Məlik Əhməd ilanı vıranda, bı ilan bir nəre çəkdi ki, “ay Məlik Məmməd, bəs adam atasın öldürər”. Gördü ilan öldü, düşdü yerə. Məlik Məmməd dedi:

– Bı sirdən məni agah elə, görüm, o atı, o quşu, o ilanı niyə öldürdün?

Dedi:

– Gəl xəbər alma, sənin yolında mən başımı fərmanda qoymışam. Sən gəl bı sirri aşma.

Dedi:

– Xeyr, de!

Bı dedi:

– Sənin atan o qıza aşığıdı. O qıza nə qədər qoşun göndərir ki, alsın. O qoşını qırdırdı. Atı onun üçün göndərmişdi ki, sən minəndə vırsın öldürsün! – deyəndə Məlik Əhməd yarıyacan daş oldu. – Quşu da onun üçün öldürdüm ki, sənin gözünü tökəcəydi. – Toqqıyacan daş oldu.

Dedi:

– Bəs ilanı niyə öldürdün?

Dedi:

– O da sən içəri girəndə səni vıraceydi, ona görə öldürdüm.

Bı tamam daş oldu, yığıldı qapının ağzına. Məlik Məmməd onnan sora başdadı atasının taxdına paçcahlx elədi.

Ay ötdü, il dolandı, bının külfətinin boyuna uşax düşdü. Bı barı-həmclin vaxt oldu ki, yerə qoydı. Gəldi bının bir oğlu oldu. Bir müddət-dən sora bı uşax üzə gülən oldu. Gördü, üç göyərçin gəldi, qondu ağaca. Biri dedi:

– Bacı, bı daşı tanıyırsan?

Bılar dedi:

– Yox.

Dedi:

– Bı filan naxırçının oğlidi ki, Məlik Məmmədin yolında nə zəhmətdər çəkdi.

O biri dedi:

– Bacı, bı uşağın nənəsi qıyıp o daşın üstə başın kəssə, o asqırıp durar.

Arvad o saat dedi:

– Yüz belə oğlan qurban olsun Məlik Əhmədə.

Başın kəsdi. O saat asqırdı durdu. O biri göyərçin də dedi:

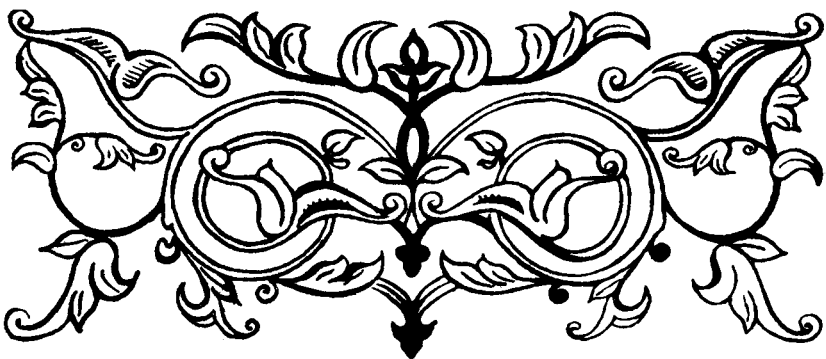
– İndi belədi? Mən də bir lələk salasıyam. Uşağın başın qoysın üstə onı çəksin, olacax anadan doğma.

Bı lələyi götürdü çəkdi uşağın başına, oldu anadan doğma.

O yedi yerə keçdi. Siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü:

Biri sənin, biri mənim, biri də nağıl deyənin.

AXVAY

Gülnahar mahalında Şəftən adlı orta sinli bir kişinin Gülxar adlı bir arvadı var idi. Şəftənin peşəsi naxırçılıq, Gülxarın peşəsi evdarlıq idi. Bu ər-arvad çox zəlil bir halda ömür sürürdülər. Hal belə ikən Gülxar barihəmlin yerə qoydu. Bunun bir misilsiz gözəl oğlu oldu. Oğlanın adını Xanoğlan qoydular. Xanoğlan böyüyüb tainki on səkkiz yaşına yetişdi. Günlərin bir günündə Xanoğlan Gülnahar şəhərinə gəzməyə çıxmışdı. Şəhərdə gəzərkən güzəri Gülnahar şəhərinin şahı olan Qəni şahın qəsrinə düşdü, nə gördü? Qəsirdə Qəni şahın qızı Püstə xanım özünə yeddi qələm ilə zinət verib, qızıl sandal üstündə qərar tutubdur. Xanoğlan bir belə mah-camalı görcək, bir könüldən min könülə aşığı-giriftar oldu.

Xanoğlan oradan evlərinə gəlib əhvalatı ata-anasına nəql elədi. Sora, atasından təmənna etdi ki, Qəni şahın qızı Püstəxanımı ona alsın. Şəftən dedi:

– Ay bala, biz bir naxırçı babayıq, xalxın mal-qarasını otarib, bir qarnı ac, bir qarnı tox dolanırıq. Amma o bir dövlətli şahdır, sana qızını verməz.

Xanoğlan ərz elədi ki, mehriban ata, sən get elçi daşının üstündə otur, onlar nə mətləbə gəldiyini xəbər aldıqda əhvalatı söylərsən. Görək nə cavab verirlər. Biz də ona görə iş görək. Ata-anası hər ikisi ona nəsiyyəət verdilər, razı olmadı. Axırda biçarə Şəftən canına doyub şahın qızına elçi getməgə razı oldu. Odur ki, gedib elçi daşının üstündə oturdu. Qəni şah elçi daşının üstündə Şəftəni gördükdə, hüsuruna

gətirdib nə istədiyini soruşdu. Biçarə Şəftən qorxa-qorxa əhvalatı şaha söylədi. Şah xəbər aldı:

– Ay kişi, oğlun nə peşə sahibidir?

Şəftən ərz etdi ki, şah sağ olsun, heç bir peşə sahibi degildir.

Şah Şəftəndən bu sözü eşidib buyurdu:

– Onda mən qızımı sənin o peşəsiz oğluna verə bilmərəm.

Şəftən dinməz-söyləməz şahın hüsurundan mürəxxəs olub evinə gəldi. Əhvalatı Xanoğlana nağıl etdi. Xanoğlu bu tərəfdən məyus, digər tərəfdən şad olub atasına ərz elədi ki, dur bu yaxında olan Bəndər şəhərinə gedək. Orada məni bir peşəyə qoy. Bəlkə baxtım yar ola, bir yaxşı peşə öyrənib həm sizləri bu zəlil yaşayışdan xilas edəm, həm də öz mətləbimə çatam.

Atası oğlunun bu ağıllı sözünə çox şad olub, Xanoğlu ilə birgə Bəndər şəhərinə yola düşdü.

Bunlar o qədər getdilər ki, axırda yorulub yolun kənarında olan bir çeşmənin başında belə zəlil ömür sürməklərindən, yorulmaqlarından ax-vay çəkib oturdular. Bu ata-oğul sərqəşmənin üstündə oturmaqda olsunlar, gəl sana Axvaydan xəbər verim.

Axvay cadugarlığı son dərəcə gözəl bilən bir sehribaz idi ki, dünyada ikinci bir tayı yox idi. O cürbəcür sifətlərə girməgə mahir bir cadugər idi. O həmənin sərqəşmənin yanında zirzəmidə özünə ev bina edib var-yox Süsən adlı qızı ilə o məkanda sakin idi. Həmənin vəqt gah insan sifətində, gah da heyvan sifətində sehribazlıq ilə xəlqin gözünü bağlayıb aldığı pullar ilə ömür keçirərdi. Axvay bəzən də bir peşəkar sifətində xəlqin içərisinə girib hiylə yolu ilə mahalın adamlarından girinə keçəni o zirzəmiyə aparıb, o adam sehribazlığı ögrənənə qədər işlədərdi. Oylə ki, sehribazlığı ögrəndi, dərhal öldürərdi.

Qəzadan Şəftən ilə Xanoğlu axvay çəkib həmənin sərqəşmənin başında oturanda bunların Axvay sədası onun qulağına çatıb onların yanına gəldi. Dedi:

– Məni nə üçün çağırırdınız?

Bunlar and içdilər ki, biz səni çağırmamışıq.

Axvay dedi:

– Bəs nə üçün axvay dediniz? Mənim adım Axvaydır.

Şəftən ərz elədi ki, ay canım bizim elin qaydəsidir, hansı vəqt işi düz gəlməyəndə, ya yorulanda axvay çəkərlər.

O sehirbaz buyurdu, yaxşı, bəs söyləyin görüm, haradan gəlib, haraya gedirsiniz?

Şəftən əhvalatı tamamilən ona söylədi. Axvay işdən xəbərdar olub buyurdu:

– Ay kişi, qorxmayın, işiniz yaxşı rast gəldi. Mən hər cürə peşə bilirəm. Özüm də çox şeyird saxlayıb ustad edib buraxmışam. Hərgah könlün istəsə, oğlunu mana ver, yaxşı peşə sahibi edim.

Bunun bu sözünə ata-oğul razı oldu. Axvay buyurdu ki, indi sən get, oğlun qalsın. Tainki üç ilə bunu yaxşı peşə sahibi edim. Sora gəl bu sərçəşmənin üstündə Axvay deyif çağır. Onda mən yanında hazır olacağam.

Şəftən göz üstə deyib oğlu ilə, Axvay ilə görüşüb evlərinə qayıtdı.

Bu yandan Axvay öz-özünə dedi:

– Hələ üç il bu oğlanı işlədərəm. Hərgah, sehirbazlığı ögrəndi, öldürərəm, ögrənmədi atası gələndə verərəm aparar.

O zalım bu fikirdən sora Xanoğlan ilə evinə gəldi.

Süsən gördü atası özünə bərabər bir oğlan gətirir. O oğlanın gözəllikdə misli yoxdu. Qızın o cavana heyifi gəlib dedi:

– Gərək nə töhr olsa, bu oğlanı atamın cəngindən xilas edəm.

Axvay Xanoğlanı evinə gətirdikdən sora o gündən şagirdlik işi ilə məşğul etdi. O gündən başlayıb Xanoğlan sehirbazlıq örgənirdi. Bir gün Axvay şəhərə çıxmışdı. Zirzəmidə Süsən ilə Xanoğlan qalmış idi. Süsən Xanoğlanı yalnız görüb yanına gəldi, onun belə avara olmasının sirrini ondan soruşdu. Xanoğlan o xoş sifət Süsənə bütün başına gələn qəza-qədər nəql etdi. Süsənin o muraz üstündə olan cavana rəhmi gəlib, atası Axvayın bütün sirlərini ona açdı. Xanoğlan son dərəcədə heyvətlənib dedi:

– Süsən, heç bir belə biinsaf, zalım adam olarmı?

Süsən dedi:

– Heç heyvətdə qalma! Əgər söylədiyim sözlərə inanmayırsansa, gəl göstərim!

Xanoğlan göstərməyə razı olduğundan Süsən onnan atasının adamları qırıb doldurduğu dama getdi. Xanoğlan nə gördü? Bu dam başdan-başa meyit ilə doludur. Əhvalı belə görcək yüzünü Süsənə dutub ərz etdi:

– Ey rəhmikar! Bə mən nə tər edim ki, həm bu insan cəlladının əlindən salamat qurtarım, həm də sehirbazlığı örgənəm?

Süsən dedi:

– Ay cavan, hər nə təhər olsa, bu zalım səni həlak edəcək, birçə bu hiylə ilə sehribazlığı ögrənib bunun əlindən salamat qurtarasan. O nə qədər səndən xəbər alsa ki, oğlum, sehribazlığı örgəndinmi, sən cavab ver ki, usta mehriban, xeyr. Bəlkə bu minval ilə üç ilin müddətində sehribazlığı örgənib, atan gələndə gedəsən.

Xanoğlan Süsənin bu tədbirinə “afərin” deyib, sehribazlıq işinə məşğul oldu. O yandan Axvay şəhərdən gəlib buyurdu:

– Oğul, bir neçə gün bundan qabaq sana dediyimdən və indiyə qədər nə eləmişən. İndi di görüm, göstərdiyim işi qurtardınmı? İndiyə tək sehribazlıqdan nə örgənmişən?

Xanoğlan Süsənin çəkdiyi tədbir nəticəsində ərz elədi:

– Usta mehriban, göstərdiyin işi qurtarmışam, amma sehribazlıqdan bir şey bilməyirəm.

Axvay zahirən məyus, batılən xoşhal olub oğlanı işlədirdi. Üç il tamam olana qədər Xanoğlan sehribazlığı örgəndi. Ancaq Axvay xəbər alanda, “bir şey örgənməmişəm” deyirdi.

Üç il tamam olduğundan Xanoğlanın atası Şəftən gəlib həməən sərcəşmənin üzərində Axvay deyib səsləndi. Bunun sədası Axvayın qulağına yetişəcək, Xanoğlan ilə onun yanına gəldi. Onun ilə görüşdikdən sora buyurdu:

– Ay kişi, sənin bu oğlun nə yaman korazehin imiş. Bu üç ildə həm mənim zəhmətimi itirdi, həm də sənin yanında məni xəcalət elədi. Özü üçün də bir yurd-yuva yapa bilmədi.

Şəftən ərz elədi ki:

– Ay usta, tanrı səndən razı olsun. Hər adamın zehni bir olmaz, nə etməli, örgənməyib, özünə etdi. Eylə onun sağ-salamat əlimə gəlməsi böyük bir işdir. Necə mən naxırçılıq edib bir qarnı ac, bir qarnı tox dolanıram, bu da elə dolanar.

Şəftən Axvay ilə bir qədər söhbətdən sora çıxıb oğlu ilə evinə gəldi. Xanoğlan bu üç ilin ərzində başına gələn qəza-qədəri atasına təməməən nəql etdi. O yazıqlar oğlanlarının bir belə zəhmət, məşəqqət ilə peşə sahibi olmasını görüb çox şad oldular.

Xanoğlan dedi:

– Ey mehribanlarım, hələ şad olmanız qabaqdadır. İmdi, atacan, mən hər nə desəm, əməl et. Çox keçməz, mal-dövlətimiz həddən ziyada olar.

Şəftən razı oldu.

Xanoğlan dedi:

– Mehriban ata, mən sehir oxuyub, bir yaxşı öküz olacam. Aparıb bazarda satarsan, amma başımın ipini verməzsən. Axşam olcaq, yenə də evimizə gələcəm.

Şəftən “göz üstə” dedi.

Xanoğlan sehirbazlıq ilə bir yaxşı öküz oldu. Atası ipindən tutub bazara apardı. Bazarda ən bahalı öküzün qiymətinə satdı. Ancaq başından ipi açmaq istədikdə, alan şəxs razı olmadı. Şəftən min belə öküz də olsa, ipi vermiyəcəyini söylədi. Nəhayət, ipi açıb evə gəldi. O yandan öküz alan adam evinə aparıb xal-xala saldı. Xanoğlan o qədər gözlədi ki, kişi evə getdi. Bu zaman sehir oxuyub, insan sifətinə düşdü. Oradan da evlərinə gəldi.

Xanoğlanın belə sehirbazlığına ata-anası heyran qalıb dedilər:

– Ey nuri didəməz, hərgah səni biz əmələ gətirməsəydik, onda sənə bəni-insan demək olmazdı.

Xanoğlan şad olub, sabah yenə bir qiymətdar heyvan surəti ilə satılacağını ata-anasına vəd etdi. Bu surət ilə Xanoğlan hər gün başqa bir heyvan donuna girərək baha qiymətlərə satılırdı.

Nəhayət, bu minval ilə onlar son dərəcə böyük dövlətə malik oldular. Bu mal-dövlət ilə doqquz mərtəbə saray qurdurdular. Ona görə də Xanoğlanın atası naxırçılıqdan əl çəkib, taciryanə libas geydi. Ağsaqqal, qarasaqqal mərəkəsində əgləşirdi.

Genə bir gün adəti üzrə Xanoğlan sehir oxuyub bir dəvə oldu. Dedi:

– Ata, sayıq ol ki, osarımı məni alan adama verməyəsən.

Şəftən “göz üstə” deyib dəvənin osarından tutaraq bazara apardı. Qəzadan, o günü Axvay da bir çodar surəti ilə bazara çıxmışdı. Nə gördü, həmənin Şəftən kişi dəvə satır. Yanına gəlib diqqət ilə baxdıqda sehirbaz olduğundan gördü ki, öz sehiridi. Xanoğlan dəvə sifətinə girmişdir. O dəvəni Şəftən özü dediyi qiymətə alıb osarından tutaraq getmək istədikdə, Şəftən dedi:

– Çodar qardaş, osarı vermərəm.

Axvay dedi:

– Ay kişi, dəli olmamısan ki, satılan heyvanın başından ip açmazlar. Çünki onda o heyvandan xeyr görmək olmaz.

Şəftən dedi:

– Bizim elin qaidəsi belədir ki, onlar mal satanda heyvanın başında ip verməzlər.

Axvay osarı kişidən almağ üçün bağırıb bütün bazar əhlini oraya tökdü.

Dedi:

– Ay həzarat, bu hansı məzhəbdə görünmüşdü ki, dəvənin başından osar açıla. Nə qədər istəyir osara da pul verim. Ancaq açmasın. Bazar əhli dedi ki, biz də görməmişik. Şəftən həm bazar əhlinin sözüne inanıb, həm də o haramzadanın çox pul verməsinə aldanıb dəvəni osarlı verib evinə getdi.

Axvay dəvənin osarından tutub zirzəmiyə gətirdi. Süsən uzaqdan Xanoğlan olduğunu tanıyıb zirzəmidə olan kəsərtiləri tamam gizlətdi. Bu yandan Axvay dəvənin osarını Süsənə verib onu öldürmək üçün kəsərti gətirməyə getdi. Süsən firsəti qənimət bilib dəvənin osarını buraxdı. Bu zaman Xanoğlan sehir oxuyub bir dövlət quşu sifətinə düşdü. Oradan uçub Qəni şahın başına qondu. Bu yandan Axvay çox gəzdidgən sora kəsərti gətirib gələndə nə gördü, dəvə yoxdur. Axvay qəzəblənib Süsəndən dəvənin necə olduğunu soruşduqda, Süsən dəvənin bir dövlət quşu sifətinə düşüb Qəni padşahın barigahına tərəf uçuğunu söylədi. O sehirbaz Süsəndən bu sözü eşitcək, sehir oxuyub bir dərviş donuna girib Qəni padşahın sarayının yanında çadır qurub oturdu.

Qəni şah dərvişi hüzuruna gətirtirdi. Dedi:

– Ağa dərviş, nə mətləbin varsa, söylə, rəva edim.

O nəbakar ərz etdi:

– Şah sağ olsun. O başına qonan dövlət quşunu mana versəniz, bütün mətləbimi rəva etmiş olarsınız.

Şah dərvişin belə bir namünasib mətləbinə qarşı dedi:

– Ağa dərviş, bu quş dövlət gətirən quşdur, ona görə dövlət sahiblərindən başqa kimsəyə verilməz.

Axvay əl çəkməyib ərz etdi ki, ey Gülnaharın şahı, bil, agah ol, hərəgah bu quşu mana verməsən, burada hər gün sana o qədər qarğıış edəcəyəm ki, tainki, taxtı–tacın tarı–mar ola. Şah dərvişin qarğıışından qorxub, nəhayət, quşu tacından götürüb ona verməyə istədigdə, quş bir qab darı olub yerə töküldü. Dərviş bir çiçəyi toyuq olub o darını dənləməyə başladı. Toyuq darının hamısını dənləyib qurtardı, yalnız bir dənəsi şahın taxtının altına sıçradığından, toyuğun gözü görmədi. O

darı bir tülkü olub, toyuğun həm cücələrini, həm də özünü boğub öldürdü. Bundan sora insan sifətinə düşdü.

Şah bu vəqəyə təəccüb edib buyurdu:

– Oğlan, söylə görüm, bu vəqənin səbəbi nədir?

Xanoğlan dedi:

– Şah sağ olsun, buyurun şəhər əhli səgirən-kəbirən təmamən buraya cəm olsunlar, sora vəqənin səbəbini söyləyim.

Qəni şah vəzirə-vəkilə, əyan-əşrəfə, sərbazlara fərman verib bütün Gülnahar şəhərinin əhalisini oraya topladılar. Şahın fərmanı mövcibincə camahat ilə Xanoğlanın ata-anası da şahın barigahına gəldilər. Bu zaman Xanoğlan Axvayın özünün başına gələn qəza-qədəri axıratək Gülnahar əhlinə, Qəni şaha nağıl etdi. Şah, Gülnahar əhli Xanoğlanın bir belə şücaətinə “afərin” dedilər.

Qəni şah buyurdu:

– Bala, indi ki sən bir çox zəhmət, məşəqqətdən sora bir belə sənət sahibi oldun, gözümün ağı-qarası olan qızım Püstə xanımı sənə verirəm.

Xanoğlan ondan bu sözü eşidib əl-ayağından öpüb dedi:

– Var-dövlətin həddən ziyadə olsun, ancaq sizdən bir təmənnam var.

Şah dedi:

– Hər nə təmənnam var söylə! Can-baş ilə rəva edərəm.

Xanoğlan Ayvayın qızı Süsənin ona etdiyi yaxşılığı, onun zirzəmidə kimsiz-kimsənəsiz qaldığını şaha nəql etdi.

Şah buyurdu ki, oğlum bir qədər sərbaz götürüb Süsənin məkanına get, onu şəhərə gətir. Hərgah oğlum Rəhman Süsəni bəyənsə, Süsən də oğlumu bəyənsə, Rəhmana alaram.

Xanoğlan razı olub, bir qədər sərbaz ilə Süsənin məkanına getdi. Süsəni Qəni şahın hüsuruna gətirdi. Şah Süsəni gördükdə başa düşdü ki, doğrudan da şahzadalara layıq bir qızıdır. Şah Püstə xanımı hüsurə gətirib, Süsəni zər-zibə ilə bəzəyib qırx incə qız ilə seyran bağına çıxmağını söylədi.

Püstəxanım şahın fərmanına görə, Süsəni həmən minval ilə bəzəyib qırx incə qız ilə seyran bağına seyrə çıxıdı.

Bunlar seyran bağında seyir etməkdə olsunlar, gəl sana şahzadə Rəhmandan xəbər verim. Şahzadə Rəhman qırx gün idi ki, vəzirin-vəkilin oğlu ilə başında qırx atlı Lalə dağına ava çıxmışdı. O cavan

lazımı qədər av edib, şadi-xürrəm Gülnahar şəhərinə qayıdarkən şəhərin civarında bir qədər yorğunluqlarını almaq üçün seyran bağına düşdülər.

Əhli süvarlar atlara baxmağa məşğul ikən, şahzadə Rəhman bağın digər tərəfində olan çarhovuzda əl-üzünü yumağa getdi. Qəzadan, Süsən də qızlardan ayrılıb həməən çarhovuzda əl-üzünü yuyurdu. Bu əsnadə Şahzadə Rəhman çarhovuzun başına yetişdi. Nə gördü hovuzun başında; bir ceyran misal qız əl-üzünü yuyur. Dünyada misli manəndi yoxdur. Qaşları kaman kimi, kiprikləri ox kimi, gözləri qan piyələsi kimi, sifəti on dörd gecəlik ay kimi, burnu Hind fındığı kimi, dişləri mirvari kimi, dodaqları şəh düşmüş qızılgül yarpağı kimi, zənəxdanda həbəşi xallar mixək danəsi kimi, sinə Səmərqənd kağızı kimi, qollar qarğı kimi. Xülasə, qəddi-qaməti insan üzü görməmiş meşələrdə bitən sərv ağacı kimi. On dörd hörük siyah zilfi dal gər-dənini bürümüş, insan görəndə valeh olur.

Belə bir vəsfəgəlməz gözəli görən şahzadə Rəhman bir könüldən min könülə aşiqi-giriftarı oldu. O yandan Süsən əl-üzünü yumaqdan fəriq olub başını yuxarı qaldıranda nə gördü, bir cavan nörəsidə çarhovuzun kənarında eşq şərabını içmiş bir aşiq kimi məst olmuş bir halda məlul-məlul ona baxır. Bu iki dil pərvərlər eşq dəryası olan çarhovuzun başında bir-birlərinə baxdıqda ürəklərinə məhəbbət oxu sancıldı. Hər ikisi bir-birinə aşiq giriftar oldular. Şahzadə Rəhman bitab bir halda ərz etdi:

– Ey nəzənin! Söylə görüm, sən hansı bağın gülü, hansı baxçanın bülbülüsən?

Süsən şahzadəyə cavab olaraq dedi:

– Ey cavan, dərdsiz aşiq ağlamaz. Əlbət bir dərdi var ağlayır. İmdi sən öz əhvalını mana söylərsən, mən də hansı bağın gülü, hansı baxçanın bülbülü olduğumu sana söylərəm.

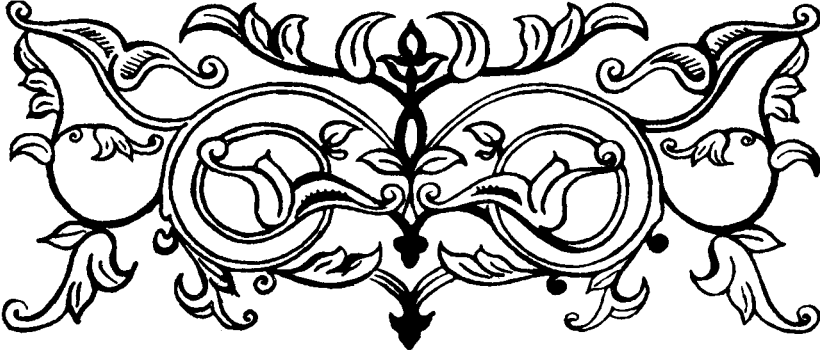
Bu zaman şahzadə Süsənin yaxınına gəlib öz əhvalatını təməməən ona nəql etdi. Süsən də başına gələn qəza-qədəri təməməən şahzadəyə nəql etdi. Bundan sora hər ikisi bir-birlərinə söz verib ayrıldılar.

Şahzadə süvarıların içinə, Süsən isə qızların içərisinə getdi. Şahzadə süvarıların yanına yetən kimi onlar ilə bahəm şəhərə varid oldu. Bu yandan Püstə xanımla Süsən qırx incə qız ilə atasının barigahına getdi.

Şahzadə Rəhman Süsənə aşiq olduğunu atasına bildirdi. Şah Süsənin yanına xacə göndərüb Rəhmana getməsini soruşdu. Süsən də Rəhmana aşiq olmasını söylədi. Bu əsnədə Şəftən şahın yanına gəlib gəlinini aparmağa izn istədi. Şah isə can-baş ilə izn verdi. Hökm verib bütün Gülnahar şəhərini əlvən çiçəklər ilə bəzətdirdi. O yandan Şəftən şahın izn xəbərini oğluna yetirəcək Xanoğlu başında bir qoç cavan ilə şahın barigahına getdi. Şahın hökmü mövcibincə bütün Gülnahar əhli şahın məclisinə gəldilər. Ziyafətdə yeyib-içdikdən sora Püstəxanımın əlini Xanoğlanın əlinə, Süsənin əlini şahzadə Rəhmanın əlinə tapşırıb dağıldılar.

Xanoğlu Püstə ilə, şahzadə Rəhman Süsən ilə, eşi-işrətə məşğul olub var-dövlət içərisində ağ günlər ilə ömür sürməyə başladılar.

BƏXTİYAR

Bir vardı, biri yoxdu. Bəxtiyar adında bir qoca kişi vardı. Bu kişi çox kasıb idi. Günnərin bir günündə bı kişi işdən yornux gəlib bir az çaddan, kütdən yeyip yatdı, gecə bir yuxu gördü, səhər tezdən buran kimi dedi:

– Ay arvad, heybəyə birəz caddan¹, şordan qoy, səfərə gedəcə-yəm.

Arvat dedi:

– A kişi, nə səfər, hara səfər eliyirsən?

Dedi:

– Ay arvat, sən kişi işinə qarışma. Bir yuxu görmüşəm, gedirəm o yuxunu tapam.

Arvat nə qadır elədi ki, a kişi dəli olma, yuxuya da tamah olarmı? Hər gecə adam min cürə yuxu görür. Olmadı, kişi dedi:

– Ay arvat sən qarışma, mənim dediklərimi hazır elə.

Arvat qalxıb yol tədariki gördü.

Kişi heybəni atıb çiyininə, arvadnan xudahafızləşib düşdü yolun ağına. Çəkib çarığın davanını, qırıp yerin amanını, günə bir mənzil, teyi mənazil, “nağıllarda mənzil olmaz”. Az getdi, çox getdi, getdi çıxdı bir biyabana. Gördü bir çoban ağır bir sürü qoyun otarır. İtinən eşşəyinən hamı binəsi bırdadı. Bir təhərinən ilə işdərin görünən yaynı özün saldı qoyunun içinə, çobana yaxınlaşıb dedi:

¹ Cad – darı çörəyi

– Bərəkətdi olsun, çoban qardaş. Diyəllər: “Azdın çobana, yoruldun sarvana”. Neçə gündür yol gəlirəm, birəz cadım var qurudur.

Çoban o saat biləylərin çirmiyib bir neçə qoyun sağdı, bir qavlama süd gətirib qoydu Bəxtiyarın qavağına. Bəxtiyar caddan doğruyub qavlamıya toqqanın altın bərkidib istədi getsin, çoban dedi:

– Əmi, hardan gəlib, hara gedirsən? Bəlkə yolun uzaxdı, gözdə birəz yağdan, yavannıxdan hazırıyım.

Bəxtiyar gördü bı çoban bir yaxşı oğlandı, dedi:

– Bala, mən bir yuxu görmüşəm, gedirəm o yuxunun dalıncan.

Çoban dedi:

– Əmi, nə yuxudu? Yuxunun da dalıncan gedəllərmi? Adam hər gecə min yuxu görür.

Kişi dedi:

– Bəli, oğul, mənim o gördüyüm yuxu elə yuxudu ki, onun dalıncan getməli idi.

Çoban dedi:

– Əmican, gətir o yuxunu maa sat.

Kişi dedi:

– Nə olar, sataram.

Yuxunu çobana açıb, bütün sürüsünü, hətta itini, eşşəyinəcən aldı. Addarın da dəyişib – çoban oldu Bəxtiyar, kişi də oldu Məlik Məmməd.

Bəli Bəxtiyar heybəni atıb çiyinə bir biyabannan getməydə olsun. Məlik Məmməd də qoyununu yığıb yavaş-yavaş öz kəndlərinə tərəf gəldi.

Paho, arvad baxdı gördü ki, əri bıdı çoban olub bir sürü qoyun otara-otara gəlir. Dedi:

– A kişi, bı qoyun kimindi, indi də camahat diyəcək Bəxtiyar kişi ağsaqqal çağında gedib xalxa çoban oldu.

Məlik Məmməd dedi:

– Ay arvat, dəli-zad olmamısan, əvvəla xalx kimdi, mən çoban olam. Qoyun özümündü, yuxum ilə dəyişmişəm. İkiminci, mən Bəxtiyar deyiləm, mənim adım Məlik Məmməddi.

Arvat elə bildi ki, bı öz əri deyil, ona oxşayan bir adamdı. Dedi:

– Qardaş, bağışda, mən hələ bildim sən mənim ərim Bəxtiyarsan, ona görə belə dedim.

Məlik Məmməd arvadının gicdiyin əvvəldən bilirdi, dedi:

– Ay arvat, karıxmısan? Bəs mən sənərin ərin deyiləm, kiməm? Yuxunu dəyişəndə adıma da dəyişmişəm.

Arvat o saat başa düşüb, səvindiyyənnən ərinin başına fırfır fırlanırdı. Elə bil cəhrə talğalağıdı.

Məlik Məmməd ilən arvadı bırdə kef eləməkdə olsunnar, sizə kimnən xəbər verim Bəxtiyardan. Bəxtiyar az getdi, üz getdi, dərə-təpə düz getdi, gəlib axşamçağı çıxdı bir şəhərin qırağına. Onda yetdi gördü ki, şəhərin dərvazaları təzəcə bağlanıb, Bəxtiyar nə qədər elədi, onu şəhərə bırxmadılar. Çəkilib yoldan kanar difarın dibində həybəni qoydu başının altına uzandı.

Çoban adamdı, çöldə yatmağa adət eləmişdi, o saat yuxu tutdu yatdı. Şəhərə yaxın gördü bir adam, “Bəxtiyar, Bəxtiyar!” diyib çağırırlar. Ağə durup o yana, bı yana baxıb gördü ki, kim isə qalanın başının çağırır. Qalanın başının genə səsləndi ki, niyə durubsan, gəl tut, şəhər açılır, mən də bu saat gəlirəm. Bəxtiyar irəli yeriyib gördü bir xurcun ağır şeydi. Xurcunu yerə qoydu. Bir az keçmişdi ki, gördü həməən adam yedəyində iki at bir balaca qapını açıb hasardan çıxdı çölə, genə qapını bağladı. Üzün Bəxtiyara tutub dedi:

– Nə durmusan, tez ol, xurcunu bağla atın tərkinə! Min atına, qaçax. Bı saat atam duyug düşər, ikimizi də tutdurub öldürdər. Axşamnan bəri neçə dəfə gəlib qalanın başına işarə iləmişəm, görmüşəm yoxsan, axırmıncı dəfə istəyirdim evə qayıdam. Ağlıma gəldi ki, bəlkə yatıb, qayıdıp difarın başının baxam görəm nə, yatırsan! Neynək, tay əvdən çıxmışam. Tez ol, atı min qaçax.

Bəxtiyar qalmışdı mat, bilmirdi bı neçə sirdi. Nə desin, bının adın bı hardan bilir, bı adam kimdi? Axırda “Allaha pənəh” diyib mindi atı, bı adam qabaxcan, Bəxtiyar da bının dalıncan başladılar qaçmağa, ta sabah oluncan qaçdılar.

Şəhər açıldı. Bəxtiyar gördü bı bir qızdı ki, yemə-işmə bının xətti-xalına, gül cəmalına tamaşa elə. Qız dönüb geri baxanda nə gördü, bının dalıncan gələn elə bir çobandı ki, heç ömründə alça turşsu dadmayıb. Qız mat-məhətdəl qalıp bilmədi nə disin. Birəz sora özün yığıdırıp dedi:

– Oğlan, adın nədi?

Bəxtiyar cavab verdi:

– Xanım, neyə gecə özün çağırırmırdın, indi bəs niyə tanımırısan?

Qız dedi:

– Sənin də adın Bəxtiyardı?

Oğlan dedi:

– Xanım, bəli, necə məndən də başqa Bəxtiyar var idi?

Xanım cavab verdi:

– Bəli, var idi. Bil, ağah ol, ey Bəxtiyar, mən həməən şəhərin paçcahının qızıyam. Adıma da Pərizad xanım diyəllər. Atamın vəkilinin bir oğlu vardı, adına Bəxtiyar diyərdilər. Biz bir-birimizi sevirdik. Amma atam məni Bəxtiyara vermək istəmirdi. İstəyirdi versin vəzirin oğluna. Mən də ona getmək istəmirdim. Odur ki, Bəxtiyarın vədə qoyduq ki, bu gecə həməən sən yatan yerə gəlsin, mən də atam-anam yuxuya gedəndən sora gəlīm qaçax. Mən dediyim kimi elədim, iki at, iki xurcun da qızıl götürüb gəldim. Qəzadən vəkilin oğlu qorxub, ya nə olubsa gəlməyib, sən gəlib həməən yerdə yatıbsan. Mən də səni vəkilin oğlu Bəxtiyar bilib qaçmışıq. İndi neyniyək, qismət beləymiş, sür atı qaçax atamın torpağından. Nə qədər ki çıxmamışıq, atdan düşə bilmərik.

Bəxtiyar ata bir şallaq vırıb düşdü qabağa, qız da onun dalınca. Qaçhaqaç “asta qaçana imam qənim olsun” axşama kimi qaçdılar. Axşam günün saraltısı qalanda, başqa bir paçcahın yerinə çatıb atdan düşdülər. Birəz çörəkdən-zaddan yedilər, dincəldilər.

Qız öz-özünə dedi:

– Əyər Bəxtiyar çoban olubsa, genə onnan bir şey olar, yox əyər naxırçı olubsa, axırı heç olacaq. Vaxtıkan bını əkmək lazımdı.

Üzün Bəxtiyara tutub dedi:

– Bəxtiyar, dədəmin güclü ılxısı var, de görüm, ılxıçı ola bilərsənmi?

Bəxtiyar dedi:

– İlxi nədi?

Pərizadxanım dedi:

– Belə bı altımızdakı atın sürüsünə ılxı diyillər. İlxi otarana da ılxıçı diyillər.

Bəxtiyar dedi:

– Xeyr, xanım, mən ılxıçılıq bacarmaram.

Qız dedi:

– Onda atamın çoxlu qaramalı var, naxırçı ola bilirsənmi?

Bəxtiyar dedi:

– Xanım, qaramal nədi, necə olan şeydi, onu da bilmirəm, mən naxırçı ola bilmərəm.

Qız dedi ki, neynək, dəvəçi ol, o da helə, qatırçı ol, o da helə.

Qız gördü Bəxtiyar bılların heç birin görmüyüp, dedi:

– Bəxtiyar atamın çoxlu qoyunu var, de görüm, qoyuna getmək bacararsanmı?

Qoyun adı tutulan kimi Bəxtiyarın sümüyü oynamağa başladı. Dedi:

– Xanım, elə mənim dədə-baba sənətim çobançılıxdı. Qoyunun lap ölüsünün üstə düşsəm, dirildərəm.

Qız bı cavabı eşidəndən sora bir qədər təskinlik tapdı. Gecənin bir qədərini yatdılar, sabah olana yaxın atdara minib düşdülər yolun ağına. Dərələrdən yel kimi, təpələrdən sel kimi at qavıp gün cəşt olanda bir şəhərə çatdılar, atdarın sürüp bir karvansaraya düşdülər. Atdarın rahılıy bə xurcunnarın götürüp bir hücrə kiralayıp, hücrədə qərar tutdular.

Qız dedi:

– Bəxtiyar, karvansara elə yerdi ki, ora hər adam gəlir. İndi sən çıx bazara bir dəllal tap, əvvəl atdarı sat, onnan sora bir minasip mənzil tut yığışax ora, gətirdiyimiz maldan-dövlətdən xırıd eliyip yeyək dolanax, Allah kərimdi.

Bəxtiyar o saat şəhərə çıxıp bir dəllal tapıb atdarı yaxşı qiymətə satdı. Sora da xana baxçalı-zaddı gözəl bir imarət alıb yığışdılar ora.

Pərizad xanım o saat qazı gətirdip öz kəbinin Bəxtiyara kəsdirdi. Bəxtiyarı hamama yolladı, bir dəstə taciryanə paltar alıb Bəxtiyara geydirdi ki, Bəxtiyar oldu bir gözəl oğlan. Başdadılar Pərizad xanımnən kef iləməyə.

Bir müddət belə yaşayannən sora, bir gün dəllək gəlmişdi Bəxtiyarın başın qırxsın, nə təhər oldusa, gözü Pərizad xanıma sataşdı. Az qaldı bihuş olsun, bir təhərnən Bəxtiyarın başın qırxıb haqqın almağa da dayanmıyıp özün yetirdi paçcaha. Dedi:

– Paçcah, taxtın tarac olsun, yəhərin qannan dolsun, nə yatırsan?

Paçcah dedi:

– Hə, nə var, söylə görüm!

Dəllək birinin üstə də beşin qoyup qızı o qədər tərif elədi ki, paçcah görməzə-bilməzə qıza aşiq oldu.

Dedi:

– Vəzir, tədbir! Mən gərək nə təhər olsa, o qızı görəm.

Vəzir gülüb dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, onnan hasan nə var? Çağırırıx Bəxtiyarı, diyərik sabah günorta saa qonağıq. Qoyduğumuz vaxtdan bir saat qabax gedərik, qəfildən içəri girip qızı görərik.

Paçcah vəzirin tədbirini bəyənib, o saat Bəxtiyarı hüzuruna çağırırdır dedi:

– Bəxtiyar, eşitmişik, bir yaxşı oğlansan, özün də qərib-sən. Saa heç kim sataşmasın diyə, sənnən dost olmaq istəyirəm. Get hazır-raş, sabah düz günorta saa qonağıx.

Bəxtiyar baş əyib geri qayıtdı. Yolnan gedə-gedə fikir edirdi ki, bı necə işdi? Taki gəlib evə çatdı. Qız baxan kimi gördü Bəxtiyar bıkafdı. O saat durup Bəxtiyarın boynun qucaqlayıp dedi:

– Bəxtiyar, qadan alım, de görüm niyə bikefsən? Bı qərib eldə sən bıkaf olanda gör mən nə hala düşərəm. Dərdini gərək maa diyəsən.

Bəxtiyar əhvalatı qıza mən sizə nağıl eliyən kimi nağıl elədi.

Qız o saat başa düşdü ki, bu dostuq məsələsi deyil, ayrı məsələdi, özü də əngəl dəlləkdən keçip. Bəxtiyarın ürəyin sıxmamaq üçün dedi:

– Bəxtiyar, qadan alım, niyə bikefsən, burada ki, bir pis şey yoxdu, neyə darıxırsan. Paçcahnan dost olsan, doğrudan da saa xeyri dəyər. Get bazara düyüdən, yağdan, turşudan–qırqovuldan al ver hambala gətirsən əvimizə, sabaha ehtiyat görməliyik.

Bəxtiyar bazara çıxıb, tapşırılan şeyləri aldı, qayıtdı evə. O gecəni qıznan keçirdi. Səhər olan kimi başdadılar hazır-ıx görməyə.

Günortıya bir saat qalmış paçcahnan vəzir qapını açıp girdilər içəri ki, paçcah qızı baş açıx, qolu çırməyli gördü. Paçcah qızı görən kimi bir ox qızın iki qaşının arasınnan qutarıp dəydi paçcahın ürəyinin başınnan. Paçcah bıyılmı ölmüş, bildirmı yıxılıb ürəyi getdi.

Vəzir təz paçcahın üzünə su səpip, birtəhər baş qarışx ikən özünə gətirdi. Qulağına dedi:

– Oğlu ölməmiş, nə qayırırsan, özünü yığışdır.

Paçcah özün yığışdırıp gəlip otdular ocağın qırağında. Xörək hazır oldu, bir təhənnən birəz zəhərrəndilər. Sonra durup getdilər. Paçcah evinə çatan kimi üzqoylu yıxılıp dedi:

– Vəzir, tədbir! Bağrım çatdadı.

Dedi:

– Qibleyi–aləm, nə tədbir, sabah çağırıp diyərsən ki, maa gərək cənnət alması gətirəsən, o da hardan cənnət alması tapacax, gedər ya özü gəlməz, boş da gəlsə sən boynun vurdurarsan, ayrı təhəri yoxdu. Gücnən arvadını əlindən ala bilməzsən, səbəbsiz öldürə də bilməzsən, el nə deyər? Gərək bir səbəb tapax, onu da ki, görkəzirəm.

Paçcah vəzirin rəyin bəyənib durdu oturdu.

Səhər olcax Bəxtiyarı çağırırdı dedi:

– Bəxtiyar, mən naxoşam, həkimlər maa cənnət alması dərman diyip. Qoçağım, gərək nə təhər olsa, maa cənnət alması tapasan.

Bəxtiyar dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, mən bir qərip adamam, cənnət almasın hardan tapım, öz vilayətinən bələd olan bir adama desən yaxşı olar.

Paçcah qəzəplənib dedi:

– Uzun danışma, qırx günə kimi almanı gətirdin gətiribdən, gətirmədin boynunu vırdıracıyım.

Bəxtiyar ölüsü ölmüş adam kimi qayıtdı əvə.

Qız Bəxtiyarı bı halda görəndə dedi:

– Bəxtiyar, nəyə bikefsən?

Bəxtiyar hamı əhvalatı qıza söylədi. Qız dedi:

– Qorxma, mən saa kağız verərəm, qibleyə tərəf gedərsən, üç gün gedənnən sora çıxarsan dev paçcahının vilayətinə. Mənim bacım bı paçcahın arvadıdır. Kağızı hansı devə görkəzsən səni aparacax paçcahlarının yanına, o nə disə əməl edərsən. Gərək maa söz verəsən ki, fərağat duracaxsan, ta arvat-fılan getirmiyəcəksən.

Bəxtiyar kağızı alıp Pərizad xanımnan görüşüp ayrıldı. Bazara çıxıb bir saz at alıp minip düşdü yola. Üç gün, üç gecə yol gedip çıxdı həmənn dev paçcahın torpağına. Divlər bını gördülər, dedilər aparax bını paçcahımıza soqat, yesin.

Bəxtiyarı gətirdilər paçcahın yanına. Bəxtiyar kağızı verdi. Div gördü paho, bı öz bacanağıdı.

Dedi:

– Bəxtiyar, xoş gəlmisən! Sən hara, bira hara?

Bəxtiyar əhvalatı paçcaha nağıl elədi.

Divlər paçcahı Bəxtiyarı qonax saxladı. Bir nəfər çağırıp Bəxtiyarı ona tapşırıp dedi:

– Bına cənnət alması lazımdır, bını apararsan hara lazımdı, ora.

Sonra div Bəxtiyarı alıp kürəyinə tənur elədi. Üç gün, üç gecə yol gedəndən sora, bir yerdə düşdü. Bir çinar görkəzip dedi:

– Pərilər paçcahının qızı gəlip orada bir bulax var, o bulaxda çimə-cəylər. Birinin donun oğurrarsan, onnan sora nə disən, onu iləyəcəklər.

Bəxtiyar gəlip həmənn yerdə ki, div demişdi, bılağa yavux bir kola girib gizləndi. Bir əzdən sora Bəxtiyar gördü üç göyərçin gəldi, qondu bılağın başına. Dil oldu başdadı bir-birinən danışmağa.

Böyük bacı dedi:

– Bacılar, di soyunun çimək.

Kiçik bacı dedi:

– Bacı, mən pis yuxular görmüşəm çimmiyəcəyəm.

O biriləri dedi:

– Ay bacı, ordan bıra gəlmişik, sən çimməsən, biz də çimmiyəcəyik. Gəl bizi peşiman eləmə.

Axırı kiçik bacı razı oldu. Soyundular çimməyə başladılar.

Bəxtiyar koğanı uzadıp kiçik bacının donun çəkdi.

Qızdar çimip çıxdılar, böyük bacıynan ortancıl donnarın geydilər, kiçik bacının donu tapılmadı. Nə qədər gəzdilər, donu tapa bilmədilər. Axırı dedilər:

– Ay donu oğurayan, səni and veririk nəyə inanırsan ona! Çıx, bizim donumuzu ver. And olsun Süleyman peyğəmbərin başının cıq-qasına, nə istəsən verəcəyik.

Bəxtiyar o saat çıxıp dedi:

– İndi ki, belədi, bı saat sizdən bir neçə dana cənnət alması istəyirəm, götürin bıra, donunuzu verim.

Böyük bacı uçub o saat bir neçə cənnət alması gətirdi, verdi Bəxtiyara. Bəxtiyar da donu qaytardı qızdara, qayıtdı ki, geri gəlsin, gördü həməndə donun oğuradığı qız da bının dalınca gəlir. Dedi:

– Ay pərizadə, sən hara gəlirsən?

Pərizad dedi:

– Bəxtiyar, maa adam əli dəyib, məni bir də pərilər öz işlərinə qoymazdar.

Bəxtiyar dedi:

– Nəyniyək, gəl gedək.

Qız bir löh oxuyub Bəxtiyarı elədi bir çöp, aldı cıynağına uçub gəldi düşdü Bəxtiyarın qapısına, genə də bir löh oxuyub Bəxtiyarı elədi adam. Girdilər içəri.

Xanım gördü paho, Bəxtiyar bıdı pərilər paçcahının da qızın gətirir. Güldü dedi:

– Bəxtiyar, saa gedəndə nə tapşırımsındı?

Bəxtiyar dedi:

– Xanım, vallah, mən gətirmədim, özü gəldi.

Pərizad xanım gülüb dedi:

– Neynək, gəlip, xoş gəlip. Mən də qərıbdim həmsöhbət ollux.

Bı qızın da adı Hurizad idi.

Səhər tezdən Bəxtiyar istədi almaları aparsın paçcaha, Hurizad dedi:

– Bəxtiyar, almaları hara aparırsan?

Bəxtiyar:

– Paçcaha, – deyə cavab verdi.

Qız dedi:

– Bəxtiyar dəli olmamışsan ki, o almaları hər kəs yesə, on beş yaşında cavan olar. Ala saa ona oxşayan üç alma verim, apar paçcaha, gətir oları özümüz yəyək.

Bəxtiyar almaları alıp qoydu cibinə. Cənnət almaların özdəri yedi, o biri almaları gətirib verdi paçcaha.

Paçcah gördü paho, Bəxtiyar sağ qayıtdı. Doğrudur, üzdən güldü isə də, amma qarnına sancı doldu. Almanı Bəxtiyardan aldı. Bəxtiyar paçcahdan izin alıp qayıtdı evinə.

Olar yeyip-ıçməkdə olsun, sizə kimnən xəbər verim, dəlləkdən.

Dəllək gəlmişdi Bəxtiyarın başın qırmağa, gördü paho, Bəxtiyar bir qız gətirip vallah, yemə-ışmə onun xətti-xalına, gül camalına tamaşa elə. O biri qız bının əlinə su tökməyə yaramaz. Bir təhərnən Bəxtiyarın başın qırxıp özün yetirdi paçcaha. “Paçcah sənın taxtın tarac olsun, yəhərin qannan dolsun. Həmən Bəxtiyar bu dəfə bir qız gətirip o qabaqkı heç onun əlinə su tökməyə də yaramaz”.

Paçcah dedi:

– Ah, yox.

Dəllək dedi:

– Başın üçün, necə diyirəm, elədi ki var.

Paçcah dedi:

– Vəzir, nə təhər eləyək ki, bir o qızı da görək.

Vəzir dedi:

– Onnan asan nə var, genə qabaqkı kimi qonax gedərik, görərik.

O saat paçcah xəbər yolladı ki, Bəxtiyar sabah axşam saa qonağıx, hazırtaş. O biri gün paçcah axşam demişdi, günorta gəldi. Qəflətən elə gəldi ki, qızdarın ikisini də gördü.

Paçcah gördü bı qız, doğrudan da o birinnən min kərrə gözəldi. Bir təhər çörəyi-xörəyi yeyip, qayıtdılar geri.

Paçcah dedi:

– Vəzir, tədbir. Mən paçcah, gədənin biri belə gözəllərə sahab ola, mən ola bilməyim.

Vəzir dedi:

– Qibleyi-aləm, heç fikir eləmə, onu elə yerə göndərərəm ki, geri qayıtmaz. Sabah sən çağır Bəxtiyarı, deyinən ki, gərək maa Gülüstani bağı-İrəmnən gül gətirəsən, yoxsa boynunu vıdıracıyam. Onda o gedər, bir də qayıtmaz.

Səhər tezdən paçcah Bəxtiyarı çağırıdırıp dedi:

– Bəxtiyar, qoçağım, görürəm sən bir qoçaq oğlansan, gərək maa Gülüstani-İrəmnən gül gətirəsən. Qırx gün saa möhlətdi, getməsən boynun vırılacxdı.

Bəxtiyar gördü ki, danışığıdan bir mırad hasıl olmyaçax, bıkef, məlul qayıtdı evə. Qızdar gördülər Bəxtiyar çox məyusdı, dedilər:

– Bəxtiyar, niyə bıkefsən. Sən bilmirsən ki, sən bıkef olanda bı qərrib ölkədə biz nə hala düşürük?

Bəxtiyar əhvalatı qızdara nağıl elədi.

Hürizad gülüb dedi:

– Elə bı?

Bəxtiyar dedi:

– Bəli.

Qız dedi:

– Onda, gəl qırx günün hələ otuz doqquzunu yeyək-içək, kef iləyək, qırxımcını da Allah kərimdi.

Başdadılar otuz doqquz gün kef elədilər, qırxımcı gün Hurizad xanım bir löh oxuyub Bəxtiyara dedi:

– Bı löhü oxuyarsan gözünü yumarsan, ha vaxt ayağın yerə dəydi, açarsan, ora Gülüstani-İrəmdi. Bir dəstə qız görəcəksən. Ala bı kağızı, onların içində bir Güli Qah-Qah xanım var, ver ona, o saa gül verər. Amma bizi yadından çıxartma. Bir də bizə gərək söz verəsən ki, farağat duracaxsan. Qız-zad gətirmiyəcəksən. Sora genə bu löhü oxuyarsan, olacaxsan öz evimizdə.

Bəxtiyar löhü alıp düz çıxdı şəhərin kənarına, löhü oxuyup gözdərin yumdu. Bir vaxt gördü, ayağı yerə dəydi, gözün açıp gördü paho, bı elə bir yerdi ki, diyəsən cənnətin bir guşəsidir. Bülbüllər cəh-cəh vırır, güllər pəh-pəh vırır, tamaşasınnan doymax olmur. Bı halda gördü, paho bıdı qırx incə qız çala-çala, oynaya-oynaya gəlir. Diyəsən, Allah-taala xoş günündə, xoş saatında bılları yaradıp.

Bəxtiyar bılları görəndə paçcah da, gül də – hər şey yadından çıxdı. O qədər tamaşa elədi ki, bir vaxt gördü ki, az qalıp gün yatsın,

kağızı–zadı da yadından çıxardıp, tez geri döndü. Löhü oxudu, gözün yumdu. Bir vaxt gördü əyağı yerə dəydi, gözün açıp gördü ki, öz qapısında. İstədi evə girsin, birdən yadına düşdü ki, ədə sən nəyə getmişdin. Bəs gül hanı, kağızı niyə vermədin. İstədi qayıda Hurizad xanım daldan çağırıdı:

– Bəxtiyar, hara qayıdırsan. Bir gəl evə, görək nə olub?

Bəxtiyar qayıtdı evə. Gördü paho, həmən Güllüstani–İrəmdə gördüyü qız bıdı bırdı oturub.

Hurizad xanım dedi:

– Bəxtiyar, nə qayırdın?

Bəxtiyar əhvalatı nağıl elədi:

– Qayıdırdım, gül gətirim.

Bını eşidən kimi Güli Qah–Qah xanım güldü. O saat ağzınnan bir neçə tabax gül düşdü. Dedi:

– Bəxtiyar, di götür, apar paçcaha ver.

Bəxtiyar gülü götürüb apardı paçcaha.

Paçcah gördü paho, Bəxtiyar ölmüyüp, bıdı güli gətirdi. Genə qarnına sancı doldu. Tay bir şey demədi.

Bəxtiyar da rüsxət alıp əvinə gəldi, qızdarın üçün də başına yığıp başdadı söhbətə.

Səhər açıldı yenə dəllək gəldi Bəxtiyarın başın qırmağa. Gördü nə, bı dəfə bir qız gətirip ki, o biriləri bının yanında heç nədi.

Bəxtiyarın başın ala–tələsik qırxıp özünü yetirdi paçcaha, dedi:

– Paçcah evin yıxılsın, xəbərdən xəbərin var? Sən Bəxtiyarı göndərmişdin ki, ölsün, o bı dəfə bir qız gətirip, o biriləri bının yanında bir köpiyə də dəyməz.

Paçcah bını eşidən kimi dedi:

– Vəzir, görək bir də Bəxtiyargilə qonax gedək, görək bı qız necədi?

Bəli, Bəxtiyara xəbər yolladılar ki, filan gündə, filan saatda saa qonağıx, ehtiyatını gör.

Bəxtiyargil ehtiyat görməkdə olsunlar.

Paçcah vəziri də götürür elə gəldi ki, qızdar xəbər tutmamış evə girip qızın üçün də gördü. Ta paçcahın boğazınnan xörək keçə bilər–dimi? Bir təhər xörəkdən daddı. Durup qayıtdılar övlərinə.

Paçcah dedi:

– Vəzir, ta mən tıfladım, bir əlac. Bını hara göndəririk, sağ gəlir. Neyniyə ki, bının başın batıraq?

Vəzir dedi:

– Qibleyi–aləm, neyniyə billik? Əyər bını öldürdüp arvadın alsan, bı olacax ağ. Xalx da üz döndərər. Gərək bını elə yerə göndərək ki, bir də biralara gələ bilməsin. Taki, sən də mətləbinə çatasan.

Paçcah dedi:

– Hara göndərək?

Vəzir dedi:

– Qibleyi–aləm sağ olsun, bını göndərək qırx qullunnu at südü gətirsən, bəlkə at bını birtəhər eliyə.

Paçcah vəzirə “afərin” diyib təzədən Bəxtiyarı çağırırdı. Dedi:

– Qoçağım, mən naxoşam, həkimlər mənə Qırx qullunnu at südü dərman diyip. Gərək nə təhər olsa onu gətirəsən.

Bəxtiyar fikirreşip dedi:

– Paçcah sağ olsun, onda maa qırx gün möhlət ver, görüm başıma nə gəlir?

Paçcah möhlət verib dedi:

– Bax, qırx günün tamamında gəlməsən, boynunu vıdıracağam.

Bəxtiyar genə bikef evə qayıtdı. Qızdar Bəxtiyarı bı halda görəndə hərəsi bir yannan yapışıp dedi:

– Bəxtiyar niyə bikefsən, bı nə haldı?

Bəxtiyar əhvalatı nağıl elədi.

Hurizad dedi:

– Elə bı? Hələ gəl otu, otuz doqquz gün kef eliyək, ondan sora Allah kərimdi.

Billar otuz doqquz gün kef elədi, qırxmıncı gün Hurizad xanım bir löh oxuyub Bəxtiyara dedi:

– Çıxarsan şəhərdən kanara, bı löhü oxursan, gözdərini yumarsan. Gözüvü açanda görərsən ki, bir təpənin dibindəsən. Təpənin başında bir qalaça var, gedərsən o qalaçaya. Görərsən bir qoca nurani kişi var, o qədər qocalıp ki, onu pambıq arasına büküb qoyuplar uşax kimi beşiyə, onun pambığın dəyişdirərsən. Yırğalayarsan, yatar, dincələr. Ayılanda dərmini ona deyərsən. O saa əlac elər.

Bəxtiyar qız diyən kimi elədi. Gözün açanda gördü doğrudan da bir təlli dibindədi. Yavaş–yavaş təllin başına çıxıp gördü bir qalaça var, qalaçaya girip gördü qız diyən kimi bir pirani qoca kişi var. O qədər qocalıp ki, yumağa dönüb. Tez qocanın yerin aşdı, pambığın dəyişdi, qız deyən kimi rahat elədi.

Qoca yatıp dincələnnən sora gözü aşı dedi:

– Bəxtiyar, bala xoş gəlmisən! Nə dərdin var?

Bəxtiyar təəccüb elədi ki, bı hardan məni tanıır, irəli yeriyib ədəb-nən dərdin qocaya dedi.

Qoca dedi:

– Bala, bı çox qorxulu işdi, o paçcah səni öldürmək istəyir. Amma qorxma, mənim qulağımın kirinnən bir az pambığa sürtüp götürərsən. Qarğıdan da bir ney qayırsan, gün çıxanında bir göl var, gedərsən o gölün qırağında bir quyu qazarsan, girərsən o quyuya. Günortanın istisində atdar gələcək su içməyə, yaxınlaşanda pambığı atarsan suya, su köpürüyüp qalxacaq. Onda atdar hürküşüp çəkiləcəklər. O saat sən başdarsan ney çalmağa, onlar toplanacaxlar quyunun başına. Yalvaracaxlar ki, bir də çal, onda sən denən ki, and iç ki, maa dəymiyəcəksən, çıxım çölə çalım.

Hər nəyə and içsə inanma. Amma, elə ki, su pişigi Qəribin canına and içdi onda çıxarsan. Sora nə desən, əməl edər.

Bəxtiyar yavaş-yavaş gəlib gölün qırağında bir quyu qazdı. Qoca diyən kimi qarğıdan da bir ney qayırp gətirdi. Girdi quyuya, başdadı gözdəməyə, elə ki, günorta oldu, Bəxtiyar gördü, bıdı at dalında da qırx qulunu gəlir. Elə ki gölə yaxınlaşdılar, Bəxtiyar pambığı atdı gölə, gölün suyu o saat köpürüyüp qalxdı. Atdar bını görən kimi xorruyup geri çəkildilər. Bəxtiyar başdadı tütəyi bir əl çalmağa. O saat atdar yığışdılar quyunun başına. Bəxtiyar təz kəsdi. Ana at başdadı yalvarmağa ki, genə çal.

Bəxtiyar dedi:

– And iş ki, maa dəymiyəcəksən, özü də nə disəm yerinə yetirəcəksən. Çıxım çölə, nə qədər istəyirsən, çalım.

At hər nəyə and işdisə, Bəxtiyar qəbul eləmədi, dedi ki, ta Qəribin canına and içməsən, çıxmaram.

At əlacı kəsilib dedi:

– Qəribin canı üçün saa dəymərəm, özü də nə istəsən müzayiqəm yoxdu.

Bəxtiyar bını eşitcək, çölə çıxdı, başdadı tütəyi çalmağa. Birəz çallannan sora dedi:

– Bilirsən nə var? Bizim paçcahımız azarırdı, ona sənin südünü dərman diyiblər. Gərək maa o südünnən verəsən.

At dedi:

– Bilirsən, nə var? O paçcah səni öldürmək istəyir. Gəl sən min mənim dalıma. Bərk-bərk tut yalmanımnan. Sən diyinən bıdı atı getir-mişəm, gəlin özünüz sağın, qoy gəlsinnər özdəri sağsınar, görək sağa biləcəklərmi? Hər kim mənim südümü yesə, həmişə cavan olar. On-lara bir gilə də süd vermərəm. Sənin işin o olsun ki, məni paçcaha təh-vil verçək get, onnan oyanı mənim işimdi.

Bəxtiyar at diyən kimi elədi, minip atın belinə, gözdərin yumup yapışdı atın bərk yalmanının. At qanad bağladı. Bir saat çəkmədi at dedi:

– Bəxtiyar, indi gözdərini aç!

Bəxtiyar gözdərin açıb gördü, paho öz şəhərindədi. Atı sürüp paç-cahın qapısına səs elədi ki, atı gətirmişəm. Paçcah nə qədər istəyir, sağsın.

Paçcah çıxıp gördü nə, Bəxtiyar bıdı atı qulunnarıynan gətirip. Dedi ki, atdarı bir möhkəm yerə salın, axşam sağarix. Atı möhkəm bir yerə salıp, Bəxtiyarı da bıraxdılar getdi evinə.

Elə ki, Bəxtiyar o yana getdi, at qulaxların qələm eliyip harayasa sıçradı. Qulunları da dalıycan üz qoydu bərri-biyabana. Ay qoymayın! Ay qabağın kəsin! Nə olacaqdır? At qabağına gələnin də başın üzüp çıxdı getdi. Xəbər paçcaha getdi ki, atdar belə-belə qaçdı.

Paçcahın dərdi atdaydı ki, onun qarnının ağrısı ayrı idi. Dedi:

– Nə bilim, qaçdı. Qaçanı saxlamaq olmaz ki.

O biri tərəfdən vəzirı çağırıp dedi ki, vəzir, belə olmaz. Bını hara yollasax, genə gəlip çıxacaq, tədbir! Amma bı dəfə görək elə tədbir tökəsən ki, bı tələf ola, yoxsa mənim bağrım çatdar.

Vəzir birəz fikirləşib dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, sabah Bəxtiyarı çağırtdır, de ki, görək gedip o dünyadan mənim ata-anamnan xəbər getirəsən. Onda görək nə eləyəcək?

Paçcah tədbirdən şad olub şəhər olan kimi Bəxtiyarı çağırtdırdı.

Dedi:

– Bəxtiyar, görürəm, sənnən qoçax adam yoxdu, görək gedip o dünyadan mənim ata-anamnan maa bir xəbər getirəsən.

Bəxtiyar dedi:

– Paçcah, ədalətinə güc eləmə, o dünyadan da xəbər getirmək olar?

Paçcah bını eşitçək qəzəblənib çığırdı ki, mən saa nə buyururam əmələ gətirməlisən. Qırx gün saa möhlətdi. O dünyadan maa xəbər

gətirdin gətirdin, gətirmədin boynunu elə vırdıracağam ki, bir damcı qanın yerə düşməsin.

Bəxtiyar mürəxxas olup gəldi əvinə.

Arvatlar baxdılar gördülər nə? Bəxtiyar ölüp, yerdən götürən yoxdu. Dedilər, Bəxtiyar, genə nəyə fikirlisən, nə olup, dərdini bizə de bilək.

Bəxtiyar dedi:

– Ay arvat, paçcah, hələ bir nadəhim iş buyurup ki, heç əlacı yoxdur. Maa deyir ki, gərək o dünyadan gedip ata-anamnan bir xəbər gətirəsən, gətirməsən qırx günün sora boynu vıdıracıyəm. İndi bil-mirəm nə eləyim?

Güli Qah-Qah xanım dedi:

– Bəxtiyar, qorxma, get paçcaha deyinən ki, odun toplatsın səni də qoysun üstə. Dörd tərəfinə nefit töküb od vursun. Odunu ancax çox yığdır ki, sən ortasında oturasan, tüstü hər tərəfi bürüyəndə mən səni löh oxuyup bir çöp iləyip gətirəciyəm evə. Ta sorasıynan sənin işin yoxdu. Gör, o paçcahın başına nə iş gətirəciyəm?

Bəxtiyarın kefi başdadı şıtırax çalmağa. Özün paçcaha yetirip dedi:

– Qibleyi-ələm, buyur şəhərdənkənar bir yerdə qırx qatır yükü odun yığsınnar, mən sabah çıxıp odunun üstə oturacıyəm. Dörd tərəfdən neftdiyip od vırsınnar, gedip o dünyadan saa xəbər gətirəciyəm.

Bəxtiyar qırx yük demişdi paçcah buyurdu, yüz yük yığdılar. Dedi qoy lap sümükləri də yansın.

Səhər Bəxtiyar, paçcah, vəzir, vəkil hamı camahat yığışıp gəldilər həməən yerə. Bəxtiyar çıxıp otdu həməən odunun üstə, dörd tərəfdən nefti tökdülər. Paçcah öz əliynən od vırdı. Odun alışıp tüstü bürüyəndə Güli Qah-Qah xanım bir göyərçin olup düşdü qondu Bəxtiyarın yanına bir löh oxuyup Bəxtiyarı elədi bir çöp, vırdı caynağına birbaş gətirdi evlərinə, bir löh oxuyup genə ilədi adam. Dedi

– Bəxtiyar indi bı şəhərdə lap qoca kimdi, onu tap gətir bıra.

Bəxtiyar şəhəri gezip elə bir qoca tapdı ki, tay qocalıqdan yeriye bilmirdi, bını gətirdi evə. Xanım bınnan soruşdu ki, paçcahın atasını görmisənmi?

Qoca cavab verdi ki, lap babasını da görmüşəm. Güli Qah-Qah xanım şad olup qələm kağız alıp paçcahın yeddimeci babasınnan bərinin siyahisini tutdu, vəzirin də elə, vəkilin də elə, dəlləyin də elə. Götürdü onların dilincə paçcaha bir kağız yazdı ki, üzün qara olsun oğul, Bəxtiyarcan da yoxsan, o gəldi bizi yoxladı, sən bizi bir yada da salmırsan?

Birin vəzirə, birin vəkilə, birin də dəlləyə öz ata-analarının dilin-nən belə yazdı, bir şeyə qoyup asdı Bəxtiyarın böyrünnən. Otuz doq-quz gün keçdi, qırxmıncı gün tezdən gəlip külün lap ortasında Bəxtiyarı basdılar külə, arvatdar özdəri qayıtdılar övlərinə.

O biri tərəfdən paçcah vəzirə əmr elədi ki, gedək o külü dağıtdı-rax Bəxtiyarının sümüyünün yanığından-zaddan tapax, hamı bilsin ki, o ölüp, sora arvatdarın toyuna başdarıx.

Belçidən, körəncidən götürüp gəldilər külün yanına. Paçcah bu-yurdu, külü başdadılar kürüməyə. O qədər kürüdülər ki, lap ortaya ça-tanda, Bəxtiyar birdən külün ortasınnan pırtdayıp çıxdı. Gördülər paho Bəxtiyar bıdı sağdı, böyründə də yekə bir bağlama var.

Bəxtiyar paçcaha baş endirip dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, ata-ananı gördüm, kefləri çox sazdır, yaxşıdı, behiştə oturup bir yannarınnan bir süd gölü axır, bir yannarınnan bal gölü axır. Özləri də sənnən çox gileylidilər.

Vəzir dedi:

– Mənimkini də gördünmü?

Bəxtiyar dedi:

– Səninkini də, vəkillərin də, dəlləyin də ata-anasını gördüm. Hamısı paçcahın ata-anasının qulluğunda idilər. Özdəri kağız verib, bıdı bağ-lamadır, açın oxuyun.

Bağlamayı aşdılar. Gördülər pə, ulu babalarından bəri hamısının bırdı kağızı var, hamısı da giley eləyir ki, sizin üzünüz qara olsun! Bəxtiyarcan da olmadınız, o gəldi, heç olmasa bir bizi gördü. Siz heç yadınıza da salmırsınız.

Paçcah dedi:

– Bəxtiyar, mən getsəm, nə qədər odun lazımdı?

Bəxtiyar dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, sən böyük adamsan, gərək sənin odu-nun on dəfə artıx ola.

Vəzir də, vəkil də hamısı dedilər ki, biz də gedəciyik.

Bəxtiyar dedi:

– Onda gərək odunu lap çox yığasınız.

Paçcah əmr elədi bir dərənin arasına o qədər odun yığdılar ki, ta heç olmıyan kimi. Sora vəzir, vəkil, dəllək, paçcah hamısı bütün qohum-əqrəba, arvat uşaxlarıynan yığışıp otdular. Odunun üstən dörd tərəfdən neft töküb odu vırdılar. Hamısı çığır-çığır yandılar. Qırx gün-

nən sora gəlip külü dağıtdılar. Gördülər ki, paçcah nə gəzir, vəzir nə gəzir. Hər yerdən bir ütölmüş adam sümüyü tapılır. Bildilər ki, yanıplar. Yığışp özdərinə paçcah tikdilər.

Bəxtiyar başdadı bırada paçcahlx eləməyə. Elə ədalətnən paçcahlx elədi ki, camahat dedi:

– Ay Allah, elə bı iş çoxdan olaydı? Hamısı Bəxtiyara duaçdı.

Bir gün Bəxtiyar divanxanadan evə gəldi, gördü xanımlar üçü də yatıplar, ta bılları qıymadı oyatsın, elə yıxılıp üçünün ortasında bir şeyə bürünüp yatdı. Bir vaxt Hurizad xanım oyandı, gördü bir dələngavazın biri yıxılıp bırda yatıp, o biri qızdarı da oyadıp əhvalatı dedi olara. Olar da baxıb gördülər doğrudur. Məsləhət qoydular ki, öldürsünnər. Bırdən Pərizad xanım dedi:

– Ay aman, dəymiyn bı elə Bəxtiyar özü olacaxdı, çünki o çobannıx eliyip. Bı yatış onun yatışıdı. Qızın biri sağda, biri solda, biri də Bəxtiyarın başının üstə oturup o qədər gözdədilər ki, Bəxtiyar oyandı.

Bəxtiyar bılları gören kimi qah-qah çekip güldü. Qızdar dedilər ki, Bəxtiyar niyə gülürsən? Gərək bizi agah eliyəsən.

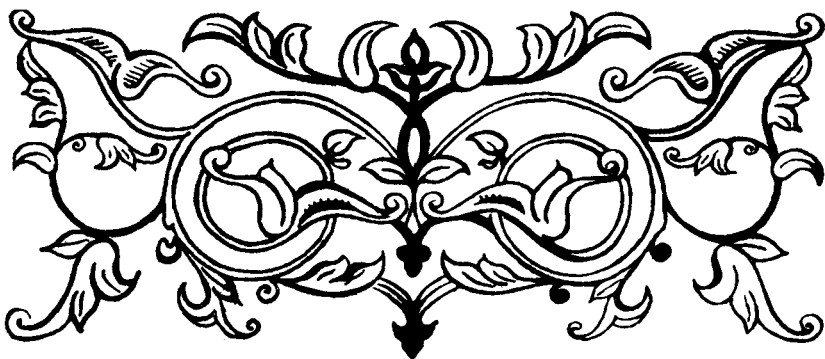
Bəxtiyar dedi:

– Bırda bir sir var.

O yuxu ki, mən almışdım, indi zahir oldu, ona gülürəm.

O kişi görmışdi ki, bir gün onun sağınnan bir ay, solunnan bir yıldız, başının üstünnən bir gün doğub. İndi Hurizad xanım gün, Güli Qah-Qah ay, sən də yıldızsan. Mənim də əsli adım Məlik Məmməd idi ki, o kişiyənən dəyişmişdim.

AVÇI MƏHƏMMƏD

Günlərin bir günündə əyyami sabiqdə bir danə Məhəmməd var idi. Günlərin bir günündə Məhəmməd çöldə yer şumlayırdı. Məhəmməd qan-tər içində evə döndü və anasına dedi:

– Ana! Doğrusun di. Mənim atam nə sənət sahibi idi?

Anası dedi:

– Oğul, vallah, atan avçı idi. Hər gün ava çıxanda yorğun gəlib üzü üstə düşüb, torba barıt çeşmədən savayı heç bir iş görmürdü.

Məhəmməd deyir:

– Atamnan qalma şeyləri getir görüm.

Məhəmmədin anası köhnə bir sandıq açdı, onun içinnən bir tufəng, bir torba barıt çıxartdı. Oğluna uzatdı. Məhəmməd gün çıxmamışdan tufəngi götürüb yola düşdü.

Məhəmməd az gedib çox girləndi, bir mənzil başına düşdü. Gecəni orada eliyib səhər yola çıxdı. Ərzuman dağların aşdı, bir də nə gördü, qabağına bir ceyran çıxdı. Məhəmməd bir xeylaq ceyrana baxdı dedi:

– Mən bu ceyranı diri dutacağam.

Atın çapdı, ceyran toz elədi, bir qalaçadan içəri girdi. Məhəmməd də bunun ardınca.

Məhəmməd bir də gördü ki, burada saçınnan bir qız bağlanıb ki, nə bilim, dünya gözəli. Ceyran düz onun yanına qaçdı. Qız ceyranı tumarladı. Birdən Məhəmmədi gördü, dedi:

– Ey oğlan, sən hara, bura hara? Ağ div gəlib səni bu saat ətin aşırıcaq, qanıvı qaşıxcan eliyər.

Məhəmmədin gözi qıza düşdü, dedi:

– Axtardığımı tapdım! Mən sənin üçün gəlmişəm.

Qız dedi:

– Sən ta ağ divi öldürməsəm, mənə apara bilməyəcəksən.

Məhəmməd dedi:

– Sən mənə də divin canı haradadır?

Qız əliylə göstərdi:

– Bax orada, şişə içindədir.

Məhəmməd şişəni əlinə alıb devin canın yerə vırdı. Bu vaxt ağ div bir nərə çəkib göydən yerə düşdi. Məhəmməd ceyranı, qızı, xeyli ləl-cəvahirət götürüb evlərinə gəldi.

Anası oğlunu qucaqladı. Məhəmməd dedi:

– Bax, ana, qızı sənə tapşırıram.

Qız Məhəmmədə dedi:

– Bu ceyranı apar padişaha hədiyyə.

Məhəmməd ceyranı padişah üçün apardı. Padişah ceyranı görüb vəzirə çağırdı.

– Vəzir, apar bu oğlana min түмән xəzinədən ənam ver.

Vəzirin gözləri kəlləsinə çıxdı, min түмән Məhəmmədə verib dedi:

– Oğlan, bu min түмәнənin bizə bir şey ver.

Məhəmməd dedi:

– Heç qara quruş da desən olmaz.

Məhəmməd pulları yığıb, qızın yanına gəldi. Qız sual etdi:

– Məhəmməd, ceyran üçün nə qədər pul verdilər.

– Min түмən.

Qız dedi:

– Nə səfih padişahdır. Onun qiyməti min түмəndir?

Bir gün padişah vəzirə dedi:

– Vəzir, mən padişah, sən vəzir, o imarət, bu da ceyran.

Vəzir Məhəmmədi tora salmaq istəyirdi.

– Qibleyi-aləm sağ olsun, doğrudur. Əmma...

Padişah dedi:

– Kişi açıq danış. Nə, əmma? Vəzir, bu ceyranın, bu bağın qızıl gümüş ördəgi də olmalıdır. Kim onu gətirə bilər?

Vəzir dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, ceyranı gətirən, ördəğini də gətirər.

Padişah əmr verdi ki, bu saat avcını bura gətirsinlər. Adam yollar, Məhəmmədi tapdılar. Məhəmməd gəldi, baş əydi. Padişah dedi:

– Ey oğlan, get bu saat haradan olursa olsun, bu ceyranı qızıl-gümüş ördəğini də tapmalısən. Yoxsa, başuvı daldan vurduraram.

Məhəmməd evə döndü. Qız xəbər aldı:

– Məhəmməd, nə var?

Məhəmməd dedi:

– Zalım oğlu vəzir, yırıb evimi.

Qız dedi:

– Nə olub?

Məhəmməd dedi:

– Padişah qızıl-gümüş ördəqləri istiyir.

Qız dedi:

– Heç fikir etmə. Sən get padişaha dəginən ki, mən gedirəm, əmma sənə vəzirin atdarından birin, vəzirin pulundan bir tuluq yağ, bir tuluq da bal versin.

Məhəmməd padişahın yanına getdi, dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, mən gedirəm. Gərək mənə vəzirin bir yaxşı atından, bir də xüsusi vəzirin öz pulundan alınmış bir tuluq yağ, bir tuluq bal verəsən.

Padişah vəziri çağırtdırdı.

– Vəzir, durma, Səmənd atınla bir tuluq yağ, bir tuluq bal verginən avçıya.

Vəzir baş əgdi getdi. Vəzir Məhəmmədi yola saldı. Məhəmməd birbaşa qızın yanına getdi.

Qız dedi:

– Hə gəldin?!

Məhəmməd dedi:

– Bəli, gəldim.

Qız dedi:

– Məhəmməd buradan gedərsən, düz bir gün yolun var. Bir günü vurarsan başa, sora qabağuya bir böyük dağ gələcək, dağı aşarsan. Bir xeylaq düzəngah gedəcəksən, sora qabağuya güllük gələcək. Həmənlük güllüklərdə atını bağlayıb bir az piyada gedərsən. Qabağına bir çeşmə çıxacaq. O çeşmənin suyunu qurudarsan. həmənlük bal ilə yağı o çeşməyə tökərsən. Özün də bir tərəfə çəkilib gizlənərsən. Ordakılar onu su bilib gəlib çiməcəklər. Elə ki, gəldilər çimməgə, onların qanatları şirəyə batacaq. Onda sən onları tutarsan.

Məhəmməd ata minib yola düşdü. Qızın dedigi yerə çatdı, çeşmənin suyunu qurudub balı ora tökdü, özü bir tərəfdə daldalandı. Ördəklər çiməndə Məhəmməd tez ördəkləri tutdu. Atına minib geri qayıtdı. Ördəkləri padişah üçün apardı. Padişah ördəkləri qəbul eliyib vəzirini çağırdı. Vəzir gəldi. Padişah dedi:

– Vəzir, apar bu avçıya üç min tümən ver.

Vəzir pul gətirib Məhəmmədə verdi.

Vəzir dedi:

– Bizə bir şey ver.

Məhəmməd dedi:

– Bir qara quruş belə verməyəcəyəm.

Vəzir dedi:

– Yaxşı, gör sənə neyniyəcəyəm?

– Əlindən gələni elə.

Məhəmməd evlərinə döndü. Qız Məhəmmədi qucaqladı:

– Məhəmməd, gəlibsən?

Məhəmməd dedi:

– Bəli, gəlmişəm.

Aradan bir neçə gün keçmişdi, padişah vəzirə dedi:

– Vəzir, bu bağ, bu ceyran, bu ördək, bu da mən.

Vəzir dedi:

– Əmma...

Padişah:

– Necə əmma?

– Bu bağın bir şeyi əskikdi, o da Hindistan padişahının qızı gərək bu Güllü firəngidə ola. Ta ki, sora sənin adın tarixlərdə söylənmiş ola.

Padişah dedi:

– Bunu kim gətirə bilər?

Vəzir:

– Əlbətdə, ördəgi, ceyranı gətirən oğlan.

Padişah ömr elədi:

– Bu saat oğlanı çağırın.

Məhəmmədi çağırdılar. Gedəndə qız Məhəmmədə dedi:

– Padişah sənə nə desə sən razı ol. Qorxma.

Padişah Məhəmmədə dedi:

– Oğlan, durma bu saat get Hindistan padişahının barigahında yaşayan dünya gözəli qızı gətir. Yoxsa, başuvu daldan vurduraram.

Məhəmməd evə gəldi, qız üçün danışdı. Qız dedi:

– Eh! O mənim bacımdır. Sən get bu saat padişaha de, vəzirin pulundan bir gəmi qayıtdırsın, bir taxtası qızıl, bir taxtası gümüş. Sora mən özüm gedib bacımı gətirərəm.

Məhəmməd padişahın yanına gedib dedi:

– Bu saat gərək bir gəmi qayıtdırasan, bir taxtası qızıl, bir taxtası gümüş, əmma vəzirin pulundan ola.

Padişah vəziri çağırtdırıb dedi:

– Vəzir, gərək bu saat öz pulundan bir gəmi qayıtdırasan. Bir taxtası qızıl, bir taxtası gümüş olsun.

Vəzirin boğazının yolu qurudu. Üzünü avçıya tutub dedi:

– Yaxçı, gör sənə nə elərəm?

Məhəmməd dedi:

– Nə bilirsən elə.

Vəzir getdi, həsirinə kimin satdı, gəmini düzəltdi. Gəminin bir taxtası qızıl, biri gümüş suya saldılar. Məhəmmədi çağırdılar:

– Gəmi hazırdı.

Qız ilə Məhəmməd gəmiyə minib cəzirəyə çatdılar. Gəmini bir qıraqda saxladılar. Qız Məhəmmədə dedi:

– Biz gəmidən düşmüyəcəyix. Əvvəlcə camahat bu gəminin tamaşasına gələr. Sora xəbər padişaha çatar. Mənim bacım padişaha diyəcəkdi qoy mən gedim gəminin tamaşasına.

Şəhər əhalisi gəminin tamaşasına gəldilər. Sabahısı gün padişah ömr elədi ki, bütün şəhər əhli evə girməlidir; Nuri Cahan xanım gəminin tamaşasına gedəcək. Nuri Cahan xanım gəmiyə gəldi. Qız Məhəmmədə dedi:

– Sən hazır ol.

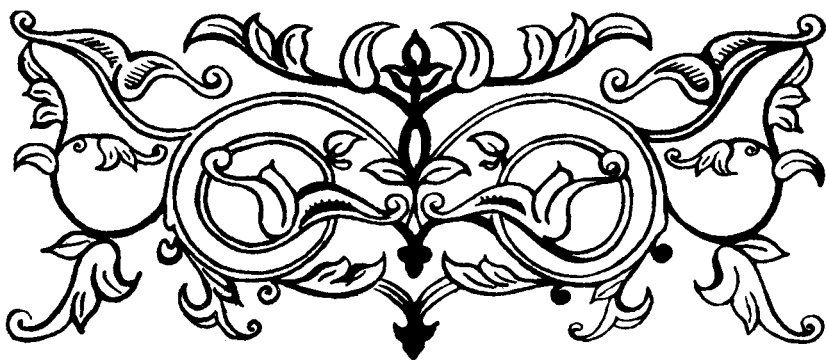
Hər iki bacı gəmidə görüşdülər. Bütün pərilər gəmidən çıxdı. Nuri Cahanın başı bacısı ilə söhbətə qarışdı. Bir başa gəmi gözdən itdi. Nuri Cahan xanımı padişahın barigahinə apardılar. Padişah vəziri çağırtdı, dedi:

– Vəzir, bu qız kimə çatar.

Vəzir dedi:

– Əlbətdə, sizə çatar.

Padişah ömr etdi ki, vəzirin boynun vursunlar. Məhəmmədə də vəzirliyi verdilər.

QUŞ DİLİ BİLƏN İSKƏNDƏR

Biri vardı, biri yoxdu. Bir naxırçı vardı, bircə oğlu vardı. Adına İskəndər deyərtilər. Naxırçının arvadı öldü, öyə arvad gətirdi. İskəndər altı yaşındeydi, amma çox ağıllı, fərasətdi bir oğlanıdı. Özü də hər bir quşun dilin bilirdi. Dedikcə də göyçək bir paçcahyana uşağıdı. Bilların əvlərinin qabağında bir baxçaları vardı. Bir gün öyə ana həməən baxçada paltar qazanı asıp, paltar yuyurdu. İskəndər də cur-cubux yığır, ocağa qoyurdu. Nənəliyinə kömək eliyirdi. İskəndər baxdı gördü, bir bülbül oxuyur, başqa bir bülbülə deyir:

– Ay bülbül, bir vaxt olacax İskəndər bı şəhərə paçcah olacax; bı baxçıya qonax gələcək, həməən bı analığı onun qabağına xörək gətirəcək. Dədəsi də afdaha-ləyən gətirəcək, onun əlinə su tökəcək.

İskəndər güldü. Arvadın bının gülməsinə acığı tutdu, ocaxdan bir köşəv götürdü İskəndəri vırdı ki, nəyə gülürsən, koram, şiləm, keçələm, yoxsa nəyimə gülürsən?

İskəndər dedi:

– Ay ana, vallah, ona gülmürəm. O bülbül oxuyur. Deyir ki, İskəndər bı şəhərə bir vaxt paçcah olacax, paçcahlıx eliyəcək. Bı baxçalarına qonax gələcək, nənəligi qabağına xörək gətirəcək, dədəsi də afdafa-ləyən gətirip İskəndərin əlinə su tökəcək. İndi ona gülürəm.

Arvad təzədən başdadı bını döyməyə ki, ay köpoğlu, sən nəsən, indi də şəhərə paçcah olasan, mən də sənə çörək gətirəm. Gör sənin başına nə gətirəcəyəm?..

Axşam kişi naxırdan qayıtdı gəldi. Arvad dedi:

– Bı and mənim üzərimə qənim olsun, bı İskəndəri bı gecə ya öldür, ya bı torpaxdan rədd elə. Elədin, elədin, eləmədin səndə otu-muyacığam.

Kişi nə qədər minnət, sünnət elədi, dedi, yox birdi, iki deyil.

Kişinin ələci kəsildi, İskəndərə dedi:

– Bala, dur gedək.

İskəndəri də götürdü gəldi, bazardan bir sandıx da aldı, dedi:

– Bala, Allah kərimdi, gəl gedək, heç fikir eləmə.

İskəndər dedi:

– Dədə, bir müşənbə də götür, sandığın ağzın müşəmbələ ki, su dolmasın.

Kişi bir müşənbə də götürdü. Sandığı da götürüb gəldilər bir dər-yanın kənarına. İskəndəri qoydu sandığa ağzın bağladı müşəmbələdi saldı deryaya.

Dərya bını ora-bıra vıra-vıra öz paçcahlarının şəhərinən çıxartdı, gətirdi çıxartdı üçüncü paçcaha. Bırda bir torçu tor atırdı, gördü ki, bir sandıq gəlir. Toru atdı, bı sandığı dəryadan çıxartdı. Dedi:

– Yaxşı oldu, görənlə hansı söydəğərin malıdı?

Bı kişinin də züryəti yoxudu. Elə bir özüydü, bir də arvadı. San-dığı açdı, gördü bir oğlan uşağıdı ki, üzünə baxanda göz qamaşır. Bını durquzdu, soruşdu ki, bala adın nədi?

Dedi:

– Adım İskəndərdir.

Kişi dedi:

– Allah yaxşı yetirip səni maa, heç mənim züryətim yoxdu.

İskəndəri səvinə-səvinə gətirdi əvə. Dedi:

– Arvad, Allah-taala bizə bir oğul kəramət eliyip.

Arvad baxdı gördü, doğrudan bı bir göyçək uşaxdı ki, nətər? Hər üçü də sevinirdilər. Arvad, kişi sevinirdilər ki, oğlumuz oldu. İskəndər də sevinirdi ki, bəli, dəryadan sağ-salamat çıxdım.

Kişi getdi bazardan bir dəst paçcahyana libas aldı, gətirdi, İskən-dəri geyindirdi. Mollanı çağırırdı, tapşırdı:

– Bı mənim oğlumdu, bına yaxşı dərş verərsən.

Molla bına başdadı dərş verməyə, bir gün, iki gün. Bir gün gördü, bı uşax elə fərasətdi, zəhinnidi ki, bı molla dediyin əlbəhəl götürür.

Bı məktəbdə də bir Yahya addı uşax varıdı. İskəndər içəri girən-də deyərtilər Yahyadı, Yahya girəndə deyərtilər İskəndərdir. Bıllar o

qədər bir-birlərinə oxuyurdular ki, bir-birinnən seçilmirdi. Bı ikisi də, siğə oxutdular, qardaş oldular. Bıllar bir-birini elə çox işdiyirdilər ki, birəz gec görəndə, biri-birini az qalırdılar dəli olsunnar. Cüt gedərdilər, cüt gələrdilər, cüt də gəzərdilər.

Bir gün məktəbdən çıxanda paçcahın vəziri gəzişirdi, İskəndəri gördü, gəldi bıni birəz danışdı, gördü çox ağıllı, çox qanacaxlı, mərfətdi bir uşaxdı. Bı vəzir bınnan siğə oxudup qardaşdıx oldular. İskəndəri götürdü gəldi əvinə. Xörəkdən-zaddan yedilər. İskəndər gəldi əvlərinə, axşam oldu. Atası gəldi əvə.

Dedi:

– Ata, sabah mənim baxdım bir tor at, nə düşər-düşər. Aparfçıyam vəzir qardaşıma. Bı kişi də İskəndəri çox isdərdi. Səhər açıldı, kişi toru götürdü, – bismillah irəhman irrəhim – dedi, getdi. Sıfda toru atdı dəryaya, gördü tor çox ağırdı, çəkdi gördü bir qızıl balıq. Dedi:

– Bizim ata-babamız da deyərdilər ki, bı dəryada qızıl balıq olmaz. Gör İskəndər nə qədər xoşbaxdısa, bı balıq tora düşüb. Balığı da götürdü səvinə-səvinə gəldi əvlərinə. Arvad bı balığı yardı, təmizdədi, qoydu xonçuya. İskəndər məktəbdən qayıtdı. Dedi:

– Ata neylədin?

Atası dedi:

– Bala, sən çox xoşbaxt adamsan. Mən yaşımnan bəri o dəryada qızıl balıq olduğun eşidip, görməmişəm. Ata-babamız deyərdi ki, bı dəryada qızıl balıq olmaz.

Səhər cümə günüydü. İskəndərin dərsi yoxudu. Bu xonçanı götürdü apardı vəzirə. Vəzir baxdı gördü, bı bir qızıl balıxdı, dedi:

– İskəndər bı neçə işdi, heç mən yaşımnan bəri bı şəhərdə eşitməmişəm qızıl balıq ola. Xörəyi yedilər, işdilər, həmən xonçanı doldurdular qızılınan, İskəndər gətirdi əvlərinə.

Hər gün adına axşamı atasına tapşırırdı ki:

– Ata, sabah mənim dərsim yoxdu. Bu gün toru mənim baxdım at. Səhər aparacıyam vəzirə.

Hər atanda da bir qızıl balıq düşərdi. Bir gün genə qızıl balığı xonçada gətirdi vəzirə.

Hər evə qayıdanda da xonçasını qızılınan doldurardılar. Bı da gətirip atasının qabağına qoyardı. Bı kişi başdadı bı qızıllarınan yaxşı əv tikdirdi. İmaratlar tikdirdi ki, nə təhər. Öz-özünə deyirdi ki, Allah, saa şükür, nə yaxşı bıni, maa yetirdin. Öz oğlu da adamın belə olmaz.

Bir gün paçcah divanxanada oturmuşdu ki, camahat nə şikayəti olsa, gəlip orda paçcaha deyirdi. Bir də gördü bir sürü ala qarğa töküldü qapıya, başdadılar qır-vır. Ta bı ala qarğaların səsinnən nə şikayətə baxa bildi, nə də divan eliyə bildi. Nə qədər də eliyirdilər, gənə getmirdilər. Paçcah durdu divanxananı bağladı, gəldi əvinə. Gecə yatdı, səhər durdu dedi:

– Gedim divanxanıya, şikayətə-zada baxım.

Elə divanxananın qapısına gəldi, aşdı qapını, isdiyirdi şikayətə baxsın, genə həməən qarğalar töküldülər gəldilər, başdadılar qa-qu, qır-vır etməyə. Paçcah genə qapını bağladı, gəldi əvə, dedi:

– Vəzir, bu quş qismi adamnan qaçar. Bəs bı necə işdi?

Vəzir dedi:

– Qibleyi-aləm, onların şikayəti var. İndi nədisə, quş dilində kim bilir ki, dərdlərin bilə?

Paçcah dedi:

– Bir quş dili bilən tapıb gətirəsən.

Vəzir dedi:

– Ay paçcah, mən hardan tapım?

Paçcah dedi:

– Qırx gün saa vaxt verirəm. Qırx günəcən tapdın tapdın, tapmadın boynunu vırdıracıyam.

Vəzir bekaf, məlul gəldi əvə, dedi:

– Arvad, birəz bir dəsmala çörəkdən-zaddan bağla, gedəciyəm qırx günün səfərinə. Amma qırx günənən sora boynım vırılacax.

Arvad dedi:

– Niyə, nolup?

Vəzir əhvalatı söylədi. Arvadına tapşırdı ki, nəbada, İskəndərə deyəsen. Demə, özü də gələndə həməşəki qaydeynan yola sal. Bını deyip yola düşdü. İskəndər genə cümə günü bir qızıl balığı xonçada gətirdi vəzirin əvinə, verdi. Soruşdu bəs, qardaşım hanı? Arvad dedi:

– Paçcah qırx günün səfərinə göndərip.

İskəndər dedi:

– Nə iş gedip?

Dedi:

– Bilmirəm, vallah.

Xülasə, nə qədər elədi, arvad demədi. Bını arvad həməşəki kimi yola saldı.

İskəndər hər cuma gəldi. Bəli, bilirdi ki, vəzir bı gün otuz doqquz tamamı, gələcək. Genə bir qızıl balıq xonçaya qoyup gətirdi. Vəzir də gəlmişdi. İskəndər xonçanı verdi, baxdı gördü, vəzirin üzünə ölü bənizi çəkilib. Soruşdu:

– Qardaş, niyə belə olmusan?

Vəzir dedi:

– Heç, birəz azarramışdım.

İskəndərin qabağına çay gətirdilər, çörək gətirdilər.

Dedi:

– Xeyr, yemərəm. Gərək sənin dərdin biləm. Sən azarrı deyilsən, ayrı dərdin var. Qardaşın qardaşdan ayrı dərdi olmaz.

Nə qədər vəzir dedi ki, xörəğini ye, neynirsən?

İskəndər əl çəkmədi, dedi:

– Xeyr, yemərəm, gərək deyəsən.

Vəzir gördü olmyacax. Dedi:

– Gündə paçcahın divanxanasına bir sürü ala qarğa tökülür, qoy-mullar ki, paçcah şikayətə baxa. Səsdəri aləmə düşür. Paçcah da maa qırx gün möhlət verip ki, gərək bir quş dili bilən adam tapasan. Mən də tapmadım. Sabah da qırx tamamı, boynum vırılacax. Onun üçün belə olmuşam.

İskəndər dedi:

– Qardaş, elə məni bırdə qoyup şəhərrəri gəzirsən?

Vəzir dedi:

– Nə deyirsən?

İskəndər dedi:

– Canın üçün, quşdarın hamısının dilin bilirəm.

Hər ikisi şad-şalayın xörəklərin yedilər. Səhər vəzir İskəndəri gətirdi paçcahın yanına. Paçcah dedi:

– Tapdın?

Vəzir dedi:

– Bəli, bı oğlandı.

Paçcah nəzər saldı, gördü bəli, bı bir paçcahyana, göyçək oğlandı. Çağırdı yanına, dedi:

– Qoçağım, quş dili bilirsənsə, onlar gör nə deyir.

İskəndər qarğanın dilincə dedi:

– Sakit olun.

O saat camahat gördü ki, qarğalar elə sakit oldular, ta birinnən bir səs çıxmadı. İskəndər dedi:

– Şikayətiniz nədi, biriniz deyin!

Ana qarğa dedi:

– Bir elə acdıx oldu ki, bir quş özünə bir dən tapıb yeyə bilmədi. Bı ata qarğa, bı balaları töhdü mənim üsdümə çıxdı getdi. Mən saxladım, böyütdüm, bir belə artıplar. İndi gəlip ki, mən də şərikəm.

İskəndər paçcaha dedi:

– Qibleyi-aləm, şikayətdəri bıdı.

Paçcah dedi:

– Balalar ana qarğanındı, ata qarğanın haqqı yoxdu, bir söz deyə bilməz.

İskəndər paçcah dediyin quş dilincə bunlara dedi.

Ata qarğa ağzın çəvirdi bir tərəfə çıxdı getdi. Ana qarğa da balaları yığdı bir tərəfə getdi. Paçcah dedi:

– Məni isdiyən bına xələt!

Hərə bir xələt verdi bına. O qədər xələt verildi, ta nə tər.

Bı nə ki xələtdər varıdı göndərdi atasına. Paçcah dedi:

– Vəzir, bı nə yaxşı oldu.

Vəzir dedi:

– Qibleyi-aləm, gəl bına bir yüngül qullux verək, elə əlimizin altında dolansın, o donnuğu verək ona.

Paçcah dedi:

– Yaxşı olar!

Dedi:

– Nə qulluğa qoyax?

Vəzir dedi:

– Mən bir qullux deyim, gör nətərdi?

Dedi:

– Gündə üç dəfə ki, qızına xörək çəkilir verilir, bını qoyax xörəyi aşbazxanadan aparsın versin qıza. Donnux da kəsək.

Paçcah dedi:

– Yaxşı olar.

Bına bəli, dedilər sən bı işi görəcəksən, saa ayda da filan qədər verəcəyik. İskəndər razı oldu.

Səhər İskəndər xörəyi apardı, qoydu qızın qabağına. Qız dedi:

– Ay oğlan, otur söhbət eliyək.

İskəndər dedi:

– Xeyr.

Qız dedi:

– Aləm deyir, o qızı bir göreydik, indi sən oturub söhbət eləmir-sən?

İskəndər dedi:

– Xeyr, gedəciyəm.

Çıxdı qayıtdı. Günorta genə xörəyi gətirdi, ta qızın qabağına qoy-madı, qoydu aralı. Qız nə qədər yalvardı: “Ədə, bəri gəl, bəri gəl!” İskəndər baxmayıb qapıdan çıxdı. Axşam genə gətirdi, qapının ağzında qoydu. Nə qədər qız yalvardı, baxmadı, getdi. Ta həmişə xörəyi gəti-rip qapının ağzına qoyurdu. Qarabaşdar gətirirdi xanının qabağına. Nə qədər eliyirdilər İskəndər içəri girmirdi.

Tamam bir ay belə gətirdi. Qapının ağzına qoyurdu. Ordan verir-dilər xanıma. Bir ayın tamamında İskəndər xəsdələndi. Getdi Yahya-nın yanına. Dedi:

– Qardaş, mən azarramışam, yaxşı oluncan gəl o xörəyi sən apar.

Yahya gəldi, xörəyi apardı, qızın qabağına qoyanda, qız yapışdı bının biləyinnən, dedi gəl söhbət eliyək. Yahya oturdu. Başdadılar söhbətə, gündə xörəyi aparırdı. Söhbətin nazik yerinnən başdadılar. On beş gün Yahya xörəyi aparırdı, oturub söhbətə başdıyırdılar.

On beş günün tamamında İskəndər dedi:

– Qardaş, ta yaxşıyam. Gəl sən get işinə, çörəyi özüm aparım.

İskəndər çörəyi apardı, qoydu genə qapının ağzına, isdədi qayıtsın, qız dedi:

– Ay ləvənd oğlu, ləvənd. Elə dünən mənnən söhbət eliyirdin, buyun noldu?

İskəndər o saat barmağın dişdədi, dedi:

– Bəli, ta iş ayrı cür oldu.

İskəndər gəldi vəzirin yanına. Dedi:

– Qardaş, öz paçcahların, salıx verdi. Mən də filan paçcahın oğlu-yam. İndi isdiyirəm, gedəm.

Vəzir dedi:

– Gedəcəksən? Nolar.

Vəzir İskəndəri də götürdü gəldi paçcahın yanına.

Dedi:

– Qibleyi–aləm, bu da filan paçcahın oğludu, indi getmək isdiyir.

Paçcah dedi:

– Onda mənim qızımı alsın, mənim yerimdə paçcahlığ eləsin.

Nə qədər yalvardılar. İskəndər dedi:

– Xeyr, mən gedəcəyəm.

Bina bir dəst paçcahyana libas verdilər, hamamlandırdılar, bir dəsdə qoşunnan bını öz şəhərrərinə yola saldılar. Qoşunnan düşdülər yola. O qədər gəldilər ki, çatdılar öz şəhərrərinə. Gətirdilər İskəndəri saldılar şəhərə. Bı şəhərin də paçcahı ölmüşdü, qızı yerində paçcahlığ eliyirdi.

Bı qıza xəbər getdi ki, qoşun gəlip tökülüp şəhərə. Qız adam göndərdi ki, gedin görün nə iş gəlip, bizim davamı eliyir, yoxsa başqa iş gəlip. Adam gəldi. İskəndər dedi:

– Xeyr, heç bir iş gəlməmişik. Ayrı paçcahın oğluyam, gedirəm öz yerimə.

Xəbəri gətirdilər qıza. Qız dedi:

– Onda maa qonaxdı.

Gəldilər İskəndərə dedilər ki:

– Bəli, xanım deyir, bizə qonaxdı.

İskəndər gəldi. İskəndərnən qız söhbət elədilər, çörək–zad yedilər. Qız dedi:

– İskəndər, atam ölüp yerində paçcahlığı mən eliyirəm, gəl mənə al, elə paçcahlığı sən elə.

İskəndər razı oldu. İskəndər qoşunu azad edib geri qaytardı. Bir molla gətirdilər, qızın kəbinin kəsdi İskəndərə. Toy elədilər, qızı aldı yerində paçcah oldu. Bir müddət bı şəhərə paçcahlığ elədi.

Bir gecə yatmışdı, gördü qapı döyülür. İskəndərin əlinnən pəhlivannıx da gəlirdi. Durdu əsnahaların geyindi, xas polada qərq oldu, getdi qapını aşdı, gördü qardaşı Yahyadı. Yahya dedi:

– Qardaş, filan paçcah bir pəhlivan göndərip. Paçcahdan həməən qızı da isdiyir. Yeddi ilin də badi–xaracın da.

İskəndərin arvadı bı əhvalatdan bixəbər idi. Yatmışdı. İskəndər dedi:

– Qardaş, gəl sən get, yavaşca soyun gir mənə yerimə, mən də gedim, Allaha pənəh.

İskəndər yola düşdü. Yahya da soyundu, qılıncı qoydu arvadınan öz arasına yatdı.

İskəndər gecəni gündüzə, gündüzü geciyə vırdı. Getdi çıxdı həməən yerə. Onda yetişdi ki, gördü camahat yığışıp meydana kağız möhürrə-nir ki, yeddi ilin badı-xaracını da, qızı da versinnər. O qədər gözdədi ki, kağız bına gələndə aldı dörd parça elədi, tökdü yerə. Pəhlivan qalx-dı paçcahın üstdə ki, indi də kağız cırdırırsan? Elə bildilər Yahyadı, çünkü bıllar bir-birinə o qədər oxşuyurdular ki, hansı Yahyadır, hansı İskəndərdi seçilmirdi. İskəndər dedi:

– Qibleyi-aləm, sənin hankı pəhlivanını öldürüp, hankı adamını qırıp?

Paçcah dedi:

– Neynəy Yahya, dur çıx meydana.

İskəndər qılincin sivirdi, aldı əlinə, qalxanın götürdü qalxdı əyağa. Pəhlivan da durdu, gəldilər meydana. Pəhlivan dedi:

– Nöbə sənindi, ya mənim?

İskəndər dedi:

– Xeyr, biz həmişə, firsəndi düşmana vermişik. Növbə sizindi.

İskəndər qalxanı cəhdi başına, bı pəhlivan üç qılinc vırdı İskəndə-rin başına. İskəndər qalxanın altıdan silkindi çıxdı. Dedi:

– Mən dəmirçi zindanı deyiləm ki, dəmirçiliyi mənim başımda ör-gənirsen. Düşməmişən qoş davasına, düşmüşən tolu-molu davasına... Çək qalxanın başına. Bı qalxanın cəhdi başına.

İskəndər dedi:

– Üç qılinc vırmısan başıma. İkisən bağışdıyıram saa, tək bircə qı-linc vıracacağam.

İskəndər qılincı qalxızıp elə vırdı ki, pəhlivan iki bölündü. Hərəsi bir tərəfə düşdü, canı cəhənnəmə vasıl oldu.

O saat İskəndəri camahat alqışladı. “Ay məni isdiyən, bına xələt! Hər kəs Yahyaya bir xələt versin!” Hərə bir xələt verdi İskəndərə. İs-kəndər yığılan xələtdəri göndərdi Yahyanın əvinə.

Paçcah bir yaxşı, kamıl molla gətirdi, bı qızın kəbinin kəsdirdi Yahyaya. Gecə qaldı, səhər düşdü yola. Gəldi çıxdı öz şəhərinə.

Qapını yavaşca tıqqılatdı. O saat Yahya durdu geyindi gəldi qa-pını aşdı. Gördü İskəndərdi. Soruşdu ki, qardaş, nətər oldu?

İskəndər dedi:

– Qardaş pəhlivanı öldürdüm, qızın kəbinində kəsdirdim saa. Nə qədər də xələt vermişdir, göndərdim əvə.

Yahya dedi:

– Qardaş ürəklər örtülüdür. Gedərsən külfətiyin yanına, onda bilərsən.

Yahya əvinə gəlməkdə, bı da soyundu girdi arvadının yanına. Arvad bına acıxlandı. Dedi:

– Neçə gündü ariya qılinc qoyursan, indi gəlmişən.

Qayıtdı bir löh oxudu, İskəndəri saldı çox iyrənc bir heyvan halına. Özünə də bir aclıx qələbə elədi ki, nə yeseydi doymazdı. Arvad o saat geyindi, nökörlərə çıxırdı ki, ey köpəy uşaxları, bı necə heyvandı gətimisiniz, girip bıra?

Gəldilər gördülər bəli, bir bimürvət, bədürət heyvandı. Hərə bir ağac götürdü, bını döyə-döyə şəhərdən çıxartdılar. Bı gəldi çıxdı bir meşiyə. Meyvələrdən-zaddan nə qədər yedi, gördü elə acınnan ölür.

Bı bırda qalsın, sizə xəbər verim Yahyadan. Gəldi çıxdı əvinə, gördü o qədər xələt veriplər ki, əvdə xələt əlindən yer yoxdu. Paçcah da adam göndərdi ki, toyun ehtiyatın görsün. Toy ehtiyatı gördü, yeddi gün, yeddi gecə toy vırdırdı, paçcahın qızın gəlin gətirdi.

On beş gün tamamında paçcah öldü. Yahyanı bının yerində paçcah elədilər.

Bı bırda qalsın, sizə kimnən xəbər verim, İskəndərdən. İskəndər bı meşədən, o meşədən meyvə yeyə-yeyə, gəldi çıxdı Yahyanın şəhərinin meşəsinə. Yahya da paçcaha xeyrat verirdi. Adam töküp meşədən odun qırdırırdı. İskəndər bının birin çağırdı, dedi:

– Bı odunu neynirsiniz bir bı qədər qırırınsız?

Bı adam baxdı gördü, bı bir bədürət heyvandı, qorxdı qaçdı. İskəndər dedi:

– Qorxma, adam yeyən deyiləm, sənnən söz xəbər alıram.

Bı adam gənnən durdu dedi:

– De sözünü.

İskəndər dedi:

– Deyirəm ki, bı odunu neynirsiniz?

O adam dedi:

– Paçcahımız ölüp, Yahya onun yerində paçcahdı, indi paçcaha xeyrat verir.

İskəndər o adama dedi:

– İndi Yahya xörək yeyiləndə gəlip aralıxda gəzəcək ki, görüm kimin xörəyi azdı, yağlıdı, yavandı. Onda ətəyinnən tut, deyəcək yağ-

lıdı, yavandı, ya azdı, nə deyirsən? Onda denən, xeyr, filan meşədə bir heyvan var, deyir, o olsun İskəndərin canı, məni doyursun.

Yahya aralıxda gəzirdi, həməən adam Yahyanın ətəyinnən tutdu.

Yahya dedi:

– Nə deyirsən bala, xörəyin azdı, yağlıdı, yavandı?

Dedi:

– Xeyr, filan meşədə bir heyvan var, deyir, olsun o İskəndərin canı, məni doyursun.

O saat Yahya dedi:

– Ay aman, durun gedin onu gətirin bıra.

Gətirdilər. Bir nimçə xörək verdilər yedi. Dedi:

– Sən İskəndərin canı məni doyur.

Birin də verdilər genə heylə, ikisin, üçün... Axırda baxdılar gördülər ta xörəxanada xörək qalmır.

Yahya gəldi. Dedi:

– Bı sirdən məni agah elə görüm, sən kimsən, nəsen?

O saat dedi:

– Mən filan İskəndərəm. O arvad mənim başıma bı oyunu gətirip.

O dəm də Yahya nə ki cadu, münəccim, həkim varıdı töhdü bıra.

Hansı baxdısa, dedi:

– Bına əlac yoxdu.

Bılların biri dedi:

– Filan yerdə bir qoca cadıkun var, qocalıp əldən düşüp. Əyər orda olsa olacax bına əlac.

Getdilər onu da gətirdilər, baxdı dedi:

– Mənim filan yerdə bir kitabım var, əyər olsa onda olacax bına əlac, onda olmasa bına əlac yoxdu.

Gedip o kitabı gətirdilər. Baxdı dedi:

– Bıdı, tapdım!

Yahya bir vürd örgətdi.

Dedi:

– Bı vürdü oxursan aparıp bıını filan hamamda hamamlandırarsan. Onda bı ciliddən çıxacaq, öz cilidinə düşəcək.

Bını apardılar hamama. Yahya o vürdü də oxudu, bıını hamamlandırdılar. İskəndər çıxdı o ciliddən, düşdü öz cilidinə. Paltar gətirdilər geyindirtdilər, gəldilər əvə. Yahya dedi:

– Qardaş, nə qədər qoşun isdiyirsən hazırıdı. Gedək.

İskəndər dedi:

– Xeyr, maa qoşun lazım deyil.

Əslahəsın geyindi, qılıncın, qalxanın götürdü, düşdü yola. Gecəni gündüzə, gündüzü geciyə vırıp gəldi çıxdı öz əvinə. Kəməndi atdı, barıdan aşır girdi içəri. Otağa girdi, gördü arvad yatıp taxdın üstdə, qılınıcı sivirdi elə vırdı kı taxdıynan özün dörd parça elədi, saldı yerə.

Paçcah paltarın geyindi, çıxdı taxta. Bir neçə gün başdadı şəhərə paçcahlılıx elədi.

Günnərin bir günü, adam göndərdi ki, filan naxırçıya deyın paçcah deyir ki, bı gün ona qonağam.

Naxırçıya xəbər apardılar. Xörək-zad hazırradı, baxçanı döşətdirdi, bazardan ayınnan-oyunnnan aldı, kürsü gətirtirdi. Baxçada paçcahyana bir məclis döşətdirdi. Xörək vaxdı paçcah gəldi əyləşdi. Bir də gördü, atası əlində afdaha-ləyən, anası da əlində xonçada xörək gətirir. Gəldilər İskəndərə baş yendirdilər. Dil-ağız elədilər. Atası afdaha-ləyəni gətirdi ki, İskəndərin əlinə su töhsün. İskəndər durdu əyağa, dedi:

– Ateyi-mehriban, layıx deyil ki, ata oğlun əlinə su tökə. Mən sənin oğlun İskəndərəm.

O saat arvad əlindəki xörəyi yerə tulladı. Dedi:

– Baho... Koroğlu, indi də maa paçcahlılıx eliyir.

İskəndər o saat cəlladları gətirtirdi, dedi:

– Çıxardın həyətdən bayıra. Onun boynun vırın, qoyun orda itdər yesin cəmdəyin.

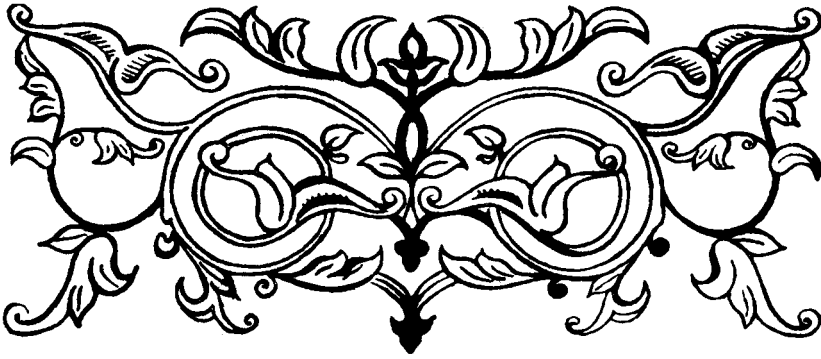
Arvadın boynun vırdırdı, bir dəsədə paçcahyana libas gətirtirdi, atasın hamamladırdı, geyindirdi, apardı yanına.

Dedi:

– Ata, nə qədər canımda can var ye, iç, kef elə. Heç fikir eləmə.

O yedi, yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü. Biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyənin.

NAR QIZI

Biri var imiş, biri yox imiş, bir padişahın bir oğlu var imiş. Bu oğlan bir gecə yuxuda Nar qızına aşiq olur. Sübh olanda vəzirin çağırub yuxusunu söyləyüb buna deyir ki, gərək gedib Nar qızını mana alasan. Vəzir ərz edir ki, başqa hər nə əmrin varsa yerinə yetirim. Amma onu gətirmək mənim üçün mümkün deyil, çünkü o devlərin içindədir.

Padişahın oğlu cavab verir ki, hökman gərək gedəsən! Yoxsa boy-nuvi vuraram.

Vəzirin əlacı kəsilib qəbul edir. Şahzadə buna xeyli pul verüb yola salır. Vəzir də gedəndə bazardan bir xeyli qır-saqqız alır. Bir müddət yol gedəndən sora gəlüb bir evə çıxır. İçəri girəndə baxıb görür ki, burada bir qarı oturmuş ki, alt dodağı yer süpürür, üst dodağı göy. Qarı bunu görəndə səvinib deyir:

– Qadan alım gəl, yaxşı gəldin, altı ay olur ki, adam əti yiməmişəm. Tez gəl, səni yeyim. Yoxsa oğlanlarım gəlib səni mənim əlimdən alub yiyərlər, mana bir şey verməzlər.

Bu sözləri eşidəndə vəzir qarının ağzına bir qədər qır-saqqız toylayır. Qarı saqqızı çeynəməyə başlayur, yazığı gəlüb bunu yiməyir. Vəzir özi də sehr bilirmiş. Qarının oğlanları gəlməyə yaxınlaşanda, bir sehr oxuyub bir çuvalduz ignəsi olub bir deşigə girir. Bu halda oğlanlar evə daxil olub analarına:

– Ana! Adam-badam iysi gəlir, yağlı badam iysi gəlir, qatır gələr dırnaq salar, quş gələr qanad salar, de görək buraya kim gəlmiş? – diyib bağırırlar.

Qarı cavab verir:

– Buraya kimsə gəlməmiş, yəqin özünüz bağda, daşda tapub yemiş-siniz, iysi dişlərinizin dibindən gəlir. Hərgah buraya adam gəlsə, yiyərəm, sizə də saxlamaram.

Qarının oğlanları inanub yatdılar. Sübh olanda işlərinə getdilər. Oğlanlar gedəndən sora, ignə gənə də adam olub qarıdan yolu sorur. Qarı da buna:

– Günbatan tərəfə get, – cavab verir.

Vəzir yolu dutub gedir. Bir müddət getdikdən sora bir evə çatır. İçəri girəndə görür ki, burada bir qarı oturmuş alt dodağı yeri süpürür, üst dodağı göyi. Qarı bunu görəndə:

– Yaxşı gəlmisən, altı aydır ki, adam əti yeməmişəm, gəl səni yeyim. Yoxsa oğlanlarım gələrlər, səni mənim əlimdən alarlar, – diyib istəyir bunu yisin.

Vəzir bunun da ağzına bir parça qır-saqqız tullayır. Qarı saqqızı çeynəməgə məşğul olur, buna yazığı gəlib öldirmir. Buna deyir ki, indi oğlanlarım gələcəklər, gəl səni gizlədim. Vəzir ismi-əzəm oxuyub bir palaz parçası olur, qarı aparıb bunu göyligdə gizlədir, bu halda qarının oğlanları gəlir, içəri daxil olub:

– Ana! Adam-badam iysi gəlir, yağlı badam iysi gəlir, qatır gələr dırnaq salar, quş gələr qanad salar. Di, görək bura kim gəlmiş? – diyib bağırırlar.

Anaları isə cavab verir ki, buraya kimsə gəlməmiş, yəqin dağda, daşda adam tapub yimisiniz, indi iyisi dişlərinizin dibindən gəlir. Adam olsa, özüm yiyərəm, sizə də vermərəm.

Oğlanlar analarının sözünə inanıb yatırlar. Sübh olanda çıxıb işlərinə gedirlər. Oğlanlar gedəndən sora palaz qırığı yenə də adam olub, gəlib qarıdan yolu soruşur. Qarı da günbatan tərəfi buna göstərir.

Vəzir bir müddət yol gedəndən sora gənə bir evə yetişir, içəri girəndə görür ki, əvvəlki kimi burada da bir qarı əyləmiş ki, alt dodağı yer süpürür, üst dodağı göy. Bu qarı da bunu görəndə sevinib buna deyir:

– Qadan alım, xoş gəlmisən. Altı aydır adam əti yiməmişəm, gəl səni yeyim. Yoxsa bu saat oğlanlarım gəlib səni mənim əlimdən alarlar, mana bir şey verməzlər.

İstəyir ki, bunu yesin, tez vəzir bunun da ağzına bir parça qır-saqqız tollayır. Qarı saqqızı çeynəməgə məşğul olub buna yazığı gəlib bunu yiməyir.

Oğlanlarının gəlmək vəqti olanda vəzir ismi-əzəm oxuyub bir cibin olub bir deşigə girir. Oğlanları qapıdan içəri girən kimi bunlar da:

– Ana, adam-badam iysi gəlir, yağlı badam iysi gəlir, qatır gəlib dırnaq salar, quş gəlib qanad salar. Di görək, buraya kim gəlmiş? – diyib bağırırlar.

Anaları cavab verir ki, buraya kimsə gəlməmiş. Yəqin dağda-daşda adam tapub yemişsiniz. Odur ki, iyisi dişlərinizin dibinnən gəlir. Oğlanları analarının sözünə inanıb yatırlar. Sübh olanda qalxub işlərinə gedirlər.

Oğlanlar gedən kimi vəzir genə də adam olub qarıdan Nar qızının yerini sorur. Qarı cavab verir:

– Onı gətirmək müşküldür, bu fikirdən daşın. Devlər səni öldirərlər.

Vəzir cavab verir:

– Hər nə olur olsun, gərək gedəm!

Qarı görür ki, əlac yoxdur, Nar qızının yerini söyləyib, buna deyir:

– Buradan bir az uzaqda bir bağ var, o bağda bir nar ağacı və ağacın başında üç nar var. Əmma ağacın ətrafında devlər keşig çəkirlər. Gərək o narları elə dərəsən ki, devlərin xəbəri olmasın.

Vəzir qarıdan Nar qızının yerini öyrənəndən sora yola düşür, gedib həməən bağa yetişir. Divardan baxub görür ki, doğrudan da devlər keşik çəkirlər, qorxusunnan ismi-əzəm oxuyub bir milçək olub divarın arasında gizlənir. Gecə araya gəlib devlər yuxuya gedəndə xəlvət gedib üç narı üzüb qaçır, başlayır qayıtmağa. Bir müddət gəldikdən sora öz şəhərlərinə yaxınlaşır. Burada oturub əvvəlcə narın birini parçalayır, içindən bir şey çıxmıyır, ikincisindən bir şey çıxmıyır. Üçüncüsünü parçalayanda içindən gözəl bir qız çıxır. Çıxan kimi böyüyüb on beş yaşında bir nazənin sənəm olur. Vəzir istəyir ki, bunu aparsun, qız buna deyir:

– Məni bu hal ilə aparma, get libas gətir, geyinim, həm də toy edin, sora aparın.

Vəzir, qızı bir çınarın başında qoyub gəlib əhvalatı həm evdə söyləyir, həm də şahzadəyə söyləyir, toy tədarikinə başlayurlar. Vəzirin qulluqçusu qab götürüb həməən çınarın dibindəki quyudan su aparmağa gəlir. Baxub görür ki, suda gözəl bir qızın əksi görünür. Yuxarı baxanda görür ki, çınarın başında bir nazənin sənəm əgləşmiş. Qulluqçu əhvalatı bilirmiş. Bu da çınarın başına çıxır. Qız ilə bir az söhbət etdikdən sora itələyib birdən qızı quyuya salub özi yerində oturur.

Nar qızı quyudan çıxıb kənarda bir gül ağacı olur.

Qərız toy t darikini görüb  ahzad  paltar götürüb vəzir-vəkil, xeyli qo ın ilə qızı aparmağa gəlirlər. Gəlib görürlər ki, ağacın ba ın-da bir qara qız  gl  m   dir. Şahzadə vəzirdən:

– B  qız niyə belə qaradı? – diyib soranda, vəzir t  c b etdi.
– G n   n qabağında qalmış, onun üçün qaralm  , – diyib cavab verir.

Xülasə, qara qızı götürüb şəhərə gəlirlər. Toy edüb şahzadəyə tap-s r rlar.

Vəzir isə çınarın dibində g ld n bir dəstə d r b g tirm   imiş. Er-t si gün bunu şahzadənin arvadı qara qıza göndərir. Qara qız isə alıb pəncərədən      atır. Bu g l burada bir  ınar olur.

Bir ildən sora şahzadənin həmən qara qızdan bir oğlu olur. Arvad  ahzad y  deyir ki,  ınarı k  dirib uşağa beşik qayıtdır ls n. Şahzadə qəbul edib  ınarı k  dirib taxta yondurur. Bu t xt nin birini bir qarı aparır evində tax aya qoyur. Bu qarı gedib bazardan yun alub   irib satarm  , qazancı ilə bir növ dolanarm  . Bir gün g n  gedib bazardan on gırvənkə yun alır. Götürüb evə qoyub gedir. Bu taxta, bir qız olub qalxub evi s p r b, bir bu tərəfinə   f r r d    olur, bir bu tərəfinə   f r r ya  olur. Bunları götürüb bir yaxşı pilov pi irir.  st nd n bir az yeyib qalanını saxlayur. Sora yunun hamısını darayub,   irib g n  də t xt  olub tax ada  z yerində oturur.

Qarı evə gələndə baxub g rir ki, ev təmiz s p r l b, yun tamam daran lm  ,   ril m  di. Oca a baxanda g rir ki, pilov də d md dir. Bu işə t  c b edib ipi aparub bazarda satır. Ertəsi gün bu   hvalat g n   z verir. Axırda qarı gedib   hvalatı qonşularına da söyləyir. Qon uları muna m  l h t görürlər ki, evdə gizlənib bussun. Qarı bu s z  əməl edib ertəsi gün bazara getmək b han sil  bir tərəfdə gizlənir. Bir də g rir ki, şahzadənin evindən g tirdi i taxta d nib bir qız oldi. Evi təmiz s p r b yunu daradı,  yirdi. Sora bir o tərəfə, bir bu tərəfə   f rd : ya  oldu, bir tərəfə   f rd , d    oldi. Sora qalxub pilov bi -rib üstündən bir az yedi, qalanın g n  oca a qoydu. Bu halda qarı giz-l ndiyi yerdən tez çıxıb qızı tutur. Qız buna yalvarır ki, bu sirri bir kimsəyə s yl m sin. Qarı cavab verir ki, xatirc m ol, kimsəyə söylə-m r m. Burada mənim yanında qal mana kömək et. Qız buna razı olub qarının yanında qalır. Bir gün şəhərə xəbər çıxır ki, padişahın oğlu Məkkəyə getmək istəyir. Ona görə də c ma t  yayılır ki, bir ayın müddətində kim ata yaxşı baxsa, ona padişah çox pul verəcəkdir. Bu xəbəri   id nd  Nar qızı cavab yollayır ki, gedib şahzadədən b sl -

mək üçün bir at alsın. Qarı cavab verir ki, bizim nə otumuz var, nə arpa-samanımız, nə də töyləmiş.

Qız dedi:

– Sən get al gətir, orası mənim işimdir.

Xülasə, qarı gedib şahzadədən bir arıq at alır. Qarı atı evə gətirir. Qız atı görəndə bir o tərəfə füləyir, bir bu tərəfə füləyir. Arpa, saman olub atı töyləyə çəkib, burada ona baxmağa başlayır.

Ay tamam olanda atları yığırlar. Şahzadə atlara baxanda heç birinin bəgənməyir. Bu halda şahzadəyə xəbər verirlər ki, bir at da filan qarıda var. Adam göndərir ki, getsin onu da gətirsin. Şahzadənin adamları gəlüb qarının qapısını döğəndə, qarı qabağa çıxdı. Baxıb görür ki, atı aparmağa gəlmişlər. Gedüb qıza xəbər verir. Qız söyləyir:

– Get, ver aparsınlar!

Adamlar gəlib töyləyə girəndə at buları yaxınına qoymayıb. Qabağa keçəni ağzı ilə dişləyir, dala keçəni təpik ilə vurur. Xülasə, apara bilməyib gedüb şahzadəyə xəbər verirlər. Bu dəfə adamları ilə şahzadə özi nə qədər çalışırlarsa atı töylədən çıxara bilmirlər. Axırda qarını çağırub diyirlər:

– Atı kim bəsləmişsə, gəlsin töylədən çıxarsın.

Nar qızı bunu heç kəs tanımasın deyər, başına bir palaz parçası salub, gəlüb töylədən atı çıxarub şahzadəyə verir. Qərər bir noyilə atı aparırlar.

O zaman qayda beləymiş ki, şahzadələr Məkkəyə gedəndə üstü inci muncuq ilə tikilmiş paltar giyərlərmiş. Odur ki, şahzadə bir dəst paltar alub əmr edir ki, şəhərdə nə qədər inci muncuq tikməkdə ustad arvat varisə, gəlüb bunun paltarına inci, muncuq tiksinsinlər.

Bu xəbəri eşitdikdə Nar qızı qarıya yalvarır ki, qarı buna izin versin, gedüb padişahın paltarına inci və muncuq tiksinsin. Qarı izin verir.

Xülasə, arvatlar, qızlar muncuqları gətirub ortaya qoyur. Və onlar nöbə ilə oxuya-oxuya tikməyə başlayırlar. Nöbət Nar qızına çatanda deyir:

Mən bir Nar qızı idim – İncim, düzül, düzül!

Almadan qırmızı idim – İncim, düzül, düzül!

Çıxdım ağac başına – İncim, düzül, düzül!

Qız belə söylədikdə padişahın arvadı qara-qaravaş mətləbi anlayıb və ölünün gözinin qabağına gətirdi. Bir tərəfdən padişahın oğlu gəlüb pəncərənin qabağında oturub arvatların oxumasına qulaq asırmış.

Qara-qaravaş, şahzadə bunun sözlərini eşitməsin diyə arvatların oxumasını bəhanə edüb şahzadəyə söyləyir ki, pəncərənin qabağından getsin. Şahzadə pəncərənin qabağından çəkilir. Qız oxumağa başlı-yanda gənə pəncərənin qabağına gedib dinləyir. Sözinə davam edir:

Qara qaravaş gəldi, aftafanı doldurdu.
İncim, düzül, düzül!
Aftaxanı vurdi daşdan-daşa, incim, düzül, düzül!
Çıxdım qondum ağac başına – incim, düzül, düzül!

Qaravaş baxub gördü ki, şahzadə gənə pəncərədən baxır. Nə qədər istiyirsə şahzadəni pəncərənin qabağınnan uzaxlaşdırsın, mümkün olmayır. Bu halda, vəzir də gəlir. Bərabər qızın sözlərinə qulax verirlər. Qız sözinə davam edir:

Məni ağacdən saldı quyuya – incim, düzül, düzül.
Bitdim oldum gül ağacı – incim, düzül, düzül.
Məndən bir dəstə gül dərdilər – incim, düzül, düzül.
Məni gətirdilər şah evinə – incim, düzül, düzül.

Bu sözləri vəzir eşidəndə şahzadəyə deyir ki, mənim gətirdiyim qız budur. Qulax ver görək daha nə söyləyəcək. Qız sözinə davam edir:

Otaxdan məni tulladılar güllügə – incim, düzül, düzül.
Qaldım oldum çinar ağacı – incim, düzül, düzül.
Mənim taxtamdən qarı apardı – incim, düzül, düzül.
İndi gəldim inci düzməyə – incim, düzül, düzül.

Vəzir şahzadəyə deyir:

– Yəqin, bu həməni mən gətirdiyim qızıdır.

Həməni saat arvatları yola salıb onu saxlıyırlar.

Vəzir bunnan soruşur:

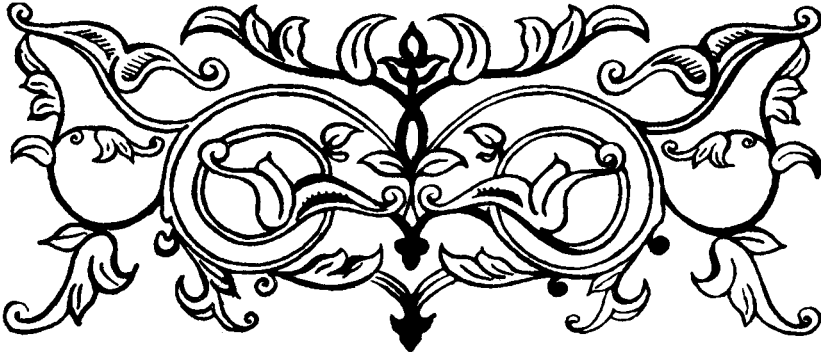
– Sən Nar qızısanı?

Qız cavab verir:

– Bəli!

Əhvalatı başdan-ayağa bunlara söyləyir. Bunnan sora qırx gün, qırx gecə toy eliyib bu qızı şahzadəyə alırlar. Qaravaşı da bir xam atın quyuğuna bağlayıb səhraya buraxırlar.

At onu dağa, daşa çırpıb, parça-parça eliyib öldürür.

KİÇİK ŞAHZADƏ

Biri var imiş, biri yox imiş, bir padişah var imiş. Bu padişahın gözəl bir üzüm bağı var imiş. Padişah bir gün bağda gəzəndə görür ki, bağın tənəkləri qırılmış, xeyli üzüm dərüb aparmışlar. Padişah bağbanı hizurinə istəyüb, ondan bu nə əhvalat olduğunu sorur. Bağban bir şey bilmədiyini söyləyir. Padişah əmr edir ki, gecələr bağa qaravul qoyunsunlar, oğrunu dutsunlar. Bağə nə qədər qaravul qoyulursa, gecənin bir vəqti yatır. Oğru da gəlib bağı talan edir.

Padişahın üç oğlu var imiş. Bir gün oğlunu hizurinə çağırıb, əhvalatı ona söyləyib, gecə bağda qaravul olub oğrunu dutmağı əmr edir.

Böyük oğlu gecə bağa gedir. Gecədən bir neçə saat keçəndən sora yuxu bunu aparır. Sübh olanda görürlər ki, gənə də bağı xarab etmişlər. Padişah ikinci gecə ortancıl oğlunu göndərir, bu da ağşamdan bir az keçmiş yatır, genə oğru gəlib bildiyini eləyir. Üçüncü gecə kiçik oğlunu göndərir. Bu isə yatmayım diyə, barmağının birini kəsüb yerinə duz doldurur. Gecənin bir vaxtı görür ki, bağa bir zorba dev gəldi. Şahzadə bilir ki, tənəkləri xarab edüb üzümü dərən budur. Tez nişan alub buna bir ox atır. Ox isə boşa keçir. Dev bağda adam olduğunu duyub tez qaçır. Şahzadə də bunun dalıncan düşür.

Bir xeyli yol gedəndən sora, qabaqlarına bir daş çıxır. Şahzadə görür ki, tez dev daşı qaldırır, altından bir quyu çıxır. Dev quyuya girir, daşı da gənə yerinə qoyur. Bunu gördikdən sora şahzadə evlərinə qayıdub, əhvalatı qardaşlarına söyləyir. İp götürüb qardaşlarilə quyunun başına gəlirlər. Şahzadə əl atır daşa, qaldurub quyunun ağzından bir

səmtə yığırlar, ipi belinə bağlayub quyuya düşür. Qardaşları da quyunun kənarında qalub bunu gözləyirlər. Şahzadə quyunun dibinə düşdikdən sora ipi açub yol getməgə başlayur. Bir qədər yol getdikdən sora bir imarətə yetişir. İçəri daxil olanda görür ki, bir təxtin üstündə üç gözəl qız əyləşmişlər. Qızlar bunu görəndə qorxuya düşüb buna diyirlər:

– Oğlan, sən nə cürət edib buraya gəldin? Bura devlərin məskənidir. Dev yuxudan qalxanda səni öldirəcəydi.

Şahzadə dedi:

– Mən eşitmişəm devin canı şişədə olur. Şişənin yerini mana göstərin. Devi öldürüm, sizi də buradan xilas edim.

Qızların ən kiçigi ki, hamısından gözəl idi, qalxıb şişənin yerini buna göstərdi. Bu halda dev yuxuda görür ki, bunun canı içində olan şişə adam əlinə düşmüşdür. Tez yuxudan qalxub şahzadə olan evə yüngürür. Şahzadə şişəni əlinə alub daşa çalmaq istəyirdi ki, dev yetişib şahzadə ilə dutuşdı. Bir qədər qovğa etdikdən sora firsət edüb şişəni daşa çaldı. Şişə parçalandıqda dev də yıxılıb həlak oldu. Bundan sora qızları götürüb quyunun yanına gəldi, böyük qızı ipə bağlayub qardaşlarına xəbər verirdi ki, ipi çəksinlər. Bundan sora ortancıl qızı ipə bağlayub qardaşları çəkdi. Nöbə kiçik qıza gələndə, qız dedi:

– Mən bunların hamısından gögcəyəm. Qardaşların məni görsələr, artıq səni yuxarı çəkməzlər, sən burada tələf olarsan. Yaxşısı budur ki, qabaxca sən çıx, sora məni çıxardarsan.

Şahzadə buna razı olmadı, onda qız buna deyir:

– Əgər, qardaşların məni yuxarı çəksələr onda quyunun sağ tərəfinə get. Qabağına biri ağ, biri qara iki qoyun çıxacaqdır. Cəhd elə ağ qoyunun dalına min. Onda o səni işıqlı dünyayə atacaqdır, gələ bizi tapacaqsan. Yox, qara qoyunun dalına minsən, səni qaranlıq dünyayə atacaqdır.

Bundan sora qardaşları kiçik qızı da çəkirlər. Nöbə şahzadəyə çatanda, yolun yarısında ipi kəsirlər. Şahzadə quyunun dibinə düşür. Şahzadənin qardaşları qızları götürüb atalarının yanına gəlir, ona belə söyləyirlər:

– Kiçik qardaşımız dev ilə dava etdikdə həlak oldu. Biz devi öldürdik, qızları da xilas etdik.

Padişah da oğlanların sözlərinə inanır.

Şahzadə quyunun dibinə düşənnən sora quyunun sağ tərəfinə yol başlayır. Bir qədər getdikdən sora qabağına bir qara qoyun, bir ağ

qoyun çıxır. Şahzadə ağ qoyunun belinə atılmaq istəyir, qara qoyun belini irəli tutur, bu da onun belinə düşür. Qara qoyun, bunu qaranlıq dünyaya atır. Yerə düşdikdən sora bir qədər yol gedir. Görür ki, bir qız əlində bir qab aparır. Bundan sorur ki:

– Apardığın nədir?

Qız cavab verir:

– Çörəkdir.

– Bunu kimin üçün aparırsan?

– Burada bir əjdəha peyda olubdur, suyun başını kəsüb, kimsəyi su aparmağa qoymayır. İndi bu xörəki aparıram ki, əjdəha bunu yiyəndə mən də firsət edib qabımı su ilə doldurum. Hər gün işimiz boylədür.

Şahzadə bu sözi eşitdikdə dedi:

– Qabı mana ver, mən bu saat əjdəhanı öldürüm, səni də xilas edim.

Şahzadə xörəki yedikdən sora gedüb əjdəhani öldürür, xəlqi azad eləyir. Qız bunu görəndə, tez əlini əjdəhanın qanına batırıb şahzadənin kürəginə basdı. Bu xəbəri eşitdikdə bir neçə adam yüngüldü padişaha əjdəhanı öldürdüklerini söylədilər. Bu tərəfdən şahzadə gedüb bir böyük ağaca yetişdi. Bu ağacın başında bir böyük yuva, yuvanın içində bir neçə quş balası var idi. Şahzadə yorulduğundan yıxılıb ağacın kölgəsində yatır. Bir qədər yatdıqdan sora quş balalarının bağırmasına yuxudan qalxub görür ki, bir ilan ağaca qalxub quşun balalarını yemək istəyir. Tez qalxub ilanı öldürür, genə də yatır. Bu halda bir zorba quş uçub gəlir. Şahzadəni ağacın dibində yatmış görəndə, elə xiyal edir ki, gündə gəlib bunun balalarını yiyən budur. İstəyir ki, aşağı ənüb şahzadəni öldürsün balaları bağırışlar:

– Ana, onu öldirmə, o bizim düşmanımız ilanı öldürüb.

Quş bu sözləri eşidəndə aşağı ənüb qanadlarını açub şahzadəyə kölgəlik edir. Bir xeyli yatdıqdan sora şahzadə oyanır. Quş buna deyir:

– Sən mənim balalarımı düşməndən xilas etdin, indi məndən nə istəyirsən, istə.

Şahzadə cavab verir ki, xahiş edirəm məni işıqlı dünyaya çıxarsan.

Quş cavab verir ki, get bir qoyun, bir tuluq da su tap gətir. Səni işıqlı dünyaya çıxarım. Bu sözdən sora şahzadə o yerin padişahının yanına gedir və əjdəhanı öldürüb xəlqi zillətdən xilas etdiyini söyləyir. Padişah inanmaq istəməyir. Onda şahzadə əjdəhanı öldürəndə bir

qızın gördüğünü bəyan edir. Padişah əmr edir, həməən qızı tapub gətirirlər. Qız Şahzadənin sözünü təsdiq edir. Padişah əjdəhanı bu öldürdüyünü nədən təyin etdiyini qızdan soranda, qız cavab verir:

– Mən o vəqt əlimi əjdəhanın qanına bulayıb onun kürəginin ortasına basmışam.

Baxub görürlər ki, doğrudan da oğlanın kürəginə qanlı əl nişanəsi var. Ondan sora padişah şahzadəyə deyir:

– Məndən nə istəyirsən, söylə verim.

Şahzadə:

– Səndən bir qoyundan, bir tuluc sudan başqa heç bir şey istəmirəm.

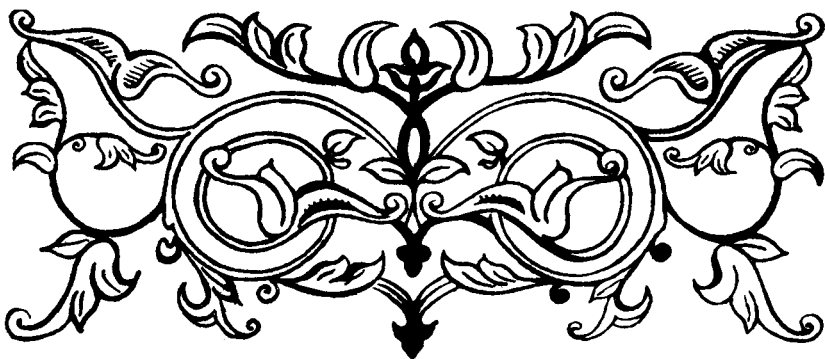
Şah əmr elədi, şahzadə istədiyini verdilər. Şahzadə qoyunu öldürüb ətinə, bir tuluc suyu götürüb quşun yanına gəlir. Quş buna dedi:

– Minərsən mənim dalıma, mən “qa” diyəndə ət, “qu” diyəndə su verərsən. Ta ki səni işıqlı dünyaya çıxararam.

Bu sözlərdən sora şahzadə quşun dalına minir. Quş “qa” dedikdə ətdən, “qu” dedikdə sudan verir. Işıqlı dünyaya az qalmışdı ki, ət qurtardı. Şahzadə bıçağı çıxardub öz budundan bir parça kəsib quş “qa” edəndə ona verir. Quş qanır ki, bu adam ətidir, yeməyib ağzında saxlayur. Qərək boyləliklə işıqlı dünyaya çıxırlar.

Burada quş şahzadəni yerə qoyur. Görür ki, şahzadə yeriyəndə axsayur. Həməən saat əti çıxardıb yerinə qoyur, qanadını sürtür, yara sağalır. Quş burada xudahafis edib geri qayıdır. Şahzadə də başlayur vilayətlərinə getməgə. Bir müddət getdikdən sora gəlüb atasının yanına çıxır. Qardaşlarının əhvalatını atasına söyləyir. Padişah da oğlanlarını çağırub onlara xəbər verir. Şahzadəni öz yerində vəliəhd edir. Kiçik qızı da toy edüb buna alır.

MƏLİK MƏHƏMMƏD

Biri var imiş, biri yox imiş, bir padişahın üç oğlu var imiş. Böyük oğlının adı Məlik Cəmşid, ortancıl oğlının adı Məlik Əhməd, kiçik oğlının adı Məlik Məhəmməd. Bu padişah öləndə oğlanlarını yanına çağurub, onlara belə bir vəsiyyəət edir:

– Mən öləndən sora Məlik Cəmşid, ondan sora Məlik Əhməd və ondan sora Məlik Məhəmməd padişah olsun, məmləkətin hər bir səmtinə getməgə ixtiyarınız var. Əmma, filan dağın o tərəfinə getməyin ki, axırda zərər çəkərsiniz.

Padişah öləndən sora Məlik Cəmşid padişah olur. Bir gün Məlik Cəmşid qoşun götürüb ava çıxır. Nə qədər dolanırsa, əlinə bir şey keçməyür ta ki, gəlib atası vəsiyyəət etdiyi dağı aşır. Bu halda bunların qabağına bir maral çıxır. Məlik Cəmşid qoşun əhlinə söyləyir ki, mən bu maralın dalıncə gedəcəyəm, üç gün məni bayırda gözləyin. Bu müddətdə gəlməsəm onda gedüb Məlik Əhmədi özünüə padişah edərsiniz. Bu sözü söyləyüb maralın dalınca at salub gözdən qayıb olur. Qoşun üç gün gözləyüb şəhərə qayıdır, bir müddətdən sora bir gün Məlik Əhməd qoşun götürüb ava çıxır və bunun də əlinə bir şey keçməyüb həməən dağı aşır. Gənə də həməən marala rast gəlirlər. Bu da qardaşı kimi vəsiyyəət edüb maralın dalınca qaçıb gözdən qayıb olur. Qoşun əhli üç gün gözləyüb şəhərə qayıdır, camahat yığılub Məlik Məhəmmədi özlərinə padişah edirlər.

Bir müddətdən sora bu da qardaşları kimin qoşun götürüb ava çıxır, dolana-dolana həməən dağı aşırılar. Gənə marala rast gəlirlər. Məlik Məhəmməd qoşun əhlinə qardaşları kimi vəsiyyəət edüb deyir:

– Üç günə kimi qayıtmasam, məsləhət gördüyinizi özünüzə padşah edin.

Bu sözləri diyüb maralın dalınca at salır. Camahat üç gün gözləyüb şəhərə qayıdır.

Bu tərəfdən Məlik Məhəmməd maralın dalıycən at salır. Maral bunu görən kimi qaçır. Müxtəsər, maral qaçır, bu qovur, ta ki gəlüb bir şəhərə çatırlar. Maral gəlüb şəhərin kənarında bir qapıdan girib göz-dən itir. Məlik Məhəmməd gəlüb qapını açdı. Bunun qabağına bir qoca kişi çıxır. Məlik Məhəmməd:

– Maralım qaçub buraya girdi,– diyib qoca kişidən qaytarılmasını rica edir. Qoca kişi isə:

– Görürəm yoldan gəlmişən, yorulmusan. Buyur, gəl bu gecə qonağım ol, – diyib bunu evinə aparır, gecəni evində saxlayır. Gecə söhbət əsnasında qoca buna söyləyir:

– Şəhərin padşahının bir qızı vardır, neçə müddətdir ki, lal olmuş, danışmayur. Padşah əhd etmiş ki, hər kəs üç dəfə qızı danışdırsa, qızı ona versin, özünü də vəliəhd eləsin. Hər kəs danışdıra bilməsə, onu zindana salsın. Odur ki, həpsxanə dolmuşdur, kimsə qızı danışdıra bilməyir.

Bu xəbəri Məlik Məhəmməd eşitdikdə qət edir ki, ertəsi gün gətsin öz bəxtini sınısın. Bu fikrini qocaya da söylədi.

Ertəsi gün, şəhər tezdən Məlik Məhəmməd yuxudan qalxub pal-tarını geyib, padşahın şəhrinə tərəf yol başlayur. Yolda bir tutu quşuna rast gəlir. Tutu quşu dilə gəlüb Məlik Məhəmmədə deyir:

– Ey Məlik Məhəmməd! Məni də özünlə apar. Qızın otağına daxil olduqda qabaqca məni otağa bırax, mən xəlvət gedib güzginin dalında gizlənəcəyəm. Onda sən qapıdan daxil olanda, kimsəyə etina etmə. Güzgiyə salam ver. Ondən xahiş elə ki, sana qərribə bir əhvalat söyləsin. Qayıdanda gənə xəlvət məni özünlə qaytar.

Məlik Məhəmməd tutunu götürüb padşahın qəsrinə gəlir. Padşah xəbər verirlər ki, bir oğlan gəlmiş, qızı danışdırmaq istəyir. Padşah əmr edir ki, oğlanı qızın yanına salsınlar. Tutu söylədiyi kimi qapıdan daxil olanda xəlvət quşu bıraxır, quş da gəlüb güzgünün dalında gizlənir. Məlik Məhəmməd otağa daxil olub kimsəyə etina etmədən

güzgüyə səlam verir. Güzgünün dalında quş cavab verir. Hamı elə bilir ki, cavab verən güzgüdür. Sora bir qəribə əhvalat söyləməsini güzgü-dən xahiş edir. Gənə də güzgünün dalından quş dilə gəlib söyləyir:

– Ey Məlik Məhəmməd! Məlumun olsun ki, bir nəfər dülgər, bir dərzi, bir molla yoldaş olub səfərə çıxmışdılar. Bunlar bir meşəyə ye-tişdilər. Axşam olduğundan burada qalırlar, Qərar qoyurlar ki, nöbə ilə bir nəfəri yatmayub keşik çəksin. Püşg atırlar. Əvvəlinci nöbə dülgərə, ikinci nöbə dərziyə, üçüncü nöbə mollaya düşür.

Xülasə, molla ilə dərzi yatır, dülgər keşik çəkir. Yuxu bunu bas-masın diyə durub ağacdən bir adam yonur. Vəqti bitdikdə dərziyə oya-dub özi yatır. Dərzi baxub görür ki, dülgər ağacdən bir adam yonubdur, bu da bir dəst paltar tikib adama geydirir. Vəqti tamam olduqda mollanı oyadıb özi yatır. Molla baxıb görür ki, ağacdən bir adam qayırub buna bir dəst paltar geydirmişlər. Qanır ki, bu yoldaşlarının işidir. Bu da durub dəstəməz alub, iki rükət namaz qılıb Allaha yalvarır ki, ona can versin. Həməən saat adam dirilüb gözəl bir qız olur. Sübh olduqda bun-ların arasına mübahisə düşür. Dülgər deyir ki, qız mənimdi, çünki onu mən yonmuşam. Dərzi deyir ki, qız mənimdi, çünki paltarını mən tik-mişəm. Molla da deyir ki, qız mənimdir, çünki duam ilə Allah ona can vermişdir. İndi ey Məlik Məhəmməd, söylə görüm, qız kimə çatacax?

Hekayə bitən kimi padişahın qızı biixtiyar əyağa qalxub söyləyir ki, qız mollaya çatasıdır.

Qızın danışdığını eşidüb tez padişahın yanına müjdəçi gedir ki, qız danışdı. Bu əsnadə Məlik Məhəmməd firsət tapub quşu götürüb gedir. Axşam quş Məlik Məhəmmədə deyir:

– Ey Məlik Məhəmməd, qız bu gecə güzgünü qırdı. Sabah mən bu pərdənin altına girəcəyəm. Odir ki, qapıdan girəndə salamini verəndə pərdəyə verərsən, hekayəni də ondan istərsən.

Ertəsi gün Məlik Məhəmməd libasını geyüb quşu da götürüb qəsərə gedir. Qızın otağına daxil olanda qabaxca quşu buraxır. Quş xəlvət gedüb pərdənin dalında gizlənir. Məlik Məhəmməd isə otağa daxil olub, kimsəyə etina etməkdən pərdəyə səlam verir. Pərdənin dalından quş cavab verir. Sora pərdədən qəribə bir əhvalat söyləməsini xahiş edir. Pərdənin dalından quş dilə gəlib söyləyir:

– Ey Məlik Məhəmməd! Məlumun olsun ki, üç nəfər yoldaş olub bir şəhərə gedirlər. Burada işləyib hər biri xeyli pul qazanır. Bunlar-dan biri bir kitab, o birisi bir xalça, üçüncüsü bir qızıl tas alır. Kitabın

xasiyyəti bu imiş ki, hər kəs ona baxsa imiş dünyadakı vəqiat ona məlum olarmış. Xalçanın xasiyyəti bu imiş ki, onun üstündə oturub hansı yeri niyyət etsəydin, xalça havaya qalxub oraya uçarmış. Tasın xasiyyəti bu imiş, onu su ilə doldurub niyyət edüb hansı naxoşun başından tökülsəymiş, həmən xəstəlikdən şəfa taparmış.

Bunlar bir gün bir yerdə oturub söhbət etdikləri əsnadə kitab sahibinə deyirlər ki, baxsın görək dünyadə nə əhvalət üz verməkdədir. Baxıb cavab verir:

– Filan padişahın bir gözəl qızı var. Bərk xəstələnmiş, ölüm halındadır. Padişah əhd etmiş ki, hər kəs qızına əlac edüb sağaltsa, qızı ona versün.

Bu xəbəri eşitdikdə, xalça sahibindən rica edirlər ki, onları həmən şəhərə yetirsin. Xalça sahibi qəbul edüb bir saatə onları həmən şəhərə yetirir. Burada tas sahibi tasını götürüb padişahın hüzurinə gəlir ki, mən qıza əlac edəməm. Padişah əmr edir, bunu qızın yanına aparsınlar. Qızın yanına yetdikdə, tası su ilə doldurub niyyət edüb qızın başına tökür. Dərhal qız şəfa tapır. Padişah əhdinə görə qızı buna vermək istəyir. Ancaq o biri yoldaşları hər birisi davayə çıxırlar ki, qız onlara çatasıdır. Kitab sahibi deyir ki, mən olmasaydım, əhvalatı bilüb qıza şəfa verə bilməzdiniz. Xalça sahibi deyir ki, mən olmasaydım, tasım olmasaydı, hər halda, qız şəfa tapmazdı. İndi, ay Məlik Məhəmməd, söylə görək, qız kimə çatasıdır?

Bu sözü eşitdikdə biixtiyar qız ayağa qalxub deyir ki, qız sahibinə çatasıdır.

Qızın ikinci dəfə danışmağını genə də padişaha xəbər aparırlar. Bu əsnadə Məlik Məhəmməd firsət tapub quşu götürüb gedir. Gecə quş Məlik Məhəmmədə deyir:

– Ey Məlik Məhəmməd! Qız pərdəni cırıpdır. Bu dəfə də taxtin altında gizlənəcəyəm. Odur ki, sənin səlamın, cümlə sual-cəvabın təxtə olmalıdır.

Ertəsi gün Məlik Məhəmməd qızın otağına girəndə genə xəlvət quşu buraxır. Quş xəlvət gəlib təxtin altına girir. Məlik Məhəmməd otağa daxil olanda kimsəyə etina etmədən təxtə salam verir, cavab alandan sora qərribə bir əhvalat söyləməsini xahiş edir. Təxtin altından quş dilə gəlib söyləyir:

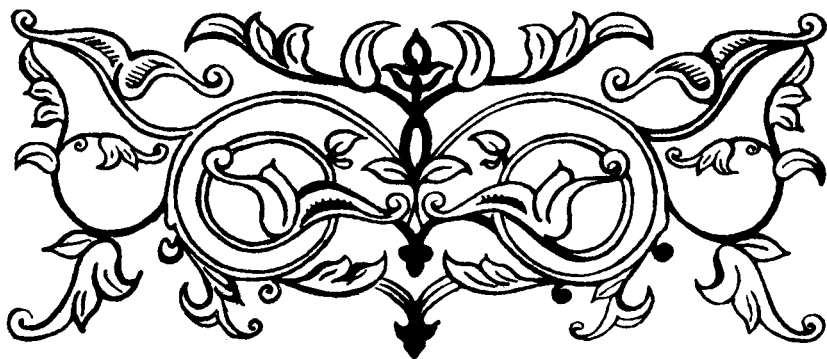
– Ey Məlik Məhəmməd, məlumin olsun ki, bir gün padişahın, vəzirin, vəkilin arvatları atlanub sehrə çıxmışlar. Yolda padişahın, vəzi-

rin arvatları baxub görürlər ki, yolda bir qızıl gərdənbənd düşübdür. Bunlar etina etməyürlər. Vəkilin arvatı düşüb götürür, evə qayıdanda gərdənbəndin üstündə mübahisə düşür. Padişahın, vəzirin arvatları di-yirlər ki, qabaqca biz görmüşük, bizə çatar. Vəkilin arvadı deyir ki, mən görmüşəm mana çatar. İmdi, Məlik Məhəmməd, söylə görüm, gərdənbənd kimə çatacaqdır?

Kimsə cavab verə bilməyir. Genə padişahın qızı cəld qalxub deyir ki, vəkilin arvatına çatacaqdır.

Padişaha xəbər getdi ki, qız üç dəfə danışdı. Padişah Məlik Məhəmmədi hizurinə istəyür, qızını ona verüb özünə vəlihəd edir. Məlik Məhəmməd qardaşlarını, başqa dustaqları həpisdən azad edir.

TAXTA QILINC

Biri var imiş, biri yox imiş, bir padişahın bir oğlu, bir arvadı var imiş. Bir gün bu padişah oğlunu, vəzirini, vəkili gətürüb qoşun ilə şikara çıxır, xeyli av etdikdən sora bir gözəl çəməndə çadır qurub, burada oturaq edirlər.

Padişahın oğlu həyə etdiyindən, öz çadırını bir kənarda qurur.

Padişah oğlunu çox istədigindən, tez-tez onu yoxlarmış. Gənə də qalxıb oğlunu yoxlamağa gedir və gəlüb çadırə girdikdə, baxub görür ki, çadırın dalından bir qızıl ilan daxil olub oğlunu çalmaq üzrədir. Tez padişah başmağının bir tayını su ilə doldurub ilanın qabağına qoyur. İlan su içib qayır. Padişah isə oğlunu oyadub:

– İstəkli oğlum! Qalx, burada yatma. Məsləhət dəgil, – deyib əhvalatı ona söylədi, oğlu ilə bərabər öz çadırına qayıtdı. Bir az qalıb, şəhərə getdilər. Bu əhvalatdan bir neçə gün sora, padişahın arvatı bərk naxoşluyur, oğlunu yanına çağırıb ona belə bir vəsiyyəti edir:

– İstəkli oğlum! Bu xəstəlikdən mən qalxmıyacayam, öləcəyəm. Mən ölənnən sora atan gedüb başqa arvat alacaq. Tazə aldığı arvat səni yola aparmıyaqdur. Ağan ilə sənin aranda ziddilik düşəcək. Get-gedə ziddilik artacaqdır. Atan qeyzə gəlib səni öldürmək istəyəcək. Atanı o məqama gəlməyə qoyma, baş götür bir müddət atayın vilayətindən çıx get. Yolda hər kəs ki, səninlə yoldaş oldu, çörəy yeyəndə sən öz çörəyivi ortaya qoy. Hərgah yoldaşın çörəyin çox hissəsini sən qabağına qoysa, onunla yoldaş ol. Yox, qabağına qoymasa, onda ondan ayrıl, bir də yoldaşınla bir çayın kənarına yetişsən, sən ona təklif

et ki, gəl dalıma min, səni sudan keçirdim. Əgər o səni dalına alıb sudan keçirsə, onda onnan yoldaş ol. Yox sənin dalıva min sə onnan yoldaş olma. Tez ondan ayrıl. Bu sözləri söyləyib, ana bı vəsiyyətlərini tamam etdi.

Oğlan qalxıb anasının əlinə öpüb otaxdan çıxdı. Bir neçə gündən sora padişahın arvatı ölür. Bir müddətdən sora padişah gedib bir arvat alır. Bu ara arvad nanəcib olduğundan oğlanı yola verməyib hər nə ilə mümkündürsə, atasilə bunun arasına bir ziddilik salmağa çalışırdı. Odur ki, şahzadə anasının vəsiyyətinə əməl edüb, baş götürüb atasının vilayətindən çıxıb gedir. Oğlan bunnan haraya getdiyini soruşduqda, “başqa bir vilayətə”, deyib cavab verdi.

Mənim adım Taxta qılıncdır. Məni də özünə bərabər götür deyib cavan oğlan şahzadədən rica elədi. Xülasə, yoldaş oldular, bir qədər yol gedəndən sora, bir yerdə oturub çörəyi yemək istiyirlər. Şahzadə bir çörəyi çıxarıb ortuya qoyur. Oğlan çörəyi kəsib çox hissəsini şahzadənin, az hissəsini öz qabağına qoyur. Oğlan görür ki, anasının vəsiyyət etdiyi üzərə yoldaşlığa layiq bir oğlandı. Çörəy yeyib yola düşdülər. Yolda bir çaya yetişirlər. Şahzadə ona təklif edir ki, gəl dalıma min, səni sudan keçirdim. Oğlan şahzadəni dalına alıb sudan keçirir yollarına davam edib gedirlər. Bir müddət gedəndən sora bir şəhərə yetişirlər, burada ev tutub mənzil edirlər. Ertəsi gün cavan oğlan padişahın oğluna deyir ki, qardaş, sən evdə otur, mən gedim qazanım gətirim bərabər yeyək. O gedib gündə qazanıb gətirir, bahəm yeyirlər. Bir gün belə, beş gün belə, axırda padişahın oğlu fikir edir ki, nə vaxta kimin bu oğlan qazanıb gətirəcək, mən də yeyib bekar oturmağam? Mənim də iş görməyim lazımdır. Bu fikir ilə ayaqqabısını geyib evdən kənara çıxır. Küçələri dolanır. Bir vaxt baxub gördü ki, hündür bir imarətin pəncərəsindən gözəl bir qız baxır. Qızı görüb, ona aşiq oldu. Demə, bu imarət padişahın, qız da padişahın qızı imiş. Padişahın oğlu fikirli mənzilə qayıdır. Bir az keçir yoldaş gəlir. Oğlan baxub görür ki, şahzadə çox beykefdi. Bundan səbəbini xəbər alır. Şahzadə isə əhvalatı buna söyləyir. Oğlan gülüb deyir:

– Elə bundan ötürün beykef olmusan? Bu ki asand işdir, yəqin bir vaxtda o qızı sənə alaram, – deyib onu sakit etdi.

Ertəsi gün oğlan gedib elçi daşının üstündə oturdu. Padişaha xəbər getdi ki, elçi gəlib. Həmin saat adam göndərdilər ki, gedin görün sözü nədür. Oğlan cavab verir:

– Padişahın qızını qardaşım üçün istiyirəm.

Padişah xəbər göndərir ki, hər kim mənim imarətim kimin bir imarət tikdirsə, qızımı ona verərəm. Oğlan qəbul eliyir. Ertəsi gün xəlvə yuxudan oyananda baxub görirlər ki, padişahın evinin qabağında bir ev tikilib ki, padişahın evindən min dəfə gözəldür. Oğlan padişaha xəbər göndərir ki, ev hazırdı. Padişahın artıq diyəcək sözü olmayub qızı verir. Toy olur. Şahzadə qızın yanına getmək istiyəndə oğlan deyir:

– Qardaş, hələ dayan, qoy qabaxcan mən gedim gəlim, sora sən get.

Şahzadə qəbul eliyir. Oğlan qızın yanına gedub bunun ağzından üfürür. Həməən saat qızın ağzından bir-birinin dalıncan on bir ilan çıxır. Hər birisi çıxdıqca istiyir ki, oğlanı vırsın, əmma oğlan zirəhlik edib bir-bir on birin də öldürür. Sora qulağını qızın ağzına qoyub gördü ki, bir ilan da qalıb. Xülasə, qayıdub oğlanı qızın yanına göndərir.

Demə ki, bunnan qabaxca qızı kimə verirlərmiş, əvvəlinci gecədə ilanın biri çıxıb oğlanı vurub öldürürmüş. Odu ki, padişah yəqin edirdi ki, bu oğlan da sabaha səlamət çıxmıyacaqdı.

Ertəsi gün səbh tezdən padişah bir adam göndərir ki, oğlannan bir xəbər gətirsin. Gəlib görirlər ki, salamat oturub qız ilə söhbət edir. Bu xəbəri padişaha aparanda padişah əmr edir ki, camahat üç gün şadyanlıq etsinlər.

Bir müddət burda qaldıqdan sora şahzadə öz vilayətlərinə qayıtmaq fikrinə düşür. Padişahdan rüsxət istiyir. Çox təkiddən sora padişahdan izn alır. Padişah bunlara çoxlu mal, qızıl-gümüş, dövlət verib yola salır, əmr edir ki, üç mənzil buları ötürsünlər.

Müxtəsər şahzadə oğlannan əvvəl görüşdükləri yerə gəlirlər. Burada oğlan şahzadəyə deyir:

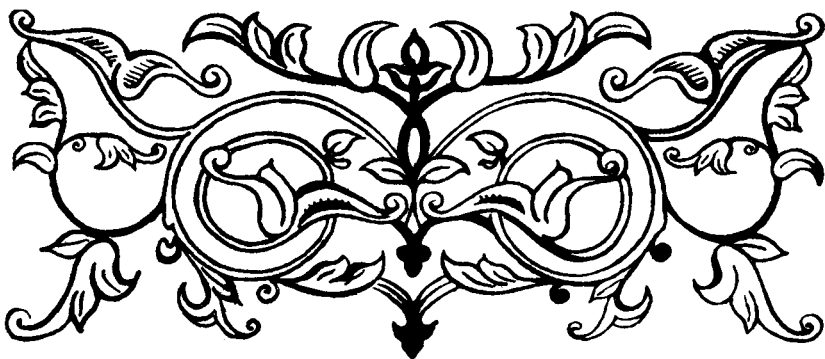
– Qardaş, artıq ayrılmalıyıq, bu mal-dövləti də, qızı da bahəm qardaşlıqda gərək yarı bölək. Şahzadə razı olur hər şeyi bölürlər. Ancaq bölünməmiş bir dəvə, bir qatır, bir də padişahın qızı qalır. Oğlan deyir ki, buları yarı bölməliyik. Qılının çəküb əvvəl dəvəni, sora qatırı ortadan yarı bölüb, nobat qıza gəldikdə şahzadə nə qədər yalvarırsa, qızı yarı bölməsin, oğlan razı olmur. Axırda şahzadə təklif edir ki, cəmi dövlət onun olsun, ancaq qız bunun olsun. Oğlan gənə razı olmayır.

Sora şahzadə təklif edir ki, qızı bütöv götürsün. Gənə də oğlan razı olmur, qızı gətürüb bir ağaca səriyir. Qılıncı çəküb qaldırır və istiyir ki, qızın başın üzsün. Qız qorxusunnan qusur, ağzınnan axırmıncı ilan düşür. Bunnan sora oğlan qılıncı yerə qoyub şahzadəyə deyir:

– Mənə mal-dövlət, qız lazım deyil. Məqsədim həməni ilan qızın ağzınnan çıxarmağ idi. Bu çıxmasaydı bir gün çıxıb səni həlak edəcəydi. İndi bu malı, dövləti qızı götürüb atovın yanına get, bir də məlumun olsun ki, mən insan deyiləm. Mən həməni ilanam ki, aton yaxşılıq edüb başmaq tayında su vermişdi. İndi mən yaxşılıq borcından çıxdım. Artıq xudahafız.

Bunu deyib oğlan bir ilan olur, bir deşiyə girib gözdən itir. Bunnan sora şahzadə atasının vilayətinə dəlir. Atası oğlunun gəlmək xəbərini eşidüb pişvaza çıxıb cah-cəlal ilə şəhərə gətirir. Bulara təzədən toy eliyir. Onlar yeyib-içib yerə keçib, biz də yeyəy-içək, dövrə keçək. Göydən üç alma düşdü, biri mənim, biri nağıl diyənin, biri də dinli-yənin.

SÜDƏMƏN

Biri varıdı, biri yoxudu, Allahdan başqa heç nə yoxdu. Bir böyük sövdəgar varıdı. Bının da bir qızı varıdı. Bı qız bir gün qızdarnan çıxmışdı siyahata. Bir dağda gəzirdilər. Bir vədə gördülər ki, bir ayı çıxdı, isdədilər qaçsınlar, qorxudan qaça bilmədilər. Bı ayı gəldi, qızdarnı içinnən sövdəgarın qızın götürdü. “Ya Əli, mədət” – deyib apardı saldı bir kahıya, ağzına da bir iri daş döndərdi.

Bir ilin müddət bı qızı bırdə saxladı. Bı ayıdan qızın boyuna bir uşax düşdü. Ay ötdü, il dolandı, gəldi bının bir oğlu oldu. Bının adın qoydu “Südəmən”. Bu uşax yekəldi, bir yaşınnan iki yaşına, ikidən üçə, belə-belə gəldi çatdı yeddi yaşına. Bı qız da çox savaddıydı. Bı oğlana da dərs verip örgətdi. Anası gördü bı uşax elə zehinnidi ki, nə hərif deyir o saat onu götürür. Bı uşax gəldi çatdı on iki yaşına çox fərəsətti, qanacaxlı, başarıxlı uşax oldu. Bir gün Südəmən anasına dedi:

– Ana, sən də insan, mən də, bəs bı ayı nədi?

Anası dedi:

– Bala, mən Heydarabad şəhərində Həsən sövdəgarın qızıydım. Atam da qırx sövdəgarın böyüküydü. Bir gün qızdarnan siyahata çıxmışdım. Ayı məni ordan götürdü, gətirdi bıra, özünə arvad qayırdı. Onnan da gəldi, sən oldun.

Südəmən dedi:

– Ana, indi gedərsənmi, səni aparım atayın vilayətinə?

Anası dedi:

– Ay bala, o daşı ki, ora döndərip, onu nətər qalxızmax olar? Ayı da gələr, bizi öldürər.

Südəmən dedi:

– Ana, heç fikir eləmə, heç nədən qorxum yoxdu.

Dedi:

– Bala, di dur gedək, o daşı nətər qalxızax?

Südəmən dedi:

– Onnan sənin işin yoxdu, o mənim işimdi.

Südəmən durdu daşa bir təpik vırdı, daş yumalandı. Bı on iki, on üç ilin ərzində ki, bı arvad kahada qalmışdı, bir yerə çıxmamışdı, ta yeriyə bilmirdi. Dedi:

– Bala, axı mən yeriyə bilmirəm, qılçalarım ağrıyır.

Südəmən dedi:

– Ana, fikir eləmə.

Anasın aldı dalına, gəldilər. O günü axşamatan çıxdılar o dağın başına ki, ayı ordan bını aparmışdı. Gördü bir şəhər görükür. Südəmən dedi:

– Ana, bı şəhər nə şəhəridi?

Anası dedi:

– Bala, o şəhər Heydərabad şəhəridi ki, atam orda olur.

Bırdan anasın da aldı dalına, gətirdi dədəsinin şəhərinə, gəldilər əvə. Dədəsi, qızın görəndə çox şad oldu, gətirdilər qurban, niyaz kəs-dilər, payladılar. Yedilər, işdilər, yaxşı hürmət-izzət elədilər qıza. Bir gün atası qızdan soruşdu ki, bala bı kimdi? Qız başına gələni atasına nağıl elədi, dedi:

– Bı da, həməən oğlumdu.

Atası dedi:

– Adı nədi?

Qız dedi:

– Adı Südəməndi.

Dedi:

– Bala, heç bir şey bilir, oxuyub?

Qız dedi:

– Bəli, savaddıdır.

Kişi bını genə apardı qoydu məktəbə. Bı məktəbdə oxudu. Hər kəsinən dalaşırdı, bir yumrux vırırdı, ölürdü. Gəldilər bı Südəmənən şikayətçi oldular. Dedilər:

– Gedip paçcaha sənnən şikayət eliyəcəyik. Taa belə iş olmaz ki, sən eliyirsən, ta məktəbdə uşax qalmadı, hamısın sən öldürdün. Paçcaha camahat bı Södəmənnən hər gün şikayət eliyirdi. Bir gün atası qıza dedi:

– Bala, axı belə şey olmaz. Camahat hamısı mənim üzümə gəlir. Bına öyüd, nəsihət ver.

Södəmənnən məktəbdən gələndə anası dedi:

– Bala, belə şey olmaz, camahat hamısı sənin üsdündə babanı danırır.

Södəmənnən dedi:

– Ana, bilirsən nə var? Mən isdəmirəm, babamın üzünə söz gələ. Maa birəz ayın-oyun ver, mən gedim bir başqa yerdə olum. Heç babamın üzünə də söz gəlməsin.

Anası dedi:

– Bala, hara gedirsən?

Dedi:

– Hara olsa, olsun.

Anası gətirdi bının heybəsinə çörəkdən, qənddən, ayın-oyun nə lazımını qoydu. Södəmənnən anasıynan, babasıynan, qohum-aqrabasıynan halal-himmət eliyib yola düşdü. Ağzın çevirdi bir bərri-biyabanınan getdi. O qədər ki gəldi, çıxdı bir yola, otdu bırdə, xeylax dincəldi. Gördü iki də adam gəlir. Bınlar da gəldilər salam məleyküm, əleykəsalam, oturdular dincəldilər, düşdülər yola. Üçü də yolda biri-birinnən soruşdular:

– Bəli, hara gedirsiniz?

Dedilər:

– Gedirik, qəribə şəhərlərdə işdəməyə.

Södəmənnən dedi:

– Qardaşdar, biz oldux yoldaş, qardaş, xeyr ha xeyr, şər ha şər.

Oldular qardaş, gəldilər bir şəhərə, baxdılar gördülər bir yerinnən yazılıp ki, hər kəs bı şəhərə gəlsə, gerek bı hörküdən bir ip hörsün. Gördülər, bının böyründə də bir qalaça var. Girdilər bı qalaçıya, gördülər bırdə hər şey var, yağ, düyü, kişmiş. Gəldilər ikisi hörgü hörməyə. Södəmənnən birinə dedi:

– Sən get xörək qayır.

Bı gəldi düyünü artıdadı, xörəyi bişirdi, dəmə vırdı. Bir vədə gördü, qapı açıldı, bir kişi girdi. Özü bir qarış, saqqalı iki qarış, saqqalın da boynuna doluyub.

Dedi:

– Bir kəpgir o xörəyinnən mənə ver.

Bu götürdü xörəkdən bir kəpgir qoydu bir boşqaba, qoydu bının qabağına, onı yedi, dedi:

– Bir kəpgir də ver.

Bı dedi:

– Sənnən də başqa adam var axı!

Özü bir qarış, saqqalı iki qarış bına bir şapalax vırdı. Bı o saat yıxıldı, yıxılan kimi saqqalınnan bir tük çəkdi bının əlin-əyağın o tükünən möhkəm sarıdı. Yıxdı bir tərəfə. Xörəyi çəkdi qabağına, başdadı yeməyə. Təmiz yedi, durdu çıxdı getdi. Bı da çabaladı boyana-oyana, axırı bir təhərinən əlin açdı, əyağın da açdı. Durdu tələm-təlhədi bir xörək qayırdı, genə dəmə vırdı ta axşam çağıdı. Gəldilər üçü də yığışdılar bı xörəyi çəhdilər yedilər. Gördülər içi daşdı, kəsəkdi. Elə bil heç bı düyü artıdanmıyıp. Yedilər, içdilər, yatdılar.

Səhər açıldı bılların ikisi genə getdi hörgü hörməyə. İndi də o biri qaldı əvdə. Bı da hər şeyi hazırradı, xörəyi bişirdi dəmə vırdı, gördü qapı açıldı, içəri bir adam girdi – özü bir qarış, saqqalı iki qarışdı. Saqqalın da doluyub boynuna.

Dedi:

– Bir kəpgir o xörəkdən maa ver!

Bı da bir qab gətirdi, bınan bir şapalax qoydu verdi, bını da yedi.

Dedi:

– Bir kəpgir də ver.

Bı da dedi:

– Zalım oğlu, zalım, bizinən şərik deyilsən ha? Axı sənnən də başqa adam var.

Özü bir qarış, saqqalı iki qarış o saat bına bir şapalax vurdu, bı yıxıldı. Saqqalınnan bir tük çəkdi, bının əlin də, əyağın da möhkəm bı tükünən sarıdı. Yıxdı bir tərəfə. Başdadı xörəyi qabağına qoyub yeməyə. Yedi, təmiz qutardı, çıxıb getdi.

Bı da o yana, bu yana partdadı. Əlin aşdı, onnan da əyağın da aşdı durdu. Başdadı genə təzədən xörək qayıрмаğa. Xörəyi hazırladı dəmə vırdı, axşam üçü də yığışdılar xörəyi yedilər gördülər bı xörək də onun kimidi.

Bı ikisinin sirri bir oldu. Südəməni bilmədi. Gecə yatdılar, bəli, səhər açıldı, nöbət gəldi Südəməne. Südəməni gətirdi düyü artıdı. Bir

qazan xörək qayırdı, dәмә vırdı. Gördü qapı açıldı, içəri bir adam girdi – özü bir qarış, saqqalı iki qarışdı. Gəldi Südəmənə dedi:

– O xörəkdən bir kəfgir ver maa.

Baxdı gördü saqqalını boynuna doluyup. Özü-özünə dedi ki, hə, bılların başına oyun gətirən budu. Dedi:

– Gözün çıxa, bir düyü də vermərəm.

İstədi ki, bı Südəməni vırsın, Südəmən əl atdı bının saqqalınnan tutdu. Bını vırdı yerə, başdadı bının başın kəsdi, baş bir tərəfə yumalandı düşdü quyuya, bədən də başqa quyuya. Südəmən gördü baş deyir ki, gözəl isdiyən maa sarı gəlsin, bədən deyir, xəznə isdiyən maa sarı gəlsin.

Gəldilər yoldaşları axşam cəmləşdilər, xörəyi çəkdilər yedilər. Gördülər bı çox yaxşı, ləzətdi xörəkdi. Yatdılar.

Səhər açıldı Südəmən dedi:

– Qardaşlar, bilirsiniz nə var? Sizin başınıza oyun gətirən, özü bir qarış, saqqalı iki qarışı öldürmüşəm. Başı diyirənip o quyuya düşüb, leş də bı biri quyuya. Baş dedi ki, gözəl isdiyən maa sarı gəlsin; leş dedi ki, xəznə isdiyən, maa sarı gəlsin. Qardaşlar, gəlin, indi mənı sallıyın gözəl olan quyuya.

Bını salladılar quyuya. Getdi gördü, bir neçə qızdı, bı başı alıpları qucaqlarına, ağlıyılar. Bı qızdar o qızdardı ki, Allah-tala xoş gündə, xoş satda yaradıp. Bı qızdar dedilər, bı bizim babamızdı, o otaxda nə var hamısı bınındı. Orda hər kəs ki xörəy qayırdı heylə eliyərdi. İndi sən bını öldürdün. Sənin adın nədi?

Dedi:

– Mənim adıma Südəmən deyərlər.

Qızdar dedilər:

– Ay Südəmən, əziyyət çəkmisən, əziyyət də çəkəcəksən. Onnar bizi görsələr, səni quyuda qoyacaxlar, onda sən bir ağ qoçunan bir qara qoç gəlip bırdə həlləşəcək. Onda elə atılıp mindin ağ qoçun belinə, işıxlı dünyaya çıxardacax, elə ki, qara qoçun belinə düşdün, səni elə vıracax yerə ki, yeddi qat yerin altına gedəcəksən, çıxacaxsan qaranıx dünyaya.

Südəmən qızları quyudan sandığa qoydu ağzın bağladı. Gətirdi dedi:

– Çəkin bılları!

Çəkdilər, çöldə sandığı aşdılar, gördülər iki qızdı ki, yemə-işmə, bılların xəddi-xalına, gül camalına tamaşa elə. Bıllar dedilər ta Südəmən quyuda qalası oldu, elə adama biridi. Qızdarı götürdülər, ya Əli mədəd, getdilər kəndiri də qırdılar.

Südəmən qaldı quyuda. Oturup fikir eliyirdi ki, bı nə işdi mənim başıma gəldi. Gördü bıdı iki qoçdu gəlir, biri ağ, biri qara. Gəldilər, başdadılar həlləşməyə. Atıldı ki, ağ qoçun belinə düşsün, düşdü qara qoçun belinə. Qoç bını elə vırdı ki, yerə, yeddi tabağa yerin altına getdi, çıxdı qarannıx dünyaya. Gördü, bir qarannıx vilayətdi. Yavaş-yavaş Allaha pənah deyip, gəldi bir qarının əvinə. Bir gün, iki gün bı qarının əvində qaldı. Günnərin bir günü bı susadı.

Dedi:

– Qarı nənə, maa birəz su ver.

Qarı ayıp olmasın, çıxdı çölə bir qaba pəşav elədi, gətirdi verdi bına. Südəmən aldı isdədi içsin, gördü pəşav iyi gəlir. İçmədi, tulladı.

Dedi:

– Qarı nənə, bı nədi?

Qarı dedi:

– Bala, Allahdan gizdin deyil, bəndədən nə gizdin. Bir əjdəha pey-dah olup yıxılıp bizim kəhrizin ağzına, su onun qarnına gedir. Gündə bir adamın bir nimçə aş gedir, bir gün su buraxır bizə.

Südəmən dedi:

– Qarı nənə, oranın yolu hardandı?

Dedi:

– Bala, elə buraynan get, qabağına çıxacax.

Südəmən əlinə qılıncın alır, yola düşür. Onda yetirdi, gördü bir qızdı əlində də bir nimçə aş ağıya-ağıya gedir. Qızın əlindən xörəyi aldı yedi.

Dedi:

– Ağlama, indi bı saat mən o əjdəhanı öldürəcəyəm.

Durdu yavaş-yavaş getdi. Əjdəha elədi ki, qalxsın Südəmənün üsdünə. Südəmən bir “Allahü-əkbər” nərəsi çəhdi, elə sıçradı ki, düşdü əgdəhanın o tərəfinə, qılıncı sivirdi. Elə vırdı ki, əjdəhanın başı sıçradı birdən hara. Qayıtdı əjdəhanı parçaladı, tulladı o yana. Qız o saat əjdəhanın qanına əlin bılıyp çəhdi Südəmənün kürəyinə.

Südəmən qayıtdı gəldi əvə dedi:

– Qarı nənə, di dur get su gətir.

Qarı dedi:

– Əjdaha necoldu?

Südəmən dedi:

– Əjdahanı öldürdüm.

Şəhərdə car çağırıldı ki, bəli, əjdəha ölüp, kim su aparacax, gəlsin aparsın. Paçcah bı xəbəri eşidip, çar çağırırdı ki, hər kəs o əjdəhanı öldürüp, gəlsin qızımı verəcəyəm ona. Paçcah gündə car çağırırdı. Bı gəlirdi, mən öldürmüşəm, o gəlirdi, mən öldürmüşəm. Qızı da gətirmişdilər deyirdi: xeyr.

Beş gün tamamıdı, bı hər gün adamı yığdı, öldürəni tapa bilmirdi. Altıncı günü paçcah dedi:

– Taa şəhərdə adam qalmıyıp ki?

Dedilər:

– Bəli, filan qarının əvində biri qalıp.

Əmr elədi ki, gedin onu gətirin. Getdilər Südəməni gətirdilər.

Aparan kimi qız gördü dedi:

– Ata bıdı.

Paçcah dedi:

– Nə bilirsən?

Dedi:

– Nişanası da var.

Paçcah dedi:

– Qızım, nişanası nədi?

Qız kürəyin qavzadı, gördülər, bəli qız qanlı barmağının beşin də çəkib Südəmənin kürəyinə.

Paçcah dedi:

– Gəl qızımı verdim saa, otur mənim taxdımnda. Bı şəhərə paçcahdıx elə.

Südəmən dedi:

– Xeyr, məni çıxart işıxlı dünyaya.

Paçcah dedi:

– Sana əlac eləmək mümkündü. Gedərsən, filan çinar ağacında bir zümrüd quşu var, öyər mümkün olsa, o əlac eliyəcək!

Bına bir bələtçi qoşdular, gəldi həməən çinarın yanına. Südəmən gördü bir əjdəhadı çıxır zümrüd quşunun yuvasına. O saat bir ox qoydu kamana, atdı əjdəhanı öldürdü, parçaladı tulladı yuvıya. Bını zümrüd quşunun balaları yedi, birəz də saxladılar analarına. Südəmən də başın qoydu yatdı. Bələtçi də qayıtdı gəldi.

Zümrüd quşu gəldi gördü ağacın dibində bir bəni-adəm yatıp, is-dədi yensin bını öldürsün. Balaları çığırışdı, dedilər, ana, bıra bizi yeməyə bir əjdəha çıxırdı. O oğlan öldürdü atdı bizə, yedik yarısın da saa saxladıx.

Zümrüd quşu yeni gəldi qanadın tutdu Südəmənin üstdə. Oğlan üşüdü, oyandı. Gördü zümrüd quşudu qanadın tutup bının üsdə. Zümrüd quşu oğlanın oyanmasını gördü. Dedi:

– Ay oğlan, mənə nə isdiyirsən?

Dedi:

– Sənnən heç nə isdəmirmən, ancax mənə çıxart işıxlı dünyaya.

Zümrüd quşu dedi:

– Ey oğlan, gedərsən paçcahdan yeddi tulux su, yeddi qoyunun cəmdəyin alıp gətirərsən, onnan sora səni çıxardaram işıxlı dünyaya.

Bı oğlan durdu yavaş-yavaş gəldi paçcaha baş yendirdi. Dedi:

– Qibleyi-aləm! Maa yeddi tulux su, yeddi qoyun cəmdəyi ver!

Paçcah o saat yeddi tulux su, yeddi də qoyun cəmdəyi yüklədi bir ata, verdi bına. Südəmən yavaş-yavaş götürüp gəldi. Zümrüd quşu dedi:

– Südəmən yığ belimə, özün də min. Mən “qaq” eliyəndə tuluğun birin at, “quq” eləyəndə cəmdəkdən birin at.

Dedi:

– Baş üstə!

Bılları yühlədi zümrüd quşunun belinə, özü də mindi düşdülər yola. “Qaq” eliyəndə tuluğun birin atırdı, “quq” eliyəndə cəmdəyin birin atırdı.

Belə-belə atırdı, yavıxlaşanda cəmdəyi atanda birdən cəmdək düşdü yerə. Südəmən o saat pıçağın çıxartdı, budunun ətinnən sivirdi atdı quşa. Quş gördü bı çox şirindi. Yemədi dilinin altında saxladı.

Bı quş gəldi çıxdı bir yerə, baxdı gördü ta bıra işıxlı dünyadı. Quş Südəməyə dedi:

– Taa yeri, get. Bıra işıxlı dünyadı.

Südəmən yeriəndə quş gördü axsiyır.

Soruşdu ki:

– Südəmən, niyə axsiyırısan?

Südəmən dedi:

– Allahdan gizdin deyil, bəndədən nə gizdin, saa əti atanda yerə düşdü. Gətirdim budumun ətinnən atdım. İndi onçun axsiyıram.

Quş o saat dilinin altınnan əti çıxartdı verdi Südəməne, qoydu öz yerinə. Quş qanadın da cəhdi üstədən, o saat Südəmənin qılçı oldu anadan doğma.

Quş dedi:

– Sūdəmə, mənən ta nə isdiyirsən?

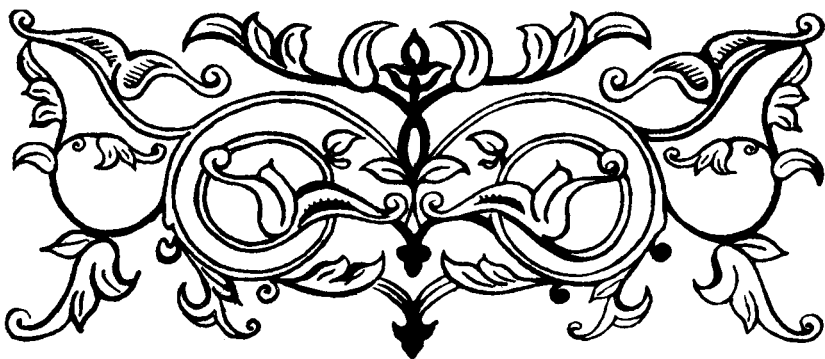
Sūdəmə dedi:

– Sənnən onu isdiyirəm ki, mənə apar o şəhərə ki, orda mənə salıplar quyuya.

Quş bını götürdü apardı həməni şəhərə. Sūdəməni gördü bını quyuya salan adamlar toy eliyir həməni qızdara. Getdi o iki adamları da öldürdü, qızdara özü aldı.

Bir neçə gün yaşadılar, bir gün bı şəhərin paçcahı öldü. Sūdəməni gördü car çağrılır ki, camahat yığılsın meydana. Dövlət quşu uçurda-caxlar paçcah tihməyə. Durdu yavaş-yavaş getdi meydana. Bir kənar-da durdu. Quşu uçurdular gəldi qondu Sūdəmənin başına. Gətirdilər bını paçcah elədilər. Gördülər bı bir paçcah oldu ki, heç olmuyan kimi əzazil. Yaxşı, Sūdəməni başdadı bırdə paçcahlx eləməyə. Götürdü bir kağız yazdı anasının üsdə ki, “yığışın gəlin bıra. Mən bırdə paçcahlx eliyirəm, kefim də çox yaxşıdı”. Babası, anası, yığışıp gəldilər. Başdadılar bırdə kef eliyip, yeyip-içip, gəzdlər. O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü, biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyən.

GÜL SUMANA NEYLƏDİ?

Biri varıdı, biri yoxudu, Allahdan başqa heç kim yoxdu. Bir kasıb oğlan varıdı, adına Məhəmməd deyərdilər. Bu paçcahın qızın isdiyirdi. Elçi göndərdi.

Paçcah dedi:

– Getsin xəbər gətirsin görək, Gül Sumana neylədi, Suman gülə neylədi? Onnan sora qızımı verərəm ona.

Elçi gəldi paçcah dediyin Məhəmmədə xəbər verdi. Məhəmməd dedi:

– Neynək, gedip gətirrəm.

Məhəmməd durdu, düşdü yola. Günə bir mənzil, tey-mənazil, gəldi çıxdı bir şəhərə. Gördü bu şəhərdə bir maşınçı var. Paltarı tikir, qaçıynan doğruyur tökür yerə, deyir:

– Gül Sumana neylədi, Suman Gülə neylədi?

Məhəmməd dedi:

– Yaxşı, onu da sana deyərəm.

Düşdü yola. Yavaş-yavaş gəldi, çıxdı bir şəhərə. Gəldi gördü bir qaltaxçı var. Qaltağı hazırlıyır. Sora çəkicinən döyüp əzir. Deyir:

– Gül Sumana neylədi, Suman Gülə neylədi?

Dedi:

– Yaxşı, sənə də xəbərin gətirrəm.

Getdi gördü bir dəmirçidi dəhrə, balta qayırır, hazırlıyır. Sora əzir bılları, deyir:

– Gül Sumana neylədi, Suman Gülə neylədi?

Qayıtdı şəhərdən çıxdı. Gəldi gördü üç dev gəlir. Devlər bını görəndə dedilər:

– Bəni-adəm kəsər şərimizi.

Devlər gəldi bına çatdı. Bı dedi:

– Şəriniz nədi?

Dedilər:

– Bir xəlçədi, bir sırfa, bir tac. Bölə bilmirik.

Məhəmməd dedi:

– Mən bölərəm. Onların mənası nədi?

Devlər dedi:

– Sırfanı açıp desən Süleyman peyğəmbər eşqinə filan şey hazır olsun, o saat nə isdəsən, hazır olar. Xəlçiyə də minərsən, deyərsən: Süleyman peyğəmbər eşqinə filan yerdə ol! O saat harda demisən, orda olar. Tacı da başına qoyarsan, heç kim görməz, amma sən hamını görərsən.

Məhəmməd dedi:

– Mən indi üç ox atacıyam. Hərənin birinin dalınca gedin, hankınız tez gəlsə, sırfa onun, onnan sora hansınız gəlsə, xəlçə onun, hansınız axıra qalsa, tac onun. Devlər razı oldular. Məhəmməd oxları atdı. Bıllar oxun dalınca yürürəndə, Məhəmməd sırfanı, tacı götürdü, mindi xəlçiyə.

Dedi:

– Xəlçə, Süleyman peyğəmbər eşqinə, ol Sumanın qapısında. Suman bir padşahıdı. O saat xəlçə Sumanın qapısında oldu.

Devin biri gəldi gördü bəni-adəm yoxdu, nə də ayın-oyun, o biri də gəldi dedi:

– Bəs, bəni-adəm hanı?

Dedi:

– Nə bilim hara getdi?

Bı dedi:

– Sən yemişən bunu.

Vırdı devı öldürdü. O biri gəldi gördü, devin biri ölüp, bəni-adəm də yoxdu, nə də ayın-oyun. Soruşdu ki, bəs bəni-adəm hanı?

Dedi:

– Nə bilim!

O dedi:

– Onda bəni-adəmi yemisiniz, şeyləri də gizləmişiniz.

Vurdu bunu da bı öldürdü.

Məhəmməd gəldi düşdü Sumanın qapısına. Girdi içəri, dedi:

– Allah qonağı.

Suman dedi:

– Allaha da qurban olum, qonağına da, gəl.

Gəldi, oturdular. Axşam Suman xörək gətirdi qoydu Məhəmmədin qabağına. Məhəmməd dedi:

– Yemərəm. Gərək, deyəsən ki, sən Gülə neyləmişən, Gül saa neyliyə, sora yeyəm.

Suman dedi:

– Məhəmməd, çörəyini ye, onu soruşma.

Məhəmməd dedi:

– Xeyr, gərək deyəsən.

Bu Sumanın qırx otağı varıdı, ağzı olduğu otağa açılırdı, ancax olduğu otağın ayrı qapısı varıdı. Bu otağın birində qırx xəlçə varıdı, hamısı qatdalı yığılmışdı bir-birinin üsdünə. Onnarın hökmü Sumandaydı. Əvə qonax gələndə deyirdi, qırx xəlçə tut, tuturdular. Dedi:

– Məhəmməd, dur gəl bura.

Apardı bir zirzəmi gösdərdi ki, ağzınacan insan meyidi idi.

Dedi:

– Məhəmməd, bax isdiyirsən sən də öləsən, söylüyüm. Hər kəsə söyləsəm, söyləyib qurtarannan sora öldürürəm.

Məhəmməd dedi:

– Neynəh, öldüsən də de.

Məhəmməd öz ürəyində dedi:

– Örtülü qapılar hamısı Süleyman peyğəmbər eşqinə açılsın, çıx qalsın, qatdalı xəlçələr də çıx qalsın.

Suman dedi:

– Di Məhəmməd, xörəyini ye, saa nağıl eliyəcəyəm.

Məhəmməd gördü, bir tulası var, buna çox hörmət eliyir, xörəyi çəldi bir nimçiyə, gətirdi qoydu tulanın qabağına, artıq qalan nə qədər də sümüyü–zadı var, onu da bucaxda bir qatır bağlamışdı, apardı töhdü onun qabağına. Qayıtdı qatıra bir ağac vırdı, qatır başdadı sümüyü yedi. Suman dedi:

– Məhəmməd, mənim iki atım var, çox xətrin isdərəm. Elə görürəm bu atdar günü–günnən geri gedir, meytərrərə deyirəm, bəs mənim alafım necə olur ki, bu atdar günü–günnən sınıxır, deyirlər, nə bilim.

Hər gecə də əmim qızı Gül, yanıma girəndə buz kimi olur. Deyirəm:

– Hara getmişdin ki, belə söyüxsən?

Deyir:

– Heç yerə, çölə çıxmışdım.

Meytər bir gün dedi:

– Suman sən böyüksən, yoxsa Gül?

Dedi:

– Əlbətdə, mən. Necə?

Dedi:

– Hər gecə Gül sənə paltarını geyinir, atın birin yəhərrədir minir, çıxır, gedir.

Məhəmməd o gecə barmağımı kəsib duz doldurur, yatmır. Gecənin bir aləmi görür o, durdu, mənim paltarımı geyindi, göydən qılınıcı sivirdi, üç dəfə mənim üsdümə yendirdi qalxızdı, çıxdı getdi. Meytərə dedi:

– At hazırdı?

Meytər dedi:

– Hazırdı.

Atı mindi düşdü yola. Mən də o biri atı mindim bunun dalınca qarabaqara getdim. Gördüm, bir dağın dibində işıx gəlir. Gül bu işıxı tuşduyup gedir. O qədər getdi ki, gördüm həməni dağın döşündə bir imarat var. İmaratın qapısında düşdü, atı bağladı, girdi içəri. Mən də atı bağladım gəldim pəncərədən baxdım, gördüm qırx haramıdı, burda oturublar. Gülnən söhbət eliyirlər. Haramibaşı Gülə dedi:

– Çəpəl, bəs niyə gec gəldin?

Gül dedi:

– Nə bilim, yatmamışdı. Gözdədim yatdı, gəldim.

Haramibaşı dedi:

– Bəs niyə öldürmədin?

Gül dedi:

– Nə bilim, öldürmədim.

Amma gördüm tövlədən otağa yol var. Girdim gördüm qırx at bağlanıp ki, ta nətər, yeyip yatmış atdardı. Bılların bir neçəsinin noxdasın açdım, atdar başladıqlar təpikləşməyə. Haramibaşı bıllara dedi:

– Biriniz gedin görün atdar niyə belə eliyir?

Atdar belə elədikcə bir-bir gəldilər mən də boyunnarın vırdım, yıxdım. Belə-belə otuz doqquzunun boynun vırdım, girdim içəri. Harami başıynan tutaxlaşdım. Gördüm Gül isdiyir məni Harami başının altına sala. Bı tula da yanımdəydi. O saat tula Haramibaşını yığışdırdı saldı mənim altına. Qayıtdım Haramibaşının başın kəsdim saldım tor-baya. Əmim qızı Gül o saat durdu çıxdı. Atı mindi gəldi. Mən də torbanı götürdüm bının dalıncan gəldim əvə. Əmim qızına çox məhəbbətim varıdı, heç qəlbim onnan sınımdı. Nə qədər öyüd, nəsihət elədim, gördüm, xeyr heç bı hala gələn deyil. Səhər açıldı durdum dedim:

– Əmi qızı, dur çay qoy, xörək qayır.

Mana bir vürd oxudu elədi bir tula, dedi:

– Get, köpoğlunun tulası!

Mən oldum tula, birda itdər boğdu, orda itdər boğdu. Getdim çıxdım bir qəssəbxananın qabağına. Bu qəssəbin şeyirdi maa bir parça çiyət atdı. Bını yemədim.

Dedi:

– Bı nə yaxşı tuladı, bunu saxlıyacıyam.

Gətirdi mənim boğazıma bir xalta saldı, apardı otağın bir küncündə bağladı. Gördü mən çiyət yemirəm. Nə bişirirdi, maa da onnan verirdi. Hər gün bir qızıl gətirip salırdı mənim başımın üsdündəki o daxil kimiye, bildirdim ki, bını qəssabdan daldalıyır.

Qırx gün burda qaldım. Hər gün də görürəm ki, o bir qızıl gətirir, salır bı daxıla. Qırx gün tamamında bullar gileyləşip ayrıldılar. Malı, mayanı böldülər. Gəldi məni çəkdi ki, açsın aparsın, ayağımı yerə dirədim, getmədim. Bir çomax götürdü gəldi ki, məni döysün. Atıldım o daxilı tökdüm. Bı bildi ki, mən onçun getmirmişəm. Qızılları yığdı, qəssəbə də dedi:

– Bını da oğurramısan.

Məni də götürdü, qızılları da, gəldi əvinə. Bağladı məni bir bucağa, altına da bir döşəy saldı. Anasına da tapşırırdı ki, buna yaxşı baxın. Yaxşı tuladı, maa da bir belə xeyr verip. Bullar da nə bişirseydilər maa da verirdilər. Mən də öz ürəyimdə dedim, mən nətər eliyim, dərdimi bıllara bildirim. Heç deməynən, bı arvad da cadıkun imiş. Bının qızı həməşə mənim payımı gətirip verirdi. Bir gün çörəyi qoydu qabağıma. Başdadı zənd elədi maa.

Dedi:

– Ay nənə, bı Sumana oxşuyur.

Qayıtdı maa dedi:

– Sən Sumansan?

Mən ağladım.

Dedi:

– Ay nənə, vallah Sumandı, bax Sumansan, dedim, ağladı.

Arvat gəldi baxdı, gördü Sumanam. O saat barmağın dişdədi ki, bını o çəpəl bu hala salıp.

Arvat dedi:

– Yaxşı, qoy oğlan gəlsin.

Oğlan əvə gəldi. Arvat dedi:

– Bala, bı Sumandı! Gül bını bı hala salıp.

Oğlan dedi:

– Ana, əlacın varsa, öz halına sal, o bizə çox yaxşılıqlar eliyip.

Arvat o saat bir vürd oxudu. Mən oldum həməən Suman. Məhəməd, qayıtdı bir vürd də maa örgətdi.

Dedi:

– Gedərsən, bı vürdü oxursan, deyərsən: “ol filan şey!” O saat nə desən, o olar.

Gəldim əvə. Mənim onda o qədər isdəyim varıdı ki, ürəyim qəbul eləmədi ki, o vürdü oxuyam, onu bir şey qayıram. İçəri girən kimi dedi:

– Get, köpoğlunun qarğası.

O saat bir qarğa oldum.

Burda qarğalar döydü, orda döydü. Bir təhərnən özümü saldım həməən qarının yanına.

Qarı dedi:

– Səni yaxşı eləmiyəciyəm, mən sana vürd oxudum ki, get, onu bir şey elə. Eləmədin. Beş gün, on gün qaldım, bir gün genə oğlan yalvarıdı ki, ay anan, sən Allah, bını yaxşı elə! Arvat bir vürd oxudu, mən oldum həməən adam.

Dedi:

– Bı səfər eləməsən, taa səni yaxşı eləmiyəcəyəm.

Gəldim içəri girdim, genə ürəyim qəbul eləmədi.

Məni görən kimi dedi:

– Get, köpoğlunun eşşəyi, oldum bir eşşək. Verdi çarvadara. O qədər işdətdilər ki, əldən düşdüm. Çarvadarrar boşdadılar məni. Gəldim bı qarının əvinin börünə. Orda otdadım, orda da yatdım. Bı oğluynan

qızı genə yalvardılar ki, bını sağalt yazıxdı. Bı gətirdi genə bir vürd oxudu. Genə oldun həməən əvvəlki Suman. Dedi:

– Gedərsən, bu səfər ona bir şey eləməsən, taa yaxşı elmiyəciyəm!

Gəldim, Məhəmməd, o vürdü oxudum elədim qatır. İndi bax o qatır, odu i, sümüyü tökmüşəm qabağına. Bı tula da həməən harami başını mənim altına salan tuladı. Görürəm bı tula əmim qızınnan vəfalıdı. Onun üçün ona yaxşı hüzmət eliyirəm. Bı başda haram başının başıdı ki, çubuğunan döyürəm, o yeyir. Onu da heylə eliyirəm. Məhəmməd, mənim dərdim budu.

Məhəmməd xörəyin yedi. Suman dedi:

– İndi də öldürəcəyəm səni.

Suman durdu ki, qapını bağlasın, Məhəmmədi öldürsün. Məhəmməd o saat tacı başına qoydu. Ta Suman Məhəmmədi görmədi. Ancax Məhəmməd Sumanı görürdü. Suman qapını bağladı, gəldi, dedi:

– Örtüyü qapılar, tut!

Gördü heç səs çıxmadı. Dedi:

– Qatdalı xəlçələr, tut!

Gördü heç səs çıxmır.

Qılınıcı sivirdi, dedi:

– Çəpəl, mən dedim bı sir çölə çıxmasın, ta indi ki çıxdı, sənin qalmaqın lazım deyil!

Qayıtdı bı qatırı elə doğradı ki, pul kimi.

Məhəmməd ayın-oyunnarın götürdü çıxdı çölə. Çöldə xəlçiyə mindi, dedi:

– Xəlçə, Süleyman peyğəmbər eşqinə, dəmirçinin qapısında ol!

O saat gördü həməən dəmirçinin qapısında. Necə ki, Suman nağıl eləmişdi, heylə nağıl elədi.

Ordan da gəldi qaltaxçının dükanına ona da nağıl elədi. Mindi xəlçiyə dedi:

– Xəlçə, Süleyman peyğəmbər eşqinə, ol filan maşınçının dükanının qabağında!

Gəldi ora. Maşınçıya da söylədi. Ordan da genə xəlçiyə mindi, dedi:

– Xəlçə, Süleyman peyğəmbər eşqinə, ol həməən paçcahın qapısında

Gəldi ora, paçcaha baş yendirdi, dedi:

– Ey paçcah, bir qonaxlıx elə, camahatı yığ. Camahatın yanında söylüyüm. Hamı da eşitsin.

Paçcah əmr elədi, camahatı yığdı. Bı oğlan da dedi ki, heç bir şey lazım deyil, özüm hamısın düzəldəciyəm, işiniz yoxdu. Camahat hamısı cəm oldu. Məhəmməd sırfanı aşdı qabağa.

Paçcah dedi:

– Nə var ki, bı sırfanı aşdı?

Bir də gördü Məhəmməd dedi:

– Süleyman peyğəmbər eşqinə bı camahatın hərəsinə bir qab xörək isdiyirəm! O saat hər adama bir nimçə xörək, yanında xurudu, xörəyinən hazır oldu. Paçcah məhətdəl qaldı bı işdə. Yedilər, içdilər yığışdılar. Məhəmməd necə biz söylədik, heylə söylədi.

Paçcah, o saat bir molla gətirdi, qızın kəbinin kəsirdi Məhəmmədə.

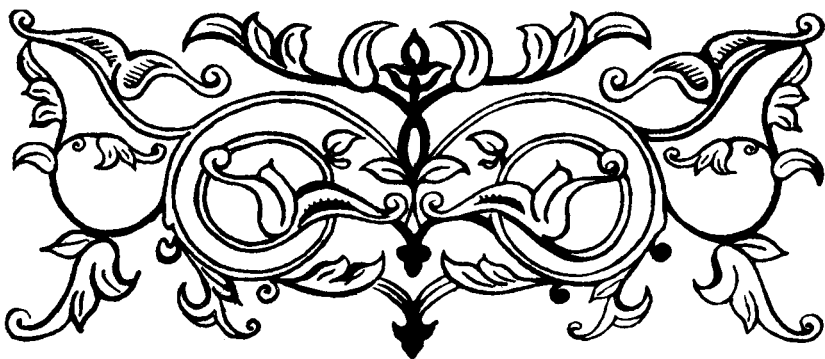
Dedi:

– Di, get toyun ehtiyatın gör!

Məhəmməd toyun ehtiyatın gördü. Gəlini gətirdi.

O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin.

GÜL İLƏ SANAVAR

Biri var idi, biri yox idi. Günlərin bir günündə bir padişah var idi. Bu padişahın üç oğlu vardı. Günlərin bir günündə üç qardaş bir-birinə diyirlər:

– Gəlin, atamıza xəbər yollayaq ki, biz yetişmişik.

Qardaşlar bazara çıxıb üç dənə qovun alırlar. Bu üç qovunun biri lap yetişmiş, o biri miyanə, üçüncüsü alababat. Bu üç qovunu qızıl məcməyə qoyub ataları üçün yolladılar. Padişah qovunu görüb tez vəziri çağırırdı:

– Vəzir bu qovunlar nə olan işdir?

Vəzir dedi:

– Padişah sağ olsun, bu qovunları oğlanların alub, yəni biz bu qovunlar kimi yetişmişik.

Padişah fikrə getdi.

– Eybi yoxdur, vəzir get bu saat üç dənə ox gətir, apar ver oğlanlarıma qoy nişan alsınlar, bəxtlərinə nə çıxdı onların olsun.

Səhər oldu, car çəkildi, heç kim evdən bayıra çıxmasın. Padişahın oğlanları ox atdılar. Birininki vəzirin qapısına düşdü. O birinki vəkilin qapusuna düşdü. Vəzirin qızını padişahın böyük oğlu aldı. Vəkilin ortancılı aldı.

Xəbəri verim sizə, padişahın kiçik oğlundan. Məlik Düçar ox atdı. Oxu gedib düşdü bir qara küllügə. Məlik Düçar onun düşdüyü yerə gedib gördü ki, bir meymun qızıl zəncirə bağlanıb. Məlik Düçar meymunu açıb yola düşdü. Padişah xəbər getdi ki, kiçik oğlunun bəxtinə

bir meymun çıxıb. Padişah qəmli oldu. Əmr verdi ki, şəhərin bir qırağında ona əv versinlər. Məlik Düçar meymunu götürüb getdi. Böyük qardaşdar qırx gün, qırx gecə toy edib evləndilər.

Məlik Düçar meymunu əvinə aparıb bir tərəfdə bağladı. Gecə-gündüz ağlayırdı. Günlərin bir günündə iki qardaş bir-birinə dedi:

– Görəsən, Məlik Düçar meymun ilə nə edir?

İkinci qardaş dedi:

– Gəl, Məlik Düçar üçün xəbər yollayaq ki, atamız bizdən hamam istiyir.

Bir gün Məlik Düçarı çağırıdılar dedilər:

– Atamız bizdən hamam istiyir.

Məlik Düçar əvə qayıtdı, ağlaya-ağlaya meymunun yanına gəldi. Bu meymun pərilər padişahının qızı idi. Meymun Məlik Düçarın bu halın görüb dedi:

– Mən pərilər padişahının qızıyam. Mən sənin bəxtinə çıxdım.

Məlik Düçarın gözləri işıqlandı. Meymun cildtdən çıxıb bir qız oldu.

Məlik Düçar dedi:

– Atamız bizdən bir hamam istəyir.

Pərilər qızı dedi:

– Durma, gedərsən pərilər padişahının yanına, diyərsən ki, qızı pərilər xanım deyir ki, atamdan qalan qarpuzu versin. Sora o qarpuzu götürərsən. Gün batanda yox, gün çıxan tərəfdə qarpuzı yerə vurarsan, qayıdıb dala baxmıyasən.

Məlik Düçar getdi. Ağacı yerə vurub pərilər xanımın atasından qalan qarpuzı istədi. Bir əl çıxdı, Məlik Düçara qarpuzı uzatdı:

Qarpuzı alıb gün çıxan tərəfə gəldi. Qarpuzı yerə çırpıb dala baxmadan geri döndü.

Padişah səhər yuxudan durub başa çıxdı. Bir sağa baxdı nə gördü bir hamam tikilib. Sola baxdı, nə gördü, biri də burda tikilib. Gün padişahın gözinə düşdü. Əmma gün çıxanda bir hamam tikilib ki, adamın ağlını alır. Padişah vəziri hizüra çağırıb dedi:

– Vəzir, bu gün görək oğlanlarımın tikdirdiyi hamamlara tamaşa edim.

Vəzir, vəkil yığışıb padişahın yanına düşüb getdilər. Padişah böyük oğlun, sora ortancılısının hamamına gedib, axırıncısı Məlik Düçar tikdirdiyi hamama gəldi. Padişah hamamın qapusuna çata-çatmiya

qullar-qarabaşlar padişahı əl üstə götürüb təxtə oturdular. Padişah çimdi. Əmma bu hamam padişahın huşini aparmışdı.

Belə bir imarət xəbəri qardaşlara çatdı. “Vay dad, Məlik Düşar bizi apardı. Atamız bizim tikdirdigimiz hamamı bəgənmədi”.

Ortancıl qardaş dedi:

– Gəl, bu dəfə Məlik Düşarı qonaq çağıra. Belə diyək, guya atamız deyir ki, gərək Düşar adaxlısını da gətirsin. Onun da adaxlısı meymun olduğu üçün gəlib pört qalacaq.

Qardaşlar xəbər yolladılar Məlik Düşar üçün. Məlik Düşar pərilər xanımın yanına gəlib dedi:

– İmdi atam səni qonaq çağırır, mən sənin üçün neçə edim?

Pərilər xanımı dedi:

– Al bu ağacı, get həməni küllügə, ağacı vur yerə, digilən ki, pərilər padişahının qızı, pərilər xanım deyir ki, atamdan qalan qızıl sandığı versin, ancaq dala baxmazsan.

Məlik Düşar yol elədi küllügə. Çatdı, ağacı yerə vurub dedi:

– Pərilər padişahının qızı pərilər xanımı deyir ki, atamdan qalan qızıl sandığı versin.

Məlik Düşar sandığı alıb gətirdi. Qız geyinib-kecinib Məlik Düşara dedi:

– İmdi gedək, al bu cildi bağla kürəkmin ortasına. Vay onda ki, qardaşların cilidimi yandırılar. Onda məni dayı görməzsən.

Qardaşlar böyük qonaqlıq etmişdilər. Öz atalarını da çağırmışdılar. Məlik Düşar öz adaxlısı ilə məclisə girdilər, padişah vəzirə dedi:

– Vəzir, bu nə olan işdir? Bunun bəxtinə ki, bir meymun çıxmışdı.

Hamu oturdu, məclisin gözi Pərilər xanımında idi. Pərilər xanımı bir pilov nimçədən götürüb qolunun içinə tökür, yarisin yeyir. Baldızdar bunu görüb, bular da dügünü qollarına tökürlər. Xörək yeyildi, süfrə yığıldı. Böyük baldız durdu oynadı qolların tərpədəndə dügü səpələndi padişahın saqqalına. Sora Pərilər xanımı durdu oynadı, hər dəfə fırlananda yerə mirvari səpələndi. Padişah əl vurdu.

Xəbəri verim sizə qardaşlardan. Bu dəm bir manqal od qalayıb Məlik Düşarı oynatmaq bəhanəsilə dərini belindən açıb oda atdılar. Pərilər qızı vay diyib bir göyərçin oldu getdi. Gəldi bir ağac başında oturub dedi:

– Məlik Düşar, mən getdim. Dəmir hasavın ucu yeyiləndə, dəmir sarığının altı sürtüləndə məni taparsan.

Padişahın əhvalı pozuldu. Məlik Düçar o günü ağladı. Şəhəri durub dəmir çarıq geyib dəmir hasa götürdü, yola düşdü.

Yol ağzında iki dev oturmuşdı. Buların atalarından bir xalça, bir papaq qalmışdı. Məlik Düçar devlərə yaxın gəlib bunların nə üstə sözdəşmələrin sordu. Divlərin birisi dedi:

– Ay insan qardaş, bizim atamızdan bir xalça qalmışdır, hər kəs onun üstə oturub deyir ki, Süleyman peyğəmbərin eşqinə, apar mənı qoy filan yerdə, aparır. Bir də bu papaxdı ki, bunu da kim qoysa başına, heç kim onu görməz. Sən gəl bunu bizim aramızda böl.

Məlik Düçar dedi:

– Mən bölləm, siz bir az kənar durun, gözlərvüzi yumun, mən bir az fikirləşim.

Divlər bir tərəfə çəkildi. Məlik Düçar xalçaya minib papağı başına qoydu:

– Süleyman peyğəmbərin eşqinə, mənı apar Pərilər vilayətinə.

Divlər bunu görüb, başlarına döyüb “vay insan qardaş bizi aldatdı” dedilər. Bular burda bir-birlərini dögməkdə olsun, sizə xəbər verim Məlik Düçardan.

Məlik Düçar həməən yerə çatdı. Şəhəri dolandı, əmma bir şey tapmadı. Günlərin bir günündə Məlik Düçar bir bağa girdi. Bir də gördü ki, üç göyərçin bir havuz qırağına gəlib oturdu. Cilidlərin çıxarib çimməyə məşğul idilər. Məlik Düçar Pərilər xanımı görüb tanıdı. Tez öz adaxlısının cildini oğurladı. Üç bacı çimdilər çıxdılar. Pərilər xanımı: “vay, mənım cildimi oğurladılar” – dedi.

Bacılar nə qədər gəzdilər, tapmadılar. Məlik Düçar cildi oraya atıb buların dalınca düşüb əvlərinə getdi.

Neçə gün Məlik Düçar Pərilər xanımın evində qaldı.

Günlərin bir günündə Pərilər xanımı anasına dedi:

– Xörəydən heç doymuram?

Anası dedi:

– Qızım, hələ əvvəlki qədər çəkirik, nə azdı, nə çox, qaydəsiylə.

Bir gün Pərilər xanımı gənə taam yeyirdi. Bu doymadı, birdən qayıdıb dedi:

– Ey gözə görünməyən insan kimi sənə and verirəm dünyadə kimi səvirşən çıq aşkara.

Məlik Düçar şepküləhi başınan götürüb dedi:

– Elə mən özüməm.

– Vay dad sən bura necə gəldin?

Pərilər xanımı anasını çağırıdırıb bütün əhvalatı danışdı, dedi:

– Atama deginən, Məlik Düşar gəlib.

Anası Pərilər xanımın atasının yanına getdi, onu and verdi ki, acıqlanmasın, qızın adaxlısı Məlik Düşar gəlib qızı aparmağa. Padişah fikrə getdi. Əmma bəni-insanə qız vermək istəmirdi. Məlik Düşarı öldürmək istiyirdi. Arvadı dedi:

– Əgər, o mənim üçün Gül ilə Sanavarın hekayəsin tapsa, mən ona qızı verrəm, tapıb gətirməsə, yox.

Anası qızının yanına gəldi. Atasının istədiyi Gül ilə Sanavar nağılın Məlik Düşar görə gətirsin.

Bu xəbəri Məlik Düşara qız yetirdi. Məlik Düşar şəpkülünü başına basıb xalçaya minib yola düşdü. Xalça Məlik Düşarı gülün damının üstünə qoydu.

Məlik Düşar aşağı endi. Sanavar bunu görüb dedi:

– Heyif sənən, oğlan, bura gəldin. Mənim sirrimi heç kəs apara bilməyib. Bir çox cavanların başın kəsmişəm.

Məlik Düşar dedi:

– Sən mənə öz hikayəni nağıl elə. Sora öldürməlisən öldür məni.

Sanavar Məlik Düşarı evə gətirdi. Məlik Düşar gördü bir tərəfdə bir qızıl zəncirə it bağlanıb. O biri tərəfdə bir ceyran, araya iki nimçə aş gəldi. Sanavar aş itin qabağına qoydu, sora itin artığını ceyranın qabağına qoydu. Ceyran yemədi. Əl çaldı bir qızıl nimçədə bir qul başı oraya gəldi. Sanavar çubuğu əlinə aldı, o qədər bunun dodaxlarına vırdı ki, ceyranın gözinən yaş damdı. Ceyran aş yedi.

Məlik Düşar dedi:

– Bundan məni qəni et.

Sanavar sözə başladı:

– Biz ikimiz əmi qızı, əmi oğlu idik. Günlərin bir günündə biz evləndik. Bir günləri yatmışdım, qulluxçularım mənim başımın üstə oturmuşdu. Bular özlüklərində bir-birinə deyirdilər. Heyif ağamızdan burda tək yatıb. Xanım isə qullar ilə eş-əsrətə məşğuldur. Əmim qızı qulluxçuları qovdu. Bir üzümə baxdı. Mən gözlərimi yumdum, sora qılıncı üç dəfə üstümə çəkdi, mən ayılmadım. Təxtinnən uzaqlaşdı, aşağı endi. Mən də durub bunun dalınca düşdüm. Atımı minib yol elədi. Mən də təzədən bir at çıxarıb mindim, bunun dalınca yol elədim. Əmimin qızı bir qalanın qabağında düşdü, içəri girdi. Həmə bu qul ki, başını kəsib saxlamışam, orada oturmuşdu. Mənim xanımları görüb əyağa qalxdı:

– Ey süxtə! Bu vaxta qədər haradasan? Hamı kefin çəkib.

Əmim qızı bunun əyağına düşdü. Mən səbir eliyə bilmədim. Bayra çıxıb atları açıb bir-birinə qatdım. Atdar kişnədi, bu səse hamı bayra çıxdı. Mən özümü içəri atdım, bu qulu bərzəngini öldürmək istədim. Əmim qızı içəri girdi, mənə bir sillə çəkdi. Vəfalı itim içəri girdi. Bərzənginin üstə atılıb xayasınan dutdu. Mən qılıncı qaldırıb başını kəsdim. Evə qayıtdım. Mənim əmim qızı mənə bir çubux çəkdi, məni elədi bir eşşək. Düşdüm şəhəri gözməgə. Bir qəssab məni dutub, evinə apardı. Qəssabın bir qızı varıdı. O tilisimçi idi. Məni görən kimi atasına dedi:

– Bu ki, insandı.

Mənə bir çubux çəkdi, adam elədi. Əlimə bir çubuq verib “get” dedi:

– Həməən adamın yanına çatsan, onnan qabaq sən bu çubuqla onu vur.

Mən də evə qayıtdım, əmim qızı qabağıma çıxdı. Mən bir çubux ona vurdum. Ürəgimdən gəlmədi, ceyran eliyib bir tərəfə bağlamışam. Hər gün itin artığını onun qabağına qoyuram yemir. Mən də bu başa iyirmi-otuz çubux çəkirəm, o ağlayır. Sora itin artığını yeyir. İmdı isə dəstəməzi al, başını kəsəm.

Məlik Düşar bir az fikir edib dedi:

– Mən bir söz demirəm, ancaq mənə beş dəqiqə möhlət ver ki, bayra çıxım.

Məlik Düşar bayıra çıxdı. Şəpkülanı başına qoyub palaza minib, Süleyman peyğəmbərin eşqinə pərilər vilayətinə çatdı.

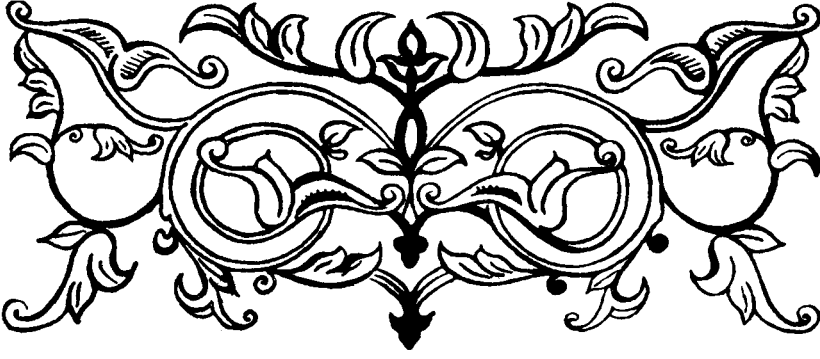
Sanavar bayra çıxdı, Məlik Düşarı gördü dedi:

– Vay! Mən bu sirri nəçə ildir saxlamışam, indi faş oldu.

Sanavar belinnən qılıncı çəkib ceyranı öldürdü.

Məlik Düşar taxtına çatdı, bütün gördüğünü padişaha nəqil elədi. Padişah qızı Məlik Düşara verdi. Məlik Düşar Pərilər xanımını atasının vilayətinə gətirib, qırx gün, qırx gecə təzədən toy etdi.

BULUD

Biri vardı, biri yoxdı. Allahdan başqa heç kim yoxdı. Bir paçcah vardı. Gözünün biri bozarmışdı, adına “Kor paçcah” deyərtilər. Gün-nərin bir günü bütün münəccimləri yığdı, dedi:

– Bir rəm atın görüm, bu gözümün dərmanı nədi?

Münəccimlər rəm atdılar, dedilər:

– Qibleyi-aləm, sənin gözünün dərmanı filan deryada bir qızıl balıqdadı.

Paçcah torçunu çağırtdı, dedi:

– Filan deryadan bir qızıl balıq gətirərsən.

Torçu tor atdı həmənlə deryaya. Paçcahın da bir oğlu varıdı, adı İbrahim idi. İbrahim getdi, gördü torçunun toruna bir qızıl balıq düşüb. Torçuya dedi:

– Bunu bırax, getsin, yazıxdı.

Torçu İbrahimın sözün çəvirmiyib buraxdı. Torçu qayıtdı gəldi evə. Gecə yatdı, səhər genə getdi, tor atdı, bir qızıl balıq düşdü tora. İbrahim genə gəldi, dedi:

– Əşi, burax, yazıxdı, torçu! Mən pulun verrəm.

Torçu dedi:

– Axı, atan buyurup ki, gərək bir qızıl balıq gətirəsən.

İbrahim dedi:

– Çox da atam deyib. Sənə mən nə deyirəm, ona bax.

Bu səfər də buraxdı, gəldi evə. Səhər bir də toru götürdü getdi. Toru deryaya atdı. Həmənlə qızıl balıq bu səfər də düşdü tora. İbrahim bu səfər genə birtəhər, zorrama balığı buraxdı. Səhər paçcah torçunu çağırtdı, dedi:

– Bəs mən saa bir balıq tut gətir demədimmi?
 Torçu dedi:
 – Paçcah sağ olsun, üç gündü gedirəm balığı tuturam, sənin oğlun İbrahim gəlir, zorrama bıraxdırır.
 Səhər paçcah İbrahimi çağırdı, dedi:
 – İndi ki mənim gözümün sağlmasına bayis olursan, itil bırdan. Get, hara gedirsən. Durma, gözümün qabağında!
 İbrahim atın minib ağzın çevirdi bərri-biyabana. Az getdi, çox getdi, dərə-təpə düz getdi. Getdi çıxdı bir şəhərə. Gəldi gördü şəhərin qırağında bir koma var, atı sürdü bu komaya, çağırdı:
 – Ay ev yiyəsi, ay ev yiyəsi.
 Bir qarı çıxdı. İbrahim dedi:
 – Qarı nənə, Allah qonağı istəmirsən?
 Qarı dedi:
 – Allaha da qurban olum, qonağına da. Bala, gəl içəri. İbrahimiı apardı çaydan-çörəkdən verdi. İbrahim dedi:
 – Qarı nənə, nəyin var?
 Qarı dedi:
 – Bala, heç bir şeyim yoxdu. Elə təkəm.
 İbrahim dedi:
 – Qarı nənə, elə mən saa olum oğul, sən də ol maa nənə, bırdan dolanax.
 Qarı dedi:
 – Çox yaxşı olar, nolar.
 İbrahim bir səhər atın çıxartdı bazara, satdı, pul elədi. Birəz ətdən, yağdan, düyüdən gətirdi evə, qarı da bişirdi, yedilər. Gündə İbrahim bu qaydeynən ayınnan-oyunнан alıb gətirirdi, burda dolanırdılar.
 Bir gün İbrahim gördü şəhərdə bir sandıx satıllar. Amma deyirlər, alan da peşmandı, satan da! Qiyməti də yüz tüməndi. Hər kəs də deyir ki, ağzın aç görək, içində nə var? Deyirlər: “Xeyr, xeyr! Ağzın aç bil-mərəm. Elə-belə satacağam”.
 İbrahim yüz tümən verdi, bu sandığı aldı gətirdi evə. Haçarın saldı, sandığı açdı, gördü paho... sandığın içində bir oğlan var ki, heç tayı-bərabəri yoxdu. Oğlan o saat ayağa qalxdı, dedi:
 – İbrahim, nətərsən, necəsən? Kef-əhval?
 İbrahim öz-özünə dedi ki, bu mənim adımlı nə bilir? Oğlana dedi:
 – Məni hardan tanıyırsan?
 Oğlan dedi:

– Tanıyıram.
İbrahim dedi:
– Sənin adın nədi?
Oğlan dedi:
– Mənim adım Buluddu.
İbrahim çıxartdı altı şahı verdi, dedi:
– Bulud, get, buna düyü al gətir.
Bulud gəldi baqqalın dükanına. Dedi:
– Ağam deyir, bu altı şahıya yarım put düyü versin.
Baqqal dedi:
– Altı şahıya düyü verəllərmi?
Bulud baqqala bir şapalax vurdu. Baqqal yıxılıb ürəyi getdi. Bulud
düyünü kisəsinən götürdü gəldi evə.
İbrahim bu əhvalatdan çox qorxdı, dedi:
– Bu mənim başıma çox qəza gətirəcək.
Çıxartdı üç şahı da verdi ki, get buna da yağ al, gətir.
Bulud gəldi baqqalın yanına, dedi:
– Ağam deyir, bu üç şahıya iki gırvənkə yağ versin.
Baqqal dedi:
– Ədə, səfeh oğlu, səfeh. Ona iki gırvənkə yağ verəllərmi?
Bulud bir şapalax vurdu, bunun da o biri baqqal kimi ürəyi getdi.
Bəli, beş gırvənkə yağ götürdü, “ya Əli, mədət” deyib gətirdi, üç
şahını da verdi İbrahima. Dedi:
– Ağa! Deyir, qəlpdi.
İbrahim öz-özünə dedi:
– Allah, saa pənəh! Görən bu mənim başıma, nə oyun gətirəcək.
Dedi:
– Bulud, get bu üç şahını ver, arpa al gətir, atın arpası yoxdu.
Bulud gəldi arpa satana dedi:
– Ala bı üç şahını, bir put arpa ver.
Dükançı dedi:
– Bala, üç şahıya bir put da arpa verəllərmi?
Bulud dedi:
– Niyə verməzlər?
Kişiyə bir şapalax vurdu, dedi:
– Belə verəllərmi?
Arpadan bir put götürdü. “Ya Əli, mədət!” gətirdi genə üç şahını
verdi İbrahim dedi:

– Ağa deyillər ki, pul qəlpdi, götürmədi.
Bulud bu şəhərə bir vəlvələ saldı. Hara göndərirdilər belə yığıb gətirirdi.

Bir gün Bulud gəldi bir dəmirçinin yanına, dedi:

– Usta, maa bir gürz çəkərsən, dörd ərşin uzunluğu, dörd put da ağırığı.

Usta dedi:

– Zalım oğlu, zalım! Onu kürəyə sığışdırmaxımı olar?

Bulud dedi:

– Saa nə deyirəm, onu elə. Yoxsa vırram əngin çıxar, ala bu da pulun.

Pulu verdi. Dəmirçi qorxudan dedi:

– Yaxşı, hazırram.

Bəli dəmiri vara vurd elədi, dedi:

– Bir belə çıxarı çıxacaq. Yerdə də bir belə qalacaq.

Qoydu kürüyə. Körüyü basdı, bu dəmir qurquşum kimi əridi. Bir gürzü qayırdı.

Şəhər Bulud gəldi dedi:

– Usta, hazırdımı?

Usta dedi:

– Bəli, hazırdı.

Bulud gürzü aldı çiyinə, getdi evə. İbrahim gördü Bulud bir gürz gətirir ki, heç olmuyan kimi, dedi:

– Vay mənim halıma.

Axşam olanda Bulud dedi:

– Ağa, dur bəri gəl.

İbrahim qorxusunnan durdu düşdü Buludun yanına. Bulud İbrahimi gətirdi bir imaratın qabağına, dedi:

– Ağa, görürsən, bu imaratı? Bı imarət paçcahın qızının imarətidir, o qızın adına “Üç Çərək xanım” deyəllər.

Qapını açdı, dedi:

– Gedərsən. Qız yatıb, onun bir üzünən öpərsən, ta dəyməzsən, qayıdıp gələrsən. Vallah saa bir gürz vırram ki, nətər.

İbrahim qorxusunnan getdi. Gördü bir göyçək qızdı yatıp. Bir üzünən öpdü qayıtdı.

Şəhər açıldı. Qız durdu, geyindi, əlin yudu, üzün yudu, bədənnən-mə güzgüyə baxdı. Gördü, üzünün bir tərəfinə ləkə düşüb. Qız ta heç kimə bildirmədi.

Axşam oldu genə Bulud dedi:

– Ağa, di dur, gedək.

İbrahim durdu gəldilər həməən imarata.

Bulud dedi:

– Gedirsən indi də o biri tərəfinnən öpərsən, gələrsən, ta əlini başqa şeyə vurmazsan. And olsun, əlini bir şeyə vursan, saa bir gürz çəkəci-yəm, bala pişik kimi firranacaxsan.

İbrahim qorxusunnan girdi o biri üzünən öpdü, çıxdı. Gəldilər yatdılar.

Səhər açıldı, qız genə həməşəki qaydeynan durdu. Bədənnəmə güzgüyə baxdı, gördü indi də o biri tərəfinə ləkə düşüb.

Dedi:

– Yaxşı, bu gecə taparam, bu kimdi.

Gecə genə Buludnan İbrahim gəldilər. İbrahima Bulud dedi:

– Gələrsən, qızın sual-cavabı nədi, maa deyərsən.

İbrahim girdi içəri, qız gördü bu bir oğlandı, gözəllikdə misli yoxdu, min könlüdən İbrahima aşiq oldu.

Qız o saat qalxdı ayağa, dedi:

– Ey oğlan, nəçisən, kimsən?

Oğlan dedi:

– Mən kor paçcahın oğluyam, adıma da İbrahim, deyəllər.

Qız dedi:

– İbrahim, məni apara bilərsənmi?

İbrahim dedi:

– Qız bir havır dayan.

Çıxdı çölə Buluda dedi:

– Xanım deyir, “məni apara bilərsənmi?”

Bulud dedi:

– Get, denən aparram.

İbrahim gəldi qıza dedi:

– Aparram.

Qız çıxdı çölə. Bulud dedi:

– Qız iki at yəhərrərsən birin İbrahima, birin də özünə.

Qız iki yaxşı at hazırradı. Birin İbrahim, birin də qız mindi. Bulud da bunların yanında, hər üçü düşdülər yola. Hava işıqlanınca at sürdülər. Gün çıxanda paçcaha xəbər getdi ki, bu gecə qızını aparıblar. Paçcah hökm elədi, qoşun atdandı bunların dalısınca. Bir vədə İbrahim gördü, budu qoşun qarışqa kimidi götürüb dünyanı. Qoşunu görəndə Bulud dedi:

– İbrahim, siz yavaş-yavaş gedin. Mən qayıdım qoşunun qabağına, görüm nə istəyirlər?

İbrahim dedi:

– Qız, gəl, qaçax! Buludu öldürəcəklər gəlip səni də mənim əlim-nən alacaqlar.

Bunlar qaçmaqda olsun, Bulud da qoşunun qabağına getməkdə.

Bir paçcah vəziriyənən ova çıxmışdı. Gördülər budu bir oğlannan bir qız qaçır. Tez atlı göndərdi, bunları tutdular. İbrahimi saldılar bir quyunun təkinə. Qızı da apardı öz qızının yanına qoydu.

Bulud gəldi, qoşuna yaxınlaşanda yerə bir güz vurdu ki, o saat bir dərya açıldı, qoşun keçə bilmədi.

Bulud gəldi gördü, nə qız var, nə də İbrahim. Amma gördü bir şəhər görünür. Gəldi şəhərin kənarına, gördü bir dəstə uşaq aşıx-aşıx oynuyur. Bir keçəl də durup baxır. Dedi:

– Keçəl, sən niyə oynamırsan?

Keçəl dedi:

– Mən cığalam deyin, məni qoymurlar oynuyam.

Bulud dedi:

– Onda, ala bu pulu, bura bir oğlannan bir qız tutup gətiriplər, onun yerin tapıb, maa deyəsən.

Keçəl dedi:

– Ver papağını götürüm qaçım, hankı imarata vursam, bil ki, qız o imaratdadı. Harda da tullandım-düşdüm, bil ki, oğlan o quyudadı.

Keçəl Buludun papağın götürdü qaçdı. Bulud da bunun dalınca.

– Vay keçəl, siz qərribə belə hörmət elərsiniz? – deyə düşdü yola.

Həmən qızın imaratı da paçcahın imaratına bitişiyidi. Keçəl gətirdi papağı vurdu həmən imarata qayıtdı. Bir yerdə də tullandı göyə, düşdü yerə. Bulud gəldi papağı götürdü. Gəldi həmən yerə, gördü bir quyudu ağzına bir daş döndəriblər. Daşı qavzadı, dedi:

– İbrahim!

İbrahim quyudan dedi, can!

Bulud dedi:

– Bəs mən saa demədim yavaş sür, mən də gəlirəm.

Tez kəməndi belinnən aşdı, salladı quyuya, İbrahimi çıxartdı. Paçcaha qaravılçılar xəbər apardı ki, şəhərə bir pəhlivan gəlib, həmən oğlanı da çıxartdı. Şəhəri bu saat alt-üst eliyəcək.

Bulud İbrahimi da götürdü, gəldi paçcahın yanına. Paçcah baxdı gördü, bu doğrudan da bir pəhlivandı. Əgər dinsə, şəhəri alt-üst edib viran qoyacaq. Dedi:

– Vəzir, tədbir!

Vəzir dedi:

– Tədbir odur ki, qızını verəsən ona, qohum olasan.

Paçcah Buluddan soruşdu:

– Adın nədi?

Dedi:

– Adım Buluddu.

Paçcah dedi:

– Bulud, bir qızım var, onu alarsanmı?

Bulud dedi:

– Xeyr, maa lazım döyül, ağama ver!

Paçcah soruşdu ki:

– Qalacaqsınız, gedəcəksiniz?

Bulud dedi:

– Xeyr, gedəciyik.

Paçcah bir at da öz qızına hazırlatdı, iki at da İbrahimgilin özünündü. Bullar yola düşdülər. Bulud, İbrahim, Üç Çərək xanım, bir də paçcahın qızı gəldilər o qədər ki, gördülər iki dev gəlir.

Bulud dedi:

– İbrahim, siz yavaş-yavaş gedin, mən də qayıdım görüm devlər nə deyir.

İbrahim qızlara dedi:

– Gəlin qaçax. Bı saat dev Buludu öldürəcək, gəlip sizi də mənnən alacax.

Bulud gəldi devlərin birin gün batana qovdu, birin də gün çıxana.

Bir paçcah avdan qayıdırdı, gördü bir oğlandı, iki də qız qaçırlar. Bunları tutdu, gətirdi qızları saldı öz qızının yanına, İbrahimi də saldı bir quyuya.

Bulud gəldi gördü nə qızlar var, nə də İbrahim. Yavaş-yavaş gəldi bir cütçüyə urcah çıxdı, gördü bu cütçünün özü də qaradı, öküzü də, xışı da.

Dedi:

– Allah, qüvvət versin.

Cütçü dedi:

– Xoş gəldin.

Bulud dedi:

– Ay cütçü, elə deyək, öküz qaradı, bəs özün niyə qara geyinmişən, xışın niyə qaradı?

Cütçü dedi:

– Bizim paçcahımız üç qəribi tutub gətirib, ona görə qara geyinmişik, biz qəribə çox hörmət elərik.

Bulud dedi:

– Onların yerin bilirsənmi?

Cütçü dedi:

– Paçcahın öz imaratına bitişik bir imarat var, qızının imaratıdı, qızlar ordadı. Oğlanı da salıb bir quyuya. Get şəhərə, hansı adamnan, uşaxdan soruşsan, o quyunu görkəzəllər saa...

Bulud gəldi yavaş-yavaş şəhərə. Gördü bu şəhərin adamları qara geyinib. Soruşdu niyə qara geyinmişiniz. Dedilər:

– Paçcah üç qərib gətirib dustaq eliyib, ona görə qara geymişik.

Bulud dedi:

– Onlar hardadı?

Görkəzgilər ki, o imaratdadı qızlar, oğlan da o quyudadı. Bulud gəldi quyunun başına, daşı qavzadı çağırırdı:

– İbrahim!

İbrahim quyudan dedi:

– Can!

Bulud dedi:

– Axmaq oğlu, axmaq, bəs mən saa deməmişdim yavaş sür gəlirəm.

Belindən kəməndi açdı, İbrahimi quyudan çıxartdı. Qaravullar bunun zərbi-şəşdin görüb heç biri dinə bilmədi. Paçcaha xəbər apardılar ki, bir belə oğlan gəlib. Həmən oğlanı da çıxartdı. Budu gəlir sən qulluğuna. Dedi:

– Vəzir, tədbir!

Bulud İbrahimi da götürdü gəldi paçcahın yanına. Qapını açdı, içəri girəndə paçcah baxdı gördü buna qoşun da cavab verə bilməz. Vəzir dedi:

– Qibleyi-aləm, belə adamnan qohum olmaqdan başqa əlac yoxdu. Ayı heç bir şeynən bunun öhdəsinnən gələ bilmək olmaz.

Paçcah dedi:

– Nolar, yaxşı olar.

Paçcah qorxusunnan yer görkəzdi. Bulud oturdu.

Dedi:

– Adınız nədir?

Dedi:

– Mənim adım Buluddu, ağamın adı da İbrahimdi.

Paçcah dedi:

– Bulud, mənim bir qızım var, onu alasanmı?

Bulud dedi:

– Xeyr, maa lazım deyil, ağama ver!

Molla gətirdilər, qızın kəbinin kəsdi İbrahima. Sual elədi ki, qalacaxsınız, gedəcəksiniz?

İbrahim dedi:

– Xeyr, mən gedəcəyəm öz vətənimizə, mən kor paçcahın oğluyam.

Paçcah bunların hərəsinə bir at verdi, yola saldı. Bulud, İbrahim, Üç Çərək Xanım, iki də paçcah qızları, o qədər gəldilər ki, İbrahimin atasının vilayəti görükdü.

Bulud dedi:

– İbrahim, atan səni öldürəcək, mən də burdan gedəcəyəm.

İbrahim dedi:

– Niyə?

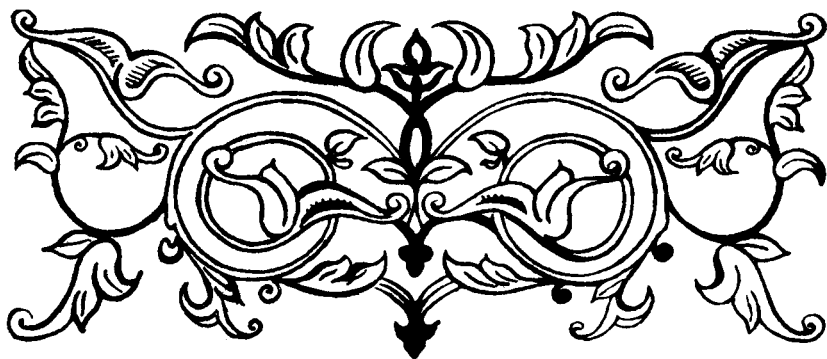
Dedi:

– Mən o balığam ki, üç dəfə məni buraxdırdın. O yaxşılıqların əvəzidi ki, bir belə elədim saa... Atan xörəyə zəhər qatıb, saa verəcək. Sən bir ovuc götür at ya bir itə, ya pişiyə. Gördün ki, yedi öldü, onda dur atanı öldür, yerində paçcahlıx elə.

Xudahafiz, eliyip düşdü yola. Dərya da yaxın idi. İbrahim baxdı gördü Bulud balıq donun geyib atıldı dəryaya.

Bunlar da getdilər, şəhərə daxil oldular. Paçcaha muşduluqçu getdi ki, İbrahim gəlir, üç də qız gətirir. Paçcah muşduluqçunun muşduluğun verdi. Amma öz ürəyində dedi ki, sən ki mənim gözümə heylə, qoymadın əlac ola, səni öldürəcəyəm. İbrahime xörək tədarükü gördürdü. İçinə də bihuşdarı daxil elədi, qoydu İbrahimin qabağına. İbrahim xörəkdən bir ovuc götürdü atdı bir tula vardı onun qabağına. Tula yeyən kimi öldü. O saat İbrahim gürzü qalxızıp elə vurdu ki, paçcahın canı cəhənnəmə vasıl oldu. İbrahim başdadı atasının yerində paçcahlıx elədi.

O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin.

FƏRASƏTSİZ OĞUL

Biri varıymış, biri yox imiş. Bir tacir var imiş. Bunun gözünün ağı-qarası bir oğlu var imiş. Bu oğlanı çox istərmiş. Bu tacirin dünya malı dövlətindən başqa üç qərribə şeyi də var imiş. Bunlardan biri papaqdan, biri zurnadan, o biri torbadan ibarət imiş. Hər kəs papağı başına qoysa idi, kimsə onu görəməzdi. Hər kəs zurnanı çalsa idi, camahat hüzuruna cəm olub ona itaət edərdi, torbanı yerə qoysa idi, orası qızıl olardı.

Bu tacir öləndə vəsiyyəət edir ki, onun oğluna heç sənət öyrətməsinlər, çünki onsız da o qədər dövlət-mal qoymuş ki, oğlan ölənə kimi yesə təmam olmaz. Atası ölənnən sonra oğlan eyş-işrətə qalır. Həmən şəhərdə bir padişah varıymış. Bu padişahın da Hildais adında bir gözəl qızı varmış ki, yaxşı nərd oynarmış. Bu qız eşidir ki, bu şəhərdə dövlətdi bir əyyaş tacir oğlunun üç qərribə şeyi var, özü də nərd həvəskarıdır.

Bir gün qız atasından xahiş edir ki, həmən tacir oğlunu onun hüzuruna dəvət etsin. Şah qəbul edir. Oğlan qızın hüzurinə daxil olur. Qızı görüb ona aşıq olur, qız ilə nərd oynamağa başlayırlar. Qız oğlandan yaxşı oynadığından hər dəfə oğlanı udurdu. Beylə ki, oğlanın cəmi dövləti, torbası, zurnası əlindən gedir, ancaq bircə papaq qalır. Bundan sonra qız oğlanı hüzurindən qovur, oğlan axırda əliboş evinə qayıdır.

Bir gün həmən oğlan papağı başına qoyub padişahın sarayına gəlir, çəkilib görür ki, padişahın arvatı qızıyla pilov yeyirlər. Bu da bir tərəfdə oturub yeməyə başlayır. Padişah görür ki, bunlar ilə dördüncü bir adam da xörək yeyir, amma kim isə görünməyir. Çox təəccüb edirlər.

Bu halda, padişahın qızının əli dəyib oğlanın başından papağı düşür, oğlan zahir olur.

Qız xahiş edir ki, oğlan onunla yenə nərd oynasın. Oğlan qəbul edir.

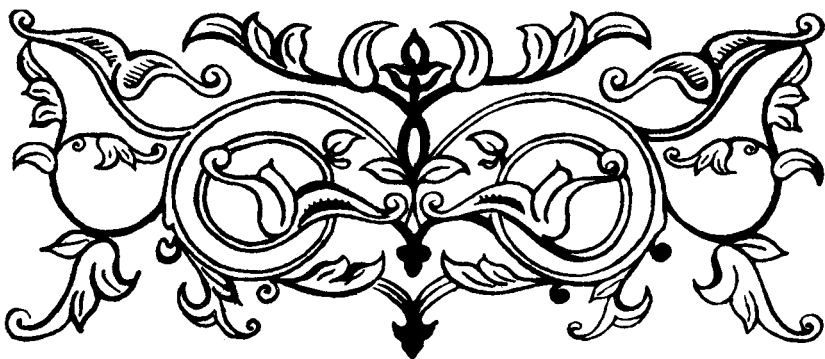
Qız yenə bunu udu və papağını da əlinnən alır, sonra oğlanı qovur. Oğlan əliboş saraydan çıxır. Artıq o şəhərdə otura bilməyib səfər axtarırdı.

Bir gün oğlan bir bağa çatır, görür ki, burada yaxşı alma ağacları vardır. Əl uzadır almanın birini üzüb yeyir, həməən saat bunun başında iki zorba buynuz çıxır. Oğlanın dərdi daha da artır. İndi buynuz ilə hara gedə bilər? Bir az irəli gedib görür ki, bir əzgil ağacı var. Bu əzgildən də bir dənə dərib yeyir, həməən saat buynuzları düşür. Oğlan bu işə sevinir. Bir xeyli alma, əzgil yığıb evinə qayıdır.

Bir qab almanın yaxşısından padişahın qızına göndərir. Padişahın arvadı qızı ilə bir-bir almalarından yeyirlər. Həməən saat hər birinin başından bir cüt zorba buynuz çıxır. Bu işə heyran qalırlar, nə qədər təbibləri dəvət edirlər, kimsə bunlara əlac edə bilməyir. Bu halda oğlan padişahın hüsuruna gəlib ərz edir ki, qızını maa ver, sizi bu bələdən xilas edim. Padişah əlacsız razı olur. Qızı kəbin kəsdirib oğlana verir. Oğlan da əzgildən onlara yedirib, o bələdən onları xilas edir.

Sonra həməən qız, həməən papax, zurna, torba və həm də cəmi dövlətə sahib olur.

PEŞƏ DALINCA

Qədim vaxtlarda bir paçcah var idi. Günlərin bir günündə bu paçcah pəncərədən küçeynən keçən adamlara baxan vaxtda, gördü əlində bir dəmir xəkəndaz küçə ilə bir əməlli adam gedir. Bu adam bir az gedəndən sora küçəni dönüf geri qayıtdı. Amma indi əlindəki xəkəndaz qızıldan idi. Paçcah bunu görüb təəccüb elədi. Hökm elədi ki, o adamı yanına gətirsinlər. Paçcah onnan xəkəndazın əhvalatını soruşdu. Həməən adam cavab verdi:

– Paçcah sağ olsun, mən gedirdim küçə ilə qabağıma bir adam çıxdı o, mənəim xəkəndazımı əlinə alıb istədi baxsın xəkəndaz əlində qızıl oldu. Sora mana verdi.

Paçcah ona hökm elədi gedif o adamı çağırırsın. Bir azdan sora onlar hər ikisi paçcahın qulluğuna gəldilər. Paçcah xəkəndazı qızıl eləyən adamın adını soruşdu. O dedi:

– Adım Mirdamaddır.

Paçcah ondan xəkəndazı necə qızıl eləməsini soruşdu. Mirdamad dedi:

– Peşədir.

Paçcah Mirdamada hökm elədi:

– Gərək o peşəni mənə öyrədəsən.

Mirdamad paçcaha dedi:

– Paçcah sağ olsun, sən o peşəni öyrənə bilməzsən. Sən paçcahsan, sənəin peşən paçcahlıqdır. Onu öyrənmək istəyən gərək paçcahlıqdan əl çəksin.

Paçcah dedi:

– Mən paçcah olmaqdan əl çəkərəm, sən o peşəni maa öyrət.

Mirdamad razı oldu. Paçcah öz oğlunu yerində paçcah qoyuf Mirdamad ilə bu şəhərdən çıxıb yola düşdülər. Bir az gedəndən sora paçcah bir qızıl daraq çıxartdı, başını daramağa başladı. Mirdamad qızıl darağı paçcahın əlindən alıb cibinə qoydu. Paçcaha dedi:

– Mənim sənətimi öyrənmək istəyəne başını qızıl daraq ilə darmaq olmaz.

Bir az yol gedəndən sora bular bir bulağa çatdılar. Paçcah cibindən bir qızıl su qabı çıxarıb istədi su içsin. Mirdamad yenə dedi ki, onun sənətini öyrənmək istəyən qızıl şey gözdürə bilməz. Bir xeyli yol gedənnən sora Mirdamad paçcaha dedi:

– Qardaş, indi daha mən səndən ayrılıram. Get dərvişlik elə, ayrı peşə gör, sən mənim peşəmi öyrəne bilməzsən. Özü də altı aydan sora məni tapacaqsan.

Burda ayrılıb hərəsi bir tərəfə getdilər. Paçcah bir az yol gedif bir şəhərə çıxdı. Burda paçcah bir karvansaraya gedif yer istədi. Dedilər:

– Boş otağımız yoxdur. Amma bir otax var hər kəs orada bir gecə qalsa, şəhərə sağ çıxmıyır. Onu da biz saa verə bilmərik.

Paçcah dedi:

– Eybi yoxdur, mən orada qallam.

Paçcah otağa girdi, əyləşib çörəğini yedi. Bir vaxt gördü ki, evin difarı ayrıldı, difarın arasından bir qarı iki qızınan, ikisi də bir paltar-da, bir suratda çıxdılar. Qızın biri otdu masanın üstə, biri yerdə. Qarı paçcaha dedi:

– Bunların hansı xanımdır, hansı qulluqçu?

Paçcah masanın üstündə oturana dedi:

– Ey, düş otur yerdə, xanımı incitmə. Qoy, xanım otursun masada.

Qarı paçcaha dedi:

– Sən ki, xanım ilə qulluqcunu tanıdın mən sana dəymərəm. Bunları indiyə kimi bir adam tanıya bilməyibdi. Mən onları öldürürdüm. İndi mən o xanımı, qızımı sana verrəm.

Paçcah qarıya dedi:

– Mən bir yerdə dayanan adam deyiləm onu alıf saxlayam. Mana arvad gərək deyil.

Qarı dedi:

– İndi belə eylərəm ki, həmişə o sənən gəzər, amma sənin gözüne görünməz. Bu hər nə eləsə sən ona qarışma!

Paçcah razı oluf bu qızı aldı. Burdan çıxıb bir ayrı mənzil tafdılar orada qaldılar. Bir neçə aydan, gündən sora arvadın bir oğlu oldu. Arvad uşağı aparıb yaxınnan axan bir çaya atdı. Paçcah buna heç bir söz dimədi. Bir azdan sora bunlar buradan bir ayrı mənzilə köçdülər. Orada bu arvad yenə bir oğlan doğuf təndirə atdı. Paçcahın bu səfər arvadının bu işinə çox acığı dutdu, dedi:

– Səni görüm ilan vursun, neyə uşağı təndirə atdın.

Arvat duruf çıxdı. Paçcah da bunun dalınnan çıxdı. Birdən gördü bir ilan arvadın boğazına dolanıf onu sancır. Paçcah ona çatıncan ilan qaçdı. Arvad öləsi oldu. Ölən vaxtda paçcaha dedi:

– Mən öləndən sora mənim dişimin birini çıxart saxla. Sana bir vaxt lazım olar.

Arvad öldü. Paçcah arvadın dişini çıxartdıf cibinə qoydu. Birdən gördü arvadın ata, anası qapudan girdilər dedilər:

– Sən bizim qızımızı qarğış edub öldürdün. İndi hələ bilirsən sənin uşaqların ölüf. Yox, barmaqının arasından bir bax, onda görərsən uşaqların haradadır.

Paçcah baxdı gördü oğlanları taya yanında oynayırlar. Qayıdıf baxdı heç kəsi görmədi.

O çıxıf getdi, uşaqlarını tapsın. Yolda buna bir dev rast oldu. Dev bunu görcək dedi ki, ay paçcah, səni xoş gördük. Sən hara, bura hara. Bunu deyif paçcahı yanına salıf yerin altındakı bir mağaraya apardı. Paçcah buraya girəndə gördü bura adam, qoyunnan doludur. Axşam-tan paçcah vaxtını orada keçirdi. Axşam dev buna dedi:

– Ay paçcah, sən adam əti yeyə bilərsənmi? Əgər yeməsən, un verim çörək bişir ye!

Paçcah unu aparıb çörək bişirib yedi. Bir vaxt paçcah gördü dev böyük bir adamı vurub, qoyun kimi şaqqaladı, şişə çəkib odun üstə qoydu ki, bişsin. Paçcah bunu görüb öz-özünə dedi ki, mən paçcah ola-ola bu dev mənim gözümün qabağında bu adamları şaqqalayıb yeyir. Görək mən şişi qoyam oda, munun gözlərini yatan vaxtda dağ-layam.

Gecə paçcah yatdı. Səhər gördü ki, dev qoyunların hərəsinə bir ad deyə-deyə sıgallaya-sıgallaya bir-biri çölə çıxartdı, apardı otarmağa. Otardı, axşam gətirdi. Axşam paçcah oda iki şiş qoydu. Dev paçcaha genə dedi:

– Ay paçcah, mən gedim sana un gətirim, çörək bişir ye.

Paçcah dedi:

– Un götürmə. Yer qaranlıq yeridir.

Paçcah fürsət tapub işləri oddan götürdü, aparıb birdən onun göz-dərinə basdı. Dev başdadı gözdərini ovuşdurmağa, amma bir şey görə bilməyirdi. Bu halda paçcah gedif bir qoyun öldürüb, onun dərisini soyub içinə girdi. Səhər dev qoyunları çölə çıxaranda, nə qədər onları əlləşdirdi, amma paçcahı tapa bilmədi. Paçcah çölə çıxıb, devə bir ox atdı. Ox gəlif devin sinəsinə dəyən vaxt, dev yerə yıxıldı. Paçcah o saat qılınıcı çəkib onu cəhənnəmə vasil elədi. Paçcah mağaraya girəndə adamlar onun qavağında dizi üstə yıxılıf dedilər:

– Sən devi öldürdün, bizi ölümdən azad elədin. Dev çoxlu qızıl gizlədif biz onu tapıb sana verərik.

Paçcah onlara dedi:

– Sağ olun, maa qızıl-zad lazım deyil.

Paçcah yola düşüb getdi. Bir xeylax gedəndən sora paçcahın qabağına çıxdı bir vəzir. Vəzir paçcahı götürüb ona dedi:

– Mən paçcahın azarlı qızınan ötəri bir həkim gəzirəm.

Paçcah vəzirə dedi:

– Mən həkiməm, gedək.

Paçcah vəzir ilə getdi. Gördü qızın üzü yaradır. Qızdan soruşdu:

– Ay qız, sənin üzünə nə olufdur ki, yaradır?

Qız başdadı başına gələni nağıl eləməyə paçcaha. Qız dedi ki, mən atamnan ova çıxmışdım. Bir düzdə mən bir balaca difar görüb onun üstən o tərəfə addadım. Orada bir dərviş gördüm. Dərviş mənim əlimdən dutuf bir bağa apardı. Bağda bir ev var idi. Dərviş maa bir otaq göstərdi. Dedi ki, sən burada olacaxsan. Bir yerə mənənnən izinsiz gedə bilməzsən. Dərviş tək hər gün çölə gedirdi, amma qayıdanda bir neçə adam ilə gəlirdi. Adamlar geri evlərinə qayıtmırdılar. Mən bu dərvişin işini bilmək üçün bir dəfə qapının haçar deşigindən baxıb gördüm dərviş qonaqlar üçün aş bişirib, üstünə bir cürə yağ töhdü ki, qonaqların əlləri dəyən saat od alıb yandılar, qızıl oldular. Dərviş qızılları aparıb bir anbara tökdü. Bundan yeddi il keçdi. Bir gün dərviş maa dedi:

– Bu gün qonağımız yoxdur, get aş bişir, hazır olanda məni də çağır yeyək.

Aş hazırlayıf apardım qonaq otağına qoydum. Gəlif dərvishi çağırıdım. Mən genə deşikdən baxıb gördüm dərviş o yağdan xörəgin bir tərəfinə tökdü. Sora məni çağırıdı. Mən birdən dedim ki, o baxan kimdir?

Dərviş o yana baxanda, mən qabın o yağdan tökülən tərəfini onun qabağına çevirdim. O, əlini uzatdı ki, yesin, od dutuf yandı, birdən bir parça o yağıdan mənim üzümə atdı. O vaxtdan mənim üzüm yaradır. O yağı da götürüf evə gətirdim.

Paçcah ölən arvadının dişini çıxartdı, bir daşa sürtüf qızın üzünə çəkdi. Qızın o üzü o saat yaxşı oldu.

Qız paçcaha dedi ki:

– Mənim atam söz veribdir ki, hər kim mənim üzümü yaxşı elədi, ona iki dəvə yükü qızıl verəjəm.

Qız şüşədəki dərvişin yağını ona verdi. Atası da buna on iki dəvə yükü qızıl verdi. Bu dəvələri qavağına salıb yola düşdü. Bir az gedəndən sora buna bir yaşıl əmmaməli adam rast gəldi. Dedi:

– Ey Məhəmməd hümməti! Allah yolunda bu dəvələrin altısını mana ver, əhli-əyalım acdır.

Paçcah dedi:

– Allah yolunda canımı da verərəm.

Gətirib muna altı dəvə verdi. Bir mənzil yol gedəndən sora paçcaha bir qara əmmaməli adam rast gəldi. Dedi ki:

– O qalan dəvələrini də Allah yolunda ver maa.

Paçcah o qalan dəvələrini də ona verdi. Bir az getmişdi qavağına başında qara çarşo, üzündə örtük bir arvad çıxdı. Dedi ki:

– Ey şəxs, səni and verirəm Allaha, o şüşədəki yağı ver mana.

Paçcah yağı çıxardıf ona verdi. Onnan ayrılıf bir xeylax gələndən sora gəlif bir bağa çıxdı. Bağın içinə girif bir ağacın dibində oturdu. Bir vaxt gördü ki, iki göyərçin uça-uça gəlif dibində oturduğu ağacın üstünə qondular. Göyərçinin biri o birinə adam diliynən dedi:

– Bajılı-bajılı, bilirsənmi, bu paçcahdır. O paçcahlıqdan əl çəkdi, gör neyə insaflıdır ki, qızıl yüklü on iki dəvəni Allah yolunda payladı. Dərvişin ambarındakı qızılları da o adamlar üçün qoydu. Onun qabağına yolda əvvəl çıxan Harum idi. O altı dənə dəvəni apardı fağır-füqəraya payladı. Sora rast gələn İrəşit idi. O da altı dəvəni aparıb korşillərə payladı. Axırda rast gələn Hatəm idi, o şüşədəki bir elə qan eləmiş yağı aldı.

Sora genə göyərçin dedi ki:

– Bajılı-bajılı, o arada qoyulan camınan o sudan iki cam işsin, o güllərdən də dərsin, onların hərəsi bir davadır. O bağın qırağındakı ev də Mirdamadındır.

Göyərçinlər bunu deyif uçuf getdilər. Paçcah sudan içif, güldən dərif bağdan çıxdı. Mirdamadın yanından keçdi. Mirdamad onu görjək, “sən buralara xoş gəlifsən” deyif əlindən dutuf evə apardı. Mirdamad paçcahın gəlməginə görə çoxlu adam yıxıf böyük qonaqlıq elədi. Qonaxlardan biri ayağa duruf dedi:

– Ay Mirdamad, sən görək bizim üçün ağ bağdan birillik yoldan bir saada bir dəstə gül bağliyıb gətirəsən.

Mirdamad hazırlanıb yola düşdü. Paçcah da munun dalınca getdi. Çatan kimi Mirdamad gülü götürüf qayıdırdı. Paçcah bir şir oluf munun yolunda dayandı. Mirdamad gələndə onun əlindən gülü dəstə ilə alıb ona bir balaca budağını verdi. Paçcah ondan qabaq gəlif qonaqların yanında oturdu. Bir vaxdan sora Mirdamad gəldi. Qonaqlar munun əlindəkini görüf dedilər ki, birillik yolu bir saata gedif gəlmişən, hələ gətirdiyin budurmu?

Mirdamad dedi:

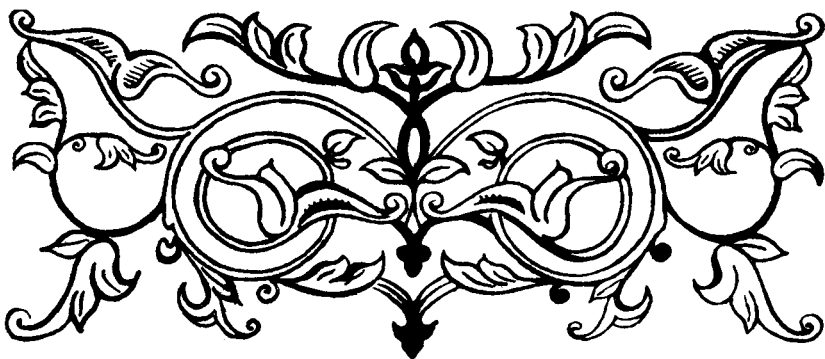
– Vallah yolda qabağını bir şir kəsib gülü əlimdən aldı, bir budağını verdi.

Paçcah bu halda gülü çıxardıf qonaqların qabağına qoydu. Qonaxlar baxıb gördülər ki, Mirdamad gətirdiyi gül, paçcahın gətirdiyinin bir budağıdır. Mirdamad paçcaha dedi:

– İndi istədiyin peşəni öyrənmişən.

Paçcah Mirdamada dua eləyib o gündən paçcahlığını atıf peşə dalınca getməyə başladı.

ÜÇ BACI

Bir dükançının üç qızı var imiş. Bunların anaları ölür. Ataları gedib bir arvad alır. Bu kişi gündə gedib tikan yığib gətirir və satıb puluna çörək alıb gətirərmiş. Bir gün bu taza gətirdigi arvad ərinə deyir ki:

– Gündə evə getirdiyin iki girvənkə əppəkdir, onu da qızların basıb yeyir. Ya məni boşa, qızlarını saxla, ya da qızlarını boşa, məni saxla.

Axırda kişi gəlib qızları azdırmaq fikrinə düşüb arvadına deyir:

– İndi nə tör bu qızları azdırmaq?

Arvad cavab verir ki:

– Onun çarəsi asandır. Sən bazardan üç alma al gətir. Mən azdıraram.

Kişi bazardan üç alma alıb gətirib arvadına verir. Arvad da həyətdəki quyunun ağzına bir az ot yığib almaları da onun üstünə qoyur və qızlar evə gələndə:

– Ay qızdar! Atanız sizə alma alıb gətirmiş. Baxın, həyətdəki otun üstünə qoyulmuşdur, – xəbər verir.

Qızdar bunu eşidəndə tez yüngürşürlər ki, almanı alsınlar və birbirlərini itəliyə-itəliyə almaları qapmaq istəyəndə üçü də quyuya düşür. Qızlar quyunun dibində acından ölmək məqamına gəlirlər. Axırda qərar qoyurlar ki, gəlin tollanaq, hər kim az tollansa onu yiyək. Buna razı olub tollanırlar. Hamıdan az kiçik qız tollanır. İstəyirlər onu yisinlər. Biçarə qız bunlardan möhlət alıb divarı qurdalayır, bir avuc

kişmiş tapır. Bunu yiməsinlər diyə kişmişi bacılarına verir. O günü onu yimirlər. Etrəsi gün genə acıyırlar. Gənə də tollanırlar, hamıdan az kiçik qız tollanır. Bu dəfə qız divarı qazanda iki avuc kişmiş tapır. Munu yiməsinlər diyə yarısını bacısının birinə, yarısına o birinə verir. Bu gün də qızı yimirlər. Üçüncü gün genə tollanırlar. Bu dəfə də kiçik qış hamıdan az tullanır. Bu dəfə qız divarı qazanda üç avuc kişmiş tapır, bir hissəsini böyük bacısına, bir hissəsini ortancıl bacısına verib, bir hissəsini də özü yeyir.

Birdən qızların xiyalına düşür ki, baxsınlar görsünlər bu kişmişlər quyunun divarında haradan peyda olur. Quyunun divarını qazımağa başlayırlar. Bir az qazıdıqdan sora bir dəşik açılır. Orada baxıb görürlər ki, bu bir tölədir. Orada bir at bağlanmışdır. Atın yidiyi kişmişdir. Dimə ki, burası padişahın töləsi imiş. Qərəz qızlar hər gün gecə bu töləyə daxil olub atın qabağından kişmişləri yığıb aparırlar və atın da quyuğunu tərs düynləyirlər. Bir gün bilə, beş gün bilə, get-gedə at arıxlayır.

Bir gün padişah töləyə gəlib ata baxanda görür ki, at lap arıxlamış. Möhtəri çağırıb buna açıqlanır ki:

– Yoxsa atın kişmişini aparıb özün yeyirsən ki, at gündən-günə arıxlayır?

Möhtər cavab verir ki:

– Bilmirəm kimdirsə, hər gecə gəlib atın qabağından kişmişi götürüb və atın da quyuğunu tərs düynləyir.

Padişah əmr edir ki, keşik çəkib oğrunu dutsun.

Möhtər gecə yarıya kimi keşik çəkir, yuxu tutur yatır. Sabah olanda görür ki, genə kişmişi yığmışlar və atın da quyuğunu da tərs düynləmişlər. Bir neçə gün gözləyir. Padişah baxıb görür ki, möhtərdən bir faydə hasil olmadı və at da get-gedə arıxlayır.

Axırda qərar qoyur ki, gecə özü keşik çəkib oğrunu dutsun. Gecə olanda gəlib tölənin bir səmtində gizlənir. Gecə yarı olanda baxıb görür ki, yuxusu gəlir, barmağını kəsib duz basır və gecənin bir vaxtı görür ki, üç qız daxil oldu və atın qabağındakı kişmişi yığıb atın quyuğunu tərs düynləyib getmək istəyəndə tez yığırub bunlardan kim olduqlarını soruşur. Qızlar başlarına gələn qəza və qədəri söyləyirlər. Padişahın bunlara rəhmi gəlib xəbər alır ki:

– Əlinizdən nə gəlir?

Böyük qız cavab verdi ki:

– Elə xalca toxuyuram ki, tamam qoşunun onun üstündə oturur, yenə də açıq qalar.

Ortancıl qız dedi ki:

– Yumurta qabuğunda aş bişirərəm, qoşunun yiyər, yenə də artıq qalar.

Kiçik qız diyir ki:

– Biri oğlan, biri qız sana bir cüt uşaq doğaram kəkillərinin yarısı qızıl, yarısı gümüş.

Padişahın xoşuna gəlir, bu qızların üçünü də alır. Böyük qız bir xalça toxuyur, üstünə o qədər ignə sancır ki, kimsə oturmayıb açıq qalır. Ortancıl qız bir az düynün içinə duz tökür aş bişirir, kimsə yiyə bilməyib artıq qalır. Doqquz aydan sora kiçik qız bir oğlan, bir qız doğur, bunların kəkillərinin yarısı qızıl olur, yarısı gümüş.

Bacılarının buna paxıllıqları tutur, tez uşaqları götürüb bir qutuya qoyub suya atırlar və yerinə bir cüt it küçüyü qoyurlar. Padişaha xəbər aparırlar ki, arvadın bir cüt it küçüyü doğmuş. Padişahın açığı tutur, əmr edir ki:

– Arvadı aparıb həyətdəki peyinin içinə qoysunlar və gündə bir parça quru əppək versinlər ki, ölənə kimi o hal ilə orada qalsın.

Su qutunu axıdıb dəgirmanın çarxının üstünə salır və dəyirməyə dayanır. Dəgirmançı baxıb görür ki, dəgirman birdən dayandı. Xiyal edir ki, yəqin xəreğin arasına daş düşmüş. Gedir ki, daşı götürsün görür ki, bir qutudur. Qutunu götürüb açanda görür ki, içində bir cüt gözəl uşaq var. Dəyirmançının evladı olmaz imiş. Sevinə-sevinə bunları evinə götürüb arvadına verir. Arvad da bunları öz övladları kimi bəsləyib böyüdür. Uşaqlar yeddi, səkkiz yaşına çatdıqda aparır bunları məktəbə qoyurlar.

Bir gün məktəbdən gələndə padişaha rast gəlirlər. Padişah baxıb bəgənir və yanına çağırır danışdıqda görür ki, xeyli mərifətli danışır. Padişahın bu uşaqlar o qədər xoşuna gəlir ki, bunları evinə qonaq aparmaq istəyir. Uşaqlar da razı olmayıb cavab verir ki:

– Ata-anamız razı olmasa gedə bilmərik.

Bu cavab padişahın xoşuna gəlib:

– Elə isə gedin izin alın, mənə qonaq gəlin, – diyib gedir.

Uşaqlar evə qayıdıb əhvalatı dəgirmançının arvadına söyləyirlər.

Arvad bunlara adam şəklində bir parça mum verib deyir:

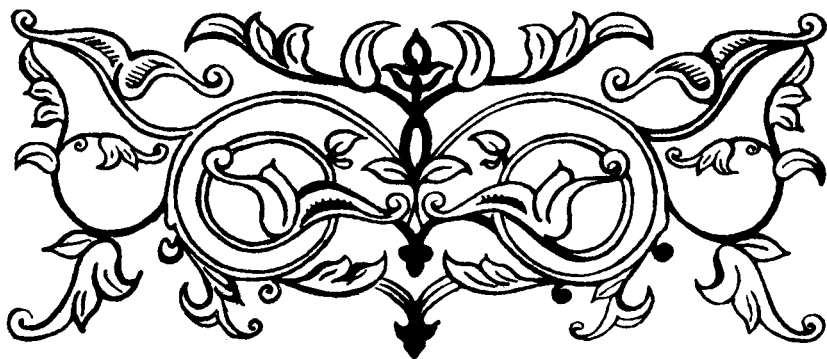
– Evladlarım, padişahın qonaqlığına gedin. Həyətdə peyinin içində bir arvat görərsiniz, ona salam verib ötürün. Elə ki, xörək yidilər məcməyini götürmək istəyəndə bu mumu məcməyiyə atın və söyləyin: “A mum, oyna görək, adam da kiçik doğarmı?” O zaman mum oynayacaqdır. Hamı təəccüb edəcək. Onda padişaha diyərsiniz ki, sənin uşaqlarınıq. Peyində yatan bizim anamızdır. Bu misibəti bizim başımıza öz xalalarımız gətirmiş.

Bunu diyib arvat əhvalatı başdan-ayağa uşaqlara söyləyir.

Uşaqlar padişahın qonaqlığına gəlirlər. Analarının yanından ötəndə ona salam verirlər. Çörəkdən sora məcməyini götürəndə mumu çıxarıb məcməyiyə atıb deyirlər: “A mum, oyna görək, adam da it kiçüyü doğarmı?” Mum oynamağa başlayır, hamı təəccüb edir. Padişah “bu nə sirdir?” diyə uşaqlardan soruşur. Uşaqlar cavab verirlər ki, biz sənin uşaqlarınıq və o peyində yatan bizim anamızdır. Bu işi bizim başımıza xalalarımız gətirmişdir.

Padişah bunu eşidən kimi arvatını peyinlikdən çıxartdırıb, təzə pal-tar geydirib, onnan üzr istəyir. Genə də özünə hərəm edir və bacılarını isə öldürtdürür. Bundan sora uşaqları ilə şad yaşayırlar.

LALA VƏ NƏRGİZ

Bir paçcah var idi. Bir arvadı var idi. Paçcahın Lala adlı bir oğlu, Nərgiz adlı bir qızı var idi. Lala, Nərgiz böyümüşdülər. Birdən anaları öldü. Ataları getdi bir qız aldı. Qızın paçcaha ürəgi yox idi. Paçcah qoja idi. Günlərin bir günü Lala, Nərgiz analıqlarını görməgə gəldilər. Axşam çıxıb gedəndə analıx dedi:

– Nərgiz sən get, Lalaya deyəjək sözüm var.

Nərgiz getdi, Lala qaldı, analıx dedi:

– Lala! Mən səni deyif gəlmişəm. Yoxsa, qoja atannan ötrü uç-murdum ki... İndi gərək mənən başbirlik eləyəsən. Yoxsa əlimi qan eləyib yaxana çəkəjəm.

Lala analığından bu sözü eşidəndə bir elə şillə onun ağzının üstündən vurdu ki, ağzının-burnunun qanı bir-birinə qarışdı. Yıxıldı, yerə. Yerdən qalxdı, ağzı-burnu qannı gəldi paçcahın yanına. Dedi:

– Taxtın tarac olsun, yəhərin qannan dolsun, bu necə oğuldur sax-layıbsan, mana əl atdı. Əl vermədim deyə məni bu kökə qoydu.

Paçcah höküm elədi, Lalanın boynu vurulsun. Vəzir irəli yeriyib torpağa düşüb dedi:

– Paçcah sağ olsun, bu nə işdir görürsən? Camahat içində tunçur olarsan. İstəmirsən yanında qalmağa torpağından çıxart, qoy getsin.

Paçcah vəzirin təbirinə razı oldu. Höküm elədi, Lalanı sürgün elə-sinlər. Nərgiz qardaşının getdiyini görüb dedi:

– Mən niyə daha bu analığın danlayışında qalıram.

Nərgiz də qoşuldu qardaşına, iki cəllad onları götürüb atalarının torpağından çıxardıb qayıtdı.

Lala ilə Nərgiz çölə üz qoydular. Az getdilər, çox getdilər, axşama kimi yol getdilər. Axşam gəlib bir meşəyə çıxdılar. Meşədə gecələ-yəsi oldular. Nərgiz böyük idi, Lala kiçik. Nərgiz başladı gözləməyə. Lala yatdı. Gecədən xeyli keçmişdi, bir cüt quş gəlib düşdü Lala, Nərgiz duran ağacın başına. Biri deyir:

– Bacı, can bacı, bilirsən nə var?

O biri dedi:

– Nə var? Bilmirəm.

Dedi:

– Bu ağacın dibində yatanlar paçcahın oğlu, qızıdır. Analıqları bunları belə çöllərə salıb. İndi mənim bunlara yazığım gəlir.

O biri quş dedi:

– Ha vaxt onlar başımı yesələr, paçcah olarlar. Ürəyimi yesələr, hər gecə başlarının altında yüz tımən pul olar.

Nərgiz bunu eşitdi. O qədər gözlədi ki, quşlar yatdılar. Çıxdı quşu dutdu, öldürdü. Başını, ürəğini bişirib doydu qabağına. Dedi:

– Mən başını yeyim, ürəyini yeyim? Yox, mən qardaşım dura-dura başı yemərəm.

Hə, Nərgiz götürüb ürəyi yedi, başı qoydu qardaşına. Birdən göy guruldadı, bulud oynadı, bir əl göydən uzanıb Nərgizi çəkdi. Nərgiz özünü bilmədi, bir də gözünü açanda özünü bir mağarada gördü, bir devin yanında. Dev gördü qız qorxur, başı üstünə gəldi, dedi:

– Ey gözəl, qorxma, adam yiyənəmsə də, səni yemərəm. Sənə aşıq olmuşam.

Nərgiz dedi:

– Sənə arvad olmaram.

Dev qızdan bu sözü eşidib acığı dutdu, durdu qızı o qədər döydü ki, qız özündən getdi. Çox keçdi, az keçdi, qız özünə gəldi. Dev genə dedi ki, qız, mana arvad olarsan?

Qız razı olmadı. Dev bu yol bərk acıqlandı. Qızı dutub saçından asdı. Qız axşama kimi asılı qaldı. Dev axşam çöldən gəldi qızı düşürdü. Dilə dutdu. Söhbətə başladılar. Qız dedi:

– Sənin canın haradadır?

Dev dedi:

– Mənim canım bir şüşədədir.

Qız dedi:

– Mən uzun gün burada tək qalıram. Onu mənim yanımda qoy, sən gələnə kimi mənə həyan olsun.

Əvvəl dev razı olmadı. Qız çox yalvardı. Devin boynuna qoydu. Dev dedi:

– Şüşə başının üstündədir. Sabah mən gedəndən sora, al oynat, gözdə qırmayasan ha...

Qız dedi:

– Qırmaram.

Cecə yatdılar, sabah açıldı. Sabah dev çıxıb getdi.

Nərgiz əl atdı başının üstündən şüşəni götürüb saldı yerə. Şüşə qırıldı, içindən bir göyərçin çıxdı. Qız tez göyərçini dutub boğazını üzüb atdı yerə. Bir az keçdi, göy guruldadı, bulud oynadı, dev göydən yerə endi. Bir nərə çekdi. Yıxılıb öldü. Nərgiz devin əlindən qurtarmasına sevindi. Çəkiddə yüngül, qiymətdə ağır, nestələrdən götürüb qardaşı Lalanı axtarmağa getdi.

İndi Laladan xəbər verim. Sabah oldu. Lala ayıldı gördü bacısı yoxdur. Amma bir bışmış quş başı var. Götürdü başı yedi. Meşəasağı çox gözdi. Bacısını tapa bilmədi. Üz qoydu getməyə, çox getdi, az getdi gəlib bir şəhərə çıxdı. Gördü bu şəhərin camahatı yığılıb quş uçurdurlar. Birinə yanaşdı, dedi:

– Burda nə var ki, camahat belə yığılıb?

O adam dedi:

– Bu şəhərin paçcahı ölüb, paçcah seçirlər. O quş da dövlət quşudur, hər kimin başına qonsa, onu paçcah tikəcəklər.

Lala o adamnan danışdı ki, quşu uçurtdular, gəldi qondu onun başına. Paçcah olmaq üçün bəzənib-düzənən xan zadələr, bəyzadalar düşdülər yazıq Lalanın üstünə, qapaz altda itirdilər. Lala qaçıb bir su gilifində gizləndi. Quşu bir də uçurtdular. Quş gəlib su girifində yenə Lalanın başına qondu. Yenə camahat paçcahlıq tamahında olanlar yığılıb Lalanı döydülər, qovaladılar. Dedilər quş allanıb, bir də uçurdaq. Quşu bir də uçurtdular. Quş yenə gəlib Lalanın başına qondu, yenə istədilər Lalanı paçcah tikməşinlər, ağsaqqal, qarasaqqal töküldülər. Dedilər:

– Canım, qərrib olanda nə olar? Bəlkə paçcah oğludur ki, quş onun başına qonur.

Çox götür-qoydan sora Lala paçcah oldu. O, camahatnan yaxşı rəftar eləyirdi.

Bir gün bir əjdəha peyda olub şəhərin dörd tərəfini xaraba qoydu. Neçə adamlar onun davasına getdü, öldü. Axırda qorxusundan heç kim

getməyirdi. Gəlib səhəri dağıtmasın deyə səhərin dərvaza qapılarını axşamdan bağlayıb camahat içəri dolurdu. O yandan Nərgiz qardaşını gözə-gözə gəlib həməən şəhərə çıxdı. Axşam idi, qapılar bağlanmışdı. Nərgiz qapını döydü. Dedi:

– Qapıçı, aç qapını, içəri girim, yol adamıyam.

Qapıçı dedi:

– Lala paçcahdan izin yoxdur.

Nərgiz bildi ki, qardaşıdır. Ha dedi:

– Aç, mən onun bacısıyam.

Qapıçı açmadı. Nərgiz gördü əjdəha yaxınlaşıb qurtara bilməyə-cək. Belindəki qılıncı çəkdi, verdi əjdəhanın ağzına, yara-yara apardı quyruğunun dibindən o yana çıxdı. Qapıçı gördü, qız əjdəhanı öldürdü, amma özü də qüvvətdən düşdü, yıxıldı özündən getdi, qılıncı əlindən yerə düşdü. Qapıçı paçcahdan çoxlu nəmər almaq üçün yerdən qılıncı götürüb Nərgizi doğradı. Bir sandığa qoydu, apardı yaxındakı meşəyə atdı. Qayıtdı gəldi paçcahın yanına, dedi:

– Bu axşam, paçcah sağ olsun, əjdəhanı mən öldürdüm.

Lala paçcah vəzirənən gəldi gördü, doğrudan da əjdəha öldürülüb. İstədi qapıçıya nəmər verə, vəzir qoymadı.

Dedi:

– Paçcah sağ olsun, bu iş bunun işi deyil. Bunu kim bilir hansı adlı pəhləvan öldürüb, bu öz adına çıxır. Buyur bunu zindana salaq. Ta ki, düzünü desin.

Paçcah vəzirin tədbirini bəyəndi. Höküm elədi ki, qapıçını zindana saldılar. Sabah tezdən bir odunçu kişi var idi, baltasını götürüb meşəyə getdi, odun eləyib qayıdanda gördü: ki, bir sandıx var. Dedi:

– Baxtım kəsdi, atdım kaşiblığın daşını, yaqın bundakı qızıldır.

Odunçu arvadınan barabar sandığın ağzını açdı, gördülər bir qız; günə deyir sən çıxma mən çıxacağam, aya deyir doğma mən doğacağam. Amma yarası çoxdur. Nərgizi sandıqdan çıxarıb yer saldılar. Gördülər sandığın içində yüz tümən pul var. Odunçu sevindi, getdi bir həkim gətirdi. Həkim dedi:

– Yarası çoxdu. Amma qırx gün baxılsa, sağalar.

Odunçu dedi:

– Hər nə istəyirsən al, tə ki, qurtar.

Həkim qırx gün baxdı, Nərgizi qurtardı. Yüz tümən odunçu pul verib onu yola saldı.

O tərəfdən qapıçı paçcaha söz verib: “Əjdahanı öldürəni gətirəcəyəm” deyib zindandan çıxmışdı.

– Ha vaxt tapa bilməsə, yenə tutduracağam, – demişdi paçcah.

O tərəfdən Nərgiz şəhərə çıxmışdı ki, qardaşını tapsın. Qapıçıya rast gəldi. Qapıçı hiylə ilə onu dutub evinə gətirdi. Öz paltarını ona geydirib, gecə zindançıya pul verib, öz yerinə onu zindana saldırdı.

Günlərin bir günü bu şəhərə bir tacir gəlmişdi. Malını satıb qayıdanda paçcahın yanına gəldi. Dedi:

– Qara deryadan keçəcəyəm, orda bir laxa əmələ gəlib, hər ordan keçəndə onun ağzına bir adam atmasam, gəmini batırır. İndi zindanda bir günahlı dustağın varsa, ver aparım onun ağzına atım.

Paçcah zindançını çağırdı. Dedi:

– Bu tacirə bir günahlı dustaq ver, aparsın.

Zindançı gəlib Nərgizi verdi tacirə. Tacir Nərgizi götürüb yükləndi, yola düşdü. Az getdi, çox getdi, gəldi Qara deryaya çıxdı. Gəmilər gəldi həmənlə laxada dayandı. Tacir götürdü ki, Nərgizi atsın laxanın ağzına. Nərgiz dedi:

– Bir məni udmaqla laxa sizdən əl çəkməz. Suyun dibinə əl çatmır. Ün yetmir. Mənim belimə ip bağlayıb atın laxanın ağzına, ha vaxt bir xeyli keçmiş qanlı köpük suyun üzünə çıxdı, onda bilin ki, laxeyi öldürmüşəm. İpi çəkin. Ha vaxt qanlı köpük suyun üzünə çıxmadı, onda ipi buraxın, gedin. Onda bilin ki, mən öldüm.

Tacir ip bağlayıb, atdı Nərgizi laxanın ağzına. Nərgiz qılınıcı çəkib özünü verdi laxanın qarnına. Ağzından yarıb dalından salamat çıxdı. Tacir xeyli keçdi, gördü qanlı köpük suyun üzünü götürdü. Tacir ipi çəkdi. Nərgiz əlində laxanın başı çıxdı. Tacir Nərgizin alnından öpdü, dedi:

– Səni oğulluğa götürürəm.

Tacir Nərgizi də götürdü gəldi şəhərə. Paçcaha ərnağan hazırladı. Ərnağanı Nərgizə verdi. Barabar o şəhərin paçcahının yanına gəldilər. Paçcah həm ərnağanı, həm Nərgizi bəyəndi. Vəzir dedi:

– Qızın layıqdır.

Paçcah götürdü Nərgizə qızını bağışladı. Tacir o şəhərdə malını satdı. Nərgiznən paçcah qızı ilə barabar yola düşdülər. Lala paçcahın şəhərinə deryadan keçəndə tacir qızı özünə almax üçün Nərgizi sandığa qoydurub, gəmiçiyə deryaya atdırdı. Qız Nərgiz üçün çox ağladı. Tacirə getmərəm dedi. Tacir qızı da götürdü, gəldi Lala paçcahın

yanına. Qızı bağışladı ona. O tərəfdən dərya dalğalandı, sandığı gətirdi çıxartdı Lala paçcahın yanına. Sandığı bağban tapdı, apardı evinə. Aşdı gördü bir gözəl qız, amma yarı canı qalmayıb. Bağban həkim gətirdi, onu bir neçə gündə sağaltdı verdi bağbana. Bir gün bağban gül yığırdı. Nərgiz xəbər aldı ki, bu gülü kim üçün yığırsan?

Bağban dedi:

– Lala paçcah üçün yığıram. Bu günlərdə tacir ona bir paçcah qızı bağışlayıb. Paçcah qızı çox qəmgindi. Aparıram verəm, onun qəmi dağıla.

Nərgiz bildi ki, bu qız həməən paçcahın buna bağışladığı qızıdır. Bir dəstə gül bağladı. Gülün arasına saçından bir tel kəsib qoydu. Dedi:

– Bu gülü də həməən tacir bağışlayan paçcah qızına ver. Deyinən sənin qəmini çəkdiyin Nərgiz gülü gəlib.

Bağban Nərgizdən gülü alıb, gətirdi verdi qıza. Dedi:

– Xanım, sənin qəmini çəkdiyin Nərgiz gülü gəlib.

Qız bildi ki, Nərgiz dəryadan salamat çıxıb gəlib, çıxartdı mustuluq üçün qızıl boyunbağını bağbana bağışladı. Dedi:

– Get o Nərgiz gülünü mənəim yanıma gətir.

Bağban söyünmüş gəldi bağa, Nərgizi götürdü qızın yanına getdi. Nərgiz qızınan görüşdü. Hər ikisi barabar gəldilər Lalanın yanına. Nərgiz özünü tanış verdi. Lala Nərgiz görüşdülər, necə il qalıb bir-birini gəzən bacı-qardaş qol-boyun oldular. Başlarına gələn bələləri bir-birinə başdan-ayağa nəql elədilər.

Lala paçcah qırmızı geyindi, taxta çıxdı. Hökm eylədi qapıçını, zindançını, taciri, bağbanı gətirsinlər. Qapıçının, zindançının, tacirin boynunu vurdurdu. Bağbana xələt verib yola saldı. Nərgiz dedi:

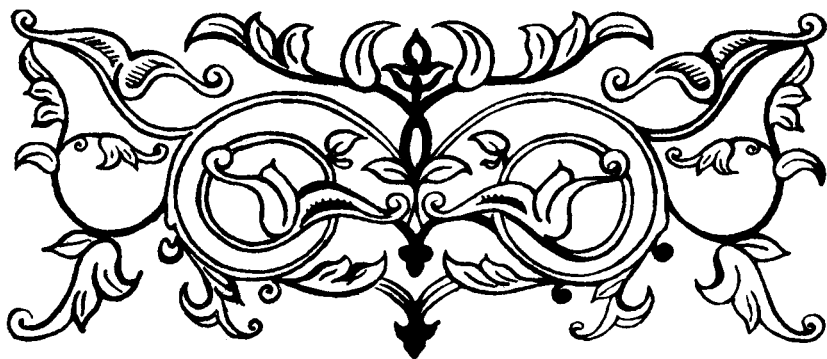
– Qardaş, indi düşmənləri öldürdün, dostların, atamızın gözü yoldadır. Gedək onları da şad edək.

Lala razı oldu. Yerinə bağbanı paçcah tikib Nərgizlə paçcah qızı ilə yola düşdülər. Gəlib atalarının torpağına çıxdılar. Ataları ağlamaqdan kor olmuşdu. Tutu sürtüb gözlərini açdılar. Başlarına gələnə nəql elədilər. Ataları elədiyi zülmə peşman oldu. Höküm elədi, analığı asdırdı. Lalanı öz yerinə paçcah, Nərgizi vəzir elədi.

Nərgiz dedi:

– Qardaş, mən sənə qız gətmişəm. Toy eləcəyəm.

Qırx gün, qırx gecə toy eləyib paçcah qızını Lalaya aldılar. O gündən gözəl günlər keçirməyə başladılar.

MƏRDNƏN NAMƏRDİN NAĞILI

Bir vardı, bir yoxdu, Allahdan başqa heç kim yoxdu. Günlərin bir günündə iki yoldaş olur. Birinin adı Mərd, o birinin adı Namərd. Mərdnən Namərd yoldaş olub çıxdılar səfərə. Mərd hər yerə çatırdı süfrəsin açırı, Namərdə deyirdi:

– Buyur, çörək ye!

Namərd də Mərdnən bir yerdə çörəğini yeyirdi. Bir iki rəs Mərd buna çörək yiməgi təklif etdi. Namərd bunun çörəginən yedi, ta o çağan, Mərdin çörəgi qurtardı. Mərd oldu Namərdə möhtac. Bir az bular yol getdilər. Mərd və Namərd bir ağacın dibində oturdular. Namərd süfrəsin açdı. Mərd yaman açmışdı, dedi Namərdə ki, bir az çörəginən ver mənə, yaman acmışam.

Namərd dedi:

– Sol gözüvü ver, çıxardım qoyum sol cibivə, bir az çörək verim sənə, ye.

Mərd baxıb gördü ki, əgər sol gözünü verməsə, buna çörək vermiyəcək. Bu da ki acdı, heç bir yana gedə bilməyəcək. Mərd razı oldu. Namərd Mərdin sol gözünü çıxarıb qoydu sol cibinə, bir parça çörək verdi. Mərd çörəgi alıb yedi. Bunlar bir günorta yol getdilər. Namərd genə süfrəsin açıb, başladı çörək yeməgə. Mərd gördü ki, Namərd buna çörək yeməgi təklif etmir, dedi.

– Namərd qardaş, yaman acmışam. Mənə bir parça çörək.

Namərd dedi:

– Sağ gözüvü ver çıxardım, qoyum sağ cibivə, bir parça çörək verim.

Mərdin əlacı kəsilib razı oldu. Namərd ayağa durub Mərdin sağ gözlünü çıxartdı, qoydu sağ cibinə. Namərd Mərdə bir parça çörək verib, durub düzəldi yola.

Namərd çıxıb getməkdə olsun, xəbəri sənə kimdən verim Mərdən. Mərdin iki gözləri də yox idi. Əlin yerə sürtə-sürtə gedib çıxdı köhnə xarabalığa. Burda özünə bir yumşaq yer tapıb oturdu.

Bu burda qalmaqda olsun, xəbəri sənə kimdən verim, şirdən, pələngdən, qurtdan, tülküdən. Şir, pələng, qurt, tülkü gəlib çıxdılar bu xarabalığa. Hərəsi bir yanda oturdu. Pələng şirdən xəbər aldı ki, dünyada nə təzə xəbər var?

Şir dedi:

– Pələng qardaş, sağlığın. Hələ bir təzə xəbər yoxdu, səlamətlikdi.

Şir qurtdan soruşdu ki, qurt lələ, səndə nə təzə xəbər var? Qurt gözinin yaşını axıda-axıda dedi:

– Bazarım yaman kasatdı.

Şir dedi:

– Qurt lələ, bazarın niyə kəsətdi?

Qurt dedi:

– Bu dağ ki gəzirsiniz, bu dağın ətəgində bir çoban var. Bu çobanın tulası kimi tula yoxdu. Mən hər axşam gedib quzudan, qoyundan nə rastıma gəldi, çalıb-çapıb götürüb buniynən dolanardım. Əmma isrən gündən bu çobanın bir tulası var. Nə qədər eliyirəm, çobanın qonunlarına yaxın durum, tulanın qorxusundan heç bir iş görə bilmirəm.

Şir dedi

– O tulanın qanı dərmandır, hər kim naxoş olsa, hər hankı naxoşluq olsa, o tulanın qanından naxoşa verən kimi, naxoş ayılar.

Mərd bu sözü yadında saxladı. Şir tülküyə dedi:

– Tülkü lələ, sən danış, görək, sən bazarın necədi?

Tülkü dedi:

– Mənim bazarım yaxşıdı, heç bir kəsətdiyim yoxdu. Bu dağ ki gəzirsiz, bu dağın o üzündə bir siçan olur. Siçan hər gün qızılları günə sərrib oturur yanında. Mən də bu qızılların qarovulunu çəkərim. Siçan da mənə çörək verər.

Mərd buların hamısını eşitdi. Səhər oldu qurt, pələng, şir, tülkü çıxıb getdilər. Mərd ayağa durub köhnə xarabalıqdan çıxdı bayıra. Gedib oturdu bir ağacın dibində. Əmma bərk acmışdı. Bu dəmdə göydə iki göyərçin qənət-qənətə verib gəlib oturdular Mərd oturan ağacın bu-đağında. Böyük bacı kiçik bacıya dedi:

– Mərdnən Namərdin hekayəsini eşitmisən?

Dedi:

– Eşitməmişəm. Bir danışsana mənim üçün.

Dedi

– Danışım. Günlərin bir günündə bir Mərd olur, bir Namərd. Mərdinən Namərd yol gedirlər. Belə oldu ki, Mərdin çörəgi yolda qurtardı. Namərdə dedi ki, bir az çörək ver mənə. Namərd Mərdin gözlərini çıxardıb ona çörək verdi. İndi budu, Mərd kor olub qalıb burda, dadı heç bir yana çatmır.

Kiçik bacı dedi:

– Bacı, bəs bu Mərdə heç bir kömək eləmək olmaz?

Dedi:

– Olar.

Dedi:

– Ey Mərd, yatmısan ayıl, ayıqsan eşit.

Mərd baxıb gördü ki, göyərçinlər dil olub, bir balaca yerindən tərpendi. Böyük göyərçin dedi:

– Biz ki tərpendik, burdan – ayağımızın altından bir qənət düşəcək. O qənəti götür, gözlərini qoyarsan yerinə. O qənədi gözlərinə çəkərsən. Gözlərin olar anadangəlmə.

Göyərçinlər sözlərini deyib qənət-qənətə verib uçub getdilər. Mərd baxıb gördü ki, dizinin üstə bir şey düşdü. Əlin yerə sürüb qənəti tapdı. Sağ gözün çağ cibinnən, sol gözün sol cibinnən çıxardıb, qoydu yerinə. Qənəti çəkdi gözlərinə, gözləri oldu anadangəlmə. Durub birbaşa yol elədi gəlməyə, ta o çağacan gəlib çıxdı bir dağın təpəsinə. Gördü ki, burda bir siçan bir xeylax qızıl tökü babağına oturub qızılların qarovulunu çəkir. Mərd əlinə bir daş alıb tolladı siçana. Siçan gördü ki, Mərd buna daş tulladı. Tez qaçıb qorxusundan girdi yuvaya. Mərd qızılları yığışdırıb birbaşa başladı yol getməyə. Az gəlib çox gəlib, iynə yarım yol gəlib, gəlib özün yetirdi bir dərəyə. Gördü ki, bir çoban qabağında bir sürü qoyun, yanında bir tula, dərə başı yuxarı çıxır.

Mərd dedi:

– Çoban qardaş, bu tulanı gəl sat mənə.

Çoban dedi:

– Tula-zad satan deyiləm.

Mərd çox dedi, çoban az eşitdi. Axırda bir çəngə qızıl verib tulanı bundan aldı.

Çoban yollanıb getməkdə olsun, eşit bir neçə kəlmə Mərddən. Mərd dərəbaşı aşağı endi. Tulanı ayağının altına alıb, başın kəsib qanın yığdı bir şüşəyə. Cibinə qoyub düzəldi yola.

Xəbəri sənə kimdən İstanbul padişahından. İstanbul padişahının qızı necə ildi ki, naxoş, yorğan-döşəkdə idi. Nə qədər həkim çağırırdılar heç kəs əlac eliyə bilmirdi. Mərd özün İstanbul şəhərinə yetirib gördü ki, burda bir dəstə adam padişahın imarətinin qabağına yığışıb. Mərd bu adamlardan xəbər aldı:

– Nə olub məgər?

Burdakı adamlardan biri Mərdə dedi:

– Məgər bilmirsən, İstanbul padişahının qızı neçə ildi ki, naxoşdu?

Mərd bu adamlardan ayrılıb gedib həkimlərə layiq özünə bir dəst libas aldı; özünə ziynət verib gəldi padişahın imarətinin qabağına, dedi:

– Həkiməm?

Dedilər:

– A kişi, yazıqsan, bir belə həkimlər gəlib heç biri əlac eləmiyib, indi səni də öldürüb yollayırlar o birlərinin yanına.

Mərd dedi:

– Mən o yan-bu yan bilmirəm. Mən həkiməm ki, həkim. Gərək padişahın qızına baxam.

Dedilər ki, indi ki belədi, qoy gedək padişaha xəbər verək.

Padişaha xəbər gedib çatdı ki, bəs şəhərə təzə bir həkim gəlib. Padişah dedi ki, gedin çağırın o həkimi bura.

Gəlib Mərdi apardılar padişahın yanına. Padişah Mərdə dedi:

– Həkimsən?

Mərd dedi:

– Bəli, həkiməm.

Padişah dedi:

– Əgər qızımı sağaltsan, qızımı verəcəyəm sənə. Əgər sağalda bilməsən, sənin boynunu vurdutduracağam.

Mərd razı oldu. Mərdi gətirdilər, apardılar padişahın qızının yanına. Mərd qızın nəbzinnən tutub yoxladı, axırda tulanın qanından bir neçə damcı suya töküüb, verdi qıza. Qız içən kimi ayıldı. Padişaha xəbər getdi ki, gözlərin aydın olsun, bəs qızın sağalıb.

Padişah bu xəbəri eşidən kimi yerindən qalxıb əmr elədi ki, təbil vurulsun. Təbil vuruld. O günü böyük bir şadıddıq elədilər. Belə ki, padişah əhd eləmişdi ki, “əgər qızım sağalsa, yeddi gün yeddi gecə şəhərimdə olan bütün fəqir-füqərələrə, əlsiz-ayaqsızlara plov verəcəm”.

Qazan qazanların yanına düzüldü. Aşbazlar əl-qolların çirməliyə dügünləri tökdülər qazanlara. Düz yeddi gün fəqir-füqəralara yemək payladılar. Padişah bu tərəfdən də əmr etdi, öz qızının kəbinini kəsdi Mərdə. Mərd padişahın qızını aldı. Mərdə qırx gün qırx gecə toy eliyib qızını verdi Mərdə.

Xəbəri sənə kimnən verim Namərddən. Mərd pəncərədən baxırdı, kefi yaman kökdü. Qabağında çay, əlində qəlyan gördü ki, Namərd qardaş gəldi. Adam yolladı ki, Namərdi çağırın. Namərdi gedib çağırıldı. Namərd baxıb gördü ki, Mərd sagalıb. Dedi:

– Mərd qardaş, bu nə olan hekayətdir.

Mərd başına gələn hekayəni bir-bir Namərdə danışdı. Namərd bu sözü eşidən kimi Mərddən ayrılıb özün yetirdi həmənin köhnə xarabalığa. Namərd bir yanda gizlənməgdə olsun, xəbəri sənə kimdən verim, pələngdən, şirdən, qurtdan, tülküdən. Axşam ki oldu, pələng, şir, qurt, tülkü gəldilər bu köhnə xarabalığa. Pələng şirdən xəbər aldı:

– Şir qardaş, dünyada təzə xəbər nə var, nə yox?

Şir dedi:

– Sağlıq, səlamətlik. Heç bir təzə xəbər yoxdu.

Şir qurtdan xəbər aldı:

– İndi kefin necədi?

Qurt dedi:

– Bu saat kefim bərk çökdi. O çobanın yanında ki tula vardı, indi o tula yoxdu. Mən də gündə bir qoyun gətirib asudalıqnan yeyirdim. Daha qorxum-filanım yoxdu.

Qurt gördü ki, tülkü sınırsızın sallayıb. Qurt dedi:

– Tülkü lələ, sən kefin necədi?

Tülkü dedi:

– Kefim kök deyil. Onunçün ki, bazarım kasatdı.

Dedilər:

– Nə üçün?

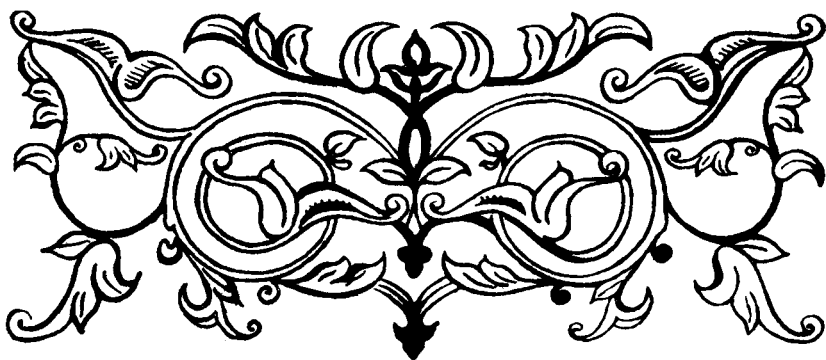
Tülkü dedi:

– O ki siçan var idi gedib qızılarımın qarolunu çəkərdim, indi onun qızılarını oğurlayıblar. Onunçün kefim kök deyil, bazarım da kasadı.

Pələng dedi:

– Burda insan var. Gəlin buranı axtaraq.

Başladılar axtarmağa. Namərdi tapdılar. Tez Namərdi parçalayıb hərəsi bir tikəsini götürüb yedi. Namərdi cəhənnəmə vasil elədilər.

İSKƏNDƏR

Biri vardı, biri yox idi. Allahdan başqa heç kim yoxdu. Hindistan-da bir paçcah varıdı. Adına Yunan deyərtilər. Yunanın gözünün ağı-qarası bir qızı varıdı. Heç oğlu yoxıdı.

Bı qızı qoymuşdu məktəbə. Bir gün bı qız qırx incə qızınan çıx-mışdı səyahətə. Bılar çıxmışdılar bir uca dağın başına bı dağı seyr eli-yirdilər. Bir vədə gördülər ki, bir ayı böyürdən çıxdı. Yunanın qızın götürdü, “ya Əli, mədət” qaçdı. Hay saldılar. Yunan atdanıp qoşunuy-nan başladılar qızı axtarmağa. Nə qədər soraq elədilər, qızdan bir xəbər tapmadılar. Qoşun qayıtdı geri.

Bı ayının da dağın kahasında bir evi varıdı. Qızı aparıb qoydu bırdə. Ay ötdü, il dolanıb qızın boynuna ayıdan bir uşax düşdü. Doq-quz ay, doqquz gün, doqquz saat, doqquz saniyədən sora bir oğlu oldu. Adın qoydu İskəndər.

Bı uşax gəldi bir yaşınnan iki yaşına, ikidən üçə... Bəli, bı İskən-dər gəldi beş-altı yaşına, bir gün özünə baxıb, anasına baxıb, dedi:

– Ana, sənnən mən birik, bəs bı ayı necə şeydi?

Qız dedi:

– Bala, mən Hindistan paçcahının qızıyam, günnərin bir günü qırx incə qızınan çıxmışdıq filan dağın başına, seyr eliyirdik. Bı ayı gəldi qızdarın içinnən məni götürdü qaçdı, bıra gətirdi. İndi sənin dədən o ayıdı.

İskəndər dedi:

– Mənə bələdçilik eliyərsənmi, səni aparım dədənin yanına.

Anasın götürdü, aldı dalına. Getməyin binəsin qoydular. Anası dedi:

– Bırdan get, ordan get.

Gəldilər çıxdılar Yunan paçcahın vilayətinə. Yunan paçcaha getdi ki, bıdı qızını bir oğlan gətirir. Paçcah çıxdı qızının qabağına. Gördü bını gətirən bir oğlandı ki, nətər, elə bil Rusdamdı. Dedi:

– Bala, bı oğlan kimdi?

Qız dedi:

– Ata, o ayı ki mənı götürüp qaçmışdı, həməən o ayıdandı. Mənım oğlımdı.

Paçcah başdadı bırdı şaddıx eləməyə. Bı uşağı da qoydular məktəbə. Bı hankı uşaqnan qalaşırdı, çəkip qolun–qılçın sındırırdı. Şəhər əhli bı uşaxdan dad çəkirdi. Axırı gəlib şəhər əhli paçcaha xəbər verdilər ki, bı İskəndər məktəbdə bir salamat uşax qoymadı. Hamısın şilaxsaq elədi. Paçcah qızı çağırıb dedi:

– Bala, hamı onnan, dilxordu. Bına öyüd, ver!

Anası nə qədər öyüd verirdi, bı baxmırdı. Şəhər əhli də hey şikayət eliyirdi. Anası da oğluna öyüd verirdi, dannıyırdı. Bir gün çox fikirləşənnən sora İskəndər dedi:

– Ana, gedirəm.

Gəldi babasının yanına dedi:

– Baba, maa bir at ver.

Bına babası bir at verdi. Bı da geyindi, ox–yayını götürdü, qılıncın, əslahasın da götürdü mindi ata ki getsin, anası dedi:

– Mən də gedirəm. Oğlumu tək qoymaram.

Atası nə qədər elədi ki, getmə, qız dedi, xeyr, gedəcəyəm.

Bıllar ana–bala atdanıp düşdülər yola. Bəli, az getdilər, çox getdilər, dərə–təpə düz getdilər. O günü axşamatan at sürdülər. Axşama iki saat qalmış özlərin yetirdilər bir imarata. Açıdılar qapını, girdilər içəri; gördülər əvdə heç kəs yoxdı. Ora–bura baxdılar, gördülər yağınnan, düyüsənnən, ununnan, hər şey var. Anası düyü artdayırdı, bı da atı örühlədi, bıraxdı bir çəmənə. Qayıtdı gəldi. Dedi:

– Ana!

Qız dedi:

– Nədi bala?

Dedi:

– Ana, bıra ya dev yeridi, ya da pəhlivan.

İskəndər çıxıb qapıda gəzinirdi. Gördü: bir dev gəlir ki, nətər.

Dedi:

– Ana, bıdı bir dev gəlir, ancax heç xof eləmə. Allahın deməkliyi-nən necə dev olsa, öldürəcəyəm.

İskəndəri dev görəndə bir nərə çəkdi. Başdadı İskəndərin üsdünə yüyürməyə. İskəndər xof etmədi. Bı da yönəldi devin üsdə. Bir qılınc çəkdi, devi iki parça elədi, saldı yerə. Gördü, bıdı biri də gəlir, bı dev də yeddi qardaş devdilər. O da gəldi, gördü qardaşın öldürüplər. Hüçum elədi İskəndərin üsdə. Bını da öldürdü. Bılların, altısın da bir-bir, gəldikcə öldürdü. Qaldı biri, bı da bı devlərin böyük qardaşarıydı. Bı qorxup qaçdı, gəlmədi...

İskəndər gedərdi, ovlardı, getirərdi, anası da bişirər, yeyərdilər. Bir ay bırdə qaldılar. Bıllar bı qayda gündə xörəklərin bişirərdilər, yeyərdilər. Bir gün İskəndər şikara çıxmışdı. Bı dev dedi:

– Gedim, görüm qardaşlarımı qıran adam necə oldu, gedibdimi?

Yavaş-yavaş durup gəldi, baxdı gördü heç kəs yoxdu. Qapını acdı, girdi içəri gördü bırdə bir zənən oturub. Bı arvad devi görən kimi aşıx oldu bına. Dedi:

– Dev, nətər eliyək, bı İskəndəri biz tələf eliyək.

Dedi:

– Mən bir məsləhət görərəm.

Arvad dedi. gör.

– İskəndər gələndə de ki, bala könluma bir yemiş düşüp, o deyəcək ki, nə bilim yemiş harda olar? Onda denən ki, nə bilim, bir bu gün-çıxan tərəflərə get, birdən olar.

Arvad dedi:

– Yaxşı.

Dev dedi:

– Orda yeddibaş devin bosdannarı var, gedər ora. İskəndəri olar öldürərlər.

İskəndərin gələnin vaxtı, durdu getdi. İskəndər ovdan qayıdıb gəldi. Səhər İskəndər ova gedəndə anası dedi:

– Bala könluma bir yemiş düşüp, ta ölürəm.

Dedi:

– Ay ana, bırdə bazar yox, bağ yox, bostan yox. Bırdə yemişi hardan alım?

Dedi:

– Bala, bir günçıxan tərəflərə get, birdən olar.

İskəndər atın mindi, getdi günçixan tərəfə. Gördü bırdə bir bostan var, heç ucu-bucağı yoxdu. Girdi bu bostana, atı ötürdü otdamağa. Başdadı bı yemişdən, qarpızdan yığıp heybəsin doldurdu. Dev də bir dağın daşında durub baxırdı. Gördü, bəli, bir adamdı atı ötürüb bostana, yemiş-qarpızı da yığır. Yendi gəldi, bir nərə çəkdi. İskəndər heç dərbənd olmadı, dev gəldi əlin atdı İskəndərin kəmərinə ki götürüb yerə vırsın, İskəndər qılıncın belinnən sıvırıp devin başınnan elə vırdı ki, dev iki parça olub, cəhənnəmə vasil oldu. Devin başını da kəsib götürdü. Atı minib yemiş-qarpızı da götürdü; gəlməyin binəsin qoydu. Devnən anası baxırdılar. Gördülər bıdı İskəndər devin başın, yemiş-qarpızı da gətirib gəlir. Tez anası bı devı gizdədi. Bəli, beş günbələ, on gün belə. Bir gün genə anası devə dedi:

– Bını nətər eliyək, ölsün.

Dev dedi:

– Bı yanda çox dev var, onların alma ağacları var. Denən könluma alma düşüb. Onda deyəcək ki, bırdə alma harda olar, hardan tapım? Denən, bı qıblə tərəfə atı min get, genə o tərəfdə olar. Ora getsə o devlər öldürər. Yüz canı olsa ora gedənin biri salamat qutarmaz.

İskəndər genə ovdan qayıdıb gəldi. Yedilər, işdilər, gecə yatdılar. Səhər İskəndər genə ova gedəndə anası dedi:

– Bala, könluma bir alma düşüb.

Dedi:

– Ay ana, hardan tapım, bırdə alma hardadı?

Dedi:

– Bir bu qıblə tərəfə get, orda olar.

İskəndər atı minib yavaş-yavaş getdi. Gördü bir dağ var, bının aşağısında da bir bağ görür. Atı sürdü bağa, girdi gördü bı bağda çox ağaclar var. Amma bağın içində çox imaratlar var. Getdi otağa sarı, gördü bı otaxda bir qız var, bını saçınnan asırlar.

Qız dedi:

– Ay oğlan, bıra nahax gəlmisən. Bıra qırx devin mənzilidi. Bınnan bələ neçə otaxlar var.

İskəndər dedi:

– O devlər hardadı?

Dedi:

– Bı saat o devlər şikardadılar. Bı saat gəlhagəl vaxdarıdı. Biz üç bacıyız, hərəmiz birindəyik.

İskəndər bı qızı alıp qoydı yerə, keçdi o biri otaxlara. O iki qızı da alıp qoydı yerə. Bı qızdar dedi:

– Ay oğlan, nəyə gəlmisən? Bı saat sənin ətini aşıxcan, qanını qaşıxcan eliyəcəklər.

Oğlan dedi:

– Sizin işiniz yoxdu.

Bir də gördü bıdı nırhanır devlərin ikisi gəlir. Bıllar isdədi hücum eliyip İskəndəri diri tutsunnar, İskəndər firsəti qənimət bilip, Allah, Məhəmməd, ya Əli deyip, qılıncın belinnən çəkib, bı devləri dörd parça eliyip saldı yerə. Qərəz bir-bir bı devlərin qırxın da tamam elədi.

Qayıdıb gəldi. Qızdar dedi:

– Ay İskəndər, getmə, anan səni ölümə verəcək.

Dedi:

– Xeyr, anam məni ölümə verməz.

Almadan yığıb heybəsin doldurdu. Qızdara da tapşırıldı ki, gəlip sizi aparacam.

Bəli, heybəni aşırıldı atın üsdə, yavaş-yavaş sürdü. Gəldi çıxdı əvə, almanı verdi anasına. Şəhər getdi ova.

Bı arvad devə dedi:

– Nətər eliyək İskəndər tələf olsun?

Dev dedi:

– Gələndə de ki, bala, bir belə ki sən gedirsən, devləri qırırsan. Gətir sənin bir gücünü sınıyım. Gətir bı zinciri yeddi qatdan salım qoluna, görək qıra bilirsənmi? Qırıb qırdı, qırmadı onda mən çıxıp onu öldürürəm.

Arvad dedi:

– Yaxşı olar.

Axşam İskəndər ovdan qayıtdı. Bı arvad dedi:

– Bala, baxıram kı sən bir pəhlivansan, bir belədə devi gedip qırırsan. Gətir sənin gücünü sınıyım, görüm necədi. Gətir bı zinciri yeddi qatdan salım sənin qoluna, görüm qıra bilirsənmi?

İskəndər dedi:

– Yaxşı olar.

Anası gətirip zinciri yeddi qatdan İskəndərin qoluna bağladı. Dedi:

– Ağ dev gəl?

İskəndər dedi:

– Ana, Ağ dev nədi?

Dedi:

– Bala, heç nə, sözdü deyirəm.

İskəndər zinciri elə dartdı ki, zincir qırış-qırış olup töküldü yerə.

Dedi:

– Bala, bınnan olmadı. O yay-kirişin götürüm.

Dedi:

– Gətir.

Arvad yay-kirişin gətirip yeddi qatdan İskəndərin qoluna saldı. “Ağ dev, gəl” deyəndə İskəndər elə çəkdi ki, paltarı kəsip ətə dirəndi. Bir də “Ağ dev, gəl!” deyəndə, elə çəkdi ki, əti kəsip sümüyə dayandı.

İskəndər gördü ki, bir də çəksə sümüyü qırılacaq, çəkmədi. Ağ dev çıxdı. Anası dedi:

– Öldürmə, İskəndəri. Gözdərin çıxart.

Pıçağı götürüb İskəndərin iki gözünü də çıxartdı.

İskəndərin bir tulası varıdı. Həmişə İskəndər ova gedəndə yanınca gedərdi. Yerə atan kimi gözün, ikisin də tula götürdü. Nənəsi dedi:

– Ağ dev, bını götür apar at bir quyuya-zada.

Bı Ağ dev yolda bir quyu görmüşdü, İskəndəri gətirip gurultu ilə saldı bu quyuya, qayıtdı geri.

Bı qayıdannan sora bı qızdar dedi: “İskəndər vədə vermişdi ki, gəlip sizi aparacayam. Yəqin İskəndərin başında bir qalmaqal var, gəlmədi”. Bıllar devlərin ayın-oyununna ata yüklüyüb bırdan köçdülər. Bı tula da gündə gəlirdi, bı qızdar çörək atırdı, götürüb çıxıp gedirdi.

Bıllar bir gün dəsərxana çörəyi bağlıyıp atdılar. Bı tula çörəyi götürüb gedəndə, bı qızdar da düşdü bı tulanın dalına. Gəldilər gördülər bı tula durub bir quyunun başında zingildiyip çörəyi saldı. Bı qızdar gəldi quyunun başına.

Dedilər:

– İskəndər!

Dedi:

– Hey....

Tez bıllar kəməndi atıb İskəndəri çıxartdılar. İskəndəri göturdülər getdilər evlərinə sarı. Yolda otdılar bir ağacın altında. Bına malıcaə elədilər, qolının yarasını sağaltdılar, üzün yudular. İskəndərin xörəyin verip, bırdə müğayat olurdular. Bir gün oturmuşdular, gördülər ki, üç göyərçin gəldi, qondu həməən ağacın başına.

Biri dedi:

– Bacı, bu oğlanı tanıyırsınız?

Dedilər:

– Yox.

Dedi:

– Bı oğlandı ki, adına İskəndər deyərdilər. Bının nənəsi Yunan paçcahın qızıdı ki, ayı aparmışdı ordan gətirip çıxartdı dədəsinin vilayətinə. Ordan da getdi. Bırda Ağ devə aşiq olup, öz oğlunun gözün çıxartıb, atdı quyuya.

O biri quş da dedi ki, bının gözləri bırda olseydı, mən qalxanda bırdan bir yarpax salardım, onu götürüp döyüp gözdərin yerinə qoyup, onnan damızdırsalar, olar anadangəlmə. Amma birəz göy olar.

Tula da yatmışdı bılların yanında, o saat tula gözdəri ağzınnan saldı yerə.

O biri də dedi:

– Mən də bir lələk salacıyam ona çəksələr, ta göy olmaz. Həmənn gözdəri olar.

Bı quşdar belə deyip qaçdılar. O saat bir yarpax, bir də lələk düşdü. Qızdar gözdəri götürüp təmiz yudular, qoydular hər küşdəsin öz yerinə. Bı yarpağı da əzip bir damcı damızdırdılar, oldu anadangəlmə, bı lələyi də çəktilər, oldu lap əvvəlki gözdəri.

İskəndəri yedirdilər, içirdilər. İskəndər düşdü həmənn halına.

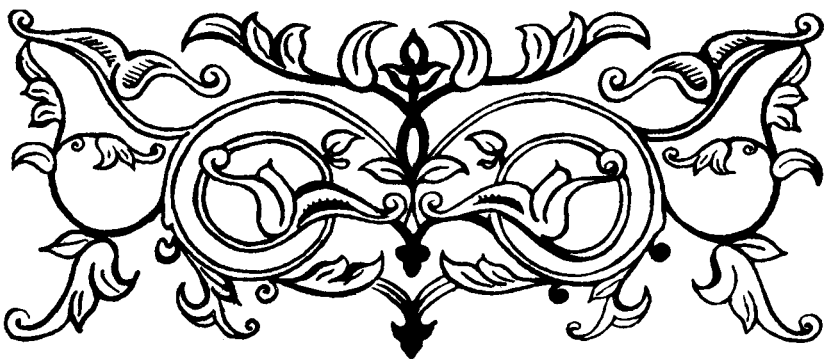
İskəndər bir gün bir dərviş libası alıp, geydi, atı minip yavaş-yavaş gəldi bir yerə. Atdan düşdü, atı örüklüyüp buraxdı; gəldi gördü həmənn devnən anası oturub. Devdən də bir uşağı var. Bı da oturub yannarında. İskəndər gördü ox-yayı anası asıp göydən. İskəndər dedi:

– Allah eşqinə, o ox-yayı ver maa.

Arvad durdu, ox-yayı verdi bına ki, qoy heç gözüm görməsin onu. İskəndər o saat bir ox qoyub kamana elə atdı ki, o sat devin canın cəhənnəmə vasil elədi. Sora üzün anasına çörup dedi:

– Çəpəl, mən saa nə yamannıx elədim? Səni ayının əlinnən qutardım, alma dedin, gətirdim; yemiş dedin gətirdim... Mənim gözümü çıxartdırdın. Qoydu ayağının altına. Elə çəkdi ki, şir çıxdı. Sora da bı devdən olan uşağı da öldürdü. Onnan sora bırda olan şeyləri də ata yüklüyüb getdi qızdarın yanına. Başdadılar orda yeyip, içip, kef eləməyə.

O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü – biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyəninin.

ŞƏMSİ QƏMƏR

Bir padşahın yetişmiş üç qızı var imiş. Bir gün vəzirin və vəkilin qızları bunlara qonaq gəlirlər. Söhbət əsnasında bunlara deyirlər ki, nə vəqtə kimi evdə oturacaqsınız? Az qalmısınız qocalasınız.

Qızlar cavab verirlər:

– Bizim ixtiyarımız atamızdadır. O nə vəqt keyfi istəsə verəcəkdir.

Vəzirin qızı cavab verir:

– Yəqin atanızın başı hökumət işlərinə qarışmış, siz də yadından çıxmısınız. Gərək siz özünü onun yadına salasınız.

Padişahın böyük qızı soruşur:

– Nə tor edək ki, atamızın yadına salaq?

Bunda vəzirin qızı deyir:

– Bunun tədbiri asandır. İndi mən buna tədbir edərəm.

Əmr edir ki, bazardan biri ötmüş, biri yetmiş və digəri yetişmək üzrə üç qavun alsınlar. Bunların hər birinə bir pıçaq sancıb, bir xonçaya qoyup və padişaha göndərir. Padişah bu üç qavunun nə dimək olduğunu vəzirindən soruşur. Vəzir cavab verir:

– Ötmüş qavun böyük qıza, yetişmiş qavun ortancıl qıza, yetişmək üzrə olan qavun isə kiçik qıza işarədir ki, onlar ərə getmək istəyirlər.

Bu sözdən sora padişah əmr edir ki, üç ox hazır etsinlər. Sora qızlarını hizzurına istəyib onlara deyir ki, hər biri götürüb oxun birini atsin. Hər kəsin oxu kimin damının üstünə düşsə, onu ona verəcək. Qızlar oxları atırlar. Böyük qızın oxu vəzirin, ortancıl qızın oxu vəkilin, kiçik qızın oxu isə şəhərdən kənara bir müğilan kolunun dibinə düşür. Padişah böyük qızı vəzirin, ortancıl qızı vəkilin oğluna verib, kiçik qıza da əmr edir ki, gedib müğilan kolunun dibində əyləşsin.

Xülasə, kiçik qızın başına bir carşop salıb, aparıb müğilan kolunun dibində əyləşdirirlər. Gecənin bir vaxtında qız baxıb görür ki, kolun dibindən bir ilan çıxdı. Bir o tərəfə, bir bu tərəfə getdi, birdən-birə orada bir kərpici qızıldan, bir kərpici gümüşdən bir imarət zahir oldu. Sora ilan donundan çıxıb gözəl bir oğlan oldu və qıza dedi:

– Ey qız, sənin qismətin mən və mənim də qismətim sənsən. Mənim adım Şəmsi Qəmərdir. Olmıya ki, mənim bu çirrimi ata və anana diyəsən, onda mən buradan gedərəm. Havaqt məni tapmaq istəsən, ayağına dəmir bir çarıq geyib, əlinə də bir dəmir əsa alasan. Çarığın altı yırtılıb, əsanın ucu əyləndə məni ancaq gəlib taparsan.

Qərəz bu sözü deyib qızı da götürüb imarətə daxil oldular. Sübh olanda çıxıb görürlər ki, şəhərin kənarında qərribə bir imarət zahir olub. Hamı ona təəccüb edir.

Bir neçə gündən sora padşah qızlarını qonaq çağırır. Böyük qızları oynayanda köynəklərinin qoluna pul doldururlar, oynadıqları zaman tökülsün. Növbət kiçik qıza gələndə bu heç bir şey doldurmeyir. Amma oynayanda qolundan ləl və cəvahirat tökülür. Böyük qızlar bunu görüb xəcarət çəkirlər.

Axşam olanda padşah arvadı ilə kiçik qızlarını görməyə gəlirlər. Gecə söhbət arasında qızdan bunun nə sirri olduğunu xəbər alırlar. Qız bunlara nə qədər yavarırsa ki, bu sirri xəbər almasınlar, ata və anası əl çəkməyirlər. Axırda qızın əlacı kəsilib söyləyir ki, mənim ərim bir gözəl oğlandır, gündüzlər ilan olur, gecələr insan.

Qızın anası soruşur ki, bəs onun ilan donu haradadır? Qız cavab verir ki, filan qızıl taxtın altındadır.

Qızın anası cəld qalxıb ilan donunu tapub ocağa salıb yandırır. Bu halda baxıb görürlər ki, oğlan rəngi saralmış içəri daxil oldu. Üzünü qıza dutub:

– Sana dimədim ki, mənim sirrimi ata və anana söyləmə. İndi ayağına dəmirdən çarıq giyərsən və dəmirdən əlinə əsa alarsan. Çarıq dağılıb, əsanın ucu əyləndə məni ancaq taparsan. Di xudahafiz, – deyib oğlan qeyb olur.

Bir vaxt görürlər imarət də qeyb oldu, yenə də qaldılar müğilan kolunun dibində.

Bu əhvalatdan sora qız bir dəmir çarıq və bir dəmir əsa qayıtdırıb, çarığı ayağına geyib, əsanı əlinə alıb səhraya üz qoyur. Tamam yeddi il şəhərləri, vilayətləri və səhraları dolanıb Şəmsi Qəmərdən bir soraq tapa bilməyir.

Bir gün gəlib bir bulağın başında oturur. Baxıb görür ki, çarıq yırtılmış, əsanın ucu da əyilmişdir. Qızın qəlbində ümid oyanır. Bu halda baxıb görür ki, bir neçə qız su doldurmağa gedirlər. Qız bunlardan kim olduqlarını soranda:

– Biz Şəmsi Qəmərin kənizləriyik, onun üçün su aparırıq, – deyib cavab verdilər.

Qız görür ki, mətləbə yaxınlaşmışdır. Xəlvət üzüyünü oğlanın avtavasının içinə salır.

Şəmsi Qəmər dəstəməz alanda birdən üzük avcuna düşür. Baxıb görür ki, öz övrətinin üzüyüdür. Anlayır ki, övrəti araya-araya gəlib bunu tapmış. Kənizlərdən soruşur ki, bulağın başında bir qız gördünüz mü? Kənizlər:

– Bəli, gördük, – deyib cavab verdilər.

– Öylə isə gedin onu buraya gətirin.

Kənizlərdən biri gedib qızı gətirir. Burada görüşüb uyuşurlar. Şəmsi Qəmər kimsəyə bir söz diməyib qızı yanında saxlayır.

Şəmsi Qəmərin anası bunu da bir kəniz xiyal edib, bir gün buna deyir ki, get meşədən odun gətir. Qız “odunu mən necə toplayacağam” – diyib ağlamağa başlayır. Bunun ağlamağını Şəmsi Qəmər görüb səbəbini soranda, qız əhvalatı söyləyir. Şəmsi Qəmər:

– Ağlama, vaxta az qalmış dur qatırları da götür, get meşəyə. Orada söylə ki, Şəmsi Qəmərin yasıdır, gəlmişəm yas odunu aparam. Onda odunlar özləri toplanacaqdır, – deyib qızı meşəyə göndərir.

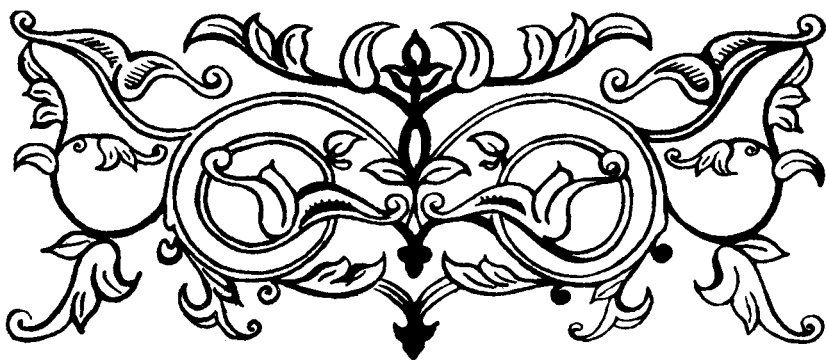
Qız meşəyə çatanda səslənir:

– Şəmsi Qəmərin yasıdır. Gəlmişəm yas odunu aparam.

Bir vaxt görür ki, hər tərəfdən odunlar toplanıb qatırlara yükləndilər. Bunu görəndə qız qatırların cilovundan dutub evə qayıdır.

Şəmsi Qəməre anası bir qız alıbmiş. Qızı oğlan sevmirmiş. Bir gecə toy edib qızı götürməli olurlar. Axşam gəlin gələndə Şəmsi Qəmər o qədər səbr edir ki, hamısı yatır, qalxıb iki qazan su qaynadıb götürüb gəlinin başından tökür. Gəlin bişib ölür. Tez iki at hazır edib birinə özü minir və o birinə qızı mindirib, qızın vilayətinə qaçırırlar. Gəlib qızın ata-anası ilə görüşüb təzədən toy edib şad yaşayırlar.

Bu tərəfdən gəlinin yengələri sabah olanda qızın yanına girir. Bir də baxıb görür ki, qız yanıb ölmüş. Qızın adamlarına xəbər gedir. Həməən saat atlanıb oğlanın dalınca düşürlər və tapa bilməyib əliboş geri qayıdırlar.

MƏLİK CƏMİLİN HEKAYƏSİ

Biri var imiş, bir yox imiş. Bir padişahın üç oğlu var imiş. Böyük oğlunun adı Məlik Məhəmməd, ortancılığın adı Məlik Cəmşid, kiçik oğlunun adı Məlik Cəmil imiş. Bir vəqt bu padişah xəstələnir. Öləcəgini anlayıb oğlanlarını yanına çağırır onlara vəsiyyəti edir ki, öləndən sora üç gecə qəbrinin yanında keşik çəksinlər.

Padşah öləndən sora oğlanları atalarını basdırıb matəm qurdular. Gecə araya gələndə Məlik Cəmil atalarının vəsiyyətini qardaşlarının yadına salıb, gedib keşik çəkmək təklif elədi. Heç birisi qəbul etmədi.

Məlik Cəmil özü oxunu, yayını və bir də qılınıcı götürüb gedib atasının qəbrinin üstündə keşik çəkir. Gecənin bir vaxtı görür ki, qara atlı və qara donlu bir nəfər nərə çəkə-çəkə gəlir və deyir:

– Ey padişah, taxtın tarac olsun və yəhərin qanla dolsun. Bu saat gəlib qəbrində sənin cəzana yetirərəm.

Məlik Cəmil bu sözü eşitcək bir ox kamana qoyub bunu nişan alır. Ox kamandan rədd olanda atlıya nişan sinəsindən deyir. Atlı atdan yerə düşür. Məlik Cəmil yüyürüb başını kəsib, paltarını soyundurub, atını minib evinə qayıdır və gəlib atı mehtərə verib tapşırır ki, bunu elə bir yerdə saxlasın ki, qardaşlarının bu atdan xəbəri olmasın. Mehtər atı aparıb xəlvət bir tölədə saxlayır.

İkinci gecə keşik çəkəndə gənə həməni sözləri diyə-diyə geyinmiş bir ağ atlı gəlir, onu da həməni tərqlə öldürür və paltarını, atını götürüb gəlir evə. Atı yenə mehtərə tapşırır.

Üçüncü gecə qırmızı geyinmiş qırmızı ata minmiş bir atlı gəlir. Onu da bu qayda ilə öldürür və atını götürüb mehtərə tapşırır.

Ataları öləndə bir də vəsiyyətlər eləmişdi ki, mən öləndən qırx gün sora üç dərviş gələcəkdir. Üç qızımın hər birisini dərvişin birinə verərsiniz.

Qırx gün tamam olanda ataları söylədiyi dərvişlər gəlirlər. Böyük qardaşlar dərvişlərə etina etməyirlər. Məlik Cəmil atalarının vəsiyyətinə əməl edib bacılarını dərvişlərə verir. Dərvişlər də qızları götürüb vilayətlərinə qayıdırlar.

Bunlar ilə qonşu padşahın üç gözəl qızı var imiş. Bu padşah qırx arşın enində, beş arşın dərinliyində bir xəndək qazdırıb elan etdirir ki, “hər kəsin atı bu xəndəkdən tollansa, qızımın birini ona verəcəyəm”. Vədə günündə padşah xəndəğin kənarında xəttini qurdurub vəzir, vəkil və qoşun ilə qızların əlindən yapışib, gəlir xəttin kənarında əyləşir. Hər şəhərdən cavan oğlanlar və şəhzadələr atlarını minib buraya toplanırlar. Məlik Əhməd ilə Məlik Cəmiş də atlarını minib burada hazır oldular. Məlik Cəmil isə qardaşlarından nə qədər rica edir ki, onu da özləri ilə bərabər aparsınlar, amma qardaşlar aparmayırlar. Qardaşlar gedəndən sora Məlik Cəmil paltarını dəyişib atasının düşməninə aldığı qara libası geyinib, qara atı minib, həmə mərəkəyə tərəf üz qoydu.

Bu tərəfdən oraya toplanmış cavanlar və şəhzadələr nə qədər cəhləşirlərsə, biri də xəndəyi keçə bilməyir. Hamısı xəndəyin ortasına düşür. Bir də baxıb görürlər ki, qara libas geymiş, qara ata minmiş bir cavan bir tərəfdən yel kimi gəlir. Gəlib xəndəyə yetişəndə ata bir qamçı vurub, bir üzəngi göstərdikdə xəndəgi keçir və atı sürür qızın birinin qolundan tutub qaldırıb tərkinə qoyub, gəldiyi yol ilə qayıdır. Bunun kim olduğunu kimsə bilməyir. Xülasə, qızı gətirib bir yerdə gizlədir.

Ertəsi günü genə düşmənlərindən aldığı ağ libası geyib, ağ atı minib xəndəğin kənarına gəlir. Genə ata qamçı çəkəndə, at dal ayağını yığib xəndəyin o tərəfinə tollanır və gedib qızın ikincisini tərkinə alıb gəldiyi yol ilə evinə qayıdır.

Üçüncü gün qırmızı paltarları geyib və qırmızı atı minib gəlir. Genə də xəndəyi keçib üçüncü qızı tərkinə alıb evinə gətirir. Kiməsə bunun kim olduğunu bilməyir. O biri qardaşları isə əliboş evlərinə qayıdırlar.

Gecə araya gələndə Məlik Cəmil qardaşlarına deyir:

– Siz atanızın vəsiyyətinə əməl etmədiniz. Mən getdim üç gecə keşik çəkdim. Atamın düşmənlərini öldürüb libaslarını, atlarını gətirdim. Bacılarımı dərvişlərə verdim. Mənə uşaq diyib özünüz ilə aparmadınız. Mən də gündə düşmənlərimizdən aldığım atların birini minib gedib qızları gətirdim.

Bu sözü deyib böyük qızı böyük qardaşına verir, ortancıl qızı ortancıl qardaşına verir, kiçik qızı da özü alır.

Bir gün qızların atası bunları bağa qonaq çağırır. Bunlar bağda eys-ışrətə məşğul ikən bir də baxıb görürlər ki, havadan bir əl zahir oldu. Məlik Cəmilin arvadı ki, hamısından gözəl imiş, yaxasından tutub havaya apardı.

Baxub gördülər ki, havadan səs gəldi:

– Ey Məlik Cəmil mən Üçtüklü kosayam.

Məlik Cəmilin arvadını Üçtüklü kosa aparandan sora, hamı bikef olub dağılırlar. Üç qardaş da evlərinə qayıdır. Məlik Cəmil mehtərin yanına gəlib düşmənlərindən aldığı atın birini yəhərləyib, yarağını geyinib, atını minib səhraya üz qoydu. Bir müddət dolandıqdan sora gəlib bir bağa yetişdi. İçəri giləndə gördü ki, Üçtüklü kosa başını nişanlısının dizinə qoyub yeddi günün yuxusuna getmişdir. Qızdan xəbər alır:

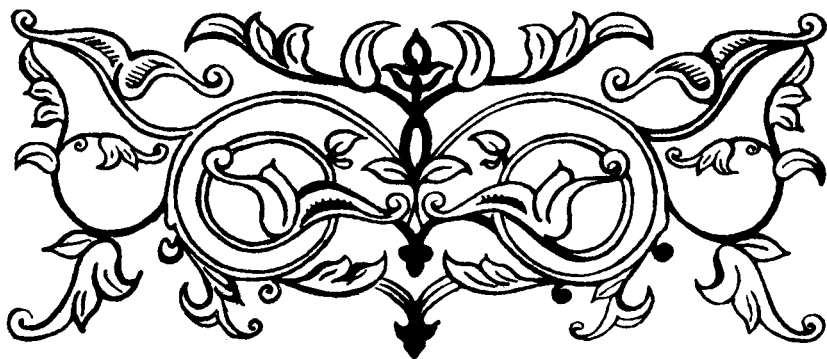
– Bunun canı hardadır?

Qız cavab verir:

– Filan şüşənin isindədir.

Məlik Cəmil cəld gedir şüşəni tapır və yerə vurur. Şüşə qırıldıqda içindən bir göyərçin uçar, tez göyərçini tutub öldürür. Üçtüklü kosa da həlak olur. Ondan sora qızı gətirib, vilayətlərinə qayıdır. Qardaşları ilə bərabər rahat yaşayırlar.

DƏMİR DİŞ QIZ

Biri var imiş, biri yox imiş. Bir kişinin bir qızı var imiş. Dişləri də-mirdən imiş. Bu qız körpə vaxtından harada toyuqdan, cücədən düşsə idi, tutub yiyərmiş. Bu qız bir qədər böyüdükdən sora başlayır xırda uşaqları, qoyun-keçiləri oğurlayıb yeyir. Axırda bunun əlindən təngə qalıb, atası aparıb bunu bir meşədə buraxıb qayıdır.

Bir müddətdən sora atası oğluna deyir:

– Oğlum, get, gör bacın nə haldadır, ondan bir xəbər gətir.

Oğlan tədarük görüb atını minib meşəyə üz qoyur. Meşəyə yaxınlaşanda bacısı baxıb görür ki, bir atlı gəlir. Birəz diqqətlə baxanda görür ki, gələn qardaşıdır. Qız tez qardaşının qabağına yüyürüb, atını tez ağaca bağlayır, özünü də götürüb tikdiyi evdə oturdu və cəld gedib atın bir ayağını yeyib qayıdır qardaşının yanına. Deyir:

– Bacın ölsün, qardaş, atın üç ayaqlımı gəlmişsən?

Oğlan anlayır ki, qız atın bir ayağını yimiş. Əlacsız cavab verir:

– Bəli, üç ayaqlı gəlmişəm.

Bir az keçəndən sora qız gedib atın bir ayağını yeyir. Qayılib gələndə qardaşına deyir:

– Bacın ölsün, qardaş, atın iki ayaqlımı gəlmişsən?

Oğlan qorxusundan cavab verir:

– İki ayaqlı gəlmiş.

Qorəz belə atın dörd ayaqlarını yeyib qardaşından soruşur:

– Bacın ölsün, qardaş, atın gövdəsini minib gəldin?

Oğlan yenə qorxusundan cavab verir:

– Bəli, gövdəsini minib gəlmişəm.

Qız gedib atın gövdəsini də yeyib gəlib qardaşından soruşur:

– Bacın ölsün, qardaş, piyadamı gəlmişsən?

Qorxusundan cavab verir:

– Bəli, piyada gəlmişəm.

Bir az keçib qız oğlana deyir:

– Gəl yorulmuşsan başın yuyum.

Oğlan deyir:

– Yu.

Qız bunun başını yuyanda başından bərk dişləyir. Oğlan görür ki, qız bunu yiyəcəkdir, deyir:

– Bacı bilirəm məni yiyəcəksən. Al bu düdügi çal, mən də oynaya-oynaya bacadan üstünə tollanım, sora yi.

Qız razı olur. Oğlan düdügi qıza verir. Özü də eşigə çıxıb, çəkmə-lərini kül ilə doldurub bacadan sallayıb qaçır. Qız bir qədər düdügi çalır, görür ki, qardaşı düşmək istəmir. Gedib çəkmələrindən çəkəndə, çəkmə üzülüb kül qızın gözlərinə dolur. Qız anlayır ki, qardaşı qaçmış. Tez dalınca yüyürür. Oğlan baxıb görür ki, bacısı gəlir. Tez bir çinar ağacına çıxır. Qız da gəlib çinarın dibini eşməyə başlayır. Bu halda bunların yanına bir tülkü gəlir. Tülkü qızdan çinarın dibini nə üçün qazdığını soruşanda, qız cavab verir deyir:

– Gəl sən də kömək elə, bu çinari yıxıb başından adamı tutub yiyək.

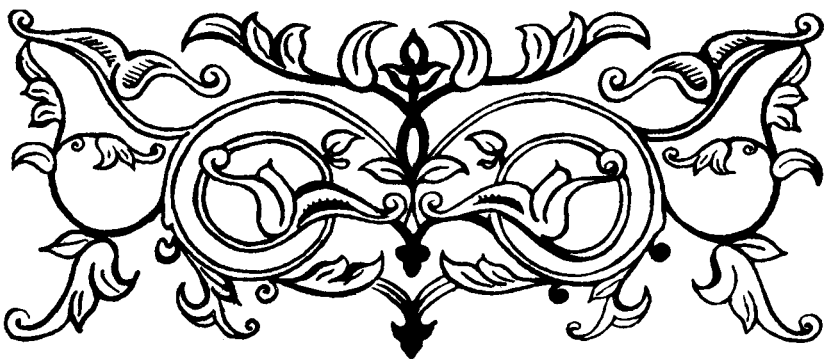
Bir tərəfdən qız çinarın dibini eşir, o biri tərəfdən də tülkü eşilmiş torpağı quyuğu ilə çinarın dibinə doldurur. Qız tülkünün hiyləsini qanıb onu yimək istəyir. Tülkü qaçır. Oğlan baxıb görür ki, qız bundan əl çəkməyəcək, çinarın başında öz-özünə oxumağa başlayır:

– Ay yırtan-dartan, bu qızı elə yırtın-dartın ki, bir damcı qanı da düşməsin.

Bu halda baxıb görür ki, bir ayı və qurt gəlib bu qızı dartıb, dağıdıb büsbütün yidilər. Oğlan ağacdən düşüb görür ki, bir damcı qan bir yarpağın üstünə düşüb. Bu qan damcısı buna deyir ki, məni götür cibinə qoy, bir vaxt olar ki, sana lazım olaram. Oğlan yarpağı cibinə qoyur. Bir qədər yol gedəndən sora qabağına bir calvadar çıxır. Calvadar buna deyir:

– Əgər bu ulaqların yükünün nə olduğunu bilsən, ulaqları yükləri ilə bərabər sənə verərəm. Yox bilməsən, səni öldürərəm.

Yarpaq cibindən səslənir ki, yükün yarısı bitdir, yarısı da birə. Calvadar ulaqları oğlana verir, oğlan da ulaqları gətirib salamat evlərinə qayıdır.

YEDDİ QARDAŞLAR

Biri var idi, biri yox idi. Bir ayı, günü keçmiş kişi var idi. Bir arvadı var idi. Bunların yeddi oğlanları var idi. Amma heç qız uşaqları yox idi. Yeddi qardaşlar bir bacıları olmadığından çox qəmgin idilər.

Bir gün yeddi qardaşlar analarına dedilər:

– Ay analı, bacı çox istiqanlı olur, deyirlər. Hayıf ki, bizim birçə bacımız yoxdur. İndi ki bacımız yoxdur, biz gedirik uzaqdakı Ballı dağa ovçuluğa. O vaxta kimi gəlmİYƏCƏYİK ki, sənin uşağın olsun. Ay ana, havaxt oğlun olsa qapıya ox as, ondan da o yana gedək, daha gəlməyək. Ha vaxt qızın olsa, qapıya ələk as. Gələk evə.

Ana çox dedi, oğlanları az eşitdi. Başa gəlmədi. Axırda yeddi qardaşlar çıxıb Ballı dağa getdilər. Orda ovçuluq eləyib dolanmağa başladılar.

Aylar keçdi, həftələr dolandı. Yeddi qardaşların analarının bir qəşəng qızı oldu. Arvad qızın adını Nardaxatun qoydu. Sevinib getdi qapıya ələg asdı ki, oğlanları qızı olduğunu bilib gəlsinlər.

Düşmanın arvadı da düşmandır, kişisi də. Bunların qapı-qapıya bir qan düşmanları var idi. Kişi ölmüşdü. Arvad dururdu. Arvad ələgi götürüb qapıya ox asdı. Yeddi qardaşdar Ballı dağdan baxırdılar. Bir gün baxanda gördülər ki, qapılarından ox asılmış. Dedilər ki, genə anamız oğlan doğdu. Baş götürüb getdilər ordan. Bir göy, səfalı, sulu yerdə çadır qurdular, genə ovçuluğa başladılar.

Yeddi qardaşlar anası Napdanxatunu sevə-sevə saxlayırdı. Oğlanlarının gəlməsini gözləyirdi. Nardaxatun böyüyüb gözəl qız olmuşdu.

Bir gün qonşulardan biri qonşuları yun daramağa çağırmışdı. Nardaxatunı da çağırmışdı. Nardaxatunun əlində böyütdüyü bir iti var idi. Onu çox istəyirdi. Onu Qaraca-böcük deyib çağırırdı. Haraya gedəndə Qaraca-böcüyü də aparırdı. Onu da yanına salıb qonşuya yun daramağa getdi. Orda çoxlu qız-gəlin var idi. Bir qarının aralıqda başmağı itdi. Hay-küy düşdü ki, görəsən bunu kim götürmüş ola. Biri “anamın”, o biri “qardaşımın başı üçün mənim xavarım yoxdur” deyib qarını inandırdılar. Nardaxatun da “bu Qaraca-böcüyün başı üçün mənim də xəbərim yoxdur” dedi. Ordakı arvadlar gülüşüb dedilər:

– Ay günü qara, pis niyyətli, yeddi qardaşları olan bacı da bir tulanın başına and içermi?

Nardaxatun oradan çıxıb ağlaya-ağlaya anasının yanına gəldi. Qardaşlarının necə olmasını anasından soruşdu. Anası ağlaya-ağlaya əhvalatı qızına söylədi. Nardaxatun dedi:

– Ay ana, mən qardaşlarımı harada olsalar tapacam, onlarsız mən nəyə lazımam. Onlar bacı-bacı deyib çöllərə düşüblər, mən də onların dalınca gedəcəm.

Anası ha yalvardı, yapışdı, başa gəlmədi.

Nardaxatun yol azuqu götürüb Qaraca-böcükənən yola düşdü. Soraqlaş-soraqlaş gedir idi. Az getdi, çox dincəldi, çox getdi, az dincəldi, axırda həmə qardaşları olan yerə yetişdi. Cəlib çadıra çıxdı. Tərs kimi o günü qardaşlarının yeddisi də ova getmişdi. Evdə heç kəs yox idi. Nardaxatun gördü çadırdə ət var, çörək var, yorğan-döşək var. Nardaxatun dedi:

– Həlvət bunların bir yiyəsi var. Harada olsa axşam gələcək. Bu ətdən xörək bişirim, həm özüm yeyim, həm də ona qalsın.

Nardaxatun yaxşı xörək, çörək bişirib hazır elədi. Axşama kimi ev-əşigə müğayət oldu. Axşam olanda bir xəlvətdə gizləndi.

O tərəfdən yeddi qardaşlar ovdan gəldilər, xörək-çörəyi hazır gördülər, ev-əşigi süpürülmüş, yığılmış gördülər. Mat-məəttəl qaldılar. Yeyib-içib hər yanı gəzdilər. Bir şey görmədilər, yatdılar. Sabah olanda bu sirri bilmək üçün biri evdə qaldı. Qalanı yenə ova getdi. Evdə qalan qardaş bir yanda gizləndi. Nardaxatun bunları getmiş bilib evə gəldi. Burada duran qardaş bunu görəndə daban basaraq çadıra girdi. Nəçi olmasını, haradan gəlib haraya getməsinə xəvər aldı. Nardaxatun əhvalatı başdan-başa ona söylədi. O da bacısı olduğunu bilib, özünü ona nişan verdi. Hər iki bacı-qardaşlar görüşüb öpüşdülər.

Axşam oldu o biri qardaşları da gəldi. Görüşdülər, halallaşdılar, bacıları olduğuna sevindilər.

Bu gündən sora yeddi qardaşlar gedib ov eləyib gətirirdilər, Nardanxatun bişirib axşama hazır eləyirdi. Gəlib kef-damaq ilə yeyib dolanırdılar. Bir gün Nardanxatun qardaşlarına xörək bişirmək üçün yol otun pəncəri dərməyə getmişdi. Evə gec gəldi. Gələndə gördü odoqadan keçib, qarıya çıxıb oddan ötəri çox vurnuxdu, bir şey tapmadı. Bıkef qayıdırdı ki, bir də uzaqda tüstü gördü. Sevindi. Uşaqlığına baxmayaraq, balağını belinə vurub, bir ev damına girdi. Gördü orda bir qızı saçından asıblar. Tükləri biz-biz oldu. Qorxa-qorxa dedi:

– A bacı! Sana bu zülmü kim eləyib?

Asılı qız dedi:

– Mən Uğurşahın qızı Almayam. Məni bu saçımdan asan dev mənə aşiq olmuşdur. Məni istədi, atam vermədi. Axırda götürüb buraya gətirdi. İndi mən ondan baş birlik eləmədiyimnən mənə belə zülmü eləyib. İndi ay bacı, sən yazıqsan. Tez buradan get, gələr səni məndən pis eliyər.

Nardanxatun qorxa-qorxa bir od götürüb oradan çıxdı. Birbaş yola düzəldi. Nardanxatun tələsik qaçanda yumaq kələfi əlindən düşüb cözlənə-cözlənə gəlmişdi. Oyannan dev gəlib:

Adam-adam iyisi gəlir.
Yağlı badam iyisi gəlir,
Qatır gəlsə, dırnaq salar,
Quş gəlsə, qanad salar –

deyə-deyə qızdan soruşdu:

– Buraya bəni-adəm haradan gəlmişdi?

Qız dedi:

– Buraya, mənim yanıma heç kim gəlməyib. O adam iyisi mənim iyimdir.

Dev o yan-bu yanı gəzirdi. Birdən kələf gözünə sataşdı, kələfin ucunu alıb dəstələyə-dəstələyə düz gəlib çıxdı Nardanxatungilə. Nardanxatun qapını bağlayıb içəridə xörək bişirirdi. Dev gördü asanlıqla onu ələ gətirə bilməyəcək, bəcliknən dedi:

– Ay Nardanxatın, ay Nardanxatun, anan sana bir üzük yollayıb barmağını çıxart, onu taxım.

Nardanxatun inandı, barmağını qarının dərməyindən eşiyə çıxartdı. Dev barmağını dişinin arasına qoyub o qədər sümürdü ki, Nardanxatunun bütün qanını sümürdü. Nardanxatun lap bihuş düşdü. Dev qızı ölmüş bilib qayıdıb getdi.

Axşam yeddi qardaşlar evə gəlib bacılarını ölü gördülər. Onu özünə gətirdilər. Qız əhvalatı söylədi. Yeddi qardaşlar gedib devi öldürdülər. Şah qızını azad elədilər. Devın başını da gətirib evlərinin sol tərəfində basdırdılar.

Ay keçdi, il keçdi, devin qəbrinin üstündən yeddi gül bitdi. Nardanxatun gül yeddi, qardaşları yeddi olduğuna həvəslənib gülləri dərib, gətirib sandığına qoydu. Həmişə asıb baxırdı, bir də asıb baxanda gördü ki, bu güllər yeddi qənirsiz gözəl qız olublar. Nardanxatun bu sirri qardaşlarına söylədi. O, qızların hərəsini qardaşlarının birinə aldı. O qızlar Nardanxatuna xəlvətcə xörək içində ilan-çayan verdilər. Nardanxatunun qarnı qalxıb burnuna dəyəsi oldu. Yeddi qardaşlar arvadlarından xəvər aldılar ki:

– Bunun belə olmasına səbəb nədir?

Onlar dedilər:

– Kim bilir? Hansı lotu-potunnan aranı sazlayıb, belə olub.

Yeddi qardaşlar dev qızlarının sözlərinə inanıb bacılarını evdən qovaladılar.

Nardanxatun dinməz-söyləməz ah çəkib yola düşdü. Az getdi, çox getdi, getdi bir dağın başında bir sürüyə çatdı. Sürünün iki çobanı var idi. Nardanxatunun yanına gəldilər. O dedi, bu qız mənimdir, bu dedi, mənimdir. Çobanların sözləri çəpləşdi. Bir-birini qırasa oldular. Böyük çoban belindən xəncəri çəkib dedi:

– İndi ki belə oldu, mən bu qızı iki bölüb yarı payını aparacam.

Çoban xəncəri endirmək istəyəndə Nardanxatun qorxub qarnındakı ilan-çayan düşdü. Sora çobana qoşulub getdi.

Çoban onu evinə gətirib kəbin elədi, saxladı. Bu vaxtdan ay keçdi il keçdi, Nardanxatun o çobanın bir qəşəng oğlu oldu. Yekələnib hər iş gedəsi oldu.

Nardanxatun bir gün oğlunu da götürüb qardaşları olan yerə gəldi. Qardaşları at sulayırdılar. Nardanxatun oğlunu bir qamış ata mindirib özünə də öyrətdi, dedi:

– Suyun qırağına gedəndə “ay atım su iç, ay atım su iç de”.

Oğlan qarğı atı minib, gəldi suyun qırağına. Qarğı atı çapdırıb: “Ay atım su iç, ay atım su iç” diyəndə, dayıları gülüb dedilər:

– Ay qancıq oğlu, qarğı atı su içərmə?

Oğlan dedi:

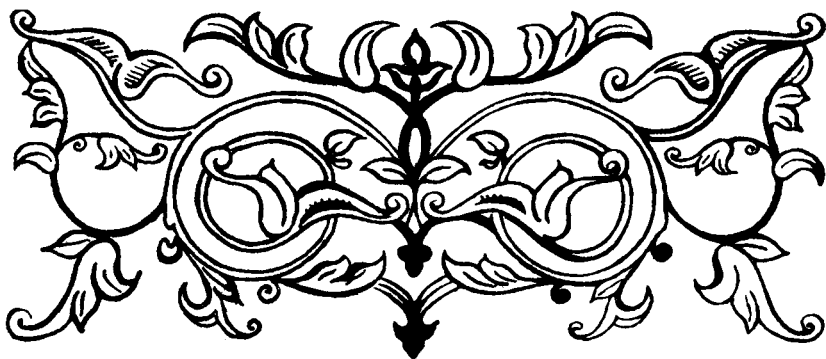
– Bə yeddi qardaş da bir bacıdan keçərmə?

Yeddi qardaşlar bu sözü eşidəndə onun yanına gəldilər. Əhvalatı ondan bildilər. Uşağı da götürüb bacıları Nardaxatunun yanına gəldilər. Onun ayaqlarına döşəndilər. Ona haqsız yerə zülm elədiklərini söylədilər. Yeddi qardaşlar Nardaxatunu, oğlunu evlərinə gətirib, ata-analarını, o çobanı da Ballı dağa çıxartdılar. Dev qızlarını öldürüb quyulara doldurdular.

Nardaxatunun, ata-analarının məsləhətinə görə öz ellərindən hə-rəsi bir gözəl qız alıb evlərinə gətirdilər. Hər kəs öz nişanlısı ilə ömür sürməyə başladı.

Göydən üç alma düşdü: biri nağıl söyləyənə, biri qulaq asanlara, biri də bacadan baxanlara. Onlar yedilər, işdilər, yerə keçdilər, biz yedik, içdik, dövrə keçdik.

DÜNYA GÖZƏLİ

Bir var idi, bir yox idi. Bir qoca kişi var idi. Bu qocanın üç qızı var idi. Bunların anası ölmüş idi. Atası ikinci bir arvad almışdı. Arvad bir gün ərinə deyir:

– Ya bu yetimləri tut, yada məni saxla.

Kişinin əlacı kəsilib uşaqları aparıb buraxır çölə.

Yazıq qızlar çöldə gəzirdilər. Gedib bunlar bir meşəyə çatdılar. Günü batırıb ağacda yatdılar. Səhər açıldı. Böyük bacı deyir:

– Ay bacı, tozanağa bax!

İkinci bacı deyir:

– Yəqin padşahdır.

Kiçik bacı deyir:

– Bacılı–bacılı, nə olaydı padşah məni ala idi, mən də bir oğlan doğa idim, bir kəkli qızıl olaydı, bir kəkli gümüş olaydı, alnı ay.

Ortancılı bacı deyir:

– Məni də vəzir üçün alaydılar. Mən xalca toxuyaydım, o xalçada padşahın bütün qoşunu yerləşə idi.

Böyük bacı deyir:

– Məni də nə olaydı vəkil alaydı. Mən də padşahın qoşunu üçün bir yumurta qabığında xörək verə idim.

Padşah bu sözləri eşidir və kiçik qızı özünə alır, ortancılını vəzirə, böyüginə də vəkilə verir.

Günlər, aylar keçir. Kiçik qız bir oğlan doğur. Oğlanın alnı ay dişləri inci, kəkli qızıl. Bacılar tez xəbər tuturlar. Deyirlər ki, vay padşah bizi öldürər. Kiçik bacımızın dediyi doğruya çıxdı, bizimki yalana.

Böyük bacı dedi:

– Heç əlacımız yoxdur. Gəl mamaya pul verək, o bu işi düzəldər.

Bacılar mamanı çağırdılar, oğlanı aradan götürüb, onun yerinə bir kiçük qoydular. Padşaha xəbər çatdı ki, arvadın bir kiçük doğubdur. Padşah gözəbnak olub əmr etdi ki, aparsınlar qızı peyinlik içində basdırsınlar.

İki bacı həməən oğlanı bir sandıq içinə qoyub çaya atdılar. Padşahın bağbanı çay qırağında gəzirdi. Çayın ləpə döyənində bir sandıq gördü. Sandığı açıb içində bir oğlan uşağı gördü, alnı ay, bir kəkili qızıl, bir kəkili gümüş. Tez evə gəldi, arvadına dedi:

– Arvad, qızımız var, bu da oğul. Oğlanın adını qoydular Sabah.

Aradan bir-iki il keçdi. Bağban vəsiyyəət eləyib öldü. Öləndə dedi:

– Mənim yeddi küp qızılım var, onu oğluma verin.

Bir az müddətdən bağbanın arvadı da öldü. Qaldı iki yetim. Sabah böyümüşdü, on beş yaşında idi. Atalığından qalan küpləri çıxartdı, bu qızıl ilə bir imarət tikdirdi.

Xəbəri verim sizə iki bacılardan. Bacılar gördülər ki, bəli oğlan sağdır. Mamanı tapdılar, dedilər:

– Ay ölmüş qarı! Bəs sən oğlanı öldürməmişən?

Qarı dedi:

– Çoxdan!

Böyük bacı əlini belinə verib dedi:

– Ay qoca köpək, yalan deyirsən! Budur özü sağ-salamat, gün çıxan əldə bir imarət tikib ki, padşahlara layiq. Get, bu saat onun başını batır!

Qarı bir fitnə ilə özünü Sabahın evünə saldı. Sabahın bacısı eyvan-da oturmuşdu. Qarı pilləkənləri çıxdı. Qıza salam verib dedi:

– Qadan alım, keyfin necədir? Nə gözəl eviniz var? Amma heyif olsun!

Sabahın bacısı dedi:

– Nə istəyirsiniz? Bir qardaşım var. Gəldigin bəs deyil, ah-uf da çəkirsən.

Qarı dedi:

– Qadan alsın, qarı. Mən ki, bir söz diməyirəm, ancaq bu imarətin bir gülü əskikdir.

Qarı deyib çıxıb getdi. Sabah evə gəldi gördü ki, bacısı ağlayır. Bacısının soruşdu:

– Bacı, neçün ağlayırsan?

Bacısı ağlaya-ağlaya dedi:

– Mən evdə idim, bir qoca qarı gəldi dedi ki, imarətiniz gözəldir, amma heyif ki, bir gülü əskikdir.

Sabah bacısını qucaqladı:

– Heç fikir çəkmə, bu saat gedim gətirəm.

Sabah atın minib yola düşdü. Bir ay yol getdi, həmən yerə çatdı. Bir dərvazadan içəri girdi. Onun qabağını bir dev kəsdirib dedi:

– Ey oğlan heyifsən getmə, sən gülü apara bilməzsən!

Sabah dedi:

– Mən gedirəm, qorxmayıram.

Dev buna qoşulub gülün dalısınca getdi. Dev yolda buna çox köməkliklər elədi. Gülü götürüb gəldi, bacısına verdi.

İki bacı bunun gəlməsindən xəbərdar oldu. Qarıya dedilər:

– Ay yerə batmış qarı, Sabah getdi, gülü də gətirib gəlib. Özünən başqa bir dev də götürüb gəlib. Get, bu saat onun başını batır!

Qarı yola düşdü. Gəlib həmən imarətə çatdı. Çıxdı həmən qızın yanına dedi:

– Qadan alsın nənən, bu ev, bu eşik, bu da gül. Bu dəmdəsgahın bir dünyaya gözəllisi əskikdir.

Qız hirsindən qarıya bir şillə vurub, pilləkanlardan itələdi və özü oturub ağladı. Qardaşı Sabah içəri gəldi, bacısının qucaqladı. Dedi:

– Nə üçün ağlayırsan, bacı?

Qız dedi:

– Qarı yenə gəlmişdi, bu dəfə onu qovladım.

Sabah dedi:

– Nə istəyirdi?

Qız dedi:

– Qarı dedi ki, bu evin, bir dünya-gözəllisi əskikdir.

Sabah dedi:

– Hələ bunun üçün ağlayırsan? Bu saat gedib gətirəm.

Sabah atın minib həmən yerə getdi. Pərdəyi-ismət dalında dünya gözəli oturmuşdu. Sabahı görüb dedi:

– Ey oğlan, heyif səndən, özünə yazığın gəlsin, qayıt dala.

– Yox, mən sənin üçün gəlmişəm.

Dünya gözəli dedi:

– Sən məni apara bilməzsən. Qayıt yazıqsan, yoxsa səni də o birilər kimi daşa döndərrəm. Bura sox adamlar gəlmiş, ancaq hamısı daşa dönmüşlər.

Dünya gözəli bir tilsim oxudu, Sabah daşa dönüb yığıldı bir yana. Axşam oldu. Dünya gözəli gülsüz yatmış idi. Gecə yuxuda gördü ki, Sabahın atası bağban, əlində bir dəyirman daşı dünya gözəlinin yuxusuna gəldi və dedi:

– Dur ayağa, mənim oğlum Sabah ilə get. O gülünü aparıb, sən də get. Yoxsa, bu dəyirman daşını salaram başına.

Dünya gözəli yuxudan diksindi. Yerindən durub Sabaha bir çubuq çəkdi. Dedi:

– Ey oğlan, mən sənin ilə gedirəm. Çünki bu gecə atanı yuxuda görmüşəm.

Hər ikisi bir ata minib yola düşdülər. Dünya gözəlini aparıb bacısının yanında qoydu. Dünya gözəli bir gün Sabaha dedi:

– Dur, bu devləri apar bazara. Padşah sənə deyəcək ki, ey oğlan, bu nədir eliyirsən, xalqa niyə əziyyət verirsən? Deyərsən ki, padşah sağ olsun, məndən soruşma, devlərdən soruş. Sora da padşah səni qonaq çağıracaq.

Sabah devləri bazara apardı. Padşaha xəbər getdi ki, bir nəfər oğlan üç dənə dev bazara düşüb aləmi viran etdi. Padşah əmr elədi ki, oğlanı çağırınsınar. Sabah padşahın hüzuruna getdi. Padşah bunun gözəlliyini görəndə kimi Sabaha aşiq oldu, dedi:

– Kaş bu mənim oğlum olaydı! Sora dedi:

– Ey oğlan, nəyə xələf əziyyət verirsən? Devlərini başlı-başına bazara buraxmısan?

Sabah dedi:

– Padşah sağ olsun, dilsiz-ağılsız heyvandan nə gözləmək olar?

Padşah bu sözdən xoşlanıb böyük bir qonaqlıq elədi. Devləri qazannan çəkilməmiş xörəklərin hamısını yedilər. Padşah xörəklərin çatmamasından xəcil oldu. Sabah ayağa qalxıb dedi:

– Padşah sağ olsun, qonaqlığım var. Süfrən də açıq olsun. İndi buyur, sən bizə qonaq ol.

Padşah o günün sabahısı bütün vəzir-vəkilini, qoşununu yığıb Sabahgilə qonaq getdi.

Sabah dünya gözəlinin yanına gedib dedi:

– Padşah gəlib, hazır elədiyin şeyi əmr elə, gedim bazardan alım.

Dünya gözəli dedi:

– Hazırdı.

Əlin uzadıb sandıqdan bir xalça çıxartdı, xalçanı saldı həyətə. Padşahın bütün əşya və cəngavərləri bu xalçanın üstündə oturdular yenə yer artıq qaldı. Dünya gözəli bir yumurta çıxartdı, başladı onun içindən xörək çəkməyə. Hamı yedi, yenə artıq qaldı.

Padşah buna çox təəccüb elədi. Bunu bilmək istəyirdi, amma danışmayırdı. Bu aralıqda pərdə quruldu, dünya gözəli pərdənin dalında oturdu. Sabahın anasın peyinlikdən çıxartdırıb, qabaqcadan müalicə edib saxlamışdı. Sora iki bacıları çağırdı, həmənin mamanı da çağırtmışdı.

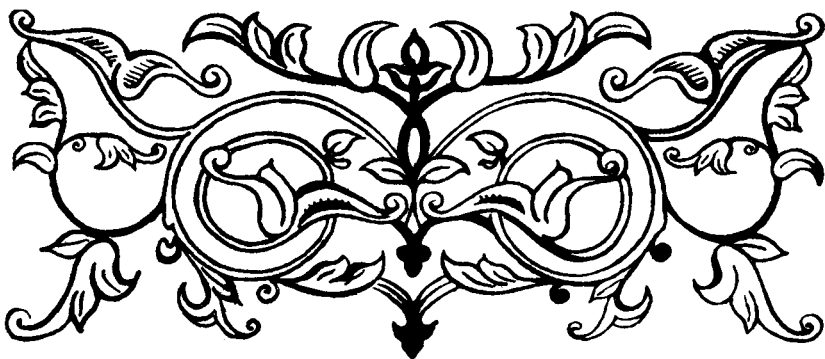
Dünya gözəli dedi:

– Ey padşah, eşit və ağah ol! Bax bu sənin arvadındır. Bu da sənin oğlundur ki, alın ay, dizləri inci, bir kəkli qızıl, bir kəkli gümüş. Bunu sən öz arvadın doğub, amma bu iki bacılar mamaya pul verib səs salmışdılar ki, sən arvadın kiçik doğub. İndi al, bu sən arvadın, bu da sən oğlun.

Padşah ayağa qalxıb mamanı və bu iki bacının boynunu vurdurdu. Sora öz oğlunun alından öpüb, dünya gözəlindən sox razılıq elədi.

Yeddi gün, yeddi gecə toy eləyib, dünya gözəlini Sabah üçün aldı. Özü də öz arvadını götürüb evə apardı.

MUXTARIN HEKAYƏTİ

Biri var imiş, biri yox imiş, bir padişahın on bir oğlu var imiş. On nəfəri bir arvatdan, birisi başqa arvatdan. Bu başqa övrətdən olan oğlının adı Muxtar imiş. Bir gün padişah istəyir ki, oğlanlarını evləndirsin. Buna görə vəziri çağırıb fikrini ona söyləyir. Vəzir isə padişahın fikrini bəyənib, əhvalatı oğlanlara söyləyir. Oğlanlar isə razı olmayırlar. Bu xəbəri eşitdikdə padişah oğlanlarını hüsuruna istəyib, onlara evlənmələrini təkid edir.

Oğlanları çox tədbirdən sora atalarına ərz edirlər ki:

– Çin padişahının on bir qızı vardır. Əgər icazə versən, həmən qızları alırıq. Yox, başqa qız bizə lazım deyildir.

Padişah əlacsız qalıb icazə verir. Ancaq oğlu Muxtarı hüsuruna çağırub ona söyləyir:

– Yol ilə gedəndə bir qoruğa çatacaqsınız, orada bir at otlayır. Nəbadə orada qalasınız. Bir az getdikdən sora, digər bir qoruğa çatacaqsınız. Orada da bir qoç otlayır, orada da qalmayın. Sora bir qalaya rast gələcəksiniz, orada qalmayın.

Bu vəsiyyətləri edəndən sora padişah tədarük görüb oğlanlarını yola salır.

Müxtəsər bir xeyli yol getdikdən sora ataları söylədiyi birinci qoruğa yetişdilər. Gördülər ki, burada bir at otlayır. Qardaşları burada gecələməyi məsləhət gördülər, nə qədər Muxtar burada qalmağı məsləhət görmədisə, qardaşları qulaq asmadılar, qalmağı təkid etdilər. Muxtar əlacsız razı oldu. Yüklərini düşürüb orada qaldılar. Gecəni bir vaxtı

at kişnəyib bunlara hücum etdi. Qardaşları qaçdı. Muxtar qalxıb ata hücum etdi və xeyli zəhmətdən sora atı öldürdü, gecəni rahat yatıb ertəsi gün yola düşdilər.

Bir xeyli getdikdən sora, ikinci qoruğa yetişdilər. Gördülər burada bir qoç otlayır. Qardaşları yenə də burada qalmağı təklif etdilər. Muxtar yenə də əlacsız qalıb razı oldu. Gecənin bir vaxtı qoç bunlara hücum etdi. Qardaşları qorxub qaçdılar. Muxtar qalxıb qoç ilə tutaşdı və axırda qoçu öldürdü. Qardaşları yığılıb qoçu soyub yedilər və gecəni orada rahat yatdılar. Ertəsi gün yenə yola davam etdilər.

Bir müddət getdikdən sora ataları xəbər verdiyi qalaya yetişdilər. Muxtarın qardaşları “yorulmuşıq və artıq getməyə təqətimiz yoxdur” deyə burada qalmağı tələb etdilər. Muxtar atalarının vəsiyyətini onların xatirinə saldısa, razı olmayıb tələblərində israr etdilər. Əlacsız qalıb Muxtar qəbul etdi. Baxub gördülər ki, qalanın qapısı bağlıdır. Zorlayıb qapını açdılar, o gecəni orada rahat yatıb ertəsi gün yenə də yollarına davam etdilər.

Bir müddət getdikdən sora böyük bir karvana çatdılar. Bunlardan Çin vilayətinin paytaxtına nə qədər yol qaldığını soruşurlar. Onlara “yarım ağac qalmış” deyə cavab verirlər.

Xülasə, gəlib şəhərə yetişdilər. Baxıb gördülər ki, şəhərdə bir nəfər də olsun görünməyir. Evlər, dükanlar açıq qalmış idi. Gedib bir evə mənzil etdilər və sora Muxtar çıxıb şəhəri nə qədər gəzdisə, bir nəfərə rast gəlməyib, axırda gəlib bir dükandan atları üçün bir qədər arpa və saman, başqa bir dükandan bir qədər ət, çörək və sair yeməli şeyləri götürüb, pulunu qoyub mənzilə qayıdır. Görür qardaşları yatmışlar. Gətirdiyi şeylərdən şam tədarükü edir. Hazır olduqdan sora qardaşlarını oyadır. Bu halda bunların yanına bir qoca kişi gəlir. Bu da bunlar kimi ac olduğundan bunlar ilə bərabər yeyib-içir. Sora Muxtar qocadan şəhərin adamlarının harada olduğunu sorur. Kişi cavab verir ki:

– Çin padişahının bir quşu var, həmişə o quş adam əti yeyir. Odur canlarının qorxusundan xalq şəhəri tərk edib qaçmışdır.

Muxtar bu xəbəri eşitdikdə qocadan xahiş edir ki, onu quş olan yerə aparsın. Qoca razı olub qabağa düşür. Onu bir bağın kənarına gətirib deyir:

– Söylədiyim quş bu bağda qızıl qəfəsin içindədir və ətrafında on nəfər keşik çəkir. Keşikçiləri öldürməmiş quşu öldürmək mümkün deyildir.

Bu sözü eşitdikdə Muxtar özünü bir hiylə ilə bağa salır. Gəlib görür ki, keşikçilərin doqquzu yatmış, bir nəfəri keşik çəkir. Bir səmt-də gizlənir. Bir vaxt görür ki, keşik çəkən qaravul bir səmtə gedir, tez qabağına yüyürüb xəbəri olana kimi onu həlak edir və qayıdıb yatan-ları dəxi bir-bir öldürür və sora quşu da qəfəsdən çıxarıb başını kəsir.

Bundan sora padişah qəsrinə gəlir və bir növ ilə özünü qaravullar-dan xilas edib padişah yatan otağa daxil olur və görür, padişah yatır. Tez sinəsi üstə əyləşir. Padişah gözünü açıb bunların kim olduğunu sorur. Muxtar deyir:

– Əzrayiləm, gəlmişəm sənin canını alam. Əgər qızlarını filan padişahın oğlanlarına verməyə kağız versən, səndən əl çəkərəm.

Padişah qorxub kağız verməyə razı olur. Muxtar tez padişahın si-nəsindən qalxıb padişahın qabağına bir parça kağız, bir qələm qoyur. Padişah qələmi götürüb Muxtar istədiyi kağızı yazıb ona təqdim edir. Bundan sora Muxtar padişahın əl-əyağını bağlayıb, vəzirin evinə gedir. Gəlib vəzir yatdığı otağa daxil olur. Onu da qorxudub padişah yazdığı kağızı möhürlədir. Oradan qalxıb qızlar yatdığı otağa daxil olur. Baxıb görür ki, qızların on nəfəri bir yatmış və bir nəfəri ki, ha-mısından gözəldir ayrı yatmış. Muxtar anlayır ki, qızların on biri bir anadan, birisi bir anadandır.

Xülasə, Muxtar qardaşlarının yanına qayıdıb, səhər olan kimi pa-dişahın hüsurunda hazır olub qızları istəyirlər. Padişah ələcsiz qalıb qızlarını bunlara verir və tədarük görüb yola salır. Bir müddət yol get-dikdən sora həmə qalaya yetişirlər və gecəni burada qalırlar.

Gecə hamı yatmış, Muxtar yatmayıb keşik çəkir. Gecənin bir vaxtı baxıb görür ki, bir dev gəldi və bunları burada yatmış görüb bunlara hücum edir. Muxtar qalxıb devin qabağına yeriir və dev ilə tutaşdı və xeyli zəhmətdən sora dev həlak edir. Bu xəbər devin anasına yetişir. Tənurə çəkib gəlir Muxtarı qapıb aparır, Kūhqafdə həbs edir.

Bir gün bu qarı kitaba baxanda görür ki, Muxtar hansı bir dev ilə mübarizə etsə öldürəcəkdir. Qarı bundan istifadə etmək istəyir. Odur ki, Muxtar zindandan çıxarıb ona deyir:

– Bir yerdə bir üzük var, onu mənə gətirsən, səni azad edib atana yetirərəm.

Muxtar qəbul edir. Qarı bunu cibinə götürüb tənurə çəkib, bunu bir evə gətirir. Bir kənarda yerə qoyub deyir:

– Bu evə daxil olarsan, orada bir çərx görəcəksən, gerek onun üstünən elə tullanasan ki, heç bir yerin ona toxunmasın. Sora bir arvad görəcəksən, sənin anana oxşayır, amma sənin anan deyil, onun şirin dilinə aldanma, onu öldür. Üçüncü otaqda bir qarı görərsən, onu da öldür və oturduğu döşəyin altında bir üzük var, onu alıb mənə gətirərsən.

Muxtar təyini belinə yığıb bir tullanmaqla çərxi o tərəfə keçdi. İkinci otağa daxil olanda, anası şəkildə bir arvad görür. İstəyir öldürsün, arvad yalvarır ki, mən sənin ananam, mana rəhm elə. Məni öldürmə, yoxsa südümü sənə halal eləməyəm. Muxtar bunun yağlı dilinə aldanıb ona rəhm edir. Həmə saat arvad bunu götürüb havaya atır. Əvvəlki qarı bunu havada tutub yerə qoyur, deyir:

– Mən sənə demədimmi, sənin anan deyildir. İndi bu dəfə ona rəhm etməyib öldürərsən və üzüyü mənə gətirərsən.

Muxtar bu dəfə də ikinci otağa daxil olub, həmə anası şəkildə olan arvadı öldürür. Sora üçüncü otağa daxil olur. Buradakı qarını öldürüb, döşəyin altından üzüyü götürüb barmağına taxır. Dərhal bir dev hazır olur. Muxtar bundan xəbər alır:

– Sən kimsən?

Dev cavabında deyir:

– Bu üzük hər kimin barmağında olsa, mən ona itaət etməyə hazıram. İndi nə əmrin varsa, söylə əmələ gətirim, – diyib cavab verir. Muxtar onu atasının vilayətinə aparmağı əmr edir. Dev dərhal Muxtarı götürüb şəhərin kənarında yerə qoyur. Muxtar devi mürəxxəs edir.

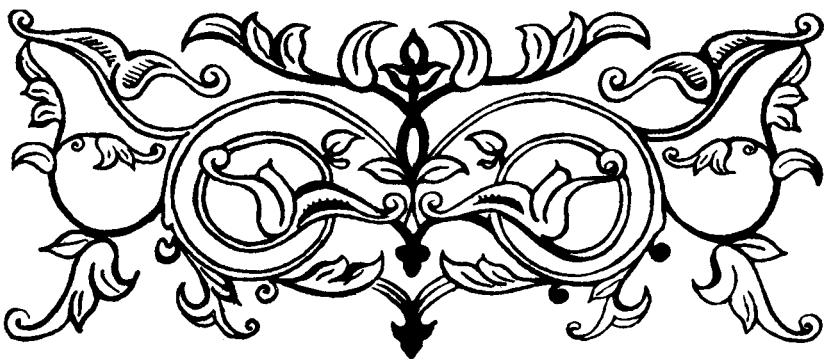
Bir qədər yol getdikdən sora bir çobana rast gəlir və görür ki, çoban qara geymiş. Çobandan qara geyməğinin səbəbini soruşanda, çoban:

– Padişahımızın Muxtar adlı bir oğlu var idi, həm padişah, həm camaat onu çox sevərdi, onu devlər öldürmüş. Odur ki, bütün camaat qara geymiş.

Muxtar çobana deyir ki:

– Çoban qardaş, qarasını geydiginiz Muxtar mənəm. Get padişaha müjdə apar.

Bu sözü eşidən kimi çoban düz birbaş padişahın yanına gəlir. Bir tərəfdən Muxtarın qardaşları qayıdub əhvalatı söyləyib Muxtarın nişanlısını da, anasını da tapmışdılar. Bu xəbəri eşidən kimi pişvazə çıxıb Muxtarı qəsrinə götürüb toy edib eyş-işrətə məşğul oldular.

BARXUDARIN BAXTI

Biri var idi, biri yox idi. Yaradan bir idi, bəndəsi çox idi. Barxudar adlı bir balıqçı var idi. Barxudar dərýadan balıq dutar, bazarda satıb dolanar idi. Barxudar bir gün axşam tərəfi dərýaya tor atdı. Çoxlu balıq dutuf bazara gətirdi, satdı. Çayçıya getdi, yedi, işdi, tanış-bilişnən görüldü. Başı söhbətə qızıxdı, bir də baxdı gecə-gecədən keçif. Qalxdı getdi. Barxudar qaranlıq çarşı ilə fikirleşə-fikirleşə gedir idi. Getdi, bir bala boylu dərvişə rast gəldi yolda. Dərviş Barxudara dedi:

– Niyə fikirlisən? Al, bu qızıl pıçağı, apar ver paçcahın qızı Ülkərə, muradına çatarsan.

Dərviş bu sözü deyif qeyıba çəkildi. Barxudar pıçağı götürüf gəldi paçcah qızı Ülkərin yanına. Pıçağı verdi Ülkərə. Ülkər dedi:

– Xalaoğlu Barxudar, gəldinmi?

– Gəldim, paçcah qızı, gəldim.

– Barxudar, daha durmaq vaxtı döyüldür, hazırlaş gedək.

Barxudar getdi, paçcahın toylasından iki at çəkdi yəhərlədi. Atdarı minib gecə vaxtı yola düşdülər. O gecə sabaha kimi at sürdülər, gedib bir bulaq başına çatdılar. Gördülər suynan bir qiymətli daş axır. Barxudar atdan düşüb daşı götürdü, genə yola düşdülər. Az getdilər, çox getdilər, getdilər bir şəhərə çıxdılar. Paçcah qızı atasının qızıl-gümüşündən çoxlu götürmüşdü. Verdilər, üç mərtəbəli bir imarət tutdular, orda yaşamağa başladılar.

Bir gün Barxudar ilə Ülkər eyvanda oturmuşdular. Çay içib, söhbət eləyirdilər. Söhbət sudan, daşdan düşdü. Barxudar dedi:

– Paçcah qızı, gətir o daşa bir baxım.

Paçcah qızı daşı gətirdi əlində tutdu. Barxudar baxdı ki, daş ay, gün kimi işıq salmağa başladı. O yannan o şəhərin paçcahı Ayvaz, vəzir, vəkil ilə ordan gəlir idi. İmarətin qabağından keçəndə gözü əlində ləl daşını oynadan Ülkərə düşdü. Gözəlliyini görüb ona aşıq oldu. Ürəgi pərişan, qəlbi yaralı gəldi divanxanaya. Al qırmızı geyinif taxta çıxdı. Vəziri çağırırdı deddi:

– Aman vəzir, bu dərdimə bir çarə elə.

Vəzir dedi:

– Şah sağ olsun, nədən qəm yeyirsən, güc səndə, mal-pul səndə, nə cürə istəsən, o cürə qızı ələ gətirə bilərsən.

Paçcah dedi:

– Vəzir, mən qızı güc ilə o oğlanın əlindən ala bilmərəm. El məni qınar, tədbir tökmək lazımdır.

Vəzir dedi:

– Onda ləl daşını mahna eləyib, qızı almaq olar. Sən hökm elə oğlanı gətirt, deyinən o daşı mənim xəzinəmdən oğurlayıbsan. Onda söz tapa bilməz, boynuna oğurluq qoyub öldürdərsən, qız sana qalar.

Paçcah vəzirin tədbirini bəyəndi. Hökm elədi Barxudarı gətirtədi. Dedi:

– O səndəki ləl daşını mənim xəzinəmdən oğurlayıbsan, boynuna al, yoxsa öldürtdürəcəyəm.

Barxudar dedi:

– Sah sağ olsun, belə qırmızı böhtan olmaz. Mən bu daşı döylər torpağında bir bulaqdan tapmışam. İnanmayırsan, mən gedim o daşdan yenə gətirərəm.

Paçcah Barxudara on gün möhlət verib azad elədi ki, getsin o daşdan genə gətirsin. Paçcahın fikri bu idi ki, oğlan getsin, devlər tələf eləsin, qız buna qalsın. Barxudar evlərinə gəldi. Əhvalatı Ülkərə söylədi. Ülkər dedi:

– Barxudar, ayrılıqdır sən getməmiş qulaq as, mən əhvalatı sana söyləyim. Mən öz torpağımızın paçcahının qızıyam. Öz xalam oğluna nişanlı idim. Bu yaxınlarda toyun olacaxdı. Amma mənim onda könüm yox idi. O gecə sən qızıl pıcaq əlində gəldin, mən də gecə sənin yuxumda görmüşdüm. Gördüm ki, öz elimizdə sana getsəm hamı məni qınayar, qoşuluf bu yerə gəldim. İndi mən səninem, sən də mənim. İndi paçcah mana aşıq olufdur, ləl daşını bəhanə eləyif səni öldürmək

istəyir. Sən get, Tanrı yar olsun. Daşı tapıb gətirərsən, canımız qurtarar. Bir də devlərin əlində mənim bir bacım var, on beş yaşında, onu dev götürüb aparıb. Bəlkə ona rast gəldin. Özün ilə gətir. O, bizi paçcahın cəngəliyindən qurtarar.

Barxudar baş üstə deyif qıznan halal-hümmət elədi. Yola düşdü. Az getdi, çox getdi, getdi suya çatdı. Axtardı o ləl daşından beşini tafdı götürdü, sora öz-özünə dedi ki, gəl bu suyun başına tərəf get. Hər nə var, bu suyun başındadır. Barxudar suyuxarı getdi, getdi, dərənin boğazında bir mağaraya çatdı. İçəri girdi, gördü bir qızıl taxt qoyuluf. Üstə bir gözəl qız yatıf. Barxudar dedi:

– Yəqin bu qız Ülkərin bacısıdır. Suyundan da ona bənzəyir. Görək aparım.

Barxudar ha çığırdı ki, qız oyansın, qızdan cavab çıxmadı. Əliynən itələdi, yenə də qız oyanmadı. Bildi ki, qız tilsimə düşüf. Yuxarı baxdı bir ləl daşı gördü, asılıf qızın başının üstündən. İstədi əl atıf ləli duta. Ləl yuxarı çəkildi. Bildi qızı huşa apan daşdır.

Dedi:

– Gözləmək lazımdır, bunu huşa apan bir gün gələr.

Barxudar bir yana çəkilib gizləndi. Çox keçmədi göy guruladı, ıldırım çaxdı, bir dev yerə düşdü, mağaraya girdi. Qız yatan taxtın baş ucunna bir qamçı götürdü, ləl daşına vurdu. Daş göyə çəkildi, qız huşa gəldi. Dev dedi:

– Ay qız, ray ver ki, canın bu tilsimdən qurtarsın.

Qız dedi ki, sən pis üzünü görməkdən bu tilsim yaxşıdır.

Dev acıqlanıb bir qamçı qıza vurdu, qız özündən getdi. Ləl daş üstünə gəldi. Dev çıxıb getdi. Barxudar devin bütün işdəhlərini görmüş idi. Mağaraya girdi, taxtın başınna qamçını götürdü, lələ vurdu. Ləl göyə çəkildi, qız ayıldı. Dedi:

– Ey oğlan, sən kimsən, buraya niyə gəlifsən? Buraya bəni-adəm gələ bilməz.

Barxudar özünün, Ülkərin əhvalatını ona söylədi. Sora dedi ki, səni aparmağa gəlmişəm. Qız dedi:

– Məni aparmaq üçün bu dev öldürmək lazımdır. Mən devdən xəbər aldım: sən canın haradadır. O acıqlanıb dedi: mənim canım şüşə içərisində bir quşdur. Hər kimdə Süleyman peyğəmbərin üzüyü olsa, o gedib üzüyü suya salsa, mənim canımı ələ gətirə bilər.

Barxudar dedi:

– Bacın gələndə o üzüyü mana verif. Dur gedək.

Getdilər su kənarına, üzüyü suya saldılar. Bir şüşə gəldi. Şüşəni qırdılar, bir quş çıxdı. Barxudar quşun boğazını üzüb atdı. O saat dev göydən düşüb öldü. Bir qatır tapıf iki xurcun dolusu ləl daşı yükləyib yola düşdülər. Mənzil eyləyə-eyləyə gəlif Ülkərə çatdılar. Hər iki bacı görüşdülər. Başlarına gələnləri bir-birlərinə söylədilər. Barxudar gətirdi beş ləl daşı paçcaha verdi. Paçcah dedi:

– Get, canını yaxşı qurtardın.

Barxudar gəldi evlərinə.

Paçcahı gecə sancı tutdu. Dedi ki, vəzir çarə elə öldüm. Vəzir dedi:

– Paçcah, oğlanı çağır, deyinən mən naxoşdamışam, həkimlər ceyran südü buyurur, görək gedif gətirəsən. Gedər, gətirə bilməz, boynunu vurdurarsan. Qıza sahib olarsan.

Paçcah Barxudarı gətirdi, vəzir dediyi kimi dedi. Barxudar gəldi əhvalatı qızlara söylədi. Dev aparən qız dedi:

– Devin məndə bir müşkü var. Apar meşəyə səp, ceyranlar bihuş olar, sağıb gətir südünü ver şaha.

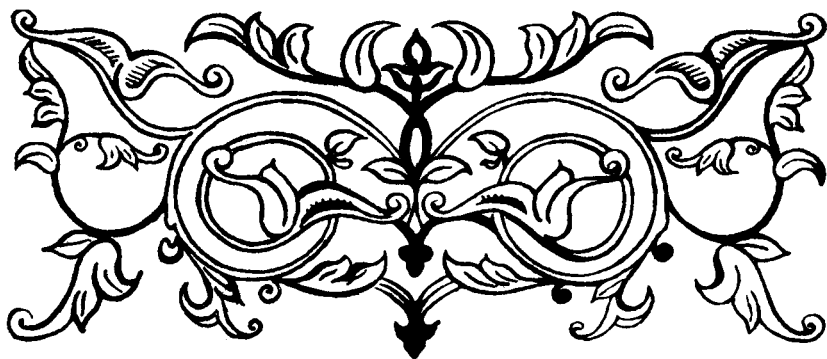
Barxudar qız diyən kimi eləyib, gətirdi südü paçcaha verdi. Paçcahın munnən da əli üzüldü. Çarasız Barxudarı azad elədi. Barxudar evə gəldi. Dev aparən qız dedi:

– Paçcah bizdən əl çəkməz, görək çarəsini eləyək. İndi Barxudar, sən get paçcahı vəzir-vəkilinnən qonax çağır.

Barxudar getdi paçcahı başının adamınnan qonax çağırdı. Paçcah dedi:

– Gedərəm, mana layiq qonaxlıq verəmməz, boynunu vurduruf qıza sahib ollam.

Bu fikir ilə paçcah başının adamınnan Barxudanın evinə gəldi. Dev aparən qız məclis açdı, hamısı əyləşdi. Birdən devin ləl daşını atdı paçcah başının adamları behuş oldular. Barxudar qızlar ilə bərabər onların başlarını kəsib sinələrinin üstə qoydu. Camahata xəbər verdi. Hamı gəldi, Barxudar əhvalatı başdan-başa nağıl elədi. Camahat sül-münə qarşı şaha nəhlət oxudu. Barxudarı onun yerinə paçcah elədilər. Barxudar camahat ilə yaxşı rəftar eləyif dövrən sürməgə, gün keçirməgə başladı.

TƏNBƏL ƏHMƏD

Bir padşahın üç qızı var idi. Padşahın xatırı istədi ki, qızlarına qonaq getsin. Əvvəlcə böyük qızına xəbər göndərirdi ki, bu axşam vəzir-vüzərə ilə qonaq gələcəkdir. Qız qazanları dordurur, otaqları bəzəyir, çıraqban eləyir. Ayaqları altına payandaz döşəyir, böyük bir qonaqlıq hazırlayır. Padşah ətrafında vəzir-vəkil ilə gəlib yeyib-içir, gedəndə soruşur:

– Qızım, bu dövlət, bu cəlal sənin üçün hardandır?

– Ata, sənin dövlətindəndir.

Bu söz atasının xoşuna gəlir. Deyir ki, sağ ol, qızım.

Sabahı günü ortancıl qızın üstünə xəbər göndərir ki, bu axşam ona qonağam, hazırlansın, vəzir-vüzərə ilə ona qonaq gələcəyəm.

Ortancıl qızı da otaqları bəzətdi, çilçıraqları yandırdı, küçələri süpürtdürdü, ayaqları altda payandaz saldırdı.

Padşah vəzir-vəkili ilə gəlib, yeyib-içdi, durub gedəndə soruşdu ki, qızım, bu dövlət, bu cəlal sənin üçün haradan?

Dedi:

– Atam sağ olsun, bu dövlət sənin dövlətidir.

Bu söz padşahın xoşuna gəldi:

– Sağ ol, qızım, – dedi.

Padşahın üçüncü qızı bunu eşitdi. Padşah bunun üçün də xəbər göndərdi. Amma kiçik qız eylə hazırlıq görmədi. Payandaz döşəmədi, nə də otaq bəzəmədi. Padşah vəzir-vüzərə ilə gəldi. Dərvişin oldu-

ğundan nə tapdılar yedilər, içdilər. Padşah gedəndə qızından xəbər aldı ki, qızım, bu cəlal, bu dövlət sənin üçün haradan?

Qız dedi ki:

– Qismətim budur.

Bu söz padşaha çox acıq gəldi: necə yəni, qismətim budur? Mənim malımı–dövlətimi basıb yeyirsən və sora qismətim budur deyirsən?

Qız dedi:

– Öylədir, atam, çünki sənə də Allah verib, mən də ondan yeyirəm. Allah verməsəydi, nə sən yeyə bilərdin, nə də mən yeyərdim.

Sabah oldu. Padşah qızının boynunu vurdurmaq istədi. Vəzirlər padşahın əl-ayağına düşdülər:

– Ay padşah, hər nə olsa qızındır, yazıqdır, padşahlar arasında sənin üçün əyibdir, biabır olarsan: deyərlər ki, bax, padşah bir sözdən ötrü öz qızının boynunu vurdu.

Məsləhət gördülər, dedilər:

– Yaxşısı budur ki, onu bir yasaq adama ver, getsin acından ölsün.

Padşah razı oldu. Axtardılar, şəhərin qırağında yol üstə bir qorxaq və tənbel Əhməd oturmuşdu. Bunun qırdan bir damı, bir də qocalmış anası vardı. Elə tənbelədi ki, yoldan ötənlər ağzına çörək versəydi yeyəcəkdi, yerə düşsəydi götürməzdi.

Qızı buna verdilər. Qız axşam gələndə tənbel bir az cana gəlmişdi. Sabah oldu. Qız buna bir manat verdi:

– Al bunu.

Oğlan götürdü, getdi bazara. Bir sövdəgara tuş gəldi, soruşdu:

– Əhməd, haradan gəlirsən?

Dedi:

– Padşahın qızını veriblər mənə, o da bir manat verib ki, get bazar-dan şey-mey al. Amma ki, manatı da xırdalama. Qalmışam mətəl, necə eləyim?

Sövdəgar buna dedi:

– Gəl gedək mənim qatırlarıma qulluq elə. Axşam gedəndə o şey-ləri mən alım verim sənə, artıq pul da verərəm.

Bu da getdi, qatırların altını–üstünü gördü, axşam olmamış sövdə-gər gəldi. Deyir:

– Əhməd bu qumu görürsən, sabah bundan palçıq tutub dama salarsan, mən də sənə yenə şey-mey alıb verərəm, üstelik pul da verərəm.

Bu qayıdanacan Əhməd o qumu palçıq tutub dama salır. Sövdəgar gəlib görür ki, bu sabahkı işin də yarısını görüb. Ona bir yekə nimçə aş, çörək və şey-meyləri ilə üstəlik pul verir, onu yola salır. Gənə sabah gəlib qatırlara baxmağı tapşırır, bir neçə gün boylə davam edir.

Bir gün sövdəgar deyir:

– Əhməd, mən səfərə gedəcəyəm, səni də özümənə aparmaq istəyirəm. Nə deyirsən?

Əhməd deyir:

– Qoy gedim padşahın qızına məsləhət eləyim, görüm nə deyir.

Gedir padşahın qızına məsləhət eləyir. Padşahın qızı deyir ki:

– Eybi yoxdur, get.

Bunlar yola çıxırlar. Yol suları qurtarmışdı özləri də gəldilər yolun qırağında bir köhnə quyunun başına çatdılar. Bunlar dolçanı ipə bağlayıb quyuya saldılar, ip boş çıxır, deyirlər ki: “A insan, sinsən, nə sən? Biz öldük, suzunnan ölürük”.

Quyuya kim düşsün, kim düşsün, Əhməd. Əhmədin belinə ip bağlayıb salladılar. Əhməd görür quyunun dibində, suyun başında bir div oturub.

Dedi:

– Nöşün bizə su vermirsən?

Dedi:

– Saqqız ver, su verim.

Əhməd ipi tərpedir, çəkirlər yuxarı. Karvannan bir parça saqqız tapır, enir aşağı, verir divə. Div də su buraxır, özü də Əhmədə bir nar bağışlayır. Karvan atları tamam sirab olur.

Əhməd yuxarı çıxırdı ki, o biri yannan bir ayrı karvan gəlib, düşdü. Əhmədə saqqız verib, təzədən salladılar. Əhməd genə də karvanın özünü, atlarını sirab eləyir. Div yenə Əhmədə bir nar bağışladı. Gələn karvan Əhmədgilin şəhərinə gedirdi. Əhməd də bu iki narı və bir azda onunçun yığılmış pulu-xərçədiyi verib: “Filan yerdə, yolun kənarında bir damım var, bir qarı anamnan bir də əyəlim var, apararsan bu pulu və bu narları verərsən, deyərsən ki, bunları Əhməd göndərdi.

Özləri gəldilər, İsfahana çatdılar, düşdülər karvansarada. Əhməd atların, qatırlarını qulluğunu elədi. Dedi ki, ürəgim tutulur, gedim bir şəhərdən qırağ gəzim özümçün. Çıxıb şəhərdən qırağ, gəldi çərhovuzun qırağında soyundu, çimdi və sora yatdı çərhovuzun üstündə. Bu dəmdə üç göyərçin gəldi, ağacın başına qondu. Quşlardan birisi dedi:

– Bacılı–bacılı.

Dedi:

– Can bacılı.

– Bu Əhmədi tanıyırsan?

Dedi:

– Nə Əhməd?

Dedi:

– Bu həməən tənbel Əhməddir ki, yolun qırağında qır damı vardı. Ağzına çörəyi versəydilər yeyərdi, yerə düşsəydi, tənbelliyənə götürməzdi. İndi həməən o şəhərin padşahının qızını buna verdilər ki getsin acınnan ölsün. Bu da sövdəgərə rast gəlib bura çıxıb, gəl adama bir şey bağışlayax.

O birisi dedi:

– Yatıbdır oyaq, oyaqdır sayaq olsun, sayaqdır eşitsin: bu çərhovuzun dibində yeddi küp qızıl var. Mən onu bağışladım. Əhməd, durub qazıb çıxardarsan.

Əhməd bunu eşitdi və o biri dedi ki:

– Hindistan padşahının qızı naxoşdu onun dərmanı bu ağacdadır. Yarpağınnan qızın əndamına çəksən, qız sağalar, qızı da verəcəklər ona.

O birisi dedi:

– Əhmədin Hindistan şəhərinə getməsi üçün deryaları keçməyi lazımdır. Mən də bu ağacın qabığından ona bağışladım. Hansı deryaya vursa qabağına yol açılar.

Bunu da Əhməd eşitdi. Bunu deyib quşlar pırr eləyib ötdülər.

Əhməd durdu çərhovuzun dibini qazdı. Gördü ki, bir dənə böyük daş çıxdı, əl atıb daşı qopartdı. Gördü bir daha mağara açıldı. Girib gördü ki, yeddi dənə küp ağzınacan dolu qızıldı. Zəncirlənib biri-birinə axıncısının üstündə bir dana qızıl xoruz.

Sabah oradan qalxdılar, üçün çubuğundan da götürür. İndi Hindistana getməkdə olsunlar. Gəlirlər, qabaqlarına derya çıxır, qalırlar deryanın kənarında. Əhməd deyir ki, Allah kərimdi. Gecəni yatırırlar burada. Gecə vaxtı Əhməd durub o çubuğu vurur deryaya; deryadan yol açılır bunlarcun. Səhər dururlar, görürlər ki, hacannan işdənmiş yoldur ki, özü qalxır. Gəlib axırda bu qız olan şəhərə çatırlar.

Bular karvansarada düşməkdə olsunlar, Əhməd deyir:

– Mən bu şəhəri görmək istəyirəm.

Əhməd şəhərə çıxır. Bir dəst həkimlik libası alır, geyir əyninə, o yarpağı da qoyur cibinə. Padşahın imarətinin qabağında birisi bunu görür. Deyir:

– Eşitmişəm padşahın qızı naxoşdur. Gəlmişəm ki, onu müalicə eləyim. Get padşaha xəbər apar, deyinən taza həkim gəlib.

O adam gedib padşaha xəbər aparır. Padşah deyir:

– Gedin o həkimi götürün görüm, necə şeydir.

Götürüb gəlirlər. Padşah deyir ki, ey həkim, otuz doqquz həkimi zindana salmışam. And içmişəm qırx olsa, qırxının boynunu vurduracağam. Sən gəl buların qanına susama.

Əhməd deyir:

– Ey padşah, əgər mən qızını yaxşı edə bilməsəm, onların da əvəzinə mənim boynumu vur. Sabah mən gəlləm. Sən car çəkdirginən ki, bazar-dükən bağlı olsun. Qızını qaravaşlar aparsınlar hamama, mən də gəlləm ona dərman çəkərəm. Yaxşı olar.

Əhməd oradan gəlib soyunub paltarlarını gizlədir, atlara qulluq eləməyə başlayır.

Sabah olanda Əhməd genə də geyinib padşahın qapısına gəlir. Padşah da car çəkdirir ki, bazar-dükən bağlansın. Bir nəfər adam küçədə olmasın, qızım hamama gedəcək.

Qızı gətirib apardılar hamama. Əhməd də bu yannan getməkdə olsun hamama.

Əhməd bu qızı dörd əl-ayağından çəkir çarmıxa. Yarpağı yandırır külünü isladır yaxır qızın əndamına. Qıza bir çillə çəkir. Qız özünən getdi. Haçandan-haçana qız özünə gəlib, gözünü açır. Görüblər ki, qız da zərrəcən heç naxoşluq yoxdur. Padşaha muşduluqçu gedir ki, qızın yaxşı oldu.

Padşah da hökm eləyib, payandaz döşənib hamamın qapısından padşahın evinəcən. Qızı aparıb evə. Əhmədi də padşah apardırır öz yanına. Padşah Əhmədin özünə qonaqlıq, mərəkə eləyib deyir:

– Həkimbaşı, mən əhd eləmişdim ki, hər kim qızımı yaxşı eləsə, qızımı verim ona.

Əhməd də deyir:

– Baş üstə. Mənim də qəbulumdur. Ancaq sabah gəlib deyərəm sənə.

Əhməd bir vaxt xəbər tutdu ki, bayır axşam olub. Karvansaraya gəldi. Sövdəgər soruşdu:

– Əhməd harada idin?

Day Əhməd gizlədə bilmədi. Necə olmuşdu, macərasını ona danışdı. Dedi:

– Sövdəgər, bu dövlət də sənindir. Bu qızı da ki, mənə veriblər buların ikisi də sənindir.

Sövdəgər deyir:

– Yox Əhməd, hələ bu sənin qismətinmiş, hələ sənindi. Bağışlayıram sənə. Hindi Əhməd sənin bizim yanımızda qalmağın layıq döyül. Get sabah kəbinüvü kəsdir, qızı al, get vilayətüvə. Biz də sövdəmizi elərik, gələrik.

Əhməd deyir:

– Yox, mən səni qoyub getmərəm. Dövləti sennən qazanmışam.

Bu çox deyir, sövdəgər az eşidir. Əhməd gedib padşahın qızını alır, sora gəlir sövdəgərin yanına. Sövdəgər deyir ona:

– Get beş-on dənə dəvə al, on-on beşi daha qutu və bir neçə top arşın malı al. Olarnan gedib həməən şəhərdə, həməən xəzinənin üstündə düşərsən. Oların hamısını gecəynən yığarsan sandıqlara, hər birinin üstünə bir top mal qoyarsan, mıxlarsan. Səni tutanda deyərsən ki, arşın malı almışam, vilayətimə aparıram satmağa. İnanmırsız, baxın.

Əhməd də gedir tacirin sözüynən on-on iki dəvə alır. Bir gündə on-on iki sandıq və bir neçə top arşın malı gətirib gəlir. Sabahınan gəlir padşahın yanına ki, mən istəyirəm gedəm şəhərimizə.

Padşah deyir:

– Mənə bir həftə möhlət ver, qızım üçün kəcava bağlatdırım.

Padşah qızıçin kəcava bağlatdırıb qızı qoyur kəcavaya. Əhməd götürüb oradan qızı, kəcavaynan, bir neçə atnan həməən xəzinə olan şəhərə gəlməkdə olsun. Bunu qoyaq burada.

Xəbəri sizə kimdən, xəbəri Əhmədin arvadınnan. Sövdəgər pulları, narları götürüb evə vermişdi. Pullar xərcələnməkdə idi. Bir gün Əhmədin anası dedi:

– Qızım, ürəyim yanır, dur oğlum göndərən narın birini kəs mənim üçün.

Gəlin durub narın birini kəsəndə gördü ki, içi cavahirlə doludur. O cavahirdən götürüb damın həndəvərini aldı. Qarıya da bir qədər pul verdi ki, getginən mənə daş yonan, daş çıxardan gör. Qarı da gedib bir bənnə götürüb binanı yavaş-yavaş başladılar tikməyə. Bir ayın müddətində qız burada bir imarət tikdirdi ki, heç padşaha müyəssər dögül.

Döresinə də hasar-zad çəkdirib, həyətinə bağ-bağça, bağçanın ortasından fəvvarə var. Gül öz bülbülün çağırır. Qul-qarabaş tutdu, necə ki, atasının evində bəxtəvərlik olurdu, bir az da onnan artıq eləməyə başladı. Bu burada qalmaqda olsun, danışım sizə Əhməddən.

Əhməd gəlib həməən xəzinənin üstə düşdü. Gecəynən qızılları sandıqlara doldurdu, arşın malların da üstə qoydu və sandıqların ağızlarını mıxlayıb gəlməyə başladı. Əhməd öz şəhərin qırağına çatanda dəvələri şəhərin qırağında qoyub gedir evlərinə xəbər versin. Gəlir görür ki, qırlı damın yerində bir alt-üst imarət var, həyət qapısını taq-qıldadır. Nökərlər, qullar xəbər verir:

– Ay xanım, bir atdı gəlib, içəri girmək istəyir.

Padşahın qızı gəlib qapının dalına xəbər alır:

– Ay qonaq, kimsən?

Əhməd deyir:

– Mənəm ey, mən.

– Sən kimsən?

Əhmədin adı yadından çıxır. Deyir ki, adım yadımdan çıxıb, gedim öyrənim gəlim. Əhməd gəlir şəhərin qırağına, adamların soruşur ki, mənim adım nədir. Deyirlər, ağa Əhməd. Əhməd təzədən gəlir adını deyir. Arvad da qapını açıdır, görür həqiqətdə Əhməddir. Əlini salır Əhmədin boynuna, götürür yuxarı. Əhməd ürəyində deyir ki, ey dili-qafil mən getmişəm padşahın qızı görəsən nə edib ki, bu evi tikdirib.

Çıxıb yuxarı, görür anası olub on dörd yaşında cavan. Anasıyan görüşür. Əmmə qaşqabağı hələ açılmayıb. Padşahın qızı o saat xəbər tutur. Deyir:

– Əhməd, o şeylər ki, sənin fikrinnən keçir, oları qoy bir qırağa. Əhməd, sən göndərdiğin narın birisini anam kəsmək istədi, ürəyi yarırdı. Kəsdim, içi dolu cavahir çıxdı, onun yarısıyan bu dəsgahı düzəltmişəm.

Gətirib o birisini kəsdilər, gördülər bunun da içi cavahirdir. Qız dedi:

– A kişi, baxtım oğlanımı.

Dedi:

– Bunda hələ nə var? Dövləti mən gətirmişəm.

Dəvələri çəkir içəri. yüklərin vurur anbara. Sövdəgər də gəlir çıxır. Əhməd bir xonça cavahirdən düzəldir, aparır onun üçün. Çünki bunlar hamısı onun əyağındır.

Günlərin bir günü padşah evə gedirdi, qız uzaqdan bunu gördü, özünü on dörd qələmnən bəzədi, zinətləndi. Atası gəlib qapılarından keçəndə pəncərədən boylanıb baxırdı. Padişah başını götürüb gördü ki, öylə bir qızdı ki, misli şəhərdə yoxdu.

– Vay dad məni sancı dutdu.

Əlini qoydu boş bögrünə.

Vəzir gəldi:

– Padşah, sənə nə oldu?

– Məni tez aparın evə.

Qız gəldi Əhmədin yanına.

– Əhməd, hal-güzəran, macara belə. Sabah mənim atam mənim üçün elçi göndərəcək, sən də məni verərsən ona.

Əhməd dedi:

– A qız, arada kişini biyabır eləmiyəcəksən ki?

– Sənin işin olmasın.

Sabah oldu, gördülər ki, qapı döyüldü, Əhməd getdi qapıya, gördü vəzirdu. Vəzir dedi:

– Bəs elçiyə zaval yoxdu. Mən padşahın tərəfinnən gəlmişəm, sizdə bir qız var, onu padşah istəyir.

Əhməd dedi:

– O bir yetim qızıdır, mənim bacımdır, qurban olsun padşaha.

Vəzir gəlib padşaha xəbər verdi:

– Ay padşah, aldım sənin üçün qızı.

Padşah deyir:

– Ey vəzir, sabah get gör adamımızı haçan verəcəklər və bizdən nə istəyirlər?

Sabah oldu, vəzir gəlib qapını döyür.

– Nə var?

– Padşah deyir adamımızı tez versin, nə istəyir bizdə aparaq.

Əhməd deyir:

– Qıza bəs nə istəyirsən?

Deyir ki:

– Beş kisə düyü, on dana qoyun, bir xəlvər un göndərsin.

Sabah hər nə padşaha layıq istəmişdi yolladı. Qız da aldı buları gətirib özündən o yana ötürdü. Padşah molla göndərdi, kəbin kəsildi. Cəlāl-dəsgah ilə qızı apardılar, taxt qurdular. Qızı da qoydular gəlin otağına. Padşaha xəbər verdilər. Padşah gəldi gördü ki, qız oturub təxtin

üstündə. Padşah içəri girən kimi qız qaçdı təxtin bu başından getdi oturdu o başında. Dalın da çevirdi atasına.

Padşah bir saat gözlədi, gördü olmayacaq. Dedi ki:

– Ey, səni mənim üçün götürüblər, məni sənin üçün gətirməyiblər.

Bir dedi, iki dedi, gördü olmadı. Üç dedikdə, qız başını açıb atasına baxdı:

– Ay utanmaz! Adam da öz qızını alar?

Padşah çox utandı.

– Ay dadı-bidad, bu necə şeydir? – dedi və gecəynən qızını evinə yola saldı.

Sabah oldu qızı, padşahı qonaq çağırıldı. Padşah vəzir-vəkilnən gəlmişdi. Qız hamını buraxdı, atasını gecə qalmağa saxladı. Padşah bu dəm-dəsgaha baxıb təəccüblə soruşdu ki, qızım, bunlar haradan? Qız dedi:

– Ata, dövlətimi sabah görkəzəcəyəm, hələ bu harasıdı.

Sabah oldu. Əhməd gətirdiyi qızılları padşaha görkəzdi, padşahın ağzı açıla qaldı. Qız dedi:

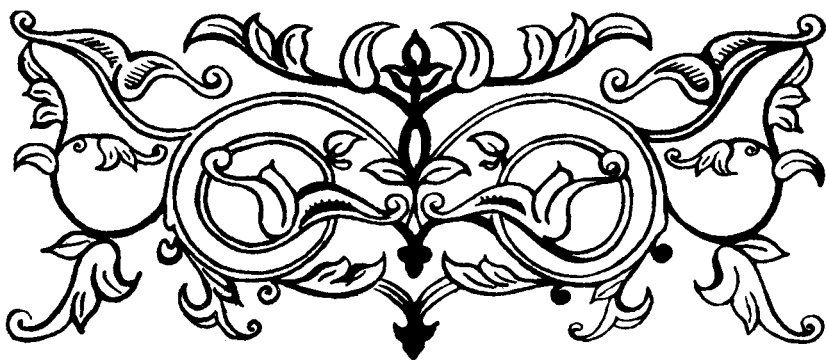
– Ata, yadımdadırmı mən sənə dedim ki, hamıya qismət verir. Sənin acığına gəldi. Sən də məni götürüb tənbel Əhmədə verdin ki, mən gedim acınnan ölüm. Əmmə Əhməd ruzu dalınca getdi, qismətini axtardı və tapdı. İndi bu qismət belədi.

Padşah deyirdi:

– Oğlum Əhməd, o biri qızlarım bədbəxt olmuş. İndi gəl sən mənim tacıma, taxtıma sahib ol, mən də qocalmışam, gedim beş gün ibadət eliyim.

Onlar da yedi, içdi, muradına, yetişdi. O gün olsun ki, olmayanlar üçün olsun.

ŞAHŞONQAR

Bir padşah vardı. Padişahın üç oğlu vardı: Məhəmməd, Əhməd, Səməd. Padişah qırx günün sığırına çıxmışdı. Gördü bir əjdəha bir dağı götürür döyə, qoyur yerə. Padişahın rəngi üzündən qaçdı, dedi:

– Vəzir, bir buna bax.

Vəzir baxdı, dedi:

– Onun şikayəti var. Gedək, görək bizə şikayəti nədi?

Getdilər əjdahanın yanına, dedilər:

– Bizdən nə istəyirsən?

Dedi:

– Sizdən bir əmlək quzu istəyirəm.

Padşah dedi:

– Yaxşı, göndərrəm.

Gözlərini yumub açanda gördülər, əjdəha oldu bir balaca qara ilan. Qayıtdılar geri. Vəzir dedi:

– Şah sağ olsun, ilan istəyən əmlək sənin oğlun Məhəmməddi. Verməsən, səni ilan sağ qoymaz.

Padşah dedi:

– Vəzir, sən nə tədbir töksən, mən razıyam.

Vəzir dedi:

– Qoy Məhəmmədi mən götürüm aparıb verim.

Şah razı oldu. Vəzir Məhəmmədi götürüb, o dağa gəldi. Dağda əjdəha gəldi dedi:

– Məhəmməd, gəl dalımcən.

Məhəmməd dalcən, ilan qabaxcən getdilər, girdilər bir dəlməyə. Məhəmməd girəndə dəlik yekələndi, girdi, gördü hər tərəf ilandı. Səf çəkiblər. Məhəmmədi görəndə yol verdilər. Gedib bir yerə çıxdı. Gördü ilanlar padşahı oturub. Qurşaqdan aşağısı ilan, qurşaqdan yuxarısı adamdı, başında tac. Məhəmmədə yer göstərdilər. Oturdu. Axşam oldu onları aparıb bir otağa qoydular. Məhəmməd qılınıcı çəkib oturdu. Gecədən bir az keçmiş gördü bir canavar gəlir, tülkü yernən sürünür, hər gözündə bir çıraq yanır. Üstünə yürüdü, istədi öldürsün, tuta bilmədi. Qovladı, qırx otaq getdi, qırx birdə gördü bir pərdə çəkilib. Pərdəni çəkdi, gördü pərdə dalında bir qız oturub, ay üzünən işıq salır. Dedi:

– Ay qız, bir canavar burdan getdimi?

Qız dedi:

– Get, yerində farağət otur, durram ortandan süngümü keçirəm.

Oğlan qızın sözünnən getdi öz yerində oturdu.

Sabah oldu, vəzir gəldi gördü oğlan diri oturub. Götürdü padşahın yanına gətirdi. Padşah dedi:

– Çəpəl, oğlanı bəyəyib.

Padşahın əmrinə görə vəzir oğlanı götürüb getdi, bir qapı açdı. Oğlan gördü burda qırx şah ölüb, başlarında tac. Vəzir getdi genə padşahın yanına. Padşah dedi:

– Oların hamısını o sən axşam görəən qız öldürüb, mənim qızımdı. İndi səni bəyəyib. Otur, gətirsinnər.

Qızı gətirdilər, danışdırıb verdilər Məhəmmədə. Məhəmmədnən qız bir müddət qaldılar. Məhəmməd atasının vilayətinə qayıtmaq istədi. Qızın atasıynan görüşməyə gedəndə qız dedi:

– Atam hər nə versə alma, qara atı al.

Məhəmməd gəldi padşahın yanına getməyini söylədi. Padşah dedi:

– Yaxşı yol. İndi mənən nə istəyirsən?

Dedi:

– Qara atı.

Padşah qara atı Məhəmmədə verdi. Məhəmməd atın dırnağından, dizindən, gözündən öpdü. At ona çilo verdi. Atı mindi, qızı tərkinə alıb yola düşdü. Üç gün, üç gecə yol getdilər. Dördüncü günün gecəsi yol gedirdilər. Gördülər bir dağın deşiyindən işıq gəlir. Getdilər gördülər, bir quş lələyidir. Məhəmməd istədi götürsün, qız dedi:

– Götürmə, onnan ziyan gələr.

Məhəmməd qulaq asmadı götürdü. Yollarına davam elədilər. Gəldilər bir qarının evinə qonaq oldular. Qarının çırağı yoxudu. Lələyi verdilər, işığına oturdular. Gecə qarovullar gəlib lələyi aparıb padşaha verdilər.

Padşah gördü, lələk şahşonqar quşunundu.

Məhəmmədi çağırır dedi:

– Get mənim quşumu tap, maa gətir.

Məhəmməd padşahdan qırx gün möhlət aldı. Gedəsi olanda qız dedi:

– Bir xurcun darı götür. Lələyi tapdığın çölə səp. Özün gizlən. Şahşonqar gəlib darını dənniyəndə, tutdun–tutdun, tutmadın qırx div gəlib səni öldürəcək.

Məhəmməd atı minib sürdü çölə gəldi darını səpdi. Qus gəldi darını dənleməyə başladı. Məhəmməd çıxıb quşu tutdu. Atı minib qaçdı. Bir qız munu gördü. Divlər çığırdı, qoymayın şahşonqarı apardılar. Divlər düşdülər dalına Məhəmmədin. Tuta bilmədilər, at Məhəmmədi qurtardı. Məhəmməd sürüb getdi şahşonqarı verdi padşaha. Padşah dedi:

– Vəzir, nə gözəl quşdu.

Vəzir dedi:

– Mənim qızım quşdan da gözəldi.

Padşah Məhəmmədi çağırır dedi:

– Get bunun qızını da gətir.

Məhəmməd gəldi qara atın yanına. Qara at dedi:

– Get iki girvənkə ət, iki büküm yuxa, bir qazan götür, gəl gedək.

Məhəmməd əti, yuxanı, qazanı götürüb gəldi mindi qara atı. Düşdülər yola. Gəldilər həməən çölə. Məhəmməd qazanı üzüqoylu asdı, əti qoydu qazanın üstə od qaladı. Ətin yağı, əriyib töküləndə Məhəmməd dedi:

– Qazan yırtıqdı, ac qalacam.

Bir səs dedi:

– Məhəmməd, qazan yırtıq döyül, tərs asıbsan.

Məhəmməd qulaq asmadı. Axırda qız özü gəldi qazanı asmağa. Məhəmməd qızı götürüb, qara ata qalxdı. Qara at qaçmağa başladı. Divlər bilib Məhəmmədin dalınca töküldülər. Gəlib çata bilmədilər. Məhəmməd qızı gətirib gəldi. Qız yolda dedi:

– Məhəmməd, məni özünəmi aparırsan, yoxsa özgəyəmi?

Məhəmməd dedi:

– Səni mənəən padşah istəmişdi. Padşaha aparıram.

Qız dedi:

– Bu zəhməti çəkibsən, özün al.

Məhəmməd dedi:

– Padşah boynumu vurdular, ala bilmərəm.

Məhəmməd qızı apardı verdi padşaha. Padşah istədi qıza toy eləsin. Qız dedi:

– Biz pəriyik, bizi alan gərək pəri ola. Gəl səni çimizdirim pəri ol. Sora saa gedim.

Padşah dedi, çimdir. Qız bir qızıl test gətirdi, su qızdırdı, içinə nə isə tolladı, tökdü padşahın başına. Padşah əriyib su oldu. Qız qalxdı Məhəmmədin yanına gəldi. Dedi:

– Sən zəhmət çəkib məni gətirmisən. İndi mən sənin, sən mənim.

Məhəmməd qırx gün toy eliyib pəri qızı da aldı. Ordan qızları götürüb atasının torpağına yola düşdü. Axşam bir qala qapısına yetişdilər. Qala qapısı bağlıydı. Qaldılar qapıda. Gecədən bir xeylaq keçmişdi. Məhəmməd gördü, bir sandığı qala qarışından çölə atdılar. Məhəmməd sandığı açdı, gördü içində bir gözəl qızdı. Amma, sağ yeri qoltuğunun dibindədi. Məhəmməd həkim tapdı. Həkim qırx gün baxdı, qızı qurtardı, haqqını alıb getdi. Məhəmməd qızdan belə olmasının səbəbini xəbər aldı. Qız dedi:

– Mən bu şəhərin padşahıyam. Qulum məni bu günə salıb, indi yerimdə oturub.

Məhəmməd getdi qulu öldürdü. Qızı götürüb yerinə, taxda qoydu.

Qız dedi:

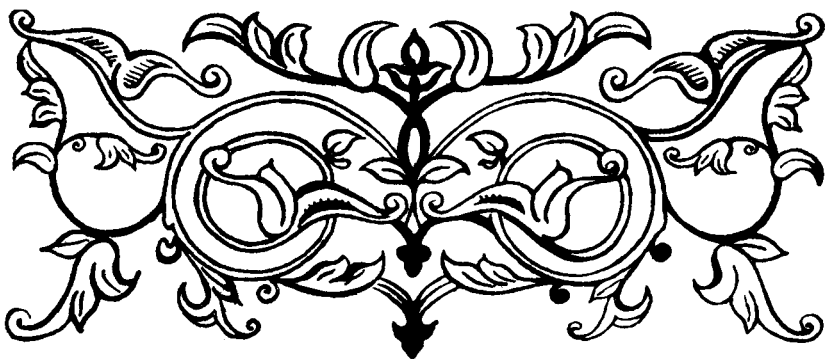
– Məni ölümənə qurtardın, ta mən başqasına getməərəm.

Məhəmməd bu qızı da aldı. Üç qızı götürüb gəldi atasının torpağına. Hamıynan görüşdü. Qonaqlıq oldu. Qonaqlıqda qardaşları paxıllığınnan bunun xörəyinə zəhər qatdılar. İlanlar padşahının qızı bunu bildi. Xörəkdən bir qaşıq itə tökdü. İt o saat öldü. Padşah aşpazı çağırdı. Aşpaz dedi:

– Oğlannarınnan biri məni tutdu, o biri xörəyə zəhər tökdü.

Padşah oğlanların ikisini də öldürtdürdü. Məhəmmədi öz yerinə taxta çıxartdı. Məhəmməd padşah oldu. Üç gözəlnən qırmızı günnər keçirməyə başladı.

Bacadan üç alma düşdü, biri nağıl deyən, biri nağıla qulaq asanların, biri bacadan baxanların. Olar yedilər yerə keçdilər, biz də yeyək, dövrə gedək.

TƏLİMLİ PİŞİK

Bir tacir var imiş. Bir gün fikrinə düşür ki, ticarət üçün özgə vilayətə getsin. Odur ki, xeyli mal alıb, tədarük görüb, əhli-əyaliylə vidalaşib yola düşür. Mənzilbəmənzil gəlib axırda bir səhərə yetişir. Burada bir karvansarada mənzil edir. Bu vilayətin qaydası elə imiş ki, hansı tacir bu şəhərə gəlsəymiş, gərək padşaha layiq bir şey apararmış və padşah o taciri gecə qonaq edib, onunla nərd oynarmış.

Tacir də bir xeyli parça bir xonçaya qoyub padşahın hüzurinə aparır. Söhbət əsnasında padşah tacirə deyir:

– Gəl mənim ilə nərd oynayaq və mənim bir pişiyim var, o axşamdan sabaha kimin quyruğunun üstündə yeddi çıraq saxlar. Mən o pişiyi çağıraram. Hərgah axşamdan sabaha kimi quyruğunun üstündə yeddi çıraq saxladı. onda sizin dövlətlərinizin cümləsi mənim olsun. Yox, saxlamasa, onda mənim xəzinəmin təməmisi sizin olsun.

Tacir ələcsiz şərti qəbul edir. Padşah səslənən kimi bir pişik hazır olur, quyruğunu düğümlüyüb padşahın hüzurunda əyləşir. Padşahın əmri ilə götürüb bunun quyruğunu üstünə yeddi çıraq qoyurlar. Padşah tacir ilə nərd oynamağa başlayır. Üç gün, üç gecə nərd oynayırlar. Pişik əvvəl hərəkət etməyir, axırda tacir qalxıb məğlub olduğuna qərar verir. Padşah əmr edir ki, tacirin qollarını bağlayıb zindana saldılar. Padşah tacirin cəmi mal-dövlətini zəbt edir.

Tacirin bir nökrəri əhvalatı belə görəndə qaçıb gəlib əhvalatı tacirin arvadına xəbər gətirir. Tacirin arvadı isə bir xeyli siçan tutdurub bir sandığa doldurur və bir xeyli qızıl və gümüş götürüb libasını də dəyişib

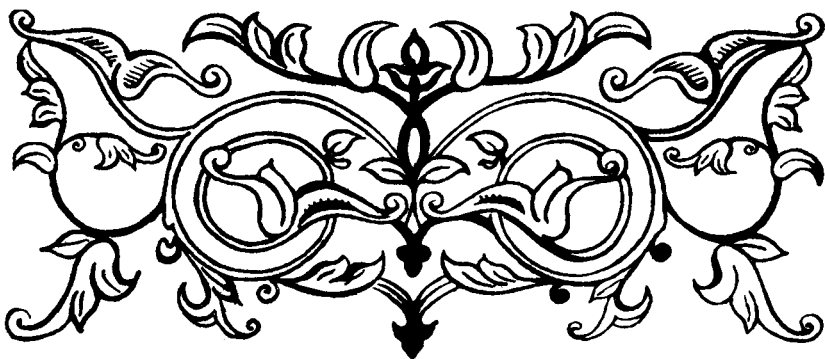
kişi paltarı geyib bir karvan ilə yola çıxır. Mənzilbəmənzil gəlib həməən əri dustaq olan şəhərə çıxır. Bu da əri kimi bir xonça bəzəyib, padşahın hüsuruna aparır və öziylə gətirdiyi siçanları nöklərinə verib tapşırır:

– Mən padşah ilə nərd oynamağa məşğul olanda siçanları qapının arasından bir-bir içəri buraxın.

Padşah bunu da çox hörmət ilə qəbul edir. Söhbət əsnasında buna nərd oynamağı təklif edir. Arvad qəbul edir. Padşah səslənən kimi bir pişik içəri daxil olub padşahın hüsurinə quyruğunu düyünləyib əyləşir. Götürüb bunun quyruğunun üstünə yeddi çıraqla qoyurlar.

Bunlar nərd oynamağa başlayırlar. Bu halda nöklər siçanın bir ikisini içəri buraxırlar, pişik siçanları gördükdə hərəkət etmək istəyir. Padşah buna gözünü ağardanda pişik sakit olub yerində qalır. Bir az keçir, nöklər siçanın bir neçəsini də içəri buraxırlar. Siçanlar evdə oynamağa başlayırlar. Bunları görüb pişik artıq səbir edə bilməyib, çıraqları töküüb siçanların birini burdan birini ordan basmarlayır. Arvadin işarəsi ilə nöklər içəri daxil olub padşahın qollarını bərk bağlayıb zindana salırlar və taciri də xilas edirlər. Camaat padşahın zülmündən tənə gəlmiş imiş. İş belə görəndə yığılıb taciri özlərinə padşah seçirlər. Tacir də onlar ilə ədalət ilə rəftar etməyə başlayır.

QARA AT

Günlərin bir günündə əyyamı-sabiqdə biri vardı, biri yoxdu. Alahdan başqa heç kəs yoxdu, bir padşah vardı. Günlərin bir günündə padşahın arvadı ölür. Onun ölən arvaddan İbrahim adlı bir oğlu qalır.

İndi keçək padşahın ikinci arvadı görək nə edir. Padşahın ikinci arvadından da bir oğlan olur. Padşah buları qoyur dərsə. Bir az müddət dərsə gedib gələndən sora, padşah bir gün qonaqlıq edir. Şərbət paylayırlar. Padşah ömr verir:

– İlxıdakı atlarımdan yoxsul adamlardan hərəyə bir at versin.

İbrahim dərindən gəldi. Bir də gördü ki, bir qoca əkinçi yedəyinə almış zil qara bir day aparır. İbrahim qocanı saxladı:

– Dayı, haradan gəlirsən?

Qoca dedi:

– Padşah sağ olmuş, oğlu İbrahimin dərşin qurtardığına söyünüb ilxı atların yoxsullara peşkəş verir. Mən də muncağazı tutdum. Arıq yabıdır.

İbrahim dedi:

– Qoca, bu day sənə əl verməz. Sən gəl dayı mənə ver. Mən də onun əvəzində sənə bir yaxşı atın pulunu verim.

Qocanı İbrahim razı saldı. Qoca İbrahimə dua edə-edə getdi. İbrahim dayı tumarlayıb yedəyinə aldı. Munun üçün atasından bixəbər bir tövlə tikdirdi. Bir neçə gün at bir şey yemədi. İbrahim bir əlində şirni yeyirdi. Qara at şirniyi görən kimi kişnəməyə başladı. İbrahim şirniyi ata uzatdı, at yedi. Bundan sora İbrahim ata kişmiş verərdi.

Bir gün İbrahimin ögey anası gördü ki, padşah İbrahimi bu oğlanlardan artıq istəyir. Dedi:

– Mən necə edim ki, İbrahimin başını batırım, yoxsa öləndən sora yəqinimdir ki, padşahlıq qalar İbrahimə.

Ögey ana getdi aşpazın yanına, dedi:

– İbrahimin xörəyinə bu zəhəri səpərsən. Əgər bir adama desən başuvu vurdurram.

Günorta İbrahim dərstdən gəldi. Xörək hazırıdı. İbrahim xörəyi yeməmişdən qabaq atına baş səkdı. At ağlamağa və ayağını yerə döyməgə başladı. İbrahim dedi:

– Ay heyvan, nə var?

At dilə gəldi:

– İbrahim, sənın bu saat ögey anan xörəyivə zəhər töküüb. Aman-dır yemə get o xörəyi götür bura.

İbrahim evə girdi, xörəyi götürüb atın yanına gəldi. Xörəkdən bir az at üçün atdı. At o saat şişdi. İbrahim xörəgi gizdətđi. Ögey ana bir saat, iki saat gözətlədi, İbrahim ölmədi. Aşpazın üstə getdi:

– Oğlan, məgər xörəgə zəhər atmadın?

Aşpaz dedi:

– Atdım.

– Sabah İbrahimə naharı özüm verəcəgəm.

O biri günorta İbrahim dərstdən gəldi. Bu səfər zəhəri şərbətin içinə tökdülər. At İbrahimə dedi:

– Xörəgi yeyərsən, şərbətdən içməzsən.

İbrahim xörəyi yedi şərbətdən içmədi. İbrahimin analığını od götürdü:

– Ay aman, bu necə sirdir, hər nə var o qara atdadır.

Bir həkim çağırtdırdı. Həkimə dedi:

– Bax başıvı daldan vurdurram, bu sirri açsan. Mən əndəminə zəfəran çəkərəm. Sən də padşah üçün xəbər yollarsan ki, gərək munun əndamına zil qara atın dərisi çəkilə, bu sarılıqdır.

Padşah üçün xəbər getdi ki, arvadın sarılıqdır. Gərək qara atın dərisi əndamına çəkilə. Padşah əmr etdi:

– Gedin ilxıdakı atlarıma baxın.

İlxıdan qara at tapmadılar. Vəzir dedi:

– Padşah sağ olsun, oğlunun tövləsində bir zil qara day var.

Padşah dedi:

– Bu saat oğlumu çağıtdırın.

İbrahim gəldi, baş əyib oturdu. Padşah dedi:

– Oğlum, anan sarılıq gətirib, gərək qara atın kəsdirəsən, dərisi ona çəkilə.

İbrahim dedi:

– Yaxşı, əmmə mən o ata heç minməmişəm. Görək babam şah Mirzədən qalan yəhəri xəzinədən verəsən, qoyam atın dalına, sora bir çolan vuram.

Padşah razı oldu. Əmr verdi ki, xəzinəni açıb İbrahimə nə istəyir versinlər. İbrahim yəhəri atın dalına qoydu. Qılıncını bağladı. Atına mindi xörək ilə şərbəti padşah üçün yolladı və dedi:

– Sənin arvadın naxoş deyil, o mənim xörəgimə zəhər tökmüşdü, – deyə ata hərəkət verdi.

Qara day qan-qan vururdu. Padşah əmr verir ki, qapıları bağlasınlar, İbrahimi şəhərdən buraxmasınlar. Fərraşdar qapını bağlayınca, İbrahim şəhərdən çıxdı. İbrahim getməkdə ola, padşah hərəmxanaya keçdi. Xidmətçiləri çağırdı, əmr etdi ki, su gətirsinlər. Su gətirdilər. Sora padşah dedi:

– Munun qolunu silin.

Xidmətçilər azarlıının qolunu sildilər. Zəfəran su ilə getdi. Padşah güldü. Əmr etdi ki, arvadı ilə həkimin boynun vursunlar.

İbrahim bir xeylaq getdi, oturdu bir çinar ağacının dibində, atın bağladı. İbrahim gördü ki, bir əjdəha zümrüd quşun balalarını yemək istəyir. İbrahim əjdahanı iki böldü.

Əjdahanın ətindən quşlara verdi. Özü ağacın dibində yatdı. Bu aralıqda zümrüd quşunun anası gəldi. İbrahimi yatmış gördü, dedi:

– A, budur mənim hər il balalarımı yeyən.

Yerdən bir daş götürdü, istədi İbrahimin başına salsın. Zümrüdün balaları çıxırışdılar və analarına dedilər:

– Onu öldürmə, o əjdahanı öldürdü, ətindən bizə verdi.

Zümrüd quşu daşı atdı. İbrahim yuxudan ayıldı. Zümrüd dedi:

– Al, balalarımın birini sənə verdim. Sən oları ölümdən qurtarıbsan.

At dil oldu, dedi:

– Al!

İbrahim zümrüd quşunu aldı. Atına mindi yola düşdü. Düz getdi, dərə keçdi, bir meşəyə çatdı. Bir də gördü biri zarıldayır. Zarıltıya tərəf getdi. Bir də gördü ki, bir pələng ayağına ağac batıb naləsi ərşə durur. İbrahim atdan düşdü, pələngin ayağından ağacı çəkdi, əsgilə bərk bağladı. Pələng də qoşuldu İbrahimə. İndi İbrahim, zümrüd, pələng yol elədilər. Bir şəhərə çatdılar. Gördü çox qoşun var. İbrahim xəbər aldı:

– Bu qoşun bura nəş yığılıb?

Dedilər:

– Qeyri padşah bizim bu padşahdan ya yeddi ilin bad-xəracın, ya da padşahın gözəl qızı Xurşidi almaq istəyir.

İbrahim şəhərin qırağında durdu. Qara at dedi:

– İbrahim, sən get şəhərə. Belə ki biz sənə gərək olduq, al bu tükəmdən yandırarsan, biz gəlib çıxarıq.

İbrahim şəhərə girdi. Qabağına bir qarı çıxdı. İbrahim qarıya dedi:

– Qonaq saxlarsan?

Qarı dedi:

– Kül başıva, sən nə hayda, mən nə hayda? Padşahın qızını aparmağa gəliblər.

İbrahim dedi:

– Az danış, al bu pulu, get mənim üçün dügü al, aş bişir.

Qarı hıqqana-hıqqana getdi, düyü aldı, aş bişirdi. İbrahim xörəyi yedi tükü yandırdı. Qarıya dedi:

– Al bu qızıl da sənin. Mən yatıram, sən get.

Qarı getdi. İbrahim qara ata minib qoşuna həmlə etdi. Birinci zərbədə qoşunu nə qədər dalda oturtdu. İki-üç zərbədə qoşunu yer ilə yeksan etdi. Padşaha xəbər getdi ki:

– Padşah sağ olsun, bir qara atdı oğlan düşmanı qırıp çatdı.

Padşah əmr verdi ki:

– Qara atdını çağırın.

İbrahim üçün xəbər getdi. Tapa bilmədilər. Qoca qarı padşaha dedi:

– Padşah sağ olsun, mənim evimdə bir qərib var, bəlkə elə o olur. Çünki həmişə evə gələndə əl-qolu qanlı gəlir.

Padşah əmr verdi ki, qocanın qonağını çağırınsınlar. İbrahimi gəlib apardılar. Padşah üzün İbrahimə tutdu:

– Xoş gəlmisən oğlan, otur.

İbrahim oturdu. Padşah dedi:

– Gəl sən qal bargahda, mən qızımı sənə verim.

Pərdə quruldu. Xurşidi-aləm gəldi, pərdənin dalında durdu. Qız dedi:

– Ana, bu oğlanı tanıyırsan, bu şah Şonqar padşahın oğludur.

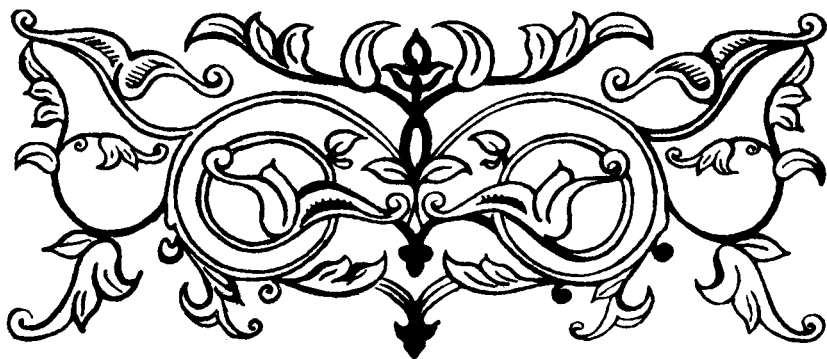
Padşah yeddi gün, yeddi gecə toy elədi. Qızını verdi İbrahimə. İbrahim Xurşidi-aləmi götürüb yeddi qatır qızıl və nə qədər qoşunla atasının vilayətinə çatdı.

Günlərin bir günündə Ağ dev Xurşid-aləmi götürüb qaçdı. İbrahim qara atı minib adaxlısının ardınca getdi. Bir qalaya saldıılar. İbrahim qalanı açdı. Öz adaxlısını tapdı. Qara at dedi:

– İbrahim, durma o şüşədəki balığı parçala.

İbrahim balığı parçaladı, ağ dev göydən yerə gəldi. İbrahim Xurşid-aləmi götürüb təzədən yeddi gün, yeddi gecə toy elədi. O gün olsun olmayanlarçın olsun.

TOYUQ BİR QILÇLIDI

Bir vardı, bir yoxdu. Bir dərviş vardı. Günnərin bir günündə yol-nan gedirdi gördü bir keçəl aşix-aşix oynuyur. Amma saqqanı ha yan-nan qoşa-qoşa çıxardır. Dərviş dedi:

– Keçəl, peşən nədi sənin?

Keçəl dedi:

– Peşəm ələ bıdı ki, aşix-aşix oynaram, uşaxlardan aşix uduram, aparıram onu da satıram, verirəm çörəyə, aparıram evə yeyərik.

Dərviş dedi:

– Baçınnan, qardaşınnan, nənənnən, dədənnən nəyin var?

Dedi:

– Heç-zadım yoxdu, bircə xalam var, elə gedib onun ocağının başında otururam.

Dərviş dedi:

– Keçəl, gəl mənim yanımdaca ol. Yeməyi-içməyni verrəm. Sə-ninki də o olsun ki, elə qalyanımı yandır, afdafama su tök.

Keçəl dedi:

– Nə deyirəm olaram.

Bu keçəli götürdü, gəldi əvə. Beş-on gün dolandılar. Bir gün dərviş dedi:

– Keçəl!

Dedi:

– Hey!

Dərviş dedi:

– Keçəl, gətir sənin gözüvə bir dərman çəkim, sən onu görəsən, o səni görmüyə. Gedəsən paçcahın xörəyi çəkiləndə götürüb gələsən.

Keçəl dedi:

– Axı məni vırıp öldürəllər.

Dedi:

– Yox, sən oları görəcəksən, olar səni görmüyəcəklər.

Dərviş gətirdi bunun gözüvə bir dərman çəkdi. Bu qorxa-qorxa düşdü yola. Getdi gördü heç buna deyən olmur ki, hara gedirsən, hardan gəlirsən. Girdi içəri, gördü heç bına söz deyən olmadı. Gözdədi paçcahın xörəyi çəkiləndə, xörəyi götürüb qapıdan çıxdı. Yolda əlin uzatdı yuxanın altınnan gördü xörəyin üsdə bir toyux var, bir qılçın qopartdı yedi. Gətirdi xörəyi qoydu dərvişin qabağına.

Dərviş yuxanı götürdü, gördü toyuğun bir qılçı yoxdu. Dərviş dedi:

– Keçəl, bəs bu toyuğun bir qılçı hanı?

Dedi:

– Bıy, məgər toyuğun iki qılçı olar?

Dərviş dedi:

– Keçəl, toyuq iki qılçlıdı.

Dedi:

– Xeyr, toyuq bir qılçlı olur.

Dərviş nə qədər dedi, dedi, keçəl dedi ki, xeyr, toyuq bir qılçlı olar.

Gündə gedərdi paçcahın xörəyin gətirərdi, yolda toyuğun bir qılçın yeyərdi. Hər gələndə dərviş deyirdi ki, keçəl toyux iki qılçlı olar, bir qılçlı olmaz. And içirdi, aman eliyirdi ki, sən nətər dərvişsən, toyuq bir qılçlı olar. İki qılçlı da toyuq olarmı? Boynuna almırdı.

Paçcah car çağırırdı ki, bir belə əyyar peyda olub. Hər kəs onu tutsa, dünya malınnan onu qəni elərəm. Dərviş durdu getdi, paçcaha baş endirdi. Dedi:

– Onun ixtiyarın ver mana, mən onu tutaram.

Getdi bir dərman verdi, dedi:

– Aşbaza deyən ki, xörəyi çəkməmiş onu atsın ocağa, yansın.

Dərmanı apardılar verdilər aşbaza. Xörəyi çəkməmiş atdı ocağa. Qayıtdı xörəyi çəkdi. Keçəl girdi içəri, dərmanın tüsdüsü gözün açışdırdı. Başdadı gözün avmağa, dərman getdi. Gördü budu keçəl girdi içəri, sinini isdədi götürsün, qolunna yapışdılar. Gətirdilər qoydular keçəli dərvişin yanına. Bu da gördü, baho dərviş də burdadı. Dərviş dedi:

– Keçəl, indi sənin boynunu vuracaxlar. Gəl lotuyana boynuna al, yemisen. Yemisen, ta mən səni öldürməyəm. Ha yeyəndə nolar.

Keçəl dedi:

– Paho vey... sən nəzirçi dərviş imişsən, sənin də canın üçün, də-dənin də goru haqqı, nənənin də goru haqqı, toyuq bir qılçlıdı.

Başın bilıyıb dərviş dedi:

– Keçəl, düzün de. İndi səni öldürəcəklər.

Keçəl dedi:

– Neynim öldürəcəklər, düzün deyirəm mən, toyuq bir qılçlı olar, iki qılçlı toyuq olmaz.

Dedi:

– Keçəl, mən bir löh oxuyacıyam, qalxacağam göyə. Onda mən-nən bir yumax düşəcək, onu göynən yerin arasında tuta bildin, dalım-ca gələcəksən. Elə ki, tuta bilmədin, ta gələ bilməyəcəksən. Boynun vıracaxlar.

Bu bir löh oxudu, qalxdı göyə. Yerə bir yumax düşdü, keçəl atılıp yumaxı göydə tutdu. Bu da dalınca qalxdı göyə. Gəldilər bir xaraba bərri-biyabanda yerə düşdülər. Dərviş dedi:

– Mən bir löh oxuyacağam, bu dağdan bir əjdəha gələcək, alnında bir gözü var. Ala bu qılncı, elə vur ki, boynu üzülüb yerə düşsün, onda qurtarırıx. Elə ki, vıra bilmədin səni də öldürəcək, məni də.

Keçəl dedi:

– Baş üstə.

Dərviş löhü oxudu, əjdəha gəldi. Bu keçəl qılncı götürüb elə vırdı ki, bunun boynu düşdü yerə. Dərviş tez sıçradı bunun quyuğundan kəsdi, atdı yerə. Qayıtdı bir tava çıxartdı. Bunu təmiz doğradı qovurmağa. Abanın altınnan da beş-altı çörək çıxartdı. Dedi:

– Keçəl, gəl otur yeyək.

Dedi:

– Mən yemirəm, deyirsən ki, yeyəm məni öldürə.

Dərviş başladı özü yeməyə. Şirin-şirin çörəyin yedi qurtardı, abasın qoydu başının altına yatdı. Keçəl fikir elədi, dedi:

– Öldürsə, elə bunu öldürərdi dayna.

Başdadı bu tavanı yalamağa. Keçəl yaladı, bir də gördü otlar səslənir ki, mən filan dərdin dərmanıyam, qayalar səslənir ki, mənim al-tımda neçə-neçə küplər var. Keçəl közələnirdi, dərviş oyandı. Dərviş

təpiyiynən keçəli vırdı, keçəl bir parça ət olub, yıxıldı cızığın içinə. Dərviş bir xəylaq getdi, dedi:

– Keçəl!

Dedi:

– Hey!

Dedi:

– Gedirəm, səni qurd-quş yeyəcək, indi düzün de görüm, toyuğun bir qılçın yemisən? Yemisən nolar?

Dedi:

– Paho, qəribə zirçih, sital dərvişmişsən. Sən nəyidin, mən nəyidim, sən mənim başıma bu oyuncları gətirirsən. Mən düzün deyirəm, toyuq elə bir qılçlı olar. İki qılçlı toyuq olmaz. Sənin meytini görüm ki, toyuq bir qılçlı olar.

Qayıtdı gəldi bir löh oxudu, keçəl oldu əvvəlki kimi. Keçəli də götürdü yenə gəldi bir xarabalıq yerə. Bir cızıx çəkdi, dedi:

– Keçəl, bir ilan gələcək, onu öldürməlisən, vura bilməsən səni də öldürəcək, məni də.

O saat bir löh oxudu, qılncı da verdi keçələ. İlan gələn kimi keçəl elə vurdu ki, başı düşdü yerə. O saat dərviş yenə sıçradı. Quyuğun kəsdi atdı. Tavanı çıxartdı bunu da doğradı qavırdı. Dedi:

– Keçəl, gəl yeyək.

Dedi:

– Nə deyirsən, yeyəm öldürə məni, mən yemirəm.

Başladı dərviş özü yeməyə. Yedi, abanı qoydu başının altına yatdı. Keçəl dedi:

– Bu ki belə yeyir. Dibin sivirim görüm bu neçə şeydi.

Başladı qazanı sivirməyə, o saat gördü ot səsləndi, mən filan dər-din dərmanıyam, daş səsləndi, məni filan şeyə vırsan qızıl ollam.

Keçəl bir o yanə-bir bu yanə kərələndi, o saat dərviş oyandı. Yenə buna bir təpik vırdı, dedi:

– Keçəl, mən gedirəm, səni bırdə qurd-quş yeyəcək. Gəl denən görüm, toyuğun bir qılçın neynəmisən?

Dedi:

– Paho vey, sən nə zirçik adamsan. Toyuq bir qılçlı olar.

Dərviş gördü ki, keçəl dediyinin üsdə durub, gəldi löh oxudu keçəli yenə elədi həməən adam. Gəldilər bir dağın başına. Dərviş bir avuc arpa çıxartdı səpdi yerə. Səpən kimi bu göyərdi. Əlinə sini aldı, dedi:

– Keçəl, görürsən o qapını?

Baxdı gördü dağın döşündə bir qapı görürükür. Dedi:

– Gedərsən qapını açarsan, heç nəyə əlini vırmazsan. İçəridə bir şam var yanılı, onu götürüb gələrsən. Qayıdanda şir, pələng, əjdəha səni qavacax çölə, çıxanda hamısı qayıdacax, qorxma. Ora tilsimdi.

Keçəl dedi:

– Yaxşı.

Keçəl yola düşdü, getdi qapını aşdı. Gördü rəflərdə çoxlu ləl var. Bunlardan yığıb qoynına, şamı götürdü, qayıdanda gördü qapı bağlandı. Keçəl qaldı birdə ağlıya-ağlıya. Gecə oldu bu başın qoydu bir daşın üstə yatdı. Yuxuda gördü deyillər ki, bu daşı qalxızsan bir qapı açılacax. Oyandı, daşı qalxızdı, qapını aşdı. Bir müddət getdi, çıxdı bir şəhərə. Şəhərə də nabələddi. Gəldi gördü bir karvansara var. Bu karvansarada şam yandırdı, o saat qırx incə qız hazır oldu ki, keçəl, nə buyurursan. Keçəl bu qızları görəndə sevindi.

Paçcahın qızı artırmadan baxırdı. Gördü bir karvansarada bir keçəl var. Qulluğunda qırx incə qız durub. İki qaravaş göndərdi ki, gedin o keçəli də, qızları da gətirin bira. Qaravaşlar gələn kimi şam söndü, o saat qızlar da yox oldu. Bu qaravaşlar keçəli götürdülər gəldilər. Qız dedi:

– Ədə keçəl, köpəkoğlu, bu nə işdi?

Dedi:

– Xanım, məndə nə günah var, iş bu şamdadı.

Dedi:

– Şamı maa ver.

Şamı aldılar.

Dedi:

– Qızlar, şama od vurun!

Qızlar şamı yandırdılar. Qız o saat gördü qapıdan qırx burma oğlan girdi. Biri vəzirin qızın, biri vəkilin qızın basmarradı. Dedi:

– Şamı söndürün.

Şamı söndürdülər. Bu əhvalat getdi paçcaha çatdı.

Dedi:

– Keçəli gətirin.

Gedib keçəli gətirdilər. Paçcah dedi:

– Keçəl, bu nə işdi mənim qızımın başına gətirirsən? Vəzir, şamı yandır.

Yanan kimi qırx dəllək hazır oldu. Başladılar paçcahın, vəzirin bığın-saqqalın qırmağa. Paçcah dedi:

– Ədə, tez şamı söndürün, verin özünə.

Şamı verdilər keçələ. Keçəl şamı götürdü gəldi gördü dərviş elə sini əlində gözünün yazın buludun baharı kimi tökür. Dedi:

– Keçəl, şamı gətirdin?

Dedi:

– Bəli.

Dedi:

– Maa ver. Keçəl, şamı yandır!

Keçəl o saat şamı yandırdı. Qırx incə qız hazır oldu:

– Adə dərviş, nə buyrursan?

Dedi:

– Çəpəllər, amanatı gətirin.

Keçəl gördü o saat bir xonçada bir ceyranın şəklin gətirdilər. Bir löh oxudu, bu bir qız oldu ki, ta nə təhər. Dərviş dedi:

– Keçəl, sən get o qızdarınnan kef elə, bu mənimdi.

Keçəl öz ürəyində dedi:

– Gör sənin başına nə gətirəcəyəm. Yağın özün yeyip, ayrıanı maa ötürürsən.

Yığışıb gəldilər dərvişin evinə, bu dərviş bir az qızınan söhbət elədi, başın qoydu dizinə yatdı. Keçəl o saat gəlip qıza dedi:

– Əziyyətin hamısını mən çəkim, onnan söhbət elə.

Qız dedi:

– Neynək, bu dərvişin canı o süşədədi, öldür, sənnən söhbət eliyim. Ama o löhləri gərək öyrənəsən.

Keçəl bir az oxumax-yazmax bilirdi. Bu dərviş löh oxuduqca, bu yazdı öyrəndi. Dərviş yenə yatmışdı. Şüşəni aldı.

Dərviş oyandı, dedi:

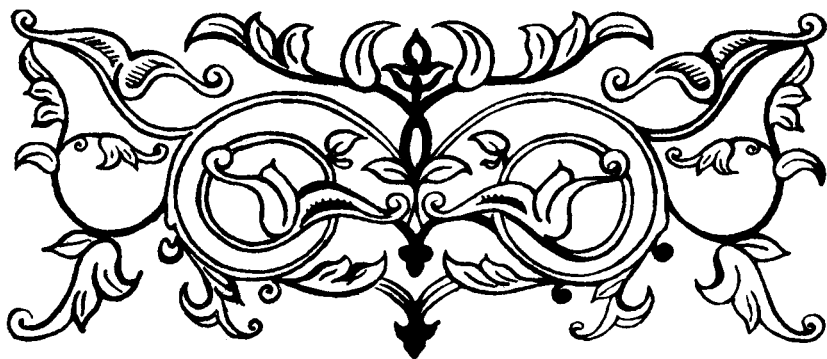
– Keçəl, onu qoy yerinə, yeddi paçcahı sənin itaətinə gətirim.

Keçəl dedi:

– Ta o sözlərdən keçib.

Şüşəni vırdı yerə, o saat dərviş öldü. Yığışdılar şamı çıxartdığı imarata. Keçəl başdadı orda paçcahlx eləməyə.

Olar yedilər, işdilər, kef elədilər. O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü, biri sənin, biri mənim, biri də nağıl deyənin.

NAZİK BƏDƏN

Gülüzarı məba gözüm bir gülə düşdü,
Alı xalası sünbülə düşdü.
Əfsuseyr dərdim dildən-dilə düşdü.
Hər aşiqi-şeyda özün yara yetirdi.
İqbalı zəmin oldu, bizimki də belə düşdü.

Hamam hamam içində, qoz girdəkan içində, dəvə dəlləklik elər,
köhnə hamam içində. Xəlbir saman içində, qarışqa şıllaq atdı, dəvənin
boynu batdı.

Biri vardı, biri yoxdı. Allahdan başqa heç kim yoxdı. Sizə kimdən
xəbər verim, Misir şəhərindən. Misir şəhərində bir paçcah vardı, çox
əzazil, çox dindardı. Misir şəhərində bir dülgər, bir də bir zərgər vardı.
Bu dülgər getmişdi qəribliyə. Bu zərgərin gözü bu dülgərin arvadına
düşmüşdü.

Bir qarı vardı. Qarı var ipəkdi, qarı var köpəkdi, qarı var iman,
Quran nəсіб olsun, qarı da var ilan, qurbağa nəсіб olsun. Bu qarı köpək
qarındandı.

Bu qarını zərgər göndərdi dülgərin arvadının yanına, beş yol, on
yol göndərdi, axırda arvadı ələ gətirdi, bu arvadı aldı.

O dülgər də gəldi, çıxdı. Dedi:

– Arvad mənimdi.

Zərgər dedi:

– Xeyr, mənimdi.

Bu ikisinin arasında dava düşdü. Bu dedi arvad mənimdi, o dedi arvad mənimdi. Bunlar hər ikisi durdular getdilər paçcahın yanına şikayətə.

Paçcahın bir oğlu vardı, İbrahimim adda. İbrahim dedi:

– Atayi-mehriban, bunları ürcah elə mənə, mən bunların davasını kəsəm.

Dedi:

– Yaxşı!

Bunları ürcah elədi İbrahimə. İbrahim dedi:

– Siz hərəniz bir şey qayırın gətirin mənə. Hansınızın qayırdığı şey yaxşı olsa, arvad onundu.

Bunlar razı olub getdilər.

Səhər zərgər qızıldan bir xoruz qayırdı. Xoruz başladı otaqda gözə-gözə bannamağa. Dülğər də taxtadan bir at qayırdı. Mindi, pucun burdu, başdadı at da otaqda o yana-bu yana getməyə.

İbrahim baxdı dedi:

– At yaxşıdı, arvad dülğərindi.

Ata mindi, pucun burdu, at İbrahimi götürüb qalxdı göyə. Göydə İbrahim xeylaq gedənnən sora baxdı gördü bir şəhərdə işıq gəlir. Bu işığı nəzərə alıb getdi. Bu şəhərin qırağında düşdü. Gördü şəhərin qı-raqında bir ev var. Getdi gördü burda bir qarı var.

Dedi:

– Qarı nənə, oğuldan, qızdan nəyin var?

Qarı dedi:

– Bala, heç zadım.

İbrahim dedi:

– Qarı nənə, məni götür oğulluğa, mən də olum sənin oğlun.

Qarı dedi:

– Nolar bala, çox yaxşı.

İbrahim hər gün çıxır bazara, ayınnan-oyınnan alıb gətirir qarıynan yeyirdilər. Bir gün İbrahim şəhərdə gəzirdi. Gördü bir ev var, qalxıp ərşi-fələyə, amma heç bunun yolu yoxdu. Qayıtdı evə, çörəyi gətirdi, axşam çörəyi yeyip qurtarannan sora dedi:

– Qarı nənə!

Qarı dedi:

– Hey...

Dedi:

– Qarı nənə, o necə imarətdi ki, heç yolu yoxdu?

Qarı dedi:

– Bala, o paçcahın qızının evidi, ona yol paçcah öz evinin içinnən qoyub. Onu hələ eləyib ki, heç kəs qızı görməsin.

İbrahim gecə həməən atı minib çıxdı imarətin üstünə, yavaşca endi eyvana. Pəncərədən tamaşa elədi, gördü ki, bir qızdı yatıb, dodaqlar yazın baharı kimi, yanaqlar yaqutun kənarı kimi, dişləri inci mirvari kimi, nazik bədən... Bir qızdı ki, Allah-taala xoş gündə, xoş saatda yaradıb. İbrahim baxdı gördü qızın barmağında bir üzük var, adı da üstünə yazılıdı. Qızın da adı Nazik bədən idi. O üzüyü çıxartdı qızın barmağınan, öz üzüyün saldı qızın barmağına. Qızın o üzünən, bu üzünən öpdü. Yavaşca qapını açıp çıxdı, atı mindi, gəldi öz evlərinə.

Səhər qız durdu, bədənnümə güzgüyə baxdı. Gördü üzünə ləkə düşüb; üzüyü də dəyişib, öz üzüyü yoxdu. Bu üzüyün də üstə yazılıp “Misir paçcahının oğlu İbrahim”. Qız buna çox təəccüb elədi ki, bunun yolu yox, bəs bu hardan gəlib. Bu gecə yuxusuna haram qatıb yatmadı. Gördü ki, otağın üstə bir şey tappıladı. Qapı açıldı, içəri bir oğlan girdi ki, Allah-taala onu xoş gündə, xoş saatda yaradıp. Nazik bədən bu oğlana bir könüldən min könülə aşiq oldu. İbrahim istədi qızın üzünən öpsün, qız yapışdı İbrahimin qolunna dedi:

– Ləvənd oğlu, ləvənd, nə həddinən bura gəlmisən? Hardan gəldin bura, bıranın yolu yoxdu.

İbrahim dedi:

– Atnan gəldim.

Qız dedi:

– Bəs atın hanı?

İbrahim dedi

– Bıdı, bırdı.

Dedi

– İndi ki belə oldu, bağışlayıram səni. Bəs indi neyniyək, apara bilərsənmi məni gedək?

İbrahim dedi:

– Bəli, aparram.

Atın pucun burdular, qalxdılar göyə. Bəli, göynən bir müddət gətdilər. Qız dedi:

– İbrahim, mən üşüyürəm.

İbrahim tez atın pucun burdu, düşdülər yerə. Gördülər bura bir qəlbi dağın başıdı. İbrahim baxdı, gördü uzaxda bir işıq gəlir, dedi:

– Sən otur burda, gedim mən saa od gətirim.

Mindi ata, puçun burdu, qalxdı göyə. Atı sürdü bu işıq gələn yerə. Getdi gördü bu bir dəmirçidi. Dedi:

– Usta dəmirçi, ala bu sənin pulun, maa bir maşa çək.

Usta dəmirçi bir maşa çəkib verdi buna. Bu maşada bir oddu kömür götürdü, atı mindi qalxdı göyə. Göydə yel vırdı bir qığılcım düşdü atın puçuna, alışdı. Yavaş-yavaş gördü at yenir aşağı. Nətər elədi olmadı, gördü düşdü yerə. Atın puçu alışdı yandı. İbrahim çox peşman oldu ki, xalqın qızın da yurdunnan-yuvasınnan elədim, gətirdim. İndi görən o dağın başında qurd yeyəcək, canavar yeyəcək. Çox kor-peşman qaldı.

İbrahim qalsın birda, sizə kimnən xəbər verim qızdan. Qız o qədər qaldı burda, gözdədi, gözdədi, gördü İbrahim gəlmədi. Gördü hava alatordu, ta səhər açılır. Burda heç kəs yoxdu, amma böyründə səsküy gəlir. Yavaş-yavaş getdi, gördü bu bir cütçüdü cüt əkir. Cütçü baxdı, gördü bir qız gəlir çim qızıl-gümüşün içində. Paçcahyana bir qızdı. Qız gəldi, dedi:

– Ay cütçü, Allah qüvvət versin. Ay cütçü, acdığım var.

Dedi:

– Bir az bırda dur, evim yaxındı, gedim çörək gətirim.

Cütçü özün evinə sarı verdi ki, getsin çörəyi gətirsin. Qız fikirləşdi ki, acdıqdan yaxşı mənim burdan qaçıb bir yana getməyimdi. Cütçü getdi, qız durdu yavaş-yavaş ağzın çevirdi bərri-biyabana. Gün çıxınca bu gəldi bir meşiyə çıxdı. Gün batınca burda daldalandı. Axşam qaranıx düşəndə meşədən çıxdı. Bir müddət gəldi, gəldi çıxdı bir dəyirmanə. Girdi dəyirmanə. Gördü dəyirmançı təkdi, dənin qabağın çəkir. Dedi:

– Ay dəyirmançı, aclığım var!

Dəyirmançı baxdı gördü bu bir qızdı, Allah-taala xoş gündə, xoş saatda yaradıb. Özü də çim qızılın içində.

Başın qalxızdı, dedi:

– Bu saat, otur.

Qız oturdu. Bu dəyirmançı gətirib bir kömbə saldı. Qıza verdi. Qız gördü ki, dəyirmançının fikri başqa yerdədir, əlinə qab almaq bəhanəsiylə çıxdı çölə, qaçdı. Asta qaçana imam qənim. O qədər gəldi ki, gəldi çıxdı bir çobana ürcah oldu. Çoban gördü bir qız gəlir, çim qızılın içində. Çoban dedi:

– Allah mənimkin yetirip.

Qız gəldi, dedi:

– Çoban, acının çobana, yoruldun sarvana! Aclığım var.

Çoban gətirip tez bir qoyun kəsdi. Ətin bişirib yedilər. Qız dedi:

– Çoban, bilirsən nə var?

Çoban dedi:

– Xeyr.

Qız dedi:

– Çoban, məni belə aparsan, paçcahınız məni belə görüb sənin əlinnən alacaq. Gətir paltarının bir dəsdin soyun ver maa.

Bir qoyunun da qarnın təmiz boşaltdı yerə, saçın yığdı, qarnı geydi başına. Çobanın da bir dəst paltarın geyib dedi:

– Çoban, sən qoyunu qabaqdan çək, mən də daldan yığım.

Bu çoban sürünü çəkdi, bu qız da daldan qoyunu yığdı. Çoban, sür! Çoban sür! – deyə-deyə bir müddət getdi, bir müddətdən sora ağzın çevirdi bərri-biyabana, gəldi o qədər ki, çıxdı bir şəhərə. Gördü şəhər əhalisi yığılıb meydana sarı gedir. Bu da düşdü bunların yanına. Gətdirdilər, bu birinnən soruşdu ki, bu adamlar hara gedir, nə var, nə olub? Dedilər, paçcahımız ölübdü. İndi dövlət quşu uçurdurlar, hər kəsin başına qonsa, onu paçcah eləyəcəklər. Getdilər meydana, bu da çəkilib bir tərəfdən durmuşdu. Quşu uçurdular. Gəldi bunun başına qondu. Bunu adamın içinnən qavdılar ki, ay keçəl, sən hardan gəldin bura? Genə uçurdular, genə hərrəndi gəldi bunun başına qondu. Üç dəfə gəldi. bunun başına qondu.

Dedilər:

– Gətirin, bunu paçcah eliyək.

Gətirdilər bunu paçcah elədilər. Gördülər bu bir paçcahdı ki heç belə paçcah olmıyıp. Xülasə, camahat şükür səna elədilər ki, nə yaxşı belə yaxşı paçcah olub.

Bu burda qalsın, sizə kimnən xəbər verim bu qızın atasınan. Səhər açıldı, bu qıza xörək göndərdi. Qarabaşlar xörəyi qaytardılar ki, qız yoxdu. Paçcah fikir elədi, dedi:

– Əyər bu otağın bir yerə yolu yoxdu, bunu göyə apardılar, nə oldu? Münəccim gətirtədi. Münəccim baxdı, dedi:

– Qızı göyə aparıblar. Amma qız sağdı.

Paçcah səhər bir dəst dərviş libası alıp dedi:

– Gərək dünyanı gözəm, görüm qız nə oldu.

Dərviş-libas olub düşdü gəzməyə. İbrahim da burda dərviş-libas olub gəzirdi. Cütçü də bir dərviş libası aldı, başladı gəzməyə. Dəyirmançı da bir dəst dərviş libası alıb düşdü yola. Çoban da qoyunu yıgdı apardı, gördü gəlmədi. Bu da dərviş-libas oldu.

Bunlar burda qalsın, sizə xəbər verim qızdan. Qız bir gün dedi ki, burda bir naqqaşkar olarmı ki, mənim hərəmimin şəklin çəksin? Dedilər:

– Olar.

Getdilər bir naqqaşkar gətirdilər. Naqqaşkara dedi ki, gəl, o qapıdan mənim hərəmimin şəklini çək.

Özü çəkildi aynanın qabağına. Başdadı özünə bir zinyət vurdu ki, heç olmayan kimi. Gəldi durdu o qapıdan, naqqaşkar bunun şəklini çəkdi. Bu tez soyunub paçcahlx paltarın geydi. Dedi:

– Bu şəkli aparın vırın ala qarıya, hər kəs ona baxıb ah çəksə gətirin mənim yanına.

Bir gün bunun öz atası gəldi. Bu qızının şəklin burda gördü. ah çəkdi. Bunu gətirdilər paçcahın yanına. Dedi:

– Əşi, niyə ah çəkirsən?

Dedi:

– Heç.

Aşbaza dedi ki, buna yaxşı muğayat olun.

Bir günləri də İbrahim dərviş-libas gəlib şəkli gördü: Ah çəkdi. Bunu da tutub gətirdilər. Paçcah dedi ki, yaxşı muğayat olun, bunlara. Onun sabahı günü cütçü gəldi çıxdı. Onun sabahısı günü də dəyirmançı gəldi çıxdı, onun sabahı günü çoban gəldi çıxdı. Paçcah bunların hamısını yıgdı gətirdi öz mənzilinə. Üzün tutub atasına dedi:

– A kişi, ona niyə baxıb ah çəkdin?

Dedi:

– Qibleyi-aləm, o mənim qızımıdı; o bir otaqdeydi ki, heç bir yerdən yolu yox idi. Yolu mənim evimin içinnən idi. Xurd-xörəyi də mənim evimmən gedərdi. Bir gecə yatdıq, səhər xurd-xörəyin göndərdim. Dedilər qız yoxdu. Nə qədər fikir elədim, bu necə oldu, bilmədim. Münəccim gətirdim, münəccim dedi ki, qızı göyə aparıblar, ancaq sağdı. İndi dərviş-libas olub onu gəzirəm. Şəklin burda gördüm, ah çəkdim.

İbrahim dedi:

– Bizim səhərdə bir dülgər vardı, bir zərgər. Bu dülgər getmişdi qəribliyə. Bu zərgərin gözü düşdü dülgərin arvadına. Dülgərin arvadın

axırda yola gətirdi. Bunu aldı. Axırda dülgər gəldi. Bu ikisinin arasında dava düşdü ki, bu dedi arvad mənimdi, o dedi arvad mənimdi. Axırda gəldilər dədəmin yanına. Atama dedim ki, bunların ixtiyarın ver maa, mən kəsim bunların davasını. Atam verdi. Dedim ki, hərəniz bir qəribə şey qayırın maa. Hansınızınkı yaxşı olsa, arvad onundu. Bunlar razı oldular. Dülgər bir at qayırdı. Puçun buranda bu at başladı gəzməyə. Zərgər qızıldan bir xoruz qayırdı. Başdadı bannamağa, gəzməyə. Dedim, at yaxşıdı. Arvad dülgərindi. Bunların davasını kəsdim. Bu atı mindim qalxdım göyə, gəldim bir qarının evinə. Ona oğulluq elədim. Bir ay dolandım. Bir gün gördüm bu şəhərdə bir imarət var, heç yerdən yolu yoxdu. Getdim qarı nənəmnən soruşdum ki, qarı nənə, o ev kimin evidi. Dedi ki, bizim paçcahın evidi. Orda onun qızı olur. Heç yerdən ora yol yoxdu. Yolu onun öz evinin içindəndi. Gəldim atı mindim, getdim o imarata çıxdım. Qızın barmağında bir üzük var idi. Onu çıxartdım, öz üzüyümü də onun barmağına taxdım. O üzündən, bu üzündən öpdüm. Qayıtdım. Qız səhər durur, görür üzünə ləkə düşüb, üzük də barmağında dəyişilib. Qız o gecəni yatmır, oturur. Genə atı mindim getdim düşdüm otağın üstə. Ordan da düşdüm eyvana, girdim içəri. Qız dedi:

– İbrahim, hardan gəldin? Nətər gəldin?

Dedim ki, atnan. Dedi ki, məni də apara bilərsənmi? Dedim, aparram.

Mindik ata, o qədər gəldik ki, bir yerdə qız dedi ki, üşüyürəm.

Yendik yerə. Gördüm bir tərənin başıdı. Qızı qoydum orda. Dedim, gedim od gətirim. Gəldim bir dəmirçidən od götürdüm; aparanda oddan qığılcım düşür atın puçuna, alışıb yanır. Mən də qaldım ayrı yerdə. Ta gedə bilmədim qızın yanına. İndi dərviş-libas olub, o qızı axtarıram. Gəldim burda şəklini gördüm, onuncun ah çəkib ağladım.

Sonra cütçüyə dedi:

– Sən niyə ah çəkib ağladın?

O da dedi:

– Qibleyi-aləm, o hava işıqlaşanda gəldi maa ürcah çıxdı, dedi acığım var. Min könlüdən ona aşıq oldum. Dedim ki, otur bu saat çörək gətirim. Getdim çörək gətirdim, gəldim gördüm yoxdu. İndi burda şəklini görüb ağladım.

Ondan dəyirmançıya dedi:

– Bəs sən niyə ona baxıb, ah çəkdin?

Dedi:

– Mən də onun qabağın çəkirdim; gördüm girdi içəri. Dedi ki, ac-dığım var. Getdim çörək saldım, yedik, əlinə qab aldı, taa gəlmədi. İndi burda şəklin gördüm, ah çəkib, ağladım.

Çobannan soruşdu:

– Bəs sən niyə ağlayıb ah çəkirdin?

Dedi:

– Mən də sürü otarırdım, gördüm gəldi. Dedi ki, aclığım var, çoban. Gətirdim bir qoyun kəsdim. Bişirdik, yedik. Axırda dedi ki, mənə sənənin əlinnən alarlar, paltarından bir dəstin ver maa. Qoynun qarnın da boşaltdı, geydi başına. Dedi ki, sən sürünün qabağın çək, mən də dalın yığım. Mən qabağı çəkdim, o da dalı yığdı. Bir vədə gördüm ki, yoxdu. İndi şəklin burda görüb, ah çəkib ağladım.

Qız üzünü atasına tutub dedi ki, əsl qızını görsən tanıyarsanmı? Dedi, bəli!

Cıqqanı başınnan götürdü. Dedi:

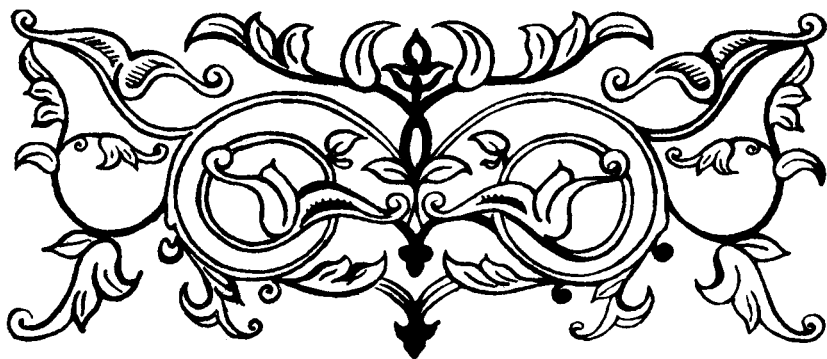
– Ateyi-mehriban, gör öz qızınammı? Görürsənmi necə əldən-ələ dəymişəm. Heç kim mənə bir şey eliyə bilməyib. Bax, mənim də ərim bu İbrahimdi.

Mollanı gətirdi, kəbini kəsdi. Qız da cıqqanı qoydu İbrahimin başına, dedi:

– İndi burda dolanax.

O yedi yerə keçdi, biz də yeyək, dövrə keçək. Göydən üç alma düşdü, biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyənin.

PİNƏÇİ MƏHƏMMƏD

Biri vardı, biri yoxdu. Allahdan başqa heç kim yoxdu. Bir pinəçi Məhəmməd vardı. Bu Məhəmməd nə qədər əlləşərdi, gündə bir abbası qazancı olardı. Öz züryəti də yoxdu. Bir arvadıydı, bir də özü. O, bir abbasını da evə gələndə verərdi soğan-çörəyə, gətirib yeyərdilər. Başqa heç bir şey almazdı. Bu şəhərdə də bir lotu vardı. Bu lotunun bir çəkməsi vardı, bunu gətirdi verdi Məhəmmədə ki:

– Bunu yama. Neçəyə yamayacaqsan?

Məhəmməd dedi:

– Gündə nə qədər yamaq yamıyam, bir abbası nəfim olar.

Dedi:

– Mən iki abbası verərəm, yama! Məhəmməd, bir abbasıynan nə təhər dolanırsınız?

Məhəmməd dedi:

– Nə bilim, onu evə gedəndə verirəm soğan-çörəyə, aparıram, yeyib-dolanırıq.

Lotu öz-özünə dedi ki, gedim görüm bunun arvadı nə cür adamdı.

Axşamçağı pulu verdi, çəkməni alıb geyindi gəldi Məhəmmədin evinə. Baxdı gördü bunun arvadı göyçək, şücahətli bir adamdı.

Dedi:

– Məhəmməd hardadır?

Dedi:

– Gedib yamaq yamamağa.

Dedi:

– Mən onnan sığa qardaşam, malım gedir dayana bilmərəm, nətər dolanırsınız?

Arvad dedi:

– Nətər dolanacağıq, gündə bir abbası qazanır, onu da verir soğan, çörəyə, gətirir yeyirik.

Dedi:

– Mən də tələsiyirəm, onnan görüşəsiydim, ta mal gedir dayana bilmirəm. Soğan-çörəyinən adam dolanar? Gələndə Məhəmmədə deyərsən ki, mana bir girvənkə yağ, bir girvənkə bal, onun yanına xurdu-xuruşuynan alıp gətirməsən, səndə oturmayaçağam.

Məhəmməd bu dəfə iki abbası almışdı. Bir az artıx alıb çörəyi soğanı, götürdü gəldi evə. Həmişə Məhəmməd gələndə arvad bunun qabağına yüyürdü. Bu dəfə Məhəmməd gördü heç qapıya da çıxmadı. Gətirdi soğanı-çörəyi arvadın qabağına qoydu. Arvad dedi ki, sabah axşam gələndə bir girvənkə yağ, bir girvənkə də bal, yanına xurdu gərəyinən alıp gətirməsən, səndə oturmıyaçıyam.

Məhəmməd dedi:

– Arvad ye, hələ Allah kərim Allahdı, bəlkə elə yetirəcək alacağam.

Arvad dedi:

– Xeyr, alıp gətirməsən, səndə oturmayaçağam.

Məhəmməd səhər getdi yamaqdan-zaddan yamadı, axşam evə gələndə, iynəsin, bizin, sapın, bütün ayın-oyun apardı yanında, bir baqqal dükanı vardı, tökdü ora, dedi:

– Bunları qiymət elə götür, mana bir girvənkə yağ, bir girvənkə də bal, yanının xurdu-xuruşuynan çək ver.

Dedi:

– Məhəmməd, bunları neynirsən?

Məhəmməd dedi:

– Arvad maa təkidinən deyip, gərək gələndə bir girvənkə yağ, bir girvənkə də bal, yanının xurdu-xuruşuynan alıp gətirəsən.

Bu dedi:

– Məhəmməd, apar ayın-oyunını, yazıqsan işdə, hazırlaram verrəm, havax əlinə pul gəlsə, verərsən.

Hazırladı hamısını verdi, dedi:

– Məhəmməd, onu öyrədiblər. Heç o yeməyi bilmir ki, nə təhər yeyərlər. Gətir yağınan balı qatax bir yerə.

Məhəmməd dedi:

– Nə deyirəm.

Bu yağı, balı qatdı bir yerə, verdi Məhəmmədə. Məhəmməd götürdü gəldi evə. Arvad baxdı gördü yağınan balı qatıblar bir yerə. Dedi:

– Köpəkoğlu, sana deməmişdim ayrı gətir, qatmısan bir yerə.

Götürdü xonçanı tulladı qapıdan çölə.

Məhəmməd dedi:

– Ay arvad, ta niyə atırdın, qoyeydın barı yeyərdim dayna.

Arvad dedi:

– Xeyr, olmaz.

Gecəni yata bilmədi səhərəcən fikirdən-xəyalıdan. Səhər açıldı. Məhəmməd genə ayın-oyunun gətirdi verdi baqqala ki, bunları qiymət elə götür. Genə, maa dünənki şeyləri çək ver. Bir çörək pulu da qalsa, mana ver, qalmasa da heç.

Baqqal dedi:

– Məhəmməd genə nolub?

Dedi:

– Heç nə! Dünənkiləri arvad götürmədi, atdı. Dedi ki, sana deməmişdim ayrı gətir bunları, qatışdırmısan. Onları çək ver, aparım verim. Başımı götürüb gedirəm.

Baqqal nə qədər buna öyüd-nəsihət elədi, dedi ki, xeyr, gedəcəyəm.

Məhəmmədin haqq-hesabın çəkdi, dedi:

– Bala, altı şaha sana pul qalır.

Məhəmməd dedi:

– Ona da çörək ver, bağlıyım dəsdərxanıma, götürüm çıxım gedim.

Bu Məhəmmədin şeylərin çəkdi verdi. Məhəmməd ağzın çevirdi bərri-biyabana, getdi çıxdı bir yerə, burda namazın-zadın qılıp çəkildi bir çəməngaha yatdı.

Sana kimnən xəbər verim, bir Səməd sövdəgər vardı, qırx sövdərin böyükü idi. Bunlar da alverə gedirdilər. Gəldilər bu Məhəmməd yatan çeşmənin yanında çadırgahların qurub oturdular. Səməd sövdəgər çox dindar, ağıllı adamdı. Çətirin aldı əlinə, gəldi çəmənliyə, gəzirdi gördü bir şəxs yatıp. Amma çox dərddi adamdı. Oturdu bunun

başının üstə. Çətri tutdu bunun üstünə ki, gün düşməsin. Axşamın mehi qalxanda Məhəmməd ayıldı, gördü bir şəxsdi başının üstə oturub, çətir tutup bunun üstünə. Məhəmmədin ayıldığın Səməd sövdəgər görən kimi dedi:

– Adın nədi?

Dedi:

– Adım Məhəmməddi.

Səməd sövdəgər bunun boynın qucaqladı ki, ay qardaş, mən səni elə axtarırdım, başına dönüm, qurbanın olum.

O biri sövdərlər gördülər ki, Səməd sövdəgər bir şəxsin boynuna qolun salıb gətirir. Bunlar məhəttəl qaldılar ki, görən bu kimdi? Sövdərlər yığışdı bunun başına ki, Səməd sövdəgər bu kimdir?

Dedi:

– Bu mənim qardaşımdı, elə mən diyarbadiyar bunu gəzirdim. İndi gəldim bərdə tapdım.

O saat Səməd sövdəgər pul çıxartdı verdi birinə ki, atı minib tez gedərsən filan yerdən bir dəst sövdəryana libas alıb gətirərsən. Atdı gedib paltarı aldı gətirdi. Bunu geyindirdilər, bəzəndirdilər. Səməd sövdəgər bir kağız yazdı arvadına yolladı ki, yolu piyandaz döşərsən ki, qardaşım sövdəgər Məhəmmədi tapmışam, gətirirəm. Arvad da öz-özünə dedi ki, məlum bunun qardaşı varmış, heç maa demirmiş. Sövdərlər yığışdılar düşdülər yola. Gəldilər evlərinə. Şəhərdə eşidən Məhəmməd sövdərin görüşünə gəldilər. Oturdular. Səməd sövdəgər dedi:

– Qardaş, ala sana qırx kisə qızıl verəciyəm. Sövdərlər gələcək bərdə oturağağıq, qapıdan qırx adam girəcək. Biz hərəməz onların hərəsinə bir qızıl verəcəyik, sən də hər kisədən bir qızıl çıxart, hərəsinə birin ver.

Dedi:

– Yaxşı.

Bunlar oturmuşdular, sövdərlər qapıdan girdilər. Bunlar yığışıb malın haqq-hesabı çəkдилər. Qurtarannan sora qapı açıldı, qırx fiqarə girdi içəri. Bunların hərəsi fiqarələrə bir qızıl verdi, növbə gəldi Məhəmmədə. Məhəmməd çıxartdı hər fiqarəyə kisənin birin verdi. Səməd sövdəgər öz ürəyində dedi ki, ya bu səxavət sahibidi, ya nədi verdi, verdi neynək, ta keçib, görək axırı nə tövr olur.

Bu səs getdi çatdı paçcaha ki, Səməd sövdərin qardaşı Məhəmməd sövdəgər hər fiqarəyə bir kisə qızıl verdi. Paçcah bunların qırxın da, Məhəmməd sövdəri də qonaq təklif elədi. Genə getdi Səməd sövdəgər Məhəmmədə qırx kisə qızıl verdi, dedi qardaş məni sındırma, al bunları, genə orda çörəkdən sora qırx fiqarə girəcək, onda hərəsinə bir kisə verərsən.

Dedi:

– Yaxşı.

Bunlar gecə getdilər paçcahın əvinə, çörəyi yedilər, içdilər, qırx fiqarə girdi içəri. Bunlar hərəsi hər fiqarəyə bir qızıl verdi. Növbə gəldi Məhəmmədə. Məhəmməd bunların hərəsinə genə bir kisə qızıl verdi.

Padşah öz ürəyində fikirləşdi ki, bunun pulu dərya da olsa, dayanmaz qutarar, bu bəs nə təhər işdi? Dedi ki, ta bunnan artıx yığıncaq olmaz. Gətirdi pərdeyi-ismətdə bir qızı vardı, bunun şərbətin içirdilər Məhəmməd sövdərə. Dedi:

– Səməd sövdəgər, aşıxdan-zaddan tap gətir, qardaşının ehtiyatın gör, qızı köçürək Məhəmməd sövdərə.

Xanəndədən, tarçıdan gətirdilər. Neçə gün, neçə gecə toy elədilər, qızı köçürdülər.

Bir müddətdən sora Məhəmməd sövdəgər paçcaha dedi:

– Mənim malım gələcək Şəkidən, Gəncədən, nə bilim hər şəhərdən, atlı göndər.

Qabağına atlı göndərdi hər yerə. Bir aya kimi səs-soraq olmadı. Axır bir gün qıznan çörək yeyirdilər. Qız Məhəmmədin biləyinnən tutup dedi:

– Ay lotu, mənim dədəmgili indi də alladırsan ha...

Məhəmməd dedi:

– Qız biləyimi burax.

Əl atdı xançalı götürüb dedi:

– Xanım, Allahdan gizlin deyil, bəndədən nə gizlin. Ya bu, ya da mən. Vallah elə lütəm ki, mənim heç bir şeyim yoxdu, başımı qırxdırım.

Qız dedi:

– Xörəyini de, Allah kərimdi.

Xörəyi yedilər, içdilər. Gecə yatdılar. Səhər qız Məhəmmədə bir necə ləl verdi dedi:

– Get dədəmə de ki, atlılara məlum elə gəlsinlər, mən özüm gedə-cəyəm malımın dalınca. Gedip mal alarsan, götürərsən.

Məhəmməd razı oldu, gəldi paçcahın yanına, paçcaha baş əydi dedi:

– Qibleyi-aləm, gedim özüm görüm malım necə oldu? Sən atlılara xəbər elə, qayıdıp gəlsinnər, özgə özgənin itini bayatıynan çağırır.

Bu özü yola düşdü. Paçcah da xəbər elədi. Atdılar gəlməyin binə-sin qoydular. Bu Məhəmməd o günü axşamacan at sürdü, gəldi gördü bir cütçü cüt əkir. Dedi:

– Allah qüvvət versin.

Dedi:

– Xoş gəldin.

Dedi:

– Ay cütçü acdıgım var.

Dedi:

– Dur burda, evimiz yavıxdı gedim gətirim.

Bu atdan düzdü. Atı qolbənd elədi, ötürdü otdamağa. Cütçü də tap-sırdı ki, öküzlərə əl vurma. Öküzlər bəd havadı.

Dedi:

– Yaxşı.

Cütçü getdi. Gözdən itdi. Məhəmməd durdu dedi:

– Pinəçi Məhəmmədəm dayna, indi artırmamışam ha.

Durdu xışın dəsdeşin aldı əlinə başladı sürməyə. Öküz birəz bərk gedəndə, ayağın qoydu bərk kötüyün üstə. Gördü xışın kötüyü bir zən-cirə ilişdi. Zənciri eşə-eşə getdi gördü bir daşa bağlıdı. Daşı qalxızdı, gördü bir qapı var. Qapını açdı, gördü burda bir xəznə var, nətər. Qa-pını örtüdü, gəldi öküzləri də götürdü qoydu öz yerinə, oturdu. Cütçü çörəyi gətirdi. Çörəyi yedi, sora gəldi qapını açdı, girdi içəri. Gördü burda bir bəsdı var, bəsdinin içində də pambığa bükülü bir üzük. Üzüyü götürdü, barmağına saldı, o saat bir qoca hazır oldu. Dedi:

– Ay Məhəmməd, yavaş sıx, bizim canımız ondadı.

Məhəmməd dedi:

– Qoca, sənin canın burdadı?

Dedi:

– Hə...

Dedi:

– Qoca, bu saat bir çadır hazır elə.

Qoca hazır elədi.

Dedi:

– Qoca bir iyirmi dənə at, dəvə, qatır hazır elə.

O saat hazır oldu. Xəznəni daşıtdı çölə, yükləri tutdu. Yarisin saldı Batum yolunnan, yarisin Şəki yolunnan, yarisin Gəncə yolunnan. Neçə yerdən demişdi, ordan saldı yola. Bir kağız da yazdı yolladı ki, ay paçcah, mənim malım getdi onları saxla. Qoca yenə çadırı–zadı yığışdırdı. Məhəmməd cütçünü çağırıb bir neçə ləldən, cəvahiratdan cütçüyə verdi. Atı mindi yükün dalınca, yola düşdü.

Paçcaha xəbər gəldi ki, Məhəmməd kağızı göndərüb. Oxudu, gördü yazıb filan yerdən, filan yerdən malım gəlir. Paçcah gözdədi, gördü hardan demişdi bəli, ordan budu mallar gəlir. Yüklər şəhərə cəm oldu. Paçcah gördü ki, ta Məhəmməd sövdərin malı dünyadan çıxdı. Məhəmməd də gəldi çıxdı, atdan düşdü, bunun atın tutdular. Gəldi öz evinə. Axşam xörəyə otdular. Qız dedi:

– Məhəmməd, bu bir belə mal o ləllərin malı deyil.

Məhəmməd o saat ləlləri çıxartdı verdi qıza. Qız baxdı gördü Məhəmmədin barmağında bir üzük var. Dedi:

– Məhəmməd, bu necə işdi?

Dedi:

– Elə bu mallar bu üzüyünən əmələ gəlib.

Qız dedi:

– Üzüyü bərk saxla.

Bir gün paçcahın məclisində oturmuşdu. Vəzir baxdı gördü ki, Məhəmmədin barmağında bir üzük var. Bu vəzir çox oxumuşdu, çox bilikliydi. O saat bildi ki, əngəl üzükdədi. Dedi:

– Ay paçcah, heç mən sənə girvəvi qonaq çağırمامışam. İstəyirəm çağırım. Paçcah dedi:

– İxtiyarın var, çağıra bilərsən.

Dedi:

– Məhəmməd sövdəgər, sabah mənə qonaqsan.

Dedi:

– Baş üstə.

Sabah getdi vəzirin evinə. Vəzir xörək–zad gətirdi, oturdu vəzir–nən yeməyə. Xörəyi yedilər. Vəzir dedi:

– Çay gətirin.

Məhəmmədin fincanına bihuşdarı daxil elədi. Məhəmməd çaydan bir qurtum, iki qurtum aldı, bəyqıdı yıxıldı. Vəzir tez durub Məhəmmədin barmağınan üzüyü çıxartdı, öz barmağına salanda qoca hazır oldu.

Dedi:

– Ay vəzir, yavaş sıx, mənim canım ondadı.

Vəzir dedi:

– Qoca, sənin canın ondadı. Bu Məhəmmədi aparıb bir elə yerə atasan ki, tapılmaz.

Qoca Məhəmmədi götürdü, apardı bir elə yerə atdı ki, heç tapılmadı.

Vəzir fikir elədi. Dedi:

– Paçcahı da belə öldürərəm. Həm qızın alaram, həm də yerində paçcahlıx elərəm, həm də bir belə mala-dövlətə sahib olaram.

Getdi qızın yanına. Qapıdan içəri girəndə qız üzüyü vəzirin barmağında görüb dedi:

– Ay öldüm, ay çatdadım.

Vəzir dedi:

– Xanım, niyə heylə eləyirsən?

Qız dedi:

– Məhəmmədin barmağında bir üzük vardı. Həmişə mənim yanıma gələndə qabaqca o üzüyü verirdi, qoyurdum rəfə. Onnan oturub söhbət eləyirdik. Yoxsa, o saat başım ağrıyır, ürəyim gedir. İndi görürəm ki, o üzükdən biri də sənin barmağında var.

Vəzir o saat dedi:

– Neynək, çıxardaram üzüyü.

Çıxartdı verdi qıza. Qız başladı yalannan düyü-zad artdıyıb xörək qayıрмаğa. Hərrəndi o tərəfə–bu tərəfə üzüyü götürdü, barmağına saldı. O saat qoca hazır oldu:

– Ay xanım, yavaş sıx, mənim canım ordadı.

Qız dedi:

– Qoca, bu vəziri tez götür, qulağınan mismarla göyö.

Qoca tez vəziri götürüb göyö mismarladı.

– Qoca, bu saat Məhəmmədi gətir.

Tez Məhəmmədi gətirdi. Gördü vəzir göydən asılıb, tez xəncəri sıvirib vəziri bət-bət doğradı, tökdü yerə. Beş gün-on gün bunlar

dolandılar, bir gün paçcah mərhum oldu. Yığışdılar ağsaqqallar, qara-saqqallar paçcah kimi tikək, kimi tikmiyək, dedilər Məhəmməd sövdəri yerində paçcah tikək.

Məhəmməd sövdəri gətirdib cıqqanı qoydular başına, çıxartdılar taxta. Bu başladı burda paçcahlıq eləməyə.

Səməd sövdəgər də eşitdi ki, bəli, Məhəmməd indi paçcahdı, qayıtdı gəldi Məhəmmədin görüşünə.

Səməd sövdərin əlinnən tutdu dedi:

– Qardaş, bu dövlət, bu şöhrət hamısı sənindi, sən vermisən mana. İndi gəl sən paçcahlıx elə, mən də olum sənin vəzirin.

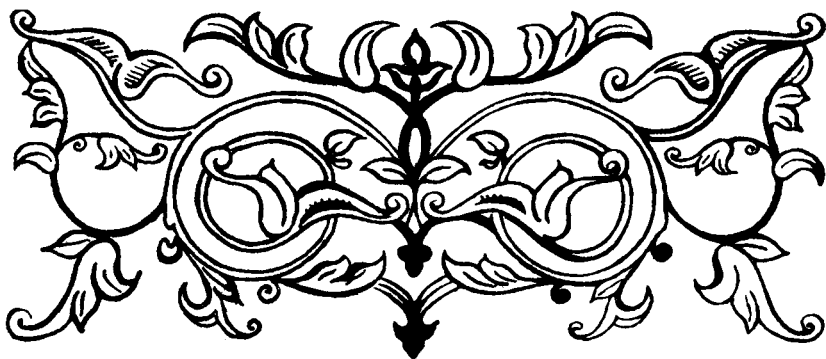
Dedi:

– Qardaş, xeyr, bunlar hamısı sana Allah-taalanın baxşeyşidi.

Məhəmməd dedi:

– İndi ki belədi, gəl ye, iç, birdə qal.

O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü, biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyənin.

DAD XƏMPƏRİNİN ƏLİNDƏN

Bir kişi vardı. Bunun da bir arvadı vardı, adına Xanpəri deyərdilər. Bu kişi yarım molla bir adamdı. Buna da molla deyərdilər. Bir gün Xəmpərinin getmişdi hamama. İrəmdərin arvadı bunu döyüb qavmışdı, qoymamışdı yuyuna. Gəldi axşam dedi:

– Əşi, irəmdərriyi öygəndin öygəndin, örgənmədin, səndə oturmaıacağam.

Kişi dedi:

– Ay arvad, Allaha bax, təriya bax. Mən bunnan belə irəmdərrik örgənə billəmmi?

Arvad dedi:

– Xeyr, nə deyirəm, o olacax.

Kişi nə qədər yalvardı, olmadı. Arvad dedi:

– Qırxdı, biri əsgik deyil.

Kişinin əlacı kəsildi, durdu getdi bir irəmdərrik paltarı aldı, gətirdi. Geyindi, çıxdı bazara. Hər kəs soruşurdu, deyirdi ki, irəmdərəm. Bu dəmdə paçcahın xəznəsin yardılar. Bu xəznəni yaran da qırx lotuydu. Gəldilər bu kişini apardılar paçcahın yanına.

Paçcah dedi:

– Sən irəmdərsən?

Kişi dedi:

– Bəli!

Paçcah dedi:

– Bizim xəznəni yarırlar. İrəm at, görək kim yarıp?

Kişi gəldi dedi:

– Arvad, Allah sənin üzünü qara eləsin.

Çıxıb bazara qırx qarpız aldı, gətirdi yığdı yükün altına. Paçcahdan qırx gün möhlət almışdı. Paçcah demişdi ki, qırx günə tapdın–tapdın. Tapmadın, boynunu vıdıracağam.

Axşam olanda bu lotular da bilmişdi ki, buna paçcah tapşırıp ki, xəznəni yaranı tapsın. Dedilər:

– Biriniz gedin çıxın bacadan, baxın görün nə deyir? Heç bir şey bilir, yoxsa yox.

Bu lotuların biri gəldi bacaya çıxdı. Yavaş–yavaş qulaq asırdı. Bu kişi qarpızın birin gətirdi başdadı kəsməyə. Elə pıçağı qarpıza vıranda dedi:

– Arvad, qırxların biri gəldi ha!

Bu lotu o saat düşdü getdi. Bunnan soruşdular ki, nə oldu?

Dedi:

– Vallah, elə mən bacaya çıxan kimi, dedi ki, qırxların biri gəldi ha, arvad.

Səhər açıldı, lotular dedi:

– Bu gecə ikiniz gedin.

Dedilər:

– Yaxşı.

Genə axşam qarannıxladı. Lotunun ikisi durdu, yola düşdü. Gəldilər bacaya çıxanda kişi durdu qarpızın birin də gətirdi, kəsdi. Dedi:

– Arvad, qırxların ikisi gəldi ha...

Bu lotular qayıtdılar getdilər. Bulardan soruşdular, noldu?

Dedilər:

– Vallah, elə bacaya çıxan kimi, dedi ki, arvad, qırxların ikisi gəldi ha...

Bular dedilər indi də üçünüz gedin.

Sabah axşam buların üçü getdilər, çıxdılar bacaya. Kişi durdu qarpızın birin də gətirdi. Dedi:

– Arvad, qırxların üçü gəldi ha...

Bu lotular qayıdıp gəldilər. Lotubaşına dedilər:

– Sən öləsən, elə biz gedip bacıya çıxan kimi dedi ki, arvad, qırxların üçü gəldi ha...

Lotubaşı dedi:

– Dördünüz gedin.

Bu axşam lotuların gördü gəldi. O saat kişi gətirdi bir qarpızı da kəsdi, dedi:

– Arvad, qırxların dördü gəldi ha...

Lotular yavaş-yavaş gəldilər, lotubaşıya dedilər:

– Siz öləsiniz, elə biz çıxan kimi bacaya dedi ki, qırxların dördü gəldi.

İndi də beşin göndərdi. Bular gəldilər. Kişi durdu bir qarpız da kəsdi, dedi:

– Arvad, budu, beşi gəldi.

Bular sivişip qaçdılar, gəldilər, dedilər ki, elə biz gedip çatan kimi dedi: budu beşi gəldi qırxların.

Belə-belə otuz doqquzu gəldi hər gecə bu lotuların biri gəlirdi, bu da bir qarpız kəsirdi, deyirdi:

– Arvad budu qırxların filanı gəldi.

Bu lotular gəldilər bunu lotubaşıya xəbər verdilər. Dedi:

– Yaxşı, bu gecə hamımız gedərik, görək bilir, yoxsa bilmir.

Qırxıncı günüydü. Axşam lotuların qırxı da cəmləşib getdilər. Elə bacaya çıxmışdılar ki, o saat kişi durdu qarpızın qırxıcısını gətirdi dedi:

– Arvad, ha qırxı da cəm oldu.

Lotubaşı dedi:

– Gəlin hamımız birdən dolaq içəri, bunun əl-ayağına döşənək. Deyək ki, amanın bir günüdür, bizim adımızı paçcaha vermə ki, paçcah bizim boynumuzu vırdırar.

Bular doluşdular içəri, düşdülər bunun əl-əyağına ki, paçcaha bizim adımızı vermə. Odi xəznədə filan yerdə heç bir qəpiyin də xərcdəməmişik. Paçcaha deyərsən, gedip çıxardar.

Kişi dedi:

– Mən elə o günü bilirdim sizdədi. Özüm demədim, yazığım gəldi sizə.

Səhər paçcah, qırx tamamında, bu kişini çağırırdı. Kişi dedi:

– Paçcah sağ olsun, odu xəznə filan yerdə, filan əvin uçuğunda. Gedin çıxardın, gətirin.

Paçcah adam göndərdi, xəzinəni gətirdilər. Hesab elədilər, gördülər düzdü. Dedilər:

– Ədə, belə bilici irəmdər olmaz!

Paçcahın qızının bir qiymətli üzüyü vardı, qaşı dedikcən qiymətli qaşadı. Laxlayırdı, gətirdilər bunu verdilər zərgara ki, bərkidip versin. Elə bu üzüyü çəkicinən vırdı ki, qaşı çıxartsın. Qaş sıçradı düşdü yerə. Əlin olsun, üzün olsun, daş tapılmadı. Nə qədər əvi axtardılar tapmadılar. Zərgər durdu gəldi bu kişinin yanına ki:

– Saa bir bu qədər pul verrəm, o qaşa bax, görək, hardadı?

Kişi dedi:

– Gedərsən bir qazan şorba bişirtdirərsən. Arxan qatda yatarsan qaşığınan götürüp, arxası qatda tökərsən ağzına yeyərsən.

Zərgər gəldi, dedi:

– Arvad, bir qazan süddü aş bişir, çək bir qaba soyusun.

Arvad bişirdi, soyutdu, gətirdi. Mitəkgəni qoydu başının altına. Arxası qatda uzandı; süddü aşı qaşığınan aparıp töydü boğazına. Gözü elə dirəklərdəydi. Bir də gördü daş budu dirəkdədi, yapışıb dirəyə qalıb orda. Tez durdu dirəkdən daşı aldı. Sevinə-sevinə dedi:

– Ta belə irəmdər olmaz!

Paçcaha xəbər getdi. Paçcah bu kişini aparıb buna xələt, baxşəş verdi. Bunu yanında saxladı. Bir gün genə paçcahın xəzinə qatırınan bir necəsi qırıldı. Yayındılar. Ta tapılmadılar. Gəldilər bu kişinin yanına dedilər:

– Bir bax, görək, bu qatırlar haradadı?

Kişi nə bilirdi ki, nə deyə, yalannan dedi:

– Bu dağın dalınan belə gedin tapacaqsınız.

Getdilər dağın dalına hərrəndilər, gördülər dağın dalında qatırlar otduyur. Götürdülər gəldilər. Paçcah dedi:

– Belə də bilikli irəmdər olarmı?

Ömr elədi ki:

– Sabah tezdən atdar hazır elərsiniz. Vəzir də, vəkil də, irəmdər də, mən də çıxacayıx seyr eləməyə.

Gecə yedilər, içdilər söhbət elədilər. Vaxt oldu yatsınar. Bunnar yatdılar. Səhər açıldı durdular. Nökərlər atdarı yəhərrədilər, tumarra-dılar. Tamam hazır elədilər. Bular dördü də atdandılar, düşdülər yola. Yavaş-yavaş gəldilər. Gördülər bir torçu dəryada tor atır. Paçcah dedi:

– İrəmdər irəm at görək, tora nə düşür?

İrəmdər dedi:

– Bir cüt sağsağan balası düşür.

Paçcah dedi:

– Ədə, dəryada da sağsağan balası olarmı? Dəli olmamısan ha!

İrəmdər dedi:

– Paçcah sağ olsun, irəm indi heylə gösdərir.

Axı bu heç bir şey bilmirdi, yalannan deyirdi, elə ağına gəldi, dedi. Paçcah gəldi torçuya ömr elədi ki:

– Toru çək, çölə.

Torçu toru çəkdi. Baxdılar, gördülər, doğrudan da tora bir cüt sağ-sağan düşüb. Paçcah dedi:

– Ta heç belə irəmdar olmaz.

Getdilər buna xələtdən, baratdan verdilər. Bir az seyr elədilər, qayıtdılar əvə. Bu da gəldi öz əvinə. Gəldi elə atdan düşürdü. qara çuxa gəldi bunun qabağına. Dedi:

– Ədə köpəyoğlu, mənim qarnımın dərisi ağaşdarda qaldı. Sağsağan balası axdarmaxdan. Ta bir tısağaadan, qurbağaadan tapmırdın deyəsən. Bir də belə qələtləri eləmə.

Kişi axşam dedi:

– Mən ta bu Xəmpərini öldürməsəm olmaz. Gərək öldürəm.

Axşam dedi:

– Xənpəri, filan yerdə bir quyu var. Doludu xəzneynən, gərək gedək, onu təmiz daşıyax gətirək.

Arvad dedi:

– Nolar, gedərik.

Durdular bir kəndir də götürdülər, düşdülər ikisi də yola. Bu kişi bir xarabalıq yerdə quyu görmüşdü. Getdilər bu quyunun başına dedi:

– Gətir, bu kəndiri bağliyım sənə belinə sallıyım. Yığ. Mən də çölə çekim.

Kişi Xəmpərinin belinə kəndir bağladı, salladı. Quyunun dibinə yaxınlaşanda kəndiri qırdı. Xənpəri guppultu ilə düşdü quyunun dibinə. Bu da gəldi əvə. Bir, iki, üç, dörd gün qaldı.

Bir gün də dedi, gedim, görüm, Xənpəri nətər oldu? Gəldi quyunun başına başın sallayıb quyuya dedi:

– Xənpəri, Xənpəri!

Quyudan səs gəldi:

– Can, başına dönüm! Çək məni!

Sicimi salladı çekdi. Baxdı gördü bu bir yekə ilandı. İlan dedi:

– Ay başına dolanım, buraxma məni, aman-dad Xəmpərinin əlinnən.

Bu ilanı tulladı. İlan dil oldu dedi:

– Mən gedib Çin paçcahının qızının boğazına dolaşaçıyam. Nə qədər eləsələr asılmayacağam. Amma sən gələndə açılacağam.

İlan bir dua da örgətədi, dedi:

– Ha vaxtı sən gəldin, onda bu duanı oxu, üfür, onda mən asılaçıyam. Çin paçcahı deyəcək ki, “hər kim bu ilanı bu qızın boğazından irəd eləsə, onda qızı verəcəyəm ona”. Sən də məni açanda qızı verəcəy saa.

Bu ilan çıxdı getdi, həmən qızın boğazına dolaşdı. Hər yerə paçcah adam saldı, həkim, baş bilən adamlar harda var gətirdilər. Bunu açan olmadı. Dedilər:

– Filan yerdə paçcahın bir münəccimi var. Gedin onu gətirin, bəlkə o buna əlac eliyə.

Gəldilər bu kişini apardılar. Paçcah da bir gözəl ata mindirdi bunu yola saldı. Bunu gətirdilər paçcahın hizuruna. Paçcah dedi:

– Hər kəs o ilanı onun boğazınan açdı, qızı ona verəciyəm.

Gəldi gördü ilan qızın boğazına sarılıp. Qız da qorxusunnan zar-zarı saralıp, heyva kimidi. İlanə baxdı. Dedi:

– Mən bını bu saat açım.

Başdadı ilan örgədən duanı oxuyub üfürməyə. İlan o saat açılıp düşdü yerə.

Dedi:

– Gedirəm filan yerdə bir sövdəgər var. Onun qızının boğazına sarılaçağam. Bax gəlmə, gəlsən səni çalasıyam.

Birdən getdi həməən sövdərin qızının boğazına dolaşdı. Şəhər əhli yığışdı nə ilanının qorxusunnan ilana səmt gedə bildilər, nə də ilanı aşa bildilər. Hər tərəfə səs saldılar, əlac eliyə bilmədilər. Bir adam gəldi bir gün dedi:

– Bu ilan Çin şəhərinin paçcahının qızının da boynuna dolaşmışdı, bir irəmdər gəldi açdı.

Sövdəgər at da, pul da göndərdi ki, o irəmdəri gətirin. Paçcaha dedilər ki, sənin qızıyın boğazına dolanan ilanı kim açıp onu verin aparax. Filan sövdərin qızının da boğazına ilan dolaşıp. Paçcah bu irəmdərə nə qədər elədi, irəmdər ded ki, xeyr, mən getmirəm. Bir təhərinən paçcah bunu yola saldı. Gəldi çatıb Yəmən vilayətinə, bu sövdəgər də Yəmən şəhərində olurdu. Gördü ilan qızın boğazına dolaşib. İlan bunu görəndə dedi:

– Əşi, genə gəldin? Mən saa deməmişdim ki, gəlmə!

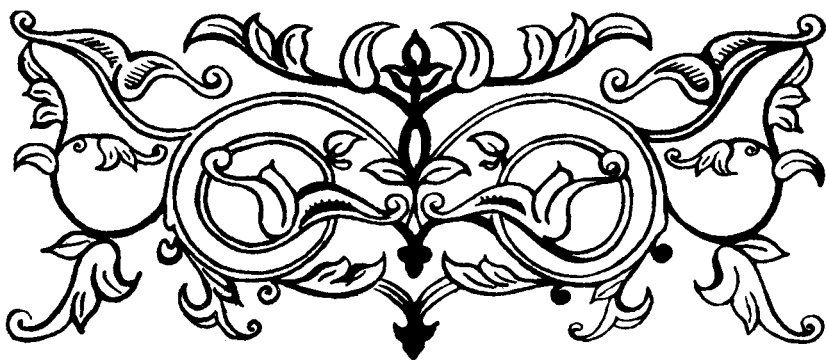
Kişi dedi:

– Öz xoşuma gəlməmişəm ha... Xanpəri göndərip.

İlan dedi:

– Ay aman, dad Xəmpərinin əlinnən. Qoyma. Mən düşüm, qacım.

İlan düşdü qaçdı. Sövdəgər qızın ağırı bu irəmdərə qızıl, gümüş, xələt, hər bir şey verdi. İrəmdər şeyləri də götürdü gəldi. Çin paçcahının qızının yanına. Orda yedilər, içdilər, kef çəkдилər. O yedi yerə keçdi. Siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü. Biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyənin.

DƏRZİNİN ŞAĞİRDİ

Biri var imiş, biri yox imiş, bir dərzi var imiş bunun da bir şagirdi varmış. Bu dərzi padşaha paltar tikirmiş ki, sabaha kimi hazır etsin. Odur ki, gecə şagirdi ilə işləməgə məşğul imiş. Dərzinin şagirdini gecənin bir vaxtı yuxu tutur; dərzi bunu gördükdə tez onu oyadır ki, qalx sabaha kimi paltar hazır olmasa padşah atamıza od vurar. Şagird uyqudan oyanıb ustasına deyir ki, qərribə yuxu görürdüm heyif oyatdın. Dərzi nə qədər bundan gördüyü yuxunu söyləməyi xahiş edirsə oğlan cavab verir:

– Yuxum zahir olmasa söyləmərəm.

Qəzadan o gecə padşah şəhəri dolanırmış. Dolana-dolana dərzinin dükanının qabağına yetişəndə dükandan işıq gəldiyini görüb, darvazanın arasından baxanda görür ki, dərzi şagirdi ilə işə məşğuldur. Bir az qulaq asıb bunlar danışdığı sözlərin hamısını eşidir. Qərəz gecə paltarı tikib hazır edirlər və ertəsi gün şagirdin əlinə verib padşahın hüzuruna göndərir. Padşah şagirddən nə qədər soruşursa şagird ərz edir ki, yuxum zahir olmasa, söyləmərəm. Axırda padşahın açığı tutub bunu zindana salır. Padşah gündə bir dəfə şagirdi hüzuruna istəyib gördüyü yuxunu buna söyləməyi əmr edirsə, şagird cavab verir ki, and olsun sənin tacına yuxum zahir olmamış söyləmərəm. Gənə padşahın açığı tutub onu zindana saldırdı.

Bir neçə müddətdən sora şagirdi zindanın dalını dəlir, zindanın dal səmti padşahın qızının həyətinə imiş. Oğlan gəldiyi yerdən çıxıb gedib padşahın qızının otağına girir. Baxıb görür ki, qız təxtin üstə yatmış,

bir kənz qızın ayağı üstündə, biri də başı üstündə oturmuşlar və bunlar da yatmışlar. Otağa göz gəzdirir ki, bir məstə də bir qab ləzzətli plov qoymuşlar. Oğlan əyləşir, doyunca plovdan yeyib genə də gəldiyi yol ilə zindana qayıdır. Padşahın qızı yuxudan qalxıb plovu yeyilmiş görəndə elə güman edir ki, onu kənzilər yemiş. Odur ki, onlara açıqlanır. Kənzilər isə and içib xəbərləri olmadığını qıza söyləyib onu inandırırılar. İki üç gecə bu hal davam edir. Axırda padşah işi həqiqət etmək üçün gecələr keşik çəkməyi qərara alır.

Gecənin bir vaxtı görür ki, qarı asıldı. İgid bir oğlan içəri girdi. Plovun cəmisini götürüb qabağına qoyub təmiz yedi və əlini yuyub təmiz silib ayağa qalxmaq istəyəndə, tez qız qalxıb biləyindən yapışib kim olduğunu və buraya nə üçün gəldiyini bundan sorur. Oğlan əlacsız başına gələn qəzanı qıza nağıl edir. Qızın ona rəhmi gəlib buraxır. Bir gün qonşu vilayətin padşahı bir adam döndərüb, bu şəhərin meydanında bir dairə çəkdirib bunun nəyə işarə olduğunu padşahdan sorur və özünə də deyir ki, cavab verə bilməsə, onda davaya hazırlansın. Padşah gəlib əhvalatını qızına söyləyib ondan tədbir istəyir. Qız isə cavab verir ki, bu işi zindandakılar yaxşı bilirlər çünki bekar olduqlarından həmişə fikir edirlər. Padşah gedəndən sora qız adam göndərüb dərzi sagirdini çağırıb ona əhvalatı söyləyib deyir ki:

– Yarın atam səni hizuruna istəyəcəkdir və səndən dairənin nəyə işarə olduğunu soracaqdır. Onda ona söylə ki, qızını mana ver, söyləyim. Atam razı olacaqdır. Onda söylərsən ki, dairə ona işarədir ki, dünyanın cümləsi mənimdir. Ondan sora gedib dairəni iki bölərsən yəni yarısı sənin yarısı mənimdir. Sən də padşahsan, mən də. Onda onlar götürüb bir soğan qoyacaqlar, yəni aramıza acılıq düşər, onda sən də bir qılnc qoyarsan yəni dava edərsən. Onda o götürüb bir ovuc darı tökərsə, yəni mənim darı sayında qoşunum var. Onda sən də bir xoruz qoyarsan yəni bizim qoşunumuz sizin qoşununuzu xoruz kimi dənələr.

Qız bunları deyib oğlanı mürəxxəs edir.

Ertəsi gün padşah oğlanı hizuruna istəyib yuxunu söyləməyi tələb edir. Oğlan isə inadında davam edir. Sora padşah dairənin nəyə işarə olduğunu sorur. Oğlan cavab verir ki, qızını mana ver, söyləyim. Padşah söz verir. Odur ki, oğlan dairənin nəyə işarə olduğunu söyləyib, gedib dairəni iki bölür. Onlar götürüb bir soğan qoyurlar; bu da bir qılnc qoyur. Onlar bir ovuc darı tökürlər. Bu da bir xoruz qoyur. Qərək, söz ilə onları məğlub edir.

Bir müddətdən sora həməən padşah bu padşaha üç erkək at göndərir ki, tapın görək bu atların hansı böyükdür və hansı daha kiçiydir. Padşah genə də qızının yanına gəlib ondan tədbir istəyir. Qız genə də əvvəlki cavabı verir. Padşah gedəndən sora qız oğlanı yanına çağırır əhvalatı ona söyləyir ki, padşaha söylərsən ki, qızını mana ver, deyim. Razi olarsa, onda atı bu tövləyə salıb, yanlarına bir madyan buraxarsan və sora madyanın cilovundan tutub tövlədən çıxararsan, onda erkək atlar da onun dalıncan gələcəklər. Tövlədən qabaqcan çıxan böyük atdır; sora çıxan ortancıldır; axırda çıxan ən kiçik atdır.

Ertəsi gün padşah oğlanı istəyib əvvəlcə yuxusun söyləməyi tələb edir. Genə də oğlan inadına davam edir. Sora padşah atların yaşlarını təyin etməyi ondan tələb edir. Oğlan isə, qızını mana ver, söyləyim, – diyəndə padşah razı olur. Oğlan qızın söylədiyi kimi edib, qonşu padşahın elçisinə qalib gəlir.

Bir müddət padşaha bir düz ağac göndərərək bunun uc tərəfiylə dib tərəfini təyin etməyi tələb edir.

Padşah genə də qızın yanına gəlib ondan tədbir istəyir. Qız genə də əvvəlki cavabı verir. Padşah gedəndən sora qız oğlanı çağırtdırır əhvalatı söyləyib, oğlana deyir ki, bu dəfə atamdan tələb elə ki, kəbinini kəsdirsən. Elə ki kəbin kəsildi ağacı suya atarsan. Əvvəlcə uc tərəf sudan çıxacaq sora da dib tərəfi.

Bunu deyib oğlanı yola salır.

Ertəsi gün padşah oğlanı genə də hizurinə istəyir və oğlandan yuxusunu söyləməyi tələb edir. Oğlan genə də əvvəlki cavabı verir. Sora padşah ağacı uc tərəfi ilə dib tərəfini təyin etməyi xahiş edir. Cavab verir:

– Qabaqca qızın kəbinini kəsdir, sora təyin edim.

Padşah ələcsiz qızın kəbinini kəsdirib oğlana verir. Sora oğlan qızın dediyi kimi ağacı suya atmaq ilə uc tərəfi ilə dib tərəfini təyin edib genə də elçiyə qalib gəlir.

Bir neçə aydan sora qonşu padşah şaha kağız yazıb təvəqqe edir ki, kürəkənini ona qonaq göndərsin. Oğlan əhvalatı qıza söyləyir. Qız götürüb həməən padşahın qızına bir kağız yazır ki, qoyma, atandan bu oğlana bir zərər yetişsin.

Oğlan kağızı alıb gedir, kağızı qabaqca padşahın qızına verir. Bu padşah bir bəhanə ilə oğlanı öldürmək istəyirmiş, odur ki, təklif edir ki, qırx günə kimi bu qayadan mana bir don tikəsən, yoxsa boynunu vırdıracam.

Oğlan gəlib əhvalatı padşahın qızına söyləyir. Qız cavab verir ki, qorxma, vədə günündə səndən sorsa ki, niyə tikməmişsən? Cavab ver ki, sap vermədin onda padşah nökrələrə açıqlanacaq ki, niyə buna sap vermədiniz? Sən söylə ki, o sap ilə tikmək olmaz, gərək qumdan sap eşilsin. Onda deyəcək qumdan sap eşilərimi, cavab ver ki, bəs qayadan don tikilərimi? Padşahın sözü kəsilər.

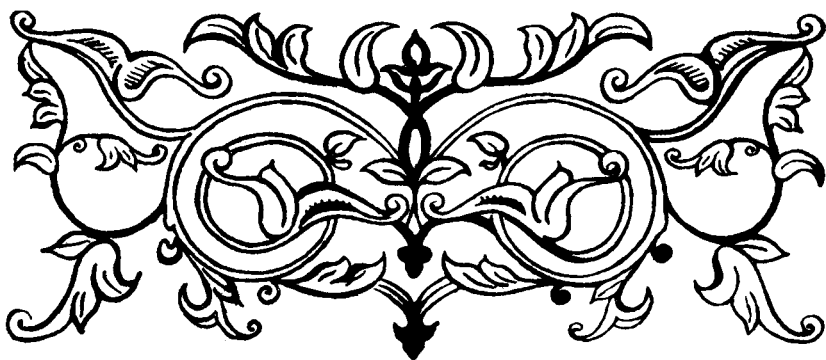
Oğlan qız dediyi kimi edib padşahı sakit edir.

Padşahın oğlan xoşuna gəlib o da qızını buna verir. Oğlan qızı götürüb öz vilayətinə gəlir. Bir ildən sora bunun hər arvaddan bir oğlu olur. Bir gün oğlan oğlanın birini bir dizinin, o birini bir dizinə alıb, arvadının da biri sağda, biri solda oturmuş. Bu halda padşah qapıdan daxil oldu, oğlan istiyir ki, ayağa dursun padşah başınan qoymur.

– Gecə yuxuda dördüm ki, bir ulduz sağ dizimdə, biri sol dizimdə, biri sağımda, biri solumda oturtmuşam. Bu halda gördüm göydən ay gəlib başımnan basdı, – deyib yuxusun söylədi.

Bundan sora şad və rahat yaşayıb, yeyib içib kefdə–damaqda olurlar.

ÜÇ ŞAHZADƏ

Biri var idi, biri yox idi, bir padşah var idi. bu padşah çox pul xərc-ləyib oğlanlarını oxutmuşdu. Oğlanlar öz zamanlarının dərslərini rəvan eləyib elm dəryası olmuşdular. Günlərin bir günündə xəbər çıxdı ki, oğlanlar dərslərini qurtarıb gəlirlər. Di şəhər bəzəndi, dəsgah... Oğlanlar gəldilər. Bir neçə gün keçəndən sora, padşah bir gecə böyük oğlunu yanına çağırıb, dedi:

– Oğul, daha oxuyub dərsinizi qurtardınız, elə mən də qocalmışam. İstəyirəm sabahdan padşahlığı verəm sənə, ortancıl qardaşını sənə vəzir, kiçik qardaşını da vəkil təyin eləyirəm.

Oğlan doğrudan da çox ağıllı oğlan idi, dedi ki:

– Dədə, mən təzə gəlmişəm. Bütün ömrümü qürbətdə keçirmişəm. Ona görə də camaatı, vilayəti necə dolandırmaq lazımdı, hələ bacarmaram.

Padşah oğlundan heç belə cavab gözləmirdi. Elə ki, bunu eşitdi, dedi:

– Get, ancaq qardaşlarına bu barədə heç bir söz demə!

Belə deyib oğlunu mürəxxəs elədi. Sabahı gecə ortancıl oğlunu çağırıb dedi ki:

– Oğul, istəyirəm padşahlığı verəm sənə, böyük qardaşını vəzir, kiçiyi də vəkil təyin eləyəm.

Oğlan dedi:

– Yox, bunu mən qəbul eləmərəm. Məndən böyük qardaşım var, padşahlıq ona verilməli idi. O, dura-dura mən padşah olmam.

Padşah bunu da mürəxxəs eləyib tapşırırdı ki, qardaşlarına bir söz deməsin.

Üçüncü gecə kiçik oğlunu çağırıb ona da həməən sözləri dedi, o da cavab verdi ki:

– Böyük qardaşım dura–dura mən padşahlığı qəbul eləmərəm.

Padşah bunu da mürəxxəs eləyib tapşırırdı ki, qardaşlarına bu barədə heç bir söz deməsin. Qardaşlar üçü də bu işdən pəjmürdə olmuşdular. Axırda özlərini saxlaya bilməyib məsələni açdılar. Baxdılar ki, padşah üçünə də həməən sözləri deyib. Fikirləşdilər ki, indi ki biz onun sözünü rədd eləmişik, bizə bundan sora pis nəzərnən baxacaq. Yaxşısı budu ki, biz də hələlik hirsli soyuyanacan çıxmaq səyahətə.

Di padşaha adam göndərdilər, padşah razılıq verdi. Tədarük görüldü, lazım olan şeylər hazırlandı, oğlanlar üçü də dədələrinin görüşünə gəldilər. Padşah böyük oğlunun alnından öpüb dedi:

– Get, oğul, ancaq yadında qalsın, qabağına çıxan qisməti təpikləmə...

Ortancıl oğlunun alnından öpüb dedi:

– Gördün ki, bir məqsuda çatacaqsan, ona çatmaq üçün tələsmə!

Kiçik oğlunun alnından öpüb dedi:

– Həmişə dara düşəndə qocaların məsləhətinə qulaq as!

Oğlanların üçü də görüşüb, atları minib yola düşdülər. Gəlib yetişdilər bir özge padşahın vilayətinə. Bir neçə vaxt qaldılar burda, bunların kamalları şəhərdə hamını heyran elədi. Bu şöhrət axırda gedib bu məmləkətin padşahına çatdı. Padşah bunların üçünü də qonaq çağırırdı. Di bir az söhbət eləyəndən sora yemək gəldi. Padşah ayağa qalxıb dedi:

– Mən ac deyiləm, siz özünüz necə ki kefinizdi yeyin, məni bağışlayın!

Padşah bunu deyib o biri otağa keçdi. Onun məqsədi ayrı idi. O istəyirdi ki, onları tək qoyub, özü onlara tamaşa edib görsün, doğrudan necə adamlardı. Odu ki, qapının dalında əyləşib onları seyr eləməyə başladı. Böyük oğlan ortadakı qızarmış quzudan bir az kəsib elə ağzına qoycaq tüpürdü yerə. O biriləri soruşdular ki:

– Nə olub!

Böyük qardaş üzünü turşudub dedi:

– Bu quzu əti deyil, it ətidir.

Padşah bunu eşidib hirsələndi ki, onlar necə cəsarət eləyib onun ətinə it ətinə oxşadırlar. Elə istəyirdi ki, girib onları tutdursun, bu halda

ortancıl qardaş əlini uzatdı şəraba. Şərabadan bir stəkan töküb ağzına yaxınlaşdırcaq, tüpürdü yerə.

Soruşdular:

– Nə oldu?

Dedi:

– Bu şərab deyil, insan qanıdır.

Kiçik oğlan dedi:

– Yaxşı, aşbazdan əmələ gəlmiş bəcdən daha bundan artıq nə göz-
ləmək olar ki?

Padşah bunu eşidəndə lap dəli oldu. Az qaldı ki, hirsindən bağı
çatlasın. Bir istədi ki, üçünün də boynunu vurdura. Ancaq bir az fikir
eləyib öz-özünə dedi:

– Yaxşısı budu, çağırım bir aşbazdan, şərabçıdan soruşum, sora.

Çağırıldı aşbazı:

– De görüm, bu gün bişirdiyin quzunu haradan almışdın?

Aşpaz dedi:

– Şah sağ olsun, çoban sürüdən gətirmişdi.

Padşah əmr elədi, çoban gəldi.

– Bu quzunu haradan gətirmişdin?

– Şah sağ olsun, sürüdən.

– Çoban, bu quzudan it əti tamı gəlir, bir əməlli fikirləş!

Çoban bu sözü eşidəndə başladı yarpaq kimi tir-tir titrəməyə.

Padşah dedi:

– Qorxma, de görüm bu nə işdi?

Çoban dedi:

– Padşah sağ olsun, həmənin quzu anadan olandan iki gün sora ana-
sını qurd parçalamışdı. Biz fikirləşdik ki, ta bu böyüyüb bizə qoyun ol-
mayacaq. Odu ki, ötürdük başına. Elə çəpindən həmənin otlaqda bizim,
üzdən iraq, itimiz də qancıqlamışdı. Bir gün mən gəlib gördüm ki,
həmənin quzu iti əmir, ta buna heç fikir vermədim. Siz indi it ətinin tamı
deyəndə yadıma düşdü, o yəqin o quzu olacaq.

Padşah baxdı ki, böyük oğlanın dediyi doğru çıxdı. Onu mürəxxəs
eləyib çağırıldı şərabçını. Soruşdu ki:

– Bugünkü şərabı hardan gətirmişdin?

– Meyxanadan, qibleyi-aləm sağ olsun!

– Bu şərab haranın üzümündəndi?

– Güllü bağın.

– Bu bağı kim saldırib?
– Sənin rəhmətlik atan.
– Bilmirsən, o bağın yeri qabaqca nə imiş?
– Şah sağ olsun, o bağın yeri qabaqca qəbiristanlıq idi. Sənin rəhmətlik atan oranı sökdürüb üzüm bağı elədi.

Padşah baxdı ki, ortancıl oğlanın dedişi də doğru çıxdı. Öz-özünə fikirləşdi, yaxşı, bunlar doğru oldu. Amma xırdanın hökmən boynunu vurduracağam. Çünki mən heç vəchlə aşbazdan əmələ gəlmiş bic deyiləm. Atam bəlli, anam bəlli. İstədi cəlladı çağıra, sora fikirləşdi, yaxşı bunların ikisinin də sözü düz çıxdı. Bəlkə elə bu da düzdü, oldu oldu da... Qoy bir anamdan soruşum.

Qılınıcı çəkib girdi anasının yanına ki:

– Ana, düzünü de görüm, mənim atam kimdi?

Arvad dedi:

– Buy, bala, bu nə sözdü? Sənin atan bu vilayətin padşahı Aslan şah. Bu sözdü soruşursan?

– Yox ana, düzün deməsən, bax bu qılınıcdı sənin canın. Mənə deyiblər ki, mən padşah oğlu deyiləm, aşbaz oğluyam.

Arvad gördü ki, iş xarabdı, kimsə əhvalatı bilib, ona xəbər verib. Ona görə də çar-naçar əhvalatın düzünü açıb deməyə vadar oldu. Dedi:

– Bala, indi ki, bilirsən, bil, ta Allahdan gizlin deyil, səndən nə gizlin. Mənim həmişə qızım olurdu, heç oğlum olmurdu, Aslan şah da oğlan istəyirdi. Bir gün yenə Allahın məsləhəti ilə mənim vədəm keçdi. Sancım başlayan günü şah mənə dedi ki, əgər bu dəfə də qızın olsa səni öldürəcəyəm. İşin çəpindən uşaq yenə qız oldu. Mən düşdüm qarın ağrısına. Mənim bir yaxşı dayəm var idi. Gəlib gizlincə mənə dedi ki, bu gecə aşbazın bir oğlu olub, gəl uşaqları onunla dəyişdirək. Sən həmə o uşaqsan.

Padşahın gözləri heyrətindən bərəlib lap dörd oldu.

– Bəs mənim əsil atam, anam necə oldu?

– Sənin əsil atan, anan da, mənim əsil qızım da o böyük taunda öldülər.

Padşah daha heç bir söz deməyib çıxdı. Lap mat qalmışdı. Oğlanların dediklərinin hamısı doğru olmuşdu. Birbaş gəldi oğlanların yanına, əyləşdi, başladı söhbətə:

– Mən buna lap mat qalmışam. Siz çörək yeyəndə mən qarının deşiyindən qulaq asırdım. Sizin sözlərinizin hamısını eşitdim.

Oğlanlar qızardı.

Padşah dedi:

– Yox, qızarmayın! İş ondadı ki, dedikləriniz lap düz çıxdı. İndi mən bir şeyə mat qalmışam ki, siz bunları haradan bilirsiniz?

Böyük oğlan dedi:

– Şah sağ olsun, mən quzunun ətindən yeyəndə dedim ki, bu it ətidi. Çünki gördüm ki, bu qoyun əti tamı vermir. Demək bu başqa heyvan olacaq. Sürüdə də itdən başqa heyvan olmaz. Odu ki, dedim bu yəqin it əti olacaq.

Padşah ortancıla dedi:

– Yaxşı, hələ sən hardan bildin ki, şərab insan qanıdır?

– Şah sağ olsun, mən şərabı ağzıma alcaq məni bir cür iy basdı. Mən ondan bildim ki, bu insan qanı olacaq.

Padşah üzünü tutdu kiçik oğlana ki:

– Yaxşı, bəs sən niyə hələ elə başından yekə qələt elədin?

Oğlan dedi:

– Şah sağ olsun, düzdü, mənim dediyim yaxşı söz deyil. Ancaq iş ondadı ki, elə deyəsən elədi ki, var. Axı hərçənd ki, biz sənə demişik ki, biz tacir oğluyuq, amma yalan demişik. Biz səndən də böyük padşahın oğluyuq. Bizim atamız gələn qonaqlarla oturur, durur, söhbət edər, amma heç xörək haqqında danışmaz. Amma sənin söhbətin elə bu barədə oldu ki, ay nə bilim küftəbozbaşı belə bişirirlər, dolmanı belə bişirirlər, plovun yağını nə vaxt tökərlər, qayğanağın şirəsini nə vaxt vururlar. Mən gördüm ki, sən xörəkdən başqa heç bir söhbət eləmirsən, fikirləşdim ki, yəqin bunun aşbazla bir qarışığı var.

Gecə padşah böyük oğlanı çağırır dedi:

– Oğlan, görürəm sən bir ağıllı, kamallı oğlansan. Mən də qocalmışam. Övlad qismindən yaxşı bir qızım var. Gəl elə onun kəbinini kəsdirim sənə, padşahlığı da verim sənə, mən bu qoca vaxtımda bir az rahatlanım.

Oğlan məsələni qardaşlarına açdı, onlar razı olmadılar.

Böyük oğlan dedi:

– Yox, dedəm mənə deyib ki, qabağına çıxan qisməti təpikləmə! Bu bir qismətdi ki, mənim qabağıma çıxıb. Mən qalacağam.

Atalarının sözü onların da yadlarına düşdü. Hamısı razılaşıdılar. Qırx gün, qırx gecə toy elədilər, padşah qızı da, tacı da verdi oğlana. Qardaşları bununla görüşüb yola düşdülər. Bir neçə gün gedəndən sora gəlib iki yolun ayrıcına çatdılar. Öpüşdülər, görüşdülər, ortancıl oğlan bir yolnan, kiçik oğlan da bir yolnan getməyə başladılar. Kiçik oğlan getməkdə olsun, biz görək ortancıl oğlanın başına nə gəldi.

Ortancıl oğlan gedib, gedib bir şəhərə çatdı. Şəhərin meydançasına çatanda gördü ki, camahat yığılıb divara vurulmuş bir şəklə baxırlar. Yaxınlaşdı, baxdı ki, bir qız şəkli. Amma qız nə qız... Elə bir qızdı, elə bir qızdı ki, yemə-icmə, xətti xalına, gül camalına tamaşa elə! Orada duranlardan birinə yanaşıb soruşdu:

- Qardaş, bu nə şəkildi?
- Yəqin ki, sən bu şəhərə təzə gəlmisən?
- Bəli.
- Bu bizim padşahın qızının şəkli.
- Bəs bura niyə vurublar?
- Ərə vermək üçün.

Oğlan bir könüldən min könülə vuruldu bu qıza. Soruşdu ki:

– Bəs yaxşı, axı mən anlamıram, bunu bura niyə vurublar? Niyə alan yoxdu ki, belə müştəri axtarırlar?

– Yox, istəyən çoxdu. İndiyə kimi bir çox pəhləvanlar, bir çox şahzadələr gəlib bu qızı istəyiblər. Ancaq burada gizlin bir sirr var ki, o qızı istəmək üçün saraya girənlərin biri də qayıdıb eşiyə çıxmır. Bu saat bütün bu şəhər camahatı bu qıza aşıqdi. Ancaq bu işin qorxusundan bir adam cəsarət eləyib elçi göndərə bilmir.

Oğlan dedi:

– Bu qızı mən alacağam.

Kişi gülümsünüb dedi:

– Yazıqsan, oğlan! Sən yaxşı bir cavansan, özünə hayıfın gəlsin, bu sevdadan vaz keç!

Oğlan dedi:

– Yox, hər nə təhər olsa, mən gərək bu qızı alam.

Kim ona nə dedisə, beyninə girmədi. Sabahısı günü düz birbaşa getdi padşahın yanına.

– Padşah sağ olsun, mən gəlmişəm sənin qızını almağa.

Padşah çox razılıqla onu qəbul elədi. Ancaq dedi ki:

– Doğrudu, axırda bir oğlan bir qızın, bir qız bir oğlanındı. O da doğrudu ki, mənim qızım mənim sözümdən çıxmaz. Ancaq mən onun sorakı bədbaxtlığına bais olmaq istəmirəm. Sən çox da mənim xoşuma gəlirsən. Bəlkə heç qızın xoşuna gəlməyəcəksən. Ya elə qız özü sənə xoşuna gəlməyəcək. Mənim şərtim budu. Səni sabah qızımnan ötürərəm bir otağa. Orda bir-iki saat bir-birinizlə söhbət edərsiz. Əgər ikiniz də bir-birinizi bəyənsəniz, ondan sora baş üstə!

Oğlan bu təklifə lap ürəkdən razı oldu. Özü də çox şad oldu. Daha bundan yaxşı nə ola bilər ki?..

Sabahısı oğlanı gətirdilər qızın otağına. Qız nə qız, huri mələk. Şəkildəkindən beş qat gözəl, şəhla gözlü, şirin sözlü, hilal qaşlı, balınc döşlü, fındıq burunlu, açıq alınlı, güləbətin ətəyi, dili bal pətəyi, dişləri siçan dişi kimi, ta nə deyim, gəl məni gör, dərdimdən öl...

Oğlan huş-bihuş yerində dayandı. Nazənin məxmər döşəyin üstündən qalxıb süd kim, ayaqlarını fərşin üstünə basa-basa oğlana tərəf gəlməyə başladı. Oğlan ta lap özünü itirdi. Elə handa-handaydı ki, yıxılsan, şümşad qollar Hindistan ilan kimi dolandı oğlanın boynuna. Oğlan ayıldı, tez dala çəkildi, qız irəlilədi. Qız güclə onu qucaqlamaq istəyirdi. Oğlanın gözləri kəlləsinə çıxmışdı. Elə az qalırdı ki, qucaqlayıb o güləb süzülən dodaqlardan doyunca özünü sirab eləsin, birdən atasının sözü yadına düşdü: “Gördün ki, bir məqsuda çatacaqsan, ona çatmaq üçün tələsmə!..”.

Oğlan elə bil ki, yuxudan ayıldı. İlan vurmuş adamlar kimi yerindən tullanıb, dala qaçdı. Qız qovdu, oğlan qaçdı, qız qovdu, oğlan qaçdı, axırda oğlan gördü ki, yox, bunun əlindən qurtarmayacaq, özün vurdu qapıya, qapı da bağlı. Çəkildi dala, qız hən-hün eləyib bunu tutuncan oğlan qapıya bir təpik çəkdi, qapı sındı. Oğlan bayıra tullandı. Baxdı ki, əlində yalın qılinc bir adam orda hazır durub, yıxılıb özündən getdi.

Bu əhvalatdan üç gün keçmiş oğlan yuxudan ayılıb özünü ipək yorğan-döşəkdə gördü. Yanında da bir çox dava-dərman var idi. Baxdı ki, başı yaman ağrıyır. Əlini atdı başına, gördü ki, başını səritdiyib bağlayıblar. Lap məhətdəl qaldı. Bu vaxtı bir də nə gördü? Qız barmaqlarının ucunda yavaş-yavaş girdi evə. Daha bu halı necə ki, lazımdı deyə bilmirəm. Həftə keçdi, gün keçdi, oğlan yaxşı oldu. Ta bir adama ki, öz məşuqəsi dava-dərman verə, bir naxoş ki, öz yarı-nazəninin əlindən dərman içə, əlbət ki, sağalar. İndi yavaş-yavaş oğlan başla-mışdı gəzməyə.

Bir gün yenə oğlan qızla oturmuşdular bağda, padşah gəldi bunların yanına. Oğlan ondan soruşdu:

– Şah sağ olsun, mən axı bir şeyə məhətdəl qalmışam. Mən yıxılan günü, əlində qılinc qapıda durub məni qorxudan kim idi.

Padşah gülüb dedi:

– Mən qızımı bir halal süd əmmiş, namuslu adama ərə vermək istəyirdim. Ona görə də belə götürmüşdüm, kim mənim qızımı gəlib

istəyirdisə, mən onu salırdım qızımın yanına. Özüm də əlimdə qılınç qapının deşiyindən baxırdım. Qıza da tapşırmışdım ki, oğlanla mazaq eləyib onu dingildətsin, necə ki, sən özün də bunu gördün. Elə ki, qız belə eləyirdi, oğlanın əlbəhəl halı dəyişib ayrı fikirlərə düşürdü. Əlbəhəl namussuz adam olduğunu bilirdim. Mən də əlimdəki qılıncı başın bədənindən ayırıb, yer üzünü belənçik nakəslərdən təmizləyirdim. Amma sən doğrudan da halal süd əmmiş adamsan. Çünki qız nə qədər sənə soxuldusa, sən qaçdın.

Oğlan dedi:

– Çünki mənim atam mənə vəsiyyəət eləyib ki, “elə ki, gördün bir məqsuda çatacaqsan, ona çatmaq üçün tələsmə”.

Padşah toy eləyib qızı verdi ona, padşahlığı da ona tapşırıb qoca günlərində hərəmxanasına çəkildi. Bu da burda öz keyfində olsun, biz görək kiçik oğlan nə oldu.

Kiçik oğlan gedib-gedib bir şəhərə yetişdi. Bir gün şəhəri gəzə-gəzə lap çıxdı qırağa. Qabağına bir gözəl dam-daş çıxdı. Evin pəncərəsindən bir qız baxırdı ki, getmə gözümdən, gedərəm özümdən. Oğlan bir ürəkdən min ürəyə qıza elə vuruldu ki, heç Məcnun da bu boyda vurulmamışdı. Axşamacan qaldı orda. Gecə چراqlar yanandan sora gəldi şəhərə, amma elə fikri ordaydı. Gecə düşdüyü hücrədəki yoldaşına dərđini açdı. O adam əhvalatı buna danışdı.

Deməgindən bu qız padşahın qızı imiş. Padşah onu kimə vermək istəyibsə qız getməyib, ona görə də padşah onu dədə malından məhrum eləyib, evindən qovub. O da həmə o dam-daşı tikdirib, özün də tilsimbənd eləyib oturdub orda. İndi o tilsimi açmağa nə qədər pəhləvanlar gəlibsə, düşüb qalıblar orada.

Oğlan dedi:

– Mən o qızı alacağam.

Şəhər getdi padşahın yanına. Padşah onu lap yaxşı, ürəyi istəyən kimi qəbul eləyib dərđini soruşdu, oğlan öz fikrini dedi:

Padşah dedi:

– Mən lap ürəkdən buna şadam. Ancaq, vallah, onun ixtiyarı mənim əlimdə deyil. O olub bir çəpəl sehrkun.

Oğlan dedi:

– Mən onun tilsimini sındıraram. Ancaq necə ki, sən onun atası, başının sahibi, əvvəl sənənin yanına gəlmişəm.

Oğlan ordan çıxıb soruşlaşdı, öyrəndi, bu şəhərdə lap qoca bir adam tapıb onun yanına getdi. Qoca ona dedi:

– Bala, o tilsimi sındırmaq üçün bircə yol var. O da budu ki, qızın iki qarabaşı var. Bunlar həftədə bir gün gəlib bazardan lazım olan şey-şüy alıb aparırlar. O qarabaşlardan birini gərək pul gücünə aldadıb tilsimin sirrini öyrənəsən.

Oğlan gedib kəsdi bazarın yolunun üstünü. Qızları axır ki aldadıb, tilsimin sirrini öyrəndi. Sabahısı gedib padşaha məlum elədi ki, mən bu gün tilsimi sındıracağam.

Bunu deyib üz qoydu şəhərin qırağına, qızın dam-daşına tərəf. Şəhərin əhalisi əhvalatı eşidib yığışdılar bura. Oğlan altıdan geyinib üst-dən qıfıllandı, iki şaqqa ət götürüb girdi evə. Baxdı ki, qarabaşların dediyi kimi pilləkanın qabağında bir aslan, bir də qaplan bağlanıb. Qızların öyrətdiyi kimi ətin bir parçasın aslana, o birini qaplana atdı, ayaq qoydu pilləkana. Qapıdan keçəndə göydən asılmış sehirli qılinc aşağı endi. Tez yanındakı divarda duran düyməni basdı. Qılinc sındı, düşdü yerə. Girdi evə. Baxdı ki, hər tərəf od alıb yanır. Odun içindən də bir əjdəha buna həmlə eləyir. Qızların öyrətdiyi kimi özün atdı əjdahanın üstünə. Yapışb boğazından onu boğdu. Hər tərəfi tüstü bürüdü. Tilsim sındı. Camahat çöldə durub oğlana heyf-silənirdilər. Bir də gördülər ki, oğlan budu qız qucağında çıxdı eyvana. Camahatdan bir gurultu qopdu ki, nə təhər. Qız düşdü, gəldi atasının bərabərinə. Onun əlindən öpüb dedi:

– Ata, sən məni yoldan keçənə vermək istəyirdin, mən də buna razı deyildim. İndi bu oğlan, deyəsən, elə mən axtardığımdı. Sən izin versən, mən bu oğlana üç sual verərəm, cavablarını qaytara bilsə, gedərəm buna.

Padşah razı oldu. Qız oğlana dedi:

– İndi get, mənim sorğularımı gözlə!

Sabahısı gün qız oğlana bir zümrüd göndərdi. Oğlan getdi bazara, bir dənə zəbərcəd alıb qoydu bunun yanına, qaytardı dala. O biri gün qız oğlana bir dənə almaz göndərdi. Oğlan almazı bir daş altıdan, bir daş üstədən qoyub əzdi, bir dəsmala bağlayıb qaytardı dala. Üçüncü gün qız oğlana bir brilyant göndərdi. Oğlan gedib bazara, ondan da qiymətli brilyant aldı, iki dənə də yaqut, hamısını bir yerdə göndərdi qıza.

Qız atasına xəbər göndərdi ki, oğlan suallara cavab verib. Kəbin kəsildi, toy oldu. Elə ki, toy qurtardı, padşah oğlanı da, qızı da yanına çağırıb soruşdu:

– Yaxşı, iş qurtardı, indi sən mənə de görüm, bu tilsimi necə sındırdın?

Oğlan dedi:

– Mənə atam tapşırırmışdı ki, çətinliyə düşəndə qoca adamların məsləhətinə qulaq as! Odu ki, mən də bir qoca tapıb onun məsləhətiynən tilsimi sındırdım.

Padşah üzünü qızına tutub dedi:

– Bəs sən nə sual verdin, o sənə nə cavab verdi?

Qız dedi:

– Mən birinci dəfə ona bir dənə zümrüd göndərdim ki, mən atam-anam üçün zümrüd kimi bahalıyam, sən məni ala bilməzsən.

Oğlan dedi:

– Mən sənin fikrini anladım. Odu ki, bir dənə zəbərcəd alıb göndərdim ki, çox da qoltuqların şişməsin. Elə mən də atam-anam üçün zəbərcəd kimi qiymətliyəm.

Qız dedi:

– Mən ikinci dəfə bir almaz göndərüb dedim ki, mən almaz kimi bərkəm, sən mənim arzularımı yerinə yetirə bilməzsən.

Oğlan dedi:

– Mən başa düşdüm, ona görə də almazı əzib sənə göndərdim ki, əgər sənin arzuların hadağadan çıxsə, o arzuları mən beləcə əzərəm.

Qız dedi:

– Sora mən bir dənə brilyant göndərdim ki, mən brilyant kimi gözələm.

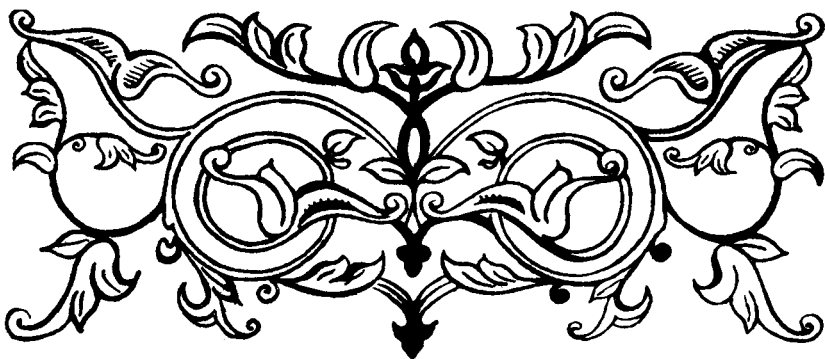
Oğlan dedi:

– Mən başa düşdüm. Odu ki, ondan qiymətli bir brilyant alıb sənə göndərdim ki, elə mən də gözələm. Ancaq yanına da iki yaqut qoydum ki, indi gör bizim kimi iki gözəldən iki dənə yaqut kimi oğlan dünyaya gəlsə, nə qiyamət olar...

Padşah bunların ağıl-dərrakəsini görüb yavaşca durdu ayağa, tacı götürüb qoydu oğlanın başına.

Qardaşlar bir neçə ildən sora birləşib getdilər atalarının yanına. Ataları böyük dəsgahla onların qabağına gedib gətirdi evə. Əhvalatı biləndən sora onların alnından öpüb dedi:

– Mən onda qəsdən elə elədim ki, siz çıxıb, gedib özünüzə çörək axtarasınız. Çünki öz əli ilə qazanmayıb ata malına göz dikənlər axırda bədbəxt olurlar.

HAZARANDASTAN BÜLBÜLÜ

Biri var idi, biri yox idi. Bir padşah var idi. Bu padşahın bir bağı var idi ki, ruzigarın gözü belə bir bağ görməmişdi. Gül gülü çağırır, içindən göz yaşı kimi çeşmələr axırdı. Bağın içində padşah dünyanın hər tərəfindən cürbəcür ağaclar gətirdib, əkdirmişdi Qərəz, nə deyim, bağda can dərmanı desəydin vardı. Bu bağın şöhrəti bütün ətrafa yayılmışdı. Dünyanın hər tərəfindən dəstə-dəstə adamlar bu bağın təməşasına gəlirdi.

Bir gün yenə şəhərdən üç nəfər bu bağı görməyə gəlmişdi. Padşahnan bağı gəzdilər, dolandılar. Bağın qapısından eşiyə çıxanda, qonaqlardan biri bir ah çəkib dedi:

– Çox gözəl bağdı, amma heyf ki, Hazarandastan gülüynən Hazarandastan bülbülü bu bağda yoxdu.

İkinci qonaq bir ah çəkib dedi:

– Çox gözəl bağdı, amma heyif ki, Bili-Bilqeyis xanım burda deyil.

Üçüncü qonaq da eləcə bir ah çəkib dedi:

– Çox gözəl bağdı, amma heyif ki, Süleymani-ərəbat bu bağın içində deyil.

Qonaqlar getdilər, padşah düşdü fikrə, vəzir diqqətnən baxıb gördü ki, padşah çox fikirdədi, dedi:

– Padşah sağ olsun, nə oldu fikrə getdin?

Padşah dedi:

– Vəzir, qonaqların sözü məni fikrə saldı. Hər nə təhər olsa, gərək Hazarandastan bülbülü, Hazarandastan gülü, Bili-Bilqeyis xanım, bir də Süleymani-ərəbat bu bağa gətirilə.

Vəzir dedi:

– Padşah sağ olsun, burda nə var ki, səni fikrə salır? Şükür olsun üç oğlun var. Çağır, əmr elə, gedib gətirsinlər. Bəs onlar nə vaxt sənə lazım olacaqlar?

Padşah gördü ki, vəzir doğru deyir. Onun doğrudan da üç oğlu vardı. Əmr elədi çağırıldı. Elə ki, oğlanların üçü də gəldi padşahın bərabərinə, padşah dedi:

– Oğlanlarım, mənim bağım misli görülməmiş bir bağdı. Amma dörd dənə əskiyyə var, onlar da: Hazarandastan bülbülü, Hazarandastan gülü, Bili-Bilqeyis xanım, bir də ki, Süleymani-ərəbatdı. Bilmirəm, göy göbəyini yerə dayasa da, gərək onları gətirəsiz.

Oğlanlar atalarının əlindən öpüb atlarını minib, öpüşüb ayrıldılar.

O biri qardaşları getməkdə olsunlar, sizə kimdən deyim, kiçik qardaşdan. Bu kiçik qardaş bir neçə gün yol gedəndən sora gəlib bir şəhərə yetişdi. Bir evin qabağında atdan düşüb gördü ki, bir qoca kişi dayanıb qapıda, dedi:

– Qoca, qəribəm, yol adamıyam, bu gecə məni qonaq saxlarsanmı?

Qoca:

– Niyə saxlamıram, bala?! Qonaq Allah qonağıdı.

Ev yiyəsi qoca, gün keçirmiş, dünyanın isti-soyuğun görüb, acı-şirinin dadmış bir adamdı. Gecə söhbət vaxtı oğlanın Süleymani-ərəbatdan ötrü bura gəldiyini bilib dedi:

– Bala, sən gəl bu sevdadan əl çək! Çox igidlər, çox pəhləvanlar bunun üçün gedib, bir də dala qayıtmayıblar. Hələ sənə dimdiyinin sarısı heç getməyib, ağzından hələ süd qoxusu gəlir.

Oğlan dedi:

– Yox, dədəmə söz vermişəm, gərək eləyəm.

Onda qoca dedi:

– Oğlan, indi ki belə oldu, qoy sənə deyim. O at hər gün bir çeşmə var, gəlib o çeşmədən su içir. Onu ancaq orda tutmaq olar. Ancaq o çeşmənin yanına getmək üçün gərək yeddi dənə odlu dərədən keçəsən. Oğlan hər şeyi ondan öyrənib səhər atı mindi. Yola düşəndə qoca dedi:

– Çeşmənin başında bir ağac var. Çıxıb həmə ağacda gizlənersən. Sübhi-sadıx zamanı bir sürü at gələcək, cəhd eləyib kəməndi qabaqdakı atın boynuna sal, özün də tez denən “at, Süleyman peyğəmbər eşqinə dayan!”. Əgər elə deməsən, at səni də, ağacı da yerindən oyna-

dıb həlak edər. Elə ki, mindin ata, dala baxmadan dördəmiyə çap! Daldan çoxlu səslər gələcək ki, “ay tutun, ay vurun!” Nəbadə dönüb dala baxasan, baxsan daş olarsan.

Oğlan atı sürdü, az getdi, çox getdi, bir də gördü ki, uzaqdan işıq gəlir. Yaxınlaşdıqca işıq yekəldi, elə oldu ki, elə bil uzaqda məşəl yanır. Bir az da gedəndən sora baxdı ki, qabaqdakı işıq qocanın dediyi odlu dərədi. Dərənin istisi oğlanı tənğişdirməyə başladı. Ancaq buna fikir verməyib yoluna davam elədi. Getdi yetişdi odlu dərənin başına. Dərə nə dərə, elə bil ki, Allah cəhənnəmi bura köçürüb.

Oğlan baxmayıb özün vurdu odun içinə. Dərədən çıxanda göy guruldadı, sümsürük oynadı, bir gurultu qopdu ki, həmlı arvad olsa, qorxudan uşaq salardı. Oğlan qocanın dediyinə əməl eləyib, heç bir tərəfə baxmayıb, özünü ikinci dərəyə vurdu. Belə-belə dərələrin yeddisini də keçib çıxdı bir düzəngaha. Bir qədər atı sürəndən sora gəlib bir çəmənzara çatdı. Çəmənin ortasında uca bir ağac var idi. Ağacın altından bir çeşmə çıxıb abi-zəməzəm suyu kimi axırdı. Oğlan baxdı ki, elə qocanın dediyi yerdi ki, var. Atdan düşdü, əyləşib çəmənin başında bir az toqqasının altını bərkidəndən sora, çıxıb ağacda oturub gözləməyə başladı.

Səhərə yaxın bir də gördü ki, budu yer titrədi, göy şaqqıldadı, sümsürük oynadı, təpənin dalından bir dəstə at çıxdı. Atlar üz qoydular çeşməyə tərəf gəlməyə. Oğlan yerin möhkəmlədi bəməndi hazırladı. Atlar gəlib çeşməyə çatdılar. Oğlan baxdı qabaqdakı ata, gördü doğrudan da at bir atdı ki, Qırat onun yanında bir pula dəyməz.

Oğlan bəməndi atdı atın boynuna. At iki əlləri üstündə qalxdı göyə, oğlanı çəkdi, oğlan düz düşdü onun belinə. At bir də qalxdı ki, onu vursun yerə, oğlan dedi:

– Ay at, Süleyman peyğəmbər eşqinə dayan!..

At Süleyman peyğəmbərin adını eşitcək dayandı. Oğlan onu dəh-nəçilov vurub başın döndərdi. Daldan nə qədər qışqırtı, bağırıtı gəldisə oğlan dönüb baxmadı, birbaşa atı sürdü. Beş günə gəldiyini iki saatda keçib qocanın olduğu şəhərə çatdı. Oradan keçib birbaşa yola düzəldi. Gəldi həməən üç yolun ayrıcına yetişdi. Daşın altına baxıb gördü ki, üzük ordadı. Bildi ki, hələ qardaşları qayıtmayıblar. Odu ki, üz qoydu ortancıl qardaşının getdiyi yola. Günə bir mənzil gəlib çatdı bir şəhərə. Şəhərin qırağında düşüb atın tükündən bir az çəkdi, cilovun başına dolayıb ötürdü, özü girdi şəhərə, baxdı ki, möhkəm acıb, dedi: gedib bir

çörək yeyim. Bu fikirnən gəlib bir aşbaz dükənina girdi. Əyləşib xörək istədi. Aşbaz şəyirdi xörək gətirəndə oğlan gördü ki, öz qardaşıdı, soruşdu:

– Bəs qardaş, bu nə hal?

Qardaşı dedi:

– Qardaş, işim tutmadı, heç bir şey tapa bilmədim. Axırda aşbaz-xana sahibinə yataq pulu verə bilmədiyimə görə, indi məni burda şəyird işlədir.

Oğlan onun borcunu verib aşbazdan aldı, şəhərdən də ona bir at aldı, sora da lazım olan başqa şeylər alıb şəhərin qırağına gəldilər. Oğlan cibindən Süleyman-ərəbatın tükünü çıxardıb tutuzdurdu. Süleyman-ərəbat badi-sərsər kimi gəldi. Hər iki qardaş mindi, sürüb birbaşa çatdılar üç yolun ayrıcına. Daşın altına baxıb gördülər ki, üzük hələ də ordadı. Kiçik qardaş ortancıla dedi:

– Qardaş, sən qal burda, mən gedim böyük qardaşımızın dalıncan.

Ortancıl qardaş orda qaldı, bizim bu kiçik yola düzəldi. Az getdi, çox getdi, gəlib bir şəhərə çatdı. Baxdı ki, böyük bir qəsir var. Bu qəsirin balaxanasında bir qız oturub, bir qız oturub ki, gözəlliyi göylərdən bac istəyir. Amma qəsirin qabağında bir dəstə fəhlə palçıq ayaqlayır. Oğlan yanaşdı fəhlələrə ki, soruşsun görsün bu balaxanadakı qız kimdi. Bir də nə gördü?! Böyük qardaşı fəhlə paltarında qıçlarını da çirməyib burda palçıq ayaqlayır. Bunu görəndə oğlanın az qaldı ki, ruhu bədənindən ucsun, dedi:

– Qardaş, bu nə haldı?

Qardaşı dedi:

– Qardaş, bu qızı ki, görürsən, bu Bili-Bilqeyis xanımdı. Hazaran-dastan gülü ilə Hazarandastan bülbülü də ondadı. Bu palçıq ayaqlayanlar da ki, hərəsi bir padşahın oğludu. Gəliblər ki, onu alsınlar. O da hər gələnnən güləşib yırıb, hər yıxılana da beləcə ömrünün axırınacan burda palçıq ayaqlatdırır.

Oğlan dedi:

– Qorxma qardaş, bu saat onun saçlarını əlimə dolaram.

Başını yuxarıya qaldırıb dedi:

– Qız, düş aşağı!

Qız dedi:

– Nə istəyirsən?

Oğlan dedi:

– Sənnən güləşmək istəyirəm.

Qız gülüb dedi:

– Bir baxginən bu palçıq ayaqlayan adamlara. Bunlar hərəsi bir pəhləvandı. İndi burda palçıq ayaqlayırlar. Mənim sənə yazığım gəlir. Sən yaxşı bir oğlansan, özünü bədbəxt eləmə, çıx get!

Oğlan dedi:

– Uzun danışmağın yeri yoxdu. Bunları da görürəm, səni də, düş gəl yerə!

Qız dedi:

– Get oğlan, sənin ağzından hələ süd qoxusu gəlir. Anan yazıqdı, sənin hələ bələnməli vaxtındı, get, özünü bədnam eləmə!

Oğlan dedi:

– Sənin cənginə indiyə kimi görünür ki, pəhləvan düşməyib, indi məndən gözün qorxduğuna görə, aşağı düşə bilmirsən.

Qız hirsləndi:

– Oğlan, mən sənə qıymırdım, sənə yazığım gəlirdi. İndi ki, sən belə danışdın, çox yaxşı güləşək. Ancaq bir şərtən. Sən məni yıxa bilsən, ixtiyar sənindi, nə istəyirsən elə, mən səni yıxdım başını kəsə-cəyəm.

Oğlan dedi:

– Mən razıyam, şərtin gözüm üstə.

Meydan sulandı, süpürüldü, küştü başlandı. Üç gün, üç gecə güləş-dilər. Oğlan axırda canın dişinə yığıb bir tilişdirmə vurub qızın arxasın qoydu yerə.

Qız dedi:

– İxtiyar sənindi, öldürə bilərsən.

Oğlan əlini onun dalına vurdu. Qız oğlan palçıq ayaqlayanların hamısını azad elədi. Hazarandastan gülünü, Hazarandastan bülbülünü, Bili-Bilqeyis xanımı, bir də ki, qardaşını götürüb yola düşdü. Günə bir mənzil gəlib çatdılar üç yolun ayrıcına, gördülər ortancıl qardaş orda bunların yolunu gözləyir. Çadırlar quruldu, qazanlar asıldı, yedilər, içdilər, hərə öz çadırına yatmağa getdi. Gecə nə ortancıl qardaşın, nə də böyük qardaşın gözünə yuxu getmədi. Onlar bilmirdilər ki, atalarının yanına nə üzənən çıxacaqlar. Gecənin bir vaxtı böyük qardaş durub getdi ortancıl qardaşın yanına. Bir az götür-qoy eləyəndən sora bu qərara gəldilər ki, qardaşlarının əl-ayağını bağlayıb salsınlar quyuya. Onun gətirdiyi bütün bu şeyləri aparıb öz adlarından versinlər padşaha.

Oğlan şirin yuxuda yatmışdı. Deyərlər ki, səhərin yuxusu ölümdən betərdi. Qardaşlar onun əl-ayağını kəndirnən bərk sarıyıb gətirib Yusif kimi bir quyuya saldılar. Səhər tezdən bütün qəflə-qatırı yükləyib hazırladılar. Bili-Bilqeyis xanım soruşdu:

– Bəs oğlan hanı?

Qardaşlar dedilər ki, o gecəynən atalarına muştuluq aparıb.

Hər şeyi hazırladılar, amma nə qədər elədilərsə Süleymani-ərəbat onlara baş vermədi ki, vermədi. Axırda gördülər ki, tuta bilməyəcəklər, onu çar-naçar buraxıb atların içindən bir yaxşı at seçdilər. Süleymani-ərəbatsız yola düşdülər. Gəlib yetişdilər atalarının hüzuruna. Ataları şeyləri görüb çox sevindi. Kiçik oğlunu soruşdu, dedilər:

– O heç bir şey gətirə bilməmişdi, ona görə də üzükqara olduğundan sənin yanına gələ bilmədi.

Əlqərəz, padşahı aldatdılar. O da bunların dediklərinə inandı. Bili-Bilqeyis xanım üçün məxsusi bir otaq ayırdılar, yaşamağa başladılar.

Onlar öz yaşamaqlarında olsunlar, sənə kimdən xəbər verim, kiçik oğlandan.

Bir vaxt səhərin yeli onun burnuna dəyəndə, ayılıb gördü ki, bir quyunun içindədi. Qardaşlarının xəyanətini başa düşdü, dedi:

– Hey gidi dünya, mən onlara nə elədim, onlar mənə nə elədilər...

Ancaq gecdi. Əlləşdi ki, birtəhər quyudan çıxsın, ancaq quyu çox dərinə, heç bir dənə də ayaq yerisi yoxdu. Odu ki, çıxa bilmədi.

Yadınızdadırmı Süleymani-ərəbat onlara baş verməyib burda qalmışdı, öz sahibini axtarırdı. Qoxuluya-qoxuluya gəlib quyunun başına çatdı. Gördü ki, oğlan quyudadı. Gedib yaxındakı ağaclardan bir az meyvədən-zaddan ağzına yığıb gətirib quyuya saldı. At həmişə belə eləyirdi, gecələr də quyunun başında yatırdı.

Bir gün bir karvan gəlib burda düşdü. Baxdılar ki, quyunun başında yaxşı bir at var. İstədilər onu tutsunlar. Nə qədər elədilərsə, at baş verməyib elə quyunun ətrafında dolanırdı. Axırda dedilər ki, qoy görək bu quyuda nə sirr var ki, bu at burdan o yana getmir. Quyuya səslədilər. Oğlan ordan səs verdi. Qərəz, oğlanı quyudan çıxartdılar, əhval-pürsənlə elədilər, o da açıb bütün başına gələnləri danışdı, sora onlara razılıq eləyib Süleymani-ərəbatın üstünə süvar oldu, üz qoydu öz şəhərlərinə. Gəlib şəhərin qırağında atdan düşdü, tükündən bir az çəkib cibinə qoydu, cilovun boynuna dolayıb, ötürdü. Gedib bir aşbaza şeyird oldu.

Bu burada işləməyində olsun. Bir gün padşah adam göndərdi Bili-Bilqeyis xanıma ki, hazırlaşsın, onu alır böyük oğluna. Bili-Bilqeyis

xanım padşahla heç görüşməmişdi. Hazarandastan bülbülüynən gülü də vermirdi. Çəkilib öz otağında qara geyinib yasa batmışdı. Padşahın sifarişinə cavab göndərdi ki, mənim nişanlım hələ gəlməyib, kim məni almaq istəyirsə, gərək məni yıxa, sora ala.

Padşah oğluna əmr elədi ki, onu yıxsın.

Oğlan onun gücünü bilirdi, bilirdi ki, onu yıxmaq bunun xörəyi deyil. Odu ki, özünü vurdu naxoşluğa. Oğlanın bu naxoşluğu çox uzun çəkdi. Padşah vəzirdən soruşdu:

– Vəzir, bu məsələdən ağlın nə kəsir?

Vəzir dedi:

– Şah sağ olsun, sənin oğlun məhəbbətin gücündən naxoşlayıb, toy olmayınca o sağlmayacaq.

Padşah əmr elədi, toy tədarükü başlandı. Bili-Bilqeyis xanım gördü ki, işi zorla başladılar, öz ürəyində dedi:

– Yaxşı, mən də özüm bilərəm nə edərəm.

Bəli, toy quruldu, carçılar car çəkdi, qonaqlar çağırıldı, gəldi toyun axırıncı günü ki, gəlin gedəcəkdə, atlılar atlandı, at çapmağa başladılar. Padşah da öz əyan-əşrəfiynən oturub tamaşa eləyirdi. Bili-Bilqeyis xanım pəncərədən baxırdı.

Aşbaz bizim oğlanı dükanda qoyub at çapmağa getmişdi. Elə ki, o getdi, oğlan durdu ayağa, atın tükünü çıxarıb tutuzdurdu. At hazır oldu, ayaq rikabə, diz qabırğaya, yatdı atın boynuna, badi-sərsər kimi özünü vurdu çapışanların arasına. Padşah bir də gördü ki, budu bir oğlan gəlir, bir at minib, bir at minib ki, daha nə deyim. At yernən, göynən əlləşir. Oğlan bir o yana çapdı, bir bu yana çapdı, bir məhmizdə bütün çapışanları keçdi... Üçüncü dəfədə padşahın böyük oğlunun boynunu vurdu, qaçdı.

Padşah nəre çəkdi ki:

– Amandı, tutun, kim tutsa varımın yarısını ona verəcəyəm.

Atlılar düşdülər oğlanın dalına, oğlan gördü budu bütün pəhləvanlar gəlir. Hərçəndi ki, o, onların heç birindən qorxmurdu, amma bildi ki, dayanıb dava eləsə onu tanıyacaqlar, odu ki, üzün ata tutub dedi:

– Süleyman eşqinə, at, məni götür!

Elə söz ağzından qurtarmamışdı ki, at iki əlləri üstündə qalxdı göyə, ucadan bir kişnədi, elə götürüldü ki, elə bil ox yayından çıxıb, bir göz qırpımında gözədən itdi. Toy yasa döndü. Hər şey qara boyandı. Bütün şəhər qırx gün əza saxladı. Amma Bili-Bilqeyis oğlanı tanımışdı. İndi daha lap arxayınlaşmışdı ki, oğlan sağdı, özü də burdadı.

Bu işdən düz bir il keçdi. Elə həmişə aşbaz heyfşilənib deyərdi:
– Köpəkoğlu ölmüş hardansa gəlib toyu yas elədi. Amma oğlan da əntiqə oğlandı ha... Adamın heç dilindən gəlmir ki, ona qarğış eləsin.

Oğlan da həmişə cavabında deyərdi:

– Vay köpəkoğlu, amma heyif ki, mən getməmişdim görəəm.

Atalar yaxşı deyiblər ki, “ölən elə ölən yerdə qalar”. Odu ki, indi də bir neçə vaxt qara-mara bağlayandan sora böyük oğlan yavaş-yavaş yaddan çıxdı.

Padşah Bili-Bilqeyis xanıma sifariş göndərdi ki, əl-ayağını sazlasın, onun kəbinini kəsdirib ortancıl oğluna.

Bəli, yenə tədarük görüldü, qazanlar asıldı, düyülər salındı suya. Toy başlandı. Ancaq Bili-Bilqeyis xanım bu dəfə arxayındı. O yəqin eləmişdi ki, oğlan buradadı.

Bəli, at çapılan gün yenə oğlan, əvvəl dediyimiz kimi, aşbaz gəndəndən sora dükanı bağlayıb şəhərin qırağına çıxdı, atın tükün tutuzdurdu. At hazır oldu, qıçın aşırı atın belinə, özünü vurdu çapanların içinə. Camahat hən-hün eləyib onu tutunca, o, ortancıl oğlanın da boy-nunu vurub, atı sürdü düz padşahın qabağına. Atdan düşüb dayandı şahın bərabərində. Padşah gördü öz oğludu. Qolun onun boynuna salıb dedi:

– Oğul, bu nə işdi gördün?

Oğlan dedi:

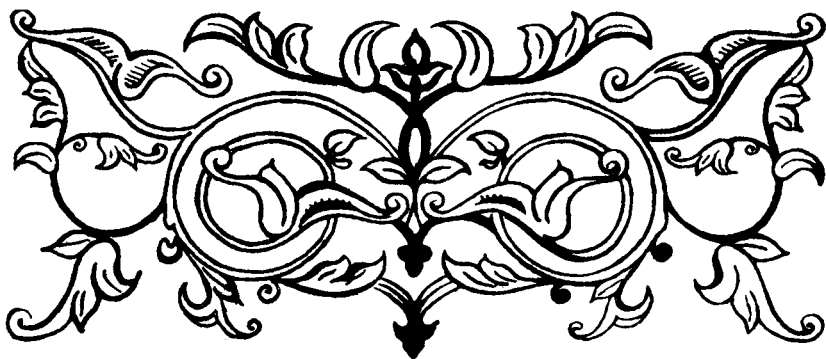
– Ata, yoldaşına xəyanət eləyənin cəzası belə olmadı, əgərçi o qardaş da olsa.

Padşah təəccübündən dedi:

– Necə? Bu nə sözdü?

Oğlan bütün əhvalatı bizim bildiyimiz kimi, danışdı. Hamı onu haqlı gördü. Yas təzədən toya döndü. Qırx gün, qırx gecə toy eləyib, Bili-Bilqeyis xanımı kiçik oğlana aldılar. Bağın düz ortasında bir qəsr tikdirib onları ora köçürdülər. Hazarandastan gülü bir tərəfdə, Hazarandastan bülbülü bir tərəfdə, Süleymani-ərəbat bir tərəfdə, Bili-Bilqeyis xanımnan oğlan da onların arasında... Bəh-bəh, keçmə bu bağın ləzzətindən.

Onlar yedilər, içdilər, yerə keçdilər. Siz də yeyin, için, mətləbinizə yetişin! Göydən üç alma düşdü, biri mənim, biri nağıl deyənin, biri də özümün, siz sağ, mən də salamat.

ARMUD BƏY

Biri vardı, biri yoxdu, bir tülkü vardı. Bu tülkü bir gün girrənə-girrənə gedirdi. Gördü bir armud ağacı var. Bunun dibi elədi ta nətər, armuddar bütün saralıb dəyib tökülüb dibinə. İrəli gəldi gördü, armud ağacının dibində bir adam oturub elə yanına düşəni yeyir, gen düşəni götürmür. Tülkü irəli yeridi, gəldi bunun yanına.

– Salam əleyküm.

– Əleykəssalam.

Tülkü bı kişidən soruşdu:

– Sənin adın nədi?

Kişi dedi:

– Adım Armud bəydi.

Tülkü baxdı gördü, bı adam o qədər tənbəldi ki, ərindiyyənnən durub, birəz aralı tökülən armuddarı yemir. Elə yanına düşəni yeyir, gen düşənə də qalır baxa-baxa. Tülkü buna dedi:

– Bilirsən nə var, Armud bəy?

Armud bəy dedi:

– Xeyr bilmirəm.

Tülkü dedi:

– Onda qulaq as mən deyim.

– De!

– Mən sənnən sığa qardaşdız olmaq isdiyirəm.

Armud bəy dedi:

– Sən qardaşdız olan deyilsən. Armuddan yığ ye.

Tülkü bı aralı tökülən armuddarı təmiz yığdı, gətirdi tökdü Armud bəyin yanına. Başdadılar yedilər. Bunnar sığa qardaş oldular. Ta tülküdə qaldı bunun yanında. Bular elə armudun dibində olurdular. Tülkü hər gün armudun dəymişinnən yıgıb gətirirdi, yeyirdilər. Bəli, beş gün-on gün belə. Bı tülkü də o qədər kökəldi, ta nətər.

Bı Armud bəyin armud ağacının yaxununda bir əvi vardı, uçux-sökük. Göydən yağan yağış, qar, hər nə olsa, bı əvin içinə tökülürdü. Tülkü ayınnan-oyunna tapır gətirirdi bunun işıq gələn yerlərini tuturdu. Bir babat bırdə dolanırdılar.

Armud ta savışdı. Tülkü gedirdi, kənddən-kəsəkdən toyuq, cücə oğurruyur gətirirdi. Bırdə bişirib yeyirdilər.

Bir gün bu tülkü gəzirdi. Bir abbası tapdı. Bu abbasını götürdü, getdi paçcahın elçi daşının üsdə oturdu. Xəbər getdi paçcaha ki, bir tülkü gəlib elçi daşının üstə oturub. Paçcah dedi:

– Gedin görün nə deyir.

Gəldilər dedilər, tülkü nə deyirsən?

Dedi:

– Paçcahın abbası çanağın isdiyirəm. Qardaşım Armud bəynən abbası bölürəm.

– Gəldilər paçcaha xəbər gətirdilər ki, abbası çanağın isdiyir.

Paçcah öz-özünə dedi:

– Bı nətər adamdı kı abbasını çanağın bölür.

Dedi:

– Verin aparsın.

Gətirdilər çanağ verdilər tülküyə. Tülkü çanağı götürdü gəldi bənə-bənə birəz gırrəndi. Abbasını qoydu çanağın bir yerinə gətirdi verdi. Paçcah baxdı gördü: bəli, abbasının biri çanağın içindədi. Dedi:

– Bu nətər adamdı ki, heç dərbənd olmuyup biri də çanaxda qalıb.

Tülkü çanağı verib qayıtdı, gəldi Armud bəyin yanına.

Dedi:

– Hazır ol, paçcahın qızın saa alıram.

Armud bəy dedi:

– Əşi, sən Allah, armuddan-zaddan ye. Açıl mənim başımnan.

Tülkü bir gün də gırrənirdi bir qızıl tapdı. Getdi yenə oturdu həməni elçi daşının üsdə. Paçcah dedi:

– Gedin görün nə deyir.

Gəldilər tülküdən soruşdular:

– Ay tülkü, nə deyirsən?

Tülkü dedi:

– Paçcahın qızıl çanağın verin qardaşım Armud bəyinən, qızıl bö-ləcəyik.

Getdilər paçcaha dedilər. Paçcah məhətdəl qaldı, dedi:

– Gedin verin aparsın.

Gətirdilər çanağı verdilər.

Tülkü çanağı götürdü gəldi bir saata kimi saxladı qayıtdı qızılı qoydu çanağın bir yerinə, gətirdi verdi paçcaha. Paçcah baxdı gördü, çanaqda da bir qızıl gəlib. Dedi:

– Bu nətər dövlətdidi ki, heç qızıla dərbənd olmuyur, biri də ça-naxda qalıb.

Tülkü dedi:

– Qardaş, gərək paçcahın qızın saa alam.

Armud bəy dedi:

– Sən olasan o Allah mənnən əl çək.

Tülkü dedi:

– Yox, biz axı qardaşx, gərək onu alam saa.

Armud bəy dedi:

– Bizim nəyimizə paçcah qızın verir?

Tülkü dedi:

– O mənim işimdi, sən fikir eləmə.

Durdu gəldi genə həməən elçi daşının üstündə oturdu. Paçcaha xəbər apardılar ki, tülkü genə gəlib elçi daşının üstündə oturub. Paçcah dedi:

– Gedin gətirin, gərək nə deyir?

Gəldilər tülküyə dedilər:

– Paçcah səni isdiyir.

Tülkünü apardılar paçcahın yanına. Tülkü ədəbinən, kamalınan, o ki lazımdı, heylə durdu paçcahın qabağında. Paçcaha baş yendirdi dedi:

– Paçcah sağ olsun, gəl sən Allahın əmriynən o qızını ver mənim qardaşım Armud bəyə.

Paçcah dedi:

– Axı heç biz onu görməmişik nətər adamdı. Bir gətir, bırı gərək sora.

Tülkü gəldi Armud bəyin yanına, dedi:

– Qardaş, paçcahın qızın aldım saa, dur gedək.

Armud bəy dedi:

– Ay tülkü, sən mənim başıma nə kələk açırsan?

Tülkü dedi:

– Yox, sənin canın üçün almışam.

Armud bəyi də gətirdi yola. Yavaş-yavaş gəldi bir çayın qırağında bı Armud bəyin əynində olan paltarları təmiz soyundurdu atdı çaya. Qayıtdı kəndə hay saldı ki, gəlin qardaşımı soydular. Bı Armud bəyin də əyninin paltarları tamam cırax-cırax, papağın qulağı yox. Buları tülkü elə soyundurub atmışdı ki, lüt qalmışdı. Yığıldılar kənd adamları gəldilər, gördülər bu lüt qalıb. Paçcah o saat buna bir dəst paçcahyana libas göndərdi. Tülkü bunu geyindirdi. Özünə də tapşırdı:

– Qardaş, səni aparacıyam paçcahın yanına. Nəbada otağa girəndə deyikip əyanə-bəənə baxasan. Bir də ortalığa aş qoyulanda əlini uzadıb başınnan sümük götürəsən? Mən ortalıqda gəzinip quyruqumnan vurub çırağın şüşəsin sındıracağam. Çırağı söndürəcəyik, qarannıx olacax, onda sən də ye, nətər isdiyirsən. Heylə qarnını bərkit, çirax yananda az ye, tez çəkil.

Bı dedi:

– Yaxşı.

Getdilər. Armud bəyi atdan düşürdülər. İçəri girdilər Armud bəy əyanə-bəənə devikip şeylərə baxırdı. Dedilər:

– Ay tülkü, sənin bu qardaşın nə çox əyanə-bəənə baxır?

Tülkü dedi:

– O deyir ki, paçcahlığının tikdirdiyi imarata bax?

Paçcah məhətdəl qalıb dedi:

– Bu nətər adamdı ki mənim əvimi bəyənmir.

Çox söhbətdən sora ortalığa xörək gəldi. Armud bəy o saat əlin uzatdı xörəyin başınnan bir omba sümüyü götürdü, başdadı gəmir-məyə.

Tülkü əyanə baxdı, bəənə baxdı bunun əlinnən sümüyü aldı atdı çölə. Bir az əyanə-bəənə gəzindi quyruguynan çırağın şüşəsin vırdı saldı yerə. Çirax keçdi. O saat Armud bəy yedi qarnın doyurdu. Çirax yanan kimi bir iki tikə alıb çəkildi. Paçcah camahatı yığdı, birdə şirni içdilər. Bir molla da gətirdi qızın kəbinin kəsdi Armud bəyə.

Qızı köçürdülər. Qoşunnan, kecabeynan, cehizinən.

Tülkü yolda kimi gördü dedi:

– Soruşan olsa, deyin Armud bəyindi. Məsələn, naxırçıya, çobana. Qoşun gəldi gördü, yolun qırağında bir sürü qoyun otarır bir çoban. Dedi:

– Ay çoban, bı kimindi?

Çoban dedi:

– Armud bəyindi.

Qoşun məhətdəl qaldı. Dedilər:

– Bir bı qədər də dövlət olarmı?

Tülkü də irəlidi, gəldi bir dev vardı. Buna dedi:

– Qoşunu görürsənmi paçcahın oğlu azarırdı ona dərman dev əti deyirlər. İndi o qoşun gəlir səni öldürüb aparsınar ona.

Dev qaçdı. Əv qaldı tülküyə. İçində də hər bir ehtiyatı vardı. Gəlini gətirdilər, düşdülər həmən devin əvinə. O saat qazannar qoyuldu, düyü töküldü. Xörək qayırıldı. Verdilər qoşuna. Bı adamlara bir həftə bırdə belə xörək qayırılırdı qoşuna verilirdi. Qoşun bir həftədən sora xudahafiz eliyip qayıtdı geri.

Armud bəy gündə çıxırdı ov eləyirdi gətirirdi bı gəlin xörəkdən zaddan qayırdı. Armud bəy, tülkü, gəlin üçü də yeyirdilər, yatırdılar.

Armud bəy bir gün ova çıxmışdı. Bunun qabağına bir ceyran çıxdı. Kəməndinən bı ceyranı diri tutdu, gətirdi əvə. Əvdə ceyranın başın kəsdilər kabab elədilər, yedilər, içdilər, axşam yatdılar. Səhər açıldı. Bı getdi genə ova. Tülkü öz-özünə dedi:

– Heç görən bı yaxşılıqlarımı bilir, bilmir?

Özün vırdı ölülyə. Paçcahın qızı bı tülkünün başın, gözün tumarıyır ağlıyırdı. Gözünün yaşın od təki töküdü. Bı hində Armud bəy gəldi, gördü qız tülkünün başın sıgallayır ağlayır. Soruşdu:

– Niyə ağlayırsan?

Qız dedi:

– Tülkü öldü.

Armud bəy tülkünün quyuğunnan tutdu, atdı çölə.

Tülkü durdu, gəldi dedi:

– Ə, sən o Armud bəy döyülsən ki, armudun dibində oturub Armudun böyrünə düşənin yeyirdin, ta ərindiyyənnən uzağa düşəni də yemirdin. Acınnan öldürdün. Necəsən devi gedim gətirim?

Düzəldi yola getdi devi tapdı. Devə dedi:

– Əvin dağılmasın odu, sənin otağında bir qızınan bir kişi oturur, kef eləyir.

Dev dedi:

– Onda gedək dəmirçinin dükanına bir zəncir qayıtdırax bir ucun sən boğazına bağla, bir ucun da mən. Əyər yalan olsa, səni sürüyüp öldürəcəyəm.

Tülkü dedi:

– Yaxşı.

Getdilər dəmirçidən bir zəncir aldılar. Bir tərəfin tülkü bağladı boğazına, bir tərəfində dev. Tülkü düşdü qabağa, dev də dalcən. Yavaş-yavaş gəlirdilər.

Qız pəncərədən baxırdı, buları gördü Armud bəyə dedi:

– Əvin dağılmasın, budu tülkü devi gətirir.

Armud bəy dedi:

– Qoy gəlsin.

Bular qapıya gəldilər.

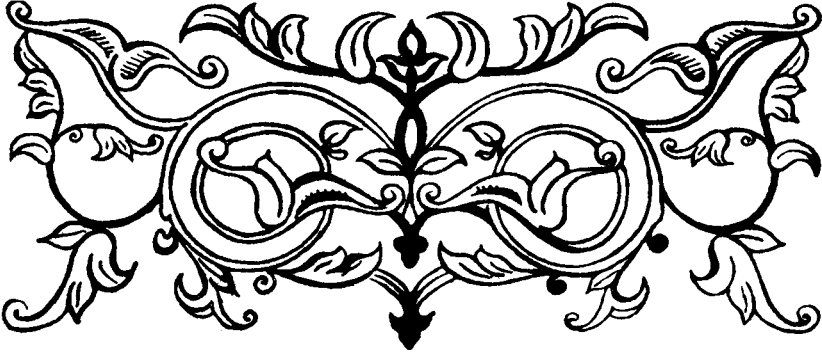
Armud bəy çıxdı dedi:

– Ədə tülkü, sənin dədən maa bir dev demişdi, yoxsa yeddi dev? Bu biri, bəs altısı hanı?

O saat dev tülkünü sürüdü öldürdü, qaçdı. Bular da bu əvdə yedilər, içdilər ləzzət apardılar.

O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyənin.

CİK-CİK XANIM

Biri vardı, biri yoxdu, Allahdan başqa heç kim yoxdu. Bir gün Cik-cik xanım qara tikan çəpərinin üstə qonub çik-çik edə-edə bu tikan-dan o biri tikana, o tikandan bu tikana atılıb oynuyurdu. Qoca qarı da qapıda təndir odlayırdı. Birdən Cik-cik xanımın ayağına bir tikan batdı. Cik-cik xanım başladı ağlamağa. Qarı nənə dedi:

– Ay Cik-cik xanım, niyə ağlayırsan?

Cik-cik xanım cavab verdi ki:

– Ay qarı nənə, ayağıma tikan batıb, gəl bunu çıxart.

Qarı gəlib sərçənin ayağının tikanın çıxardıb atdı təndirə. Bir az keçəndən sora Cik-cik xanım bir o yana-bir bu yana uçub dedi:

– Qarı nənə, mənim tikanımı ver özümə.

Qarı nənə cavab verdi:

– Hardan alım? Atdım təndirə, yandı.

Cik-cik xanım:

– Mənə nə borc, tikanımı verirsən ver, verməyirsən çörəyini götürüb qaçaşıyam.

Qarı qaldı məhətdəl. Cik-cik xanım da o yana uçdu, bu yana uçdu, şığanıb qarının bir çörəgin götürüb qaçdı. Gögnən gedirdi, gördü bir çoban qoyun sağır. Qondu yerə. Başladı yavaş-yavaş çobana doğru gəlməyə. Çobana yaxınlaşıb dedi:

– Bərəkətli olsun, çoban qardaş! Al sana bir isti çörək gətirmişəm, doğra südə, ye.

Çoban sevinib çörəgi alıb, doğradı çanağına, üstə də bir az su töküb başladı yeməgə. Cik-cik xanımı da çağırıb dedi:

– Cik-cik bacı, gəl sən də ye.

Cik-cik xanım cavab verdi:

– Mən toxam, yemirəm, sağ ol.

Çoban çörəgi yeyib qurtarandan sora Cik-cik xanım dedi:

– Çoban qardaş, daha bundan artıq dura bilmərəm. Çörəgimi ver, gedirəm.

Çoban cavab verdi:

– Çörəgi hardan alım, yedim, çıxdı getdi.

Cik-cik xanım dedi:

– Mənə nə borcdı, yedin çörəgimi. Versən ver, yoxsa, qoyununun birisin götürüb qaçaciyəm.

Çoban cavab verdi:

– Balam, məndə nə günah var? Sən özün çörəyi verdin ki, ye, mən də yedim. Səndən güc ilə almadım ki...

Cik-cik xanım dedi:

– Buna bax, buna! Sən məndən güc ilə çörək ala bilərdin? Bir dur gör sənın başına nə oyun gətirəciyəm?

Cik-cik xanım bir oyana uçdu, bir bu yana uçdu, çobanın bir yaxşı kök qoyununu caynağına vurub götürdü qaçdı. Çoban qaldı ağlaya-ağlaya ki, axşam ağam məni döğəcək.

Cik-cik xanım da ayağında qoyun uçurdu, gördü ki, bir dəstə atlı yol ilə gedir. Onlara yaxınlaşıb dedi:

– Ay qardaşlar, hara gedirsiniz?

Onlar da cavab verdilər:

– Cik-cik xanım, gedirik padşaha gəlin gətirək.

Cik-cik xanım şad olub özün yetirdi padşahın qapısına, qoyunu quluqçulara verib dedi:

– Padşahın toyuna gətirdim.

Özü də girib oturdu otaqda.

Quluqçular qoyunu kəsib bir yaxşı bozbaş bişirdilər, gətirib qonaqlara payladılar. Camahat qazısı ilə Cik-cik xanıma da bir qabda çörək qoydular. Qazı tez-tez yeyib Cik-cik xanımı ac qoydu. Cik-cik xanım da acığa düşüb padşaha dedi:

– Mənim qoyunumu yediniz. Mən də gedib əvəzində bu saat gəlirini götürüb qaçaciyəm.

Cik-cik xanım o qədər gözlədi ki, gəlin daramba-durum ilə darvazadan içəri girən kimi soxulub atın üstündən gəlini alıb qaçdı. Padşah da bir başına dögüb, bir gözüne dögüb, qaldı ağlaya-ağlaya.

Cik-cik xanım gəlini götürüb qaçırdı. Qaçdı-qaçdı, gəldi bir ağacın yanına; gördü ki, aşiq ağacın kölgəsində oturub saz çalır. Dedi:

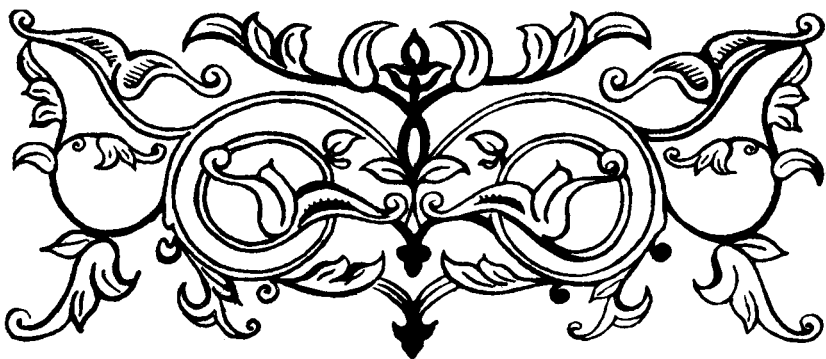
– Salammələk, ay aşiq qardaş! Gəl mən gəlinimi verim, sən də sazını ver mənə.

Aşiq gəlini götürüb getdi. Cik-cik xanım da sazı alıb oturdu bir findıq ağacının kölgəsində başladı yavaş-yavaş sazı dinqıldatmağa. Cik-cik xanım deyirdi:

Tikan verdim, çörək aldım.
Sazım dinqır, dinqır, dinqır.
Çörək verdim, qoyun aldım,
Sazım dinqır, dinqır, dinqır.
Qoyun verdim, gəlin aldım.
Sazım dinqır, dinqır, dinqır.
Gəlini verdim, saz aldım,
Sazım dinqır, dinqır, dinqır.

Birdən ağacdən bir findıq düşdü sərçənin başına, Sərçə xanım da ordaca öldü.

DANA, KEÇİ VƏ QOYUN

Biri vardı, biri yoxdu. Bir dana, bir keçi, bir qoyun yoldaş olub yollan gedirdilər. Gəldilər çıxdılar bir arxın qırağına, gördülər birdə bir əyri söyüd ağacı var. Keçi dırmaşdı söydün lap başında durdu. Qoyun da gücün-gücün çıxıb bir qanatda durdu. Dana da bir qanadın üsdə özün sərdi.

Bu dəkkədə bir canavar gəldi çıxdı bira, başın qalxıxdı gördü bir keçidi, bir qoyundu, bir də bir danadı. Ağaca çıxırlar. Canavar baxdı, o saat dana qorxusunnan uçundu özün ağacda saxlıya bilmədi. Tappılıtnan düşdü yerə. Canavar isdədi dananı parçalayıb yesin. O saat keçi ağacda çığırdı.

– Dana qardaş, bərk tut canavarı gəldim.

Canavar qorxudan bəyaqdı, götürüldü.

Canavar qaçannan sora keçi də, qoyun da düşdü ağacdən yerə. Üçü də yavaş-yavaş gəldilər çıxdılar bir dəyirmanə. Bı keçinin də bir çomağı, bir də, bir çürçənəsi vardı. Çomağı söykədi qapının dalına. Çürçəni də qoydu altına. Yığıldılar birdə oturdular, birəz oturdular, söhbət eləyirdilər, bir də gördülər qapı açıldı, budu bir asdan girdi içəri. Dalıncan da bir canavar girdi. Bir xeylax ara verdi, bir də gördülər genə qapı açıldı bir tülkü girdi. Birəz oturdular, qoyun, keçi, dananı görən kimi aslan dedi:

– Canavar qardaş, buları bölgünən.

Canavar dedi:

– Dana səhər ertəmizin, qoyun günortamızın, keçi də axşamızın.

O saat başdan bunun başına bir pəmpəçə vurdu ki, gözdərinin ikisi də çıxdı.

Dedi:

– Tülkü baba, canavar qardaş bölə bilmədi. Sən böl.

Tülkü baba dedi:

– Elə bunu Allah bölür dayna, ta mən nəyə böləciyəm. Qoyun səhər ertənə, keçİ günortana. Qoyun da axşamına.

Aslan dedi:

– Ay sağ ol. Bunu hardan öyrənmisən?

Tülkü baba dedi:

– Odey, o gözü çıxmış qardaşımnan!

Aslan dedi:

– Tülkü baba, bir çıx çölə bax gör, adam yoxdu ki, mən dananı yeyim.

Tülkü qapıdan çölə çıxanda gördü qapının ağzında bir əli çomaxlı adam durub. Qorxusundan götürüldü: “Ya Əli mədət!” Canavarın da axı, gözdəri çıxmışdı. Bı da durdu ora-bıra dəyə-dəyə çıxıb çölə qaçdı. Gözdədi, gördü bular gəlmədi. Durdu özü çıxdı. Gördü qapının ağzında əli çomaxlı bir adam durub. Bı da qaçdı.

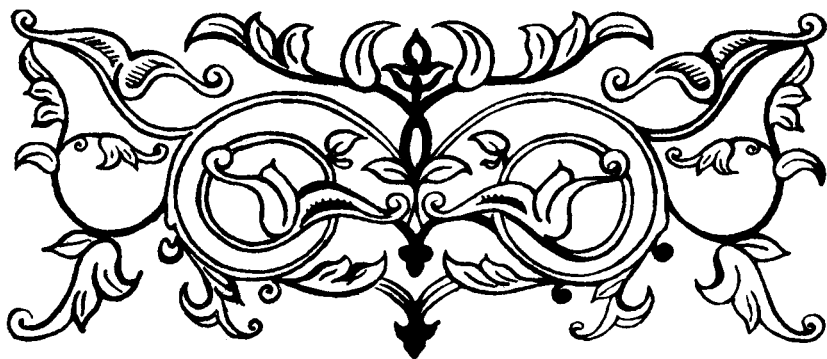
Bular birəz oturdular, durdular. Keçi ağacın da götürdü, çürçənə-sin də. Üçü də yola düşdülər. Getdilər çıxdılar bir dağın döşünə. Bırda bir çoban bir sürü qoyun otarırdı. Bir də gördü bir keçidi, bir qoyun, bir dana budu gəlir. Çoban sevinə-sevinə buları yığıb apardı. Qatdı sürü-sünə, dedi:

– Allah bunu ta yetirip.

O yedi yerə keçdi. Siz də yeyin, dövrə keçin.

Göydən üç alma düşdü, biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyən.

QIZIL VƏ İLAN

Səfər adlı bir yoxsul kişi var idi. Səfər kişinin bir oğlu, bir arvadı var idi. Bir də var-dövlətdən bir inəyi var idi. Səfər kişinin peşəsi çöldən biyan çıxardıb satıb külfətini dolandırmaq idi.

Səfər kişi bir gün genə çölə biyan çıxartmağa getmişdi. Çöldə biyan qazanda, gördü biyanın dibində bir qızıl ilan yatır. Qızıl ilan səfər kişini görüb ayıldı, dedi:

– Ay kişi, bı biyan qazıyıb satmaqnan gündə neçə qazanırsan?

Səfər kişi köksünü ötürüb dedi:

– Ay başına dönüm, gündə bu biyan qazımaq ilən ikicə şahı qazanıram.

İlan dedi:

– Gündə iki şahı qazanmaq ilən külfətini necə dolandıra bilirsən? Sən gündə maa bir qab süd gətir mən içim hər gün saa bir ləl verim, apar xırdala, dolan.

Səfər kişi baş üstə deyib, qızıl ilana baş endirib getdi.

Sabahı bir qab süd gətirdi, qoydu bir kolun dibinə. Qızıl ilan gəldi, südü içdi, ağzınnan bir ləl qabın içinə saldı getdi. Səfər kişi ləli götürüb sevinə-sevinə evinə gəldi. Apardı bazarda ləli xırdaladı, əvinə əyər-əskiy aldı.

Səfər kişi sabah yenə qızıl ilana süd apardı. Qızıl ilan gəldi, südü içdi, qaba genə bir ləl saldı, getdi. Səfər kişi ləli götürüb getdi, xırdaladı, genə evinə şey aldı. Səfər kişi bu yolnan hər gün ilana süd aparır,

bir ləl alır, gözəl dolanırdı. Bir gün Səfər kişi qırx günlük səfərə gə-dəsi oldu. Oğlunu yanına çağırır dedi:

– Ay oğul, mən səfərdən gələnə kimi hər gün anan südü sağsın, mən biyan çıxartdığım yerdəki kolun dibinə qoy. Bir qızıl ilan gələr, südü içər, qaba ləl salar gedər, sən ləli gətir, anan qoysun sandığa sax-lasın.

Səfər kişi bu sözü deyib getdi səfərə.

Sabahı oğlan bir qab südü sağdırıb apardı atası diyən kolun dibinə qoydu. Qızıl ilan çıxdı, gəldi südü içdi, qaba bir ləl saldı getdi. Oğlan ləli gətirdi anasına verdi. Oğlan sabah genə süd apardı, genə ləl gətirdi, oğlan bir neçə gün belə elədi, axırda bezikdi. Dedi:

– Elə bir yollux vurram, qızıl ilan ölər, bütün ləllərini gətirrəm evmizə.

Oğlan sabah bu fikrən bir qab süd apardı, qoydu kolun dibinə. İlan gəldi südü içdi, bir ləl salıb qaba, qayıdanda oğlan vurdu, qızıl ilan quyuğu qırıldı. Qızıl ilan çevrildi vırdı, oğlan yandı kül oldu.

Qırx gün tamam oldu Səfər kişi səfərdən qayıtdı. Oğlunu evdə görmədi. Arvadınan oğlunu xəbər aldı. Arvad dedi:

– Bir neçə gün munnan qabax süd apardı getdi, geri qayıtmadı.

Səfər kişi tez süd götürüb gəldi, südü kolun dibinə qoydu. Qızıl ilan gəldi, südü içdi, ləl salmadı, getdi girdi yuvasına. Yüzünü çevirdi Səfər kişiye dedi:

– Bir də buraya gəlmə, səni vurram, yanıb kül olarsan.

Səfər kişi qorxa-qorxa dedi:

– Mənim nə günahım var ki, vurub kül eləyirsən.

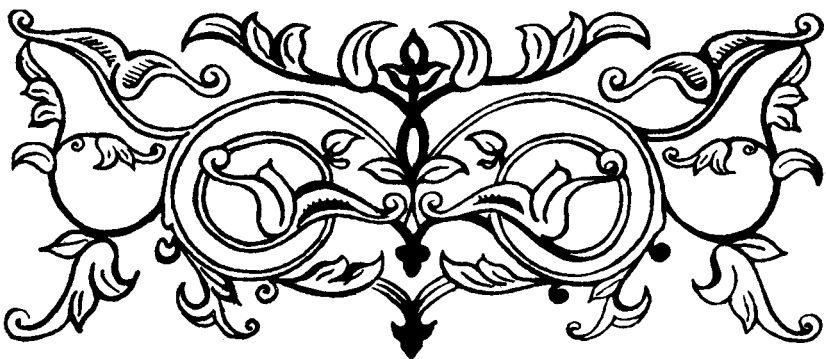
Qızıl ilan dedi:

– Munnan artıq nə günahın olacaq. Bizim aramızda olan sirri öz-gəsinə verdin, indi hanı mənim quyuğum, hanı sənin oğlun? Munnan sora bizim dostlığımız tutmaz. Sənin sinəndən oğul dağı getməz, mənim sinəmnən quyuq dağı getməz.

Qızıl ilan bunu deyib yuvasına girdi, yazıq yoxsul Səfər kişi də kor-peşiman evinə qayıtdı. Genə biyan çıxardıb kasıblığınan dolan-mağa, ömür sürməyə, gün keçirməyə başladı.

Göydən üç alma düşdü, biri bacadan baxanlara, biri nağılı söylə-yənlərə, biri də nağıla qulaq asanlara.

Olar yedilər, içdilər, yerə keçdilər, biz yedik, içdik, dövrə keçdik.

CIRTDAN

Biri varmış, biri yox imiş, bir qoca qarı var imiş. Bu qarının bir balaca oğlu var imiş. Bu uşaq o qədər balaca imiş ki, buna Cırtan deyirlərmiş. Bir gün Cırtan gördü ki, qonşuların uşaqları meşəyə oduna gedirlər. Gəlib anasına deyir, ay ana, uşaqlar ilə mən də oduna gedəcəyəm.

Qarı uşaqları çağırır hər birinə bir parça yağ yaxması verib, Cırtanı onlara tapşırdı.

Uşaqlar meşəyə gedib odun topladıqdan sora görürlər ki, Cırtan odun toplamayıb, ona deyirlər:

– A Cırtan, sən niyə odun toplamayırsan?

Cırtan cavab verir:

– Anam sizə yağ yaxması verdi ki, mənim də odunumu toplayasınız.

Uşaqlar bunun da odununu toplayırlar və sora hər kəs öz odununu yükləyib yola düşmək istəyəndə gördülər ki, Cırtan oturub baxır. Buna deyirlər:

– A Cırtan, sən niyə odununu yükləməyirsən?

Cırtan cavab verdi:

– Anam sizə yağ yaxması verdi ki, mənim də odunumu gətirəsiniz.

Uşaqlar əlacsız qalır bunun da odunun gətirirlər. Bir az yol getdikdən sora görürlər ki, Cırtan geridə qalır ağlayır. Buna deyirlər:

– A Cırtan, niyə ağlayırsan?

Cırtan cavab verdi:

– Yorulmuşam, anam sizə yağ yaxması verdi ki, mən yorulanda məni də dalınıza götürəsiniz.

Uşaqlar əlacsız qalıb bunu da dallarına götürürlər. Bir xeyli yol getdikdən sora axşam olur, qaranlıq qavışanda yolu azırlar. Meşədən çıxanda baxıb görürlər ki, bir səmtdə it hürür və bir səmtdən işıq gəlir.

Onda Cırtana deyirlər:

– Ay Cırtan, it hürən səmtə gedək, yoxsa işıq gələn səmtə?

Cırtan cavab verdi:

– İt hürən səmtə getsək it bizi yeyər. Işıq gələn səmtə gedək, bəlkə yolu tapaq.

Uşaqlar işıq gələn tərəfə gedib bir devin evinə çıxırlar. Dev bunları görəndə sevinir və öz-özünə deyir:

– Yaxşı oldu, gecə bunları bir-bir yiyərəm.

Bunları gətirib evdə oturtdu və uşaqlara bir az çörək yedirdib yatırırdı. Gecədən bir az keçəndən sora dev uşaqların birini yemək istəyir və uşaqların yatıb-yatmadığını bilmək üçün deyir:

– Kim yatmış, kim oyaq?

Bu səsi eşidəndə tez Cırtan başını qaldırıb deyir:

– Hamı yatmış, Cırtan oyaq.

– Cırtan nə üçün oyaq?

– Çünki anası hər gecə ona qayğanaq bişirib yedirib yatırdı.

Dev qalxıb tez qayğanaq bişirib, yedirdib yatırdı, bir qədər keçəndən sora dev yenə soruşdu:

– Kim yatmış, kim oyaq?

Genə də Cırtan başını qaldırıb deyir:

– Hamı yatmış, Cırtan oyaq.

– Cırtan nə üçün oyaq?

– Çünki hər gecə anası gedib çaydan ona xəlbirdə su gətirərdi.

Bu sözü eşitdikdə, dev qalxıb bir xəlbir götürüb çaya su gətirməyə gedir.

Cırtan da tez yoldaşlarını qaldırıb deyir.

– Bu dev bizi yemək istəyir, qalxın qaçaq.

Uşaqlar tez qaçırlar və vurub çaydan keçirlər.

Bu tərəfdən dev xəlbiri nə qədər suya salıb qadırsa, görür xəlbir-də su qalmadı. Axırda tənə gəlib qayıtmaq istəyirdi, bir də baxıb

gördü ki, uşaqqlar çayın o tərəfində gedirlər. İstədi sudan keçib uşaqqların dallarınca getsin, sudan keçə bilməyir və axırda uşaqqları səsləyir:

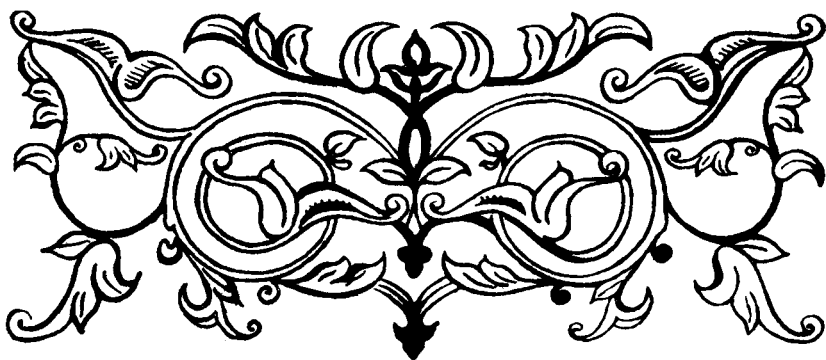
– Ay uşaqqlar, sudan nətər keçdiniz?

Tez Cırtndan cavab verdi:

– Get, bir dənə dəyirman daşı tap boynuna keçir, ondan sora keçərsən.

Dev Cırtndanın sözünə inanıb gedib bir dəyirman daşı tapıb boynuna keçirir. Özünü suya salır və suda boğulub ölür. Uşaqqlar səlamət evlərinə qayıdırlar.

HAXNƏZƏR

Biri var imiş, biri yox imiş, bir arvadın Haxnəzər adında qorxaq bir əri var imiş. Bu kişi tülküdən o qədər qorxarmış ki, evdən eşiyə çıxmaz imiş. Arvadı gedib qazanırmış, bu da rahat yeyərmiş.

Bir gün arvad ərindən qonşu arvadlarına şikayət edirdi. Bir arvad buna söyləyir:

– Get, iki girvənkə kişmiş al. Gətirib darvaza qapısının eşiyindən başlayaraq evin qapısına kimin tökərsən və sora kişiye deyərsən ki, ay kişi, eşiye kişmiş tökülüb gəl yığaq və birdən itələyib darvazadan eşiye salıb bağlarsan. Onda əlacı kəsilib gedib pul qazanar.

Arvad gedib iki girvəngə kişmiş alır, darvazanın eşiyindən evin qapısına kimin tökür. Sora gəlib kişini tavlayıb kişmiş yığmağa başlayırlar. Darvazaya yetişəndə birdən itələyib kişini küçəyə salıb bağlayır. Küçədə kişi nə qədər bağırırsa, arvad darvazanı açmayıb buna deyir ki:

– Bu zamana kimin çalışıb mən qazandım, bundan sora sən qazanmalısan.

Kişi görür ki, arvad darvazanı açmayacaq, axırda əlacı kəsilib arvada deyir:

– Get mənim çomağımı və xurcuna bir qədər un, bir neçə yumurta, bir çuvalduz iynəsi qoy bura gətir.

Arvad dedikləri şeyləri gətirib buna verdi. Kişi xurcunu çiyinə salıb, çomağı əlinə alıb, yol başlayır. Az gedir, üz gedir, dərə təpə düz

gedir, gəlib bir çəmənə yetişir. Burada yuxusu gəlir. Götürüb bir kağız yazır.

“Haxnəzərəm, Haxnəzər, qırx devin başın birdən əzərəm”.

Sonra xurcunu başının altına, kağızı da yanına qoyub yatır.

Bir az keçir, bunun yanına bir dev gəlir, kağızı alıb oxuyanda təəccüb edir ki, bu necə adamdır ki, qırx devin başını birdən əzir. Bunnan çox maraqlanıb Haxnəzəri oyadır ki, qalx, bir az söhbət edək. Bir az söhbətdən sora Haxnəzər yerdən bir daş götürüb devə verdi ki:

– Dev qardaş! Bu daşı əz.

Dev daşı alıb əlinə oxalayıb yerə tökdü. Bir az keçdi, dev yerdən bir daş götürüb Haxnəzərə verdi:

– Sən də bunu un elə.

Haxnəzəri göz-göz eləyib daş tollayıb xurcundan bir avıç un götürüb əlində bərk sıxdıqdan sora, onu devin qabağına tökür. Dev bu işdən çox təəccüb edir. Bir az keçir Haxnəzər yerdən bir daş götürüb devə verir ki:

– Dev qardaş, bu daşı əz, su olsun.

Dev daşı gənə də oxalayıb yerə tökür. Dev də yerdən bir daş götürüb Haxnəzərə verir ki, bunu sən su elə.

Haxnəzər gənə də göz-göz eliyib daşı kənərə atıb, xurcundan bir yumurta gətirib əlində əzib devin qabağına tökür.

Dev təəccüb edib öz-özünə deyir ki, bu kişi bizdən çox qüvvətlidir.

Dev Haxnəzərə deyir ki:

– Biz yeddi qardaşıq, gəl mənimlə gedək, olax səkkiz qardaş.

Haxnəzər razı olur.

Dev onu dalına alıb yola düşür. Yolda dev ondan sorur ki:

– Qardaş, nə yüngülsən?

Haxnəzər cavab verir ki:

– Ağırlığımı salmayıram.

Dev deyir:

– Bir ağırlığını sal görüm necəsən?

Haxnəzər çuvaldız ignəsini çıxardıb bunun yanına soxur.

Dev görür ki, yanı alışdı, bağırır:

– Amandır qardaş, ağırlığını salma, az qaldı canım çıxa.

Haxnəzər ignəni çıxardıb gənə xurcuna qoydu. Qərər bir müddət yol gedəndən sora devin evinə yetişirlər. Dev qardaşları bunu görəndə

sevinib istəyirlər ki onu yesinlər. Amma Haxnəzəri gətirən dev qabağa yeriyr, onlara əhvalatı söyləyib deyir:

– Artıq bu bizim qardaşımızdı. Bunu kimsə incidə bilməz.

Devlər də qəbul edib bunu özləriynən qardaş edirlər.

Qəraz Haxnəzər bunların yanında qalır. Görür ki, devlər hər işi növbət ilə görürlər. Bir gün su gətirmək növbəti Haxnəzərə gəlir. Buna bir tuluq verirlər ki, getsin su gətirsin. Yolda Haxnəzər baxıb deyir ki, bu yalnız tuluğu güc ilə gətirir su dolduranda heç gətirə bilməyəcəkdir. Odur ki, tuluğu götürüb içinə bir az su qoyub qayıdır devlərə çatanda tuluqdakı suyu tökməyə başlayır. Devlər gəlirlər ki, bunlara da su versin Haxnəzər cavab verir:

– Gətirdiyim su mənim özümə ancaq çatacaqdır. Siz gedin özünüz üçün su gətirin.

Devlərin əlacı kəsilib gedib özləri üçün su gətirirlər.

İki gündən sora odun gətirmək növbəti Haxnəzərə düşür. Haxnəzər çoxlu kəndir götürüb meşəyə gedir. Görür ki, yeddi-səkkiz zorba ağac kökündən yığılıb. Kəndirləri gətirib bu ağaclara bağlayıb hamısını birdən sürümək istəyir, nə qədər çəkirsə, yerindən hərəkət etdirə bilməyir. Devlər nə qədər gözləyir Haxnəzər gəlməyir, axırda tez durub onun dalınca meşəyə gedirlər və gəlib görürlər ki, Haxnəzər yeddi-səkkiz köklü ağacı kəndirə bağlayıb çəkir. Bundan soruşurlar:

– Haxnəzər, qardaş, nə edirsən?

Cavab verir:

– İki gündənbir gəlib odun aparmaqdansa, altı aylığını birdən aparmaq yaxşıdır, – deyib kəndiri çəkməyə başlayır.

Devlər buna deyirlər:

– Sənin odunun bizə lazım deyildir bu saat meşəbəyi gəlib görse hamınızı tutar, – deyib Haxnəzəri bir təhər razı edib evə aparırlar.

Haxnəzərin bu işlərini gördükdə devlər ondan qorxub onu öldürmək fikrinə düşürlər və öz aralarında danışib belə qərar qoyurlar ki, axşam Haxnəzər yatanda aparıb başına bir dəyirman daşı salsınlar. Bu sözlərin hamısını Haxnəzər eşidir və gecə yatanda gedib bir kötük tapıb gətirib öz yerində qoyub yorğanı da üstünə çəkib, özü bir tərəfdə gizlənir.

Gecə devlər bir dəyirman daşı tapıb gətirib Haxnəzər güman edib kötüyün üstə salıb qaçırlar.

Devlər gedəndən sora Haxnəzər kötüyü götürüb bir tərəfə tollayıb, gəlib öz yerində rahat yatır. Sübh olanda divlər gəlirlər ki, Haxnəzərin meyitin aparıb yesinlər. Baxıb görürlər ki, Haxnəzər yenicə oyanmış, paltarını geyinir. Bundan sorurlar:

– Qardaş, gecəni necə yatdın?

Cavab verir:

– Birələr bir dəfə hücum edib məni bir az narahat etdilər.

Bunu eşidən devlər daha da artıq qorxdular və öz aralarında qərar qoydular ki, gecə onun üstünə qaynar su töksünlər. Bu söhbəti genə də Haxnəzər eşidir, gecə yatanda genə də həməən kötüyü götürüb öz yerinə qoyub yorğanı üstə çəkir və özü də bir tərəfdə gizlənir.

Gecə olanda devlər iki qazan qaynar su götürüb kötüyün üstə töküüb qaçırlar.

Devlər gedəndən sora Haxnəzər gəlib kötüyü bir tərəfə tollayıb rahat öz yerində yatır. Sübh olanda devlər gəlirlər ki, görsünlər Haxnəzərin əhvalatı necə olmuş. Gəlib görürlər ki, yuxudan oyanmış paltarını geyir. Bundan sorurlar:

– Gecə əhvalın necə keçdi?

Cavab verir:

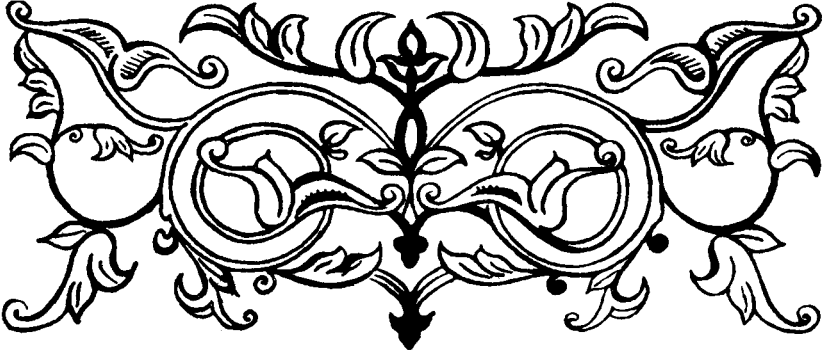
– Gecə bərk tərləmişdim.

Bu əhvalatdan sora devlər Haxnəzərdən qorxurlardı və bunu gətirən devə deyirlər:

– Bunu aparıb evinə qoy.

Bu da bunun xurcununu qızıl-gümüş ilə doldurub dalına alır, aparıb evinə qoyub qayıdır. Bundan sora zəhmətsiz yeyib yaşayırlar.

KEÇƏLİN DİVANI

Biri vardı, biri yoxdu. İki qardaş vardı, böyük qardaşın adı Salah, kiçik qardaşın adı Valah. Bular İsfahanda olurdular. Buların hər ikisi böyük, addı şeyirdlərdilər. Bular sınıx düşdülər, kasıb oldular ki, ta nətər.

Bir gün Salah Valahı çağırıb dedi:

– Qardaş, gəl burdan yığışaq bir şəhərə gedək abrımız açılmasın, ayıpdı.

Burdan yığışdılar, yavaş-yavaş getməyin binasını qoydular. Az getdilər, çox getdilər, dərə-təpə düz getdilər, çıxdılar bir şəhərə. Soruşdular ki, bura hankı şəhərdir?

Dedilər:

– Hindistan şəhəridi.

Bular hərəsi gedib bir tacirə nöker oldular. Buların ili tamam oldu. Valahın ağası gətirdi haqq-hesab çəkdi ki, görək nəfimiz, ziyanımız nədi? Gördülər on iki abbası ikisinin nəfləri olub. Tacir dedi:

– Qalacaxsan bala, təzəliyək?

Dedi:

– Qalacağam.

Bular şərti təzələdilər, bu genə oturdu dükanda. O ili qaldı, gələn il genə başladılar haqq-hesab çəkməyə. Genə buların on iki abbası nəfləri oldu. Dedi:

– Bala, Allah bərəkət versin.

Sonra yenə soruşdu ki, bala, genə qalacaxsan, gedəcəksən?

Dedi:

– Qalacağam.

Tacir gördü ki, bı elə müsəlman adamdı ki, çox da yaxşı alver eləyir. O ili qaldı, alverin elədi, gələn il yenə haqq-hesab çəkdilər: on iki abbası nəfləri oldu. Valah üç ildə on səkkiz abbası nəf elədi. Kağızların təzələdilər. Bı o ürəginnən keçdi ki, bu ki belə düz alver eləyir, görək buna maya verəm, özü alver eliyə. Bı heyində qardaş gəldi, dedi:

– Qardaş, getmirsən sən? Mən gedirəm.

Valah dedi:

– Ay qardaş, mənim nəyim var ki, gedəm.

Salah dedi:

– Neçə manatın var?

Dedi:

– On səkkiz abbasım var.

Salah dedi:

– Altı yüz manat qazanmışam, mən gedirəm.

Valah dedi:

– Yox qardaş, mən onnan gedə bilmərəm.

Salah dedi:

– Onda sən çıx bazara, barı bir az uşaxlarına ayın-oyun al, ver aparım, deyim bunu alıb göndərib.

Valah çıxdı bazara, gördü ki, bir balaca uşağın əlində bir ləl var. Soruşdu ki:

– Bala, satarsanmı?

Uşaq dedi:

– Sataram.

Dedi:

– Bala, nəciyə verirsən?

Dedi:

– Əmi, bir az yeməli şey al, verim saa.

Valah getdi, bir az kışmışdən, noxuddan, ayın-oyun aldı, tökdü bunun ətəyinə. Ləli aldı, getdi. Dedi:

– Qardaş, mən gedə bilmiyəcəcəm. Kağızımızı bağlamışıq. Sən get, bı ləli də apar ver mənim külfətimə, xırtd eləsin uşaqları dolandır-sın, mənim də işim yaxşıdı. İlim tamam olsun, gələcəyəm.

Salah ləli də götürdü mənzilbəmənzil gəldi çıxdı İsfahana. Arvad gəldi Salahın yanına dedi:

– Bəs, Valah necə oldu?

Dedi:

– Elə Valah gedəndə öldü.

Arvad dedi:

– Bəs mənim bı yetimlərim necə olacaq?

Dedi:

– Mən nə bilim, gör necə olacaq?

Bir gün günorta vaxtıdı tacir dedi:

– Valah, bala, get havızdan aftafanı doldu, namazımızı qılax, vaxdı keçməsin.

Havız bir baxçadəydi bu tələsik-tələsik getdi ki, namazın vaxtı keçməsin. Ayağın qoydu kərpicə qalxanda kərpic düşdü yerə. Valah bir istədi kərpicini yerinə qoysun, heç bilinməsin, gördü bı kərpicin altında bir küp var. Baxdı gördü, bı küpün içindəki elə ləldi ki, heç qiyməti yoxdu. Bı öz ürəyində dedi: “Ay allah, bı nə pis iş oldu. Tacir deyəcək ki, elə mən buna xayanat eləmişəm. Bı kərpicini mən nətər eliyim qoyum yerinə ki, heç bilinməsin?”

Getdi aftafanı verdi, dedi:

– Ata, ürəyinə ayrı şey gəlməsin. Bərk getdiyim yerdə ayağımın altından bir kərpic qalxdı. Amma o ləllərə heç əlimi də vurmamışam.

Dedi:

– Bala, neynək. Get dükanına.

Kişi dəsdamazın alıb, namazın qıldı. Gəldi yavaşca həməən kərpicini qalxıxdı, gördü: bırdə bir küpə ləl var ki, heç qiyməti yoxdu. Bı ləldən xeylaq çıxartdı, gətirdi əvə. Axşam olanda dedi:

– Valah, bilirsən nə var?

Dedi:

– Xeyr.

– Ləlləri gətirərsən, aparıb Çində xırtd eliyərsən.

Valah dedi:

– Baş üstə!

Tacir səhər bir neçə nökr də tutdu bunun yanına. Buları yola saldı.

Valah getdi Çinə, başdadı xırtd eləməyə. Sövdəgər ləllərin qalanını da çıxarıb gətirdi əvə. Yığdı bir sandığa. Bir kağız da yazdı qoydu

içinə. Bı kağıza yazdı ki, ey Valah, bı ləlləri də, ordakı ləlləri də xırtd eliyib, verərsən, mal alarsan. Yük tutub öz vilayətinə gedərsən. Bırdə nə yemişən, nə əziyyət çəkmişəm, hamısı halal xoşun olsun.

Kağızı qatdı sandığı da bağladı. Bir nökrər çağırdı dedi:

– Bı at minərsən bunu aparıp Çındə verərsən Valaha. Bı kağız da dübarə yazdı verdi nökrərinə:

– Valah, Allahın birriyi haqqı, qayıdıp bura gəlsən, boynını vırdıracıyam. Get, öz şəhərinə. Mataxlarını xırtd elə.

Nökrəri saldı yola. Nağıllarda mənzil olmaz. Bı nökrər günə bir mənzil, tey mənzil getdi çıxdı Çin şəhərinə. Getdi Valahı tapdı, gördü elə Valah xırtd eliyip yük tutub qayıdır. Nökrər kağızı verdi. Açdı oxudu gördü belə yazıb. Sandığı açdı, gördü bı kağız da yazıb bıraqoyub. Valah buları da satdı, yük tutub İsfahana gəlməyin binəsin qoydu. Axır aradan üç il keçmişdi. Gəldi çıxdı İsfahana. Bı fikir elədi, öz könlündə dedi:

– Dünyadı dayna, bəlkə tamax artıxlıx eliyip ləli vermiyip. Hələ əvə getmiyim, görüm bı şey bilə bilərəmmi?

Gəldi bı karvansara tutdu, başdadı matahın xırtd eləməyə.

Bı bırdə qalsın, sizə kimnən xəbər verim, şəhərdə qırx keçəl vardı. Bının birin öz aralarında paçcah tikmişdilər, qalanına da gündə hərəsinə bı aşix donnux kəmişdilər. Bı keçəl batdaxdan səki qayırmışdı. Paçcah oturmuşdu səkidə ayağın-ayağının üsdən aşırmışdı. Birin vəzir, birin də vəkil tikmişdilər. Keçəl:

– Tutun, gətirin, basın, – deyirdi.

O saat əməl eləyirdilər. Həmən keçəl Valaha yaxın oldu.

Bı gün Valah gördü bı arvad o adama, bı adama əl açır ki, maa bı qəpik, iki qəpik verin. Gəldi Valaha. Valah baxdı gördü öz arvadıdı. Dedi:

– Az, sən Valah sövdəgərin arvadı deyilsən?

Arvad dedi:

– Bəli!

Bı keçəl də bunu eşidirdi.

Dedi:

– Az, Valah sövdəgər Salaha bı ləl verdi ki, bunu apar ver mənim külfətimə, mən bı il gələsi olmadım qalacağam, onu vermədi?

Arvad dedi:

– Xeyr, vermədi.

Dedi:

– Valah sövdəgər o ləli mənim yanımda verdi ki, onu ver mənim külfətimə xırtd eləsin, uşaqları saxlasın.

Arvad dedi:

– Salah gələndə getdim soruşdum dedi, Valah gedən kimi öldü.

Valah dedi:

– İndi sən get Şah Abbasa şikayət elə. Məni də şahat¹ görkəz. Mən gəlip deyərəm.

Arvad gəldi Şah Abbasın yanına, dedi:

– Şah sağ olsun, mənim ərimnən qardaşı gedib başqa şəhərə. Gələndə Salah sövdəgərə bir ləl verib ki, bunu apar ver mənim külfətimə. İndi gətirib verməyir. Mən də dilənirəm.

O saat fərraş yolladı:

– Gedin, Salah sövdəgarı çağırın.

Getdilər Salah sövdəgəri gətirdilər.

Şah Abbas dedi:

– Filan-filanşüdə, adam qardaşının amanatın gətirib verməz? İndi arvadı dilənir.

Salah dedi:

– Şah sağ olsun, mən onu çoxdan vermişəm, arvad lotunun biridi, satıb yeyib, indi deyir, vermeyib. Neçə adam da şahat görkəzərəm.

Şah dedi:

– Get o şahatdarı da yığ gətir, gəl bura.

Getdi bir neçə yalançı şahat gətirdi. Hamısı dedi:

– Verdi.

Şah Abbas arvada dedi:

– Bunu, saa kim dedi?

Arvad dedi:

– Filan yerdə bir sövdəgər var, o dedi.

Şah Abbas dedi:

– O sövdəgəri gətirin bura.

Onlar getdi gətirməyə. Keçəl əhvalı bilib, o saat dedi:

– Fərraşdarı gətirin bura.

Gedib gətirdilər.

Keçəl ayağın yerə döyüb dedi:

¹ Şahat – şahid

– Vurun bunları, məyər mənən başqa birdə paçcah var?

Fərraşdar qaçdı, özderin yetirdi Şah Abbasa.

Keçəllərdən ikisini göndərdi ki, gedin bu dəqiqə də o Abbasdınədi, onu gətirin bira. Fərraşlardan əhvalı eşidib fikirləşdi. Bir də Şah Abbas baxdı gördü iki adam girdi içəri:

– Abbas kimdi? Paçcah onu çağırır.

Şah Abbas ürəyində dedi: “Sən öl, məsələ var”.

Vəzirə dedi:

– Vəzir Allahverdixan, dur gedək, görək bı nə deyir?

Yolda dedi:

– Vəzir Allahverdixan, əyər mən gedəndə durdu ayağa boynunu vurduracağam. Bunda bir kəramət var.

Yavaş-yavaş gəldilər keçəlin qulluğuna. Baxdılar gördülər heç bı keçəl başın yuxarı qalxızdır. Keçdilər qabağında durdular, gördülər heç, genə başın yuxarı qalxızmadı. Bir havırdan sora başın qalxızdı dedi:

– Abbas sənsən?

Dedi:

– Bəli.

Dedi:

– O sövdəgəri neynirsən çağırır?

Dedi:

– Bəs belə-belə.

Dedi:

– Bəs belə-belə, yalan danışır ona görə çağırırdım!

Keçəl yanından iki keçəl çağırırdı dedi:

– Gedin Salah sövdəgəri də, şahatdarın da gətirin bira.

Getdilər, gətirdilər. Keçəl Salah sövdəgərdən buların yanında soruşdu:

– Sən o ləli vermişən arvada?

Dedi:

– Bəli.

Arvad da, Salah sövdəgər də, Valah sövdəgər də, Şah Abbas da, vəzir Allahverdixan da, şahatdar da birdə idilər.

Keçəl dedi:

– Buları doldurun bir otağa.

Doldurdular buları bir otağa. Yalnız Şah Abbasnan vəziri qaldı. Şah Abbas vəzir Allahverdixana dedi:

– Sən öləsən, divan bunınkıdı, görək neyniyir.

Bı birəz batdax gətirdi, bunu balaca-balaca, qarpız-yemiş, xiyar, şamama boyda yumurtlatdırdı. Salah söydəgəri çağırtdırıb dedi:

– O ləli vermişəm arvada?

Dedi:

– Bəli. Beş-altı adamın yanında vermişəm.

Dedi:

– O ləl nə irilikdə idi? Bı batdaxların hansı boydeydi?

Salah dedi:

– İri təsbehin dənəsi boyda.

Dedi:

– Di, dur orda.

Fərtaşın birinə dedi:

– O şahatın birin gətirin bıra.

Gətirdilər. Dedi:

– Əşi, o ləli sənin yanında verdi?

Dedi:

– Bəli.

Dedi:

– O ləl nə irilikdeydi? Qarpız boydaydı? Yemiş boydaydı? Boranı boydaydı? Nə boydaydı?

Bı da ləl görməmişdi, dedi:

– Boranı boydaydı.

Dedi:

– Onun rəngi nə rəngdəydi? Ağıdı, göyüdü? Nətəridi?

Dedi:

– Pambıxdan da ağıdı.

Şah Abbas dedi:

– Vəzir Allahverdixan, sən öləsən, divan bunınkıymış.

Keçəl dedi:

– Hə qoçağım, get dur orda.

Onnan da birin gətirtirdi, dedi:

– Əşi, o ləli sənin yanında verib?

Dedi:

– Bəli.

Dedi:

– Nə boydeydi?

Dedi:
 – Qarpız irilikdeydi.
 Dedi:
 – Rəngi nətərdi?
 Dedi:
 – Ağ kağız kimiydi.
 Bunu da saldılar o birilərinin yanına. Başqa birin çağırdılar, bunnan da soruşdu:
 – Sənin yanında verdi?
 Dedi:
 – Bəli.
 Dedi:
 – Nə boydeydi?
 Dedi:
 – Yemiş boydeydi.
 Dedi:
 – Rəngi nətərdi?
 Dedi:
 – Göyüdü.
 Bunu da saldılar onların yanına. O birin gətirdilər.
 Dedi:
 – Sənin yanında verdi?
 Dedi:
 – Bəli.
 Dedi:
 – Nətəridi?
 Dedi:
 – Uzun şülləy idi.
 Dedi:
 – Rəngi nətər idi?
 Dedi:
 – İri xiyardan iriydi, rəngi də sarıydı.
 Dedi:
 – Qoçağım, sağ ol, get!
 Apardılar bunu da onun yanına saldılar. Birin gətirdilər.
 Dedi:
 – Sənin yanında verdi?

Dedi:
 – Bəli.
 Dedi:
 – Nə boydeydi?
 Dedi:
 – Şamamadan iriydi.
 – Rəngi nə idi?
 Dedi:
 – Qırmızıydı.
 Dedi:
 – O biri sövdəgəri gətirin.
 Valah sövdəgəri gətirdilər.
 Dedi:
 – Əşi, o ləli sənin yanında verdi.
 Dedi:
 – Bəli.
 Dedi:
 – Nə boydeydi?
 Dedi:
 – İri təsbehin dənəsi boyda.
 Dedi:
 – Rəngi nəydi?
 Dedi:
 – Onun rəngi bir olmaz, gah ağ çalar, gah yaşıl çalar, gah göy çalar, qarannıx yerdə işıq salar.
 Qalxdı düşdü Şah Abbasın ayağına dedi:
 – Şah, taa ixtiyar sənindi. Nə eləyəcəksən elə.
 O saat Şah Abbas qayıtdı qırmızı geyindi, çıxdı taxta.
 Dedi:
 – Gətirin Salah sövdəgəri, şahatdarın da.
 Gətirdilər. Arvadı da gətirdilər. Şahatdara dedi:
 – Bəs siz, görməmişdiniz niyə şahat dururdunuz.
 Dedilər:
 – Qibleyi-aləm, bizim hərəməzə beş-on manat verdi ki, durun, biz də durdux.
 Şahatdara dedi:

– Sizin boynunuzu vırdırmazdım. Amma indi vırdırıram ki, mənim şəhərimdə bir də belə iş olmasın.

Bı görk olsun diyə, buların boynun cəllad çağırtdırıp vırdırdı. Onnan da Salah sövdəgərin boynun vırdırdı. Sövdəgərin nə qədər malı vardı yığıdı verdi bı arvada, dedi:

– Apar yeginən.

Sövdəgər dedi:

– Axşam gedim arvadın halın da soruşum, görüm məni tanıyacax, ya yox.

Axşam yavaş-yavaş gəldi əvinə sarı. Qapıdan girdi, gördü arvad xörəyi vırıp dəmə, dedi:

– Əy, arvad.

Dedi:

– Belə-belə olasan, dünən maa bir yaxşılıq eləmişən, bu gün maa arvad deyirsən?

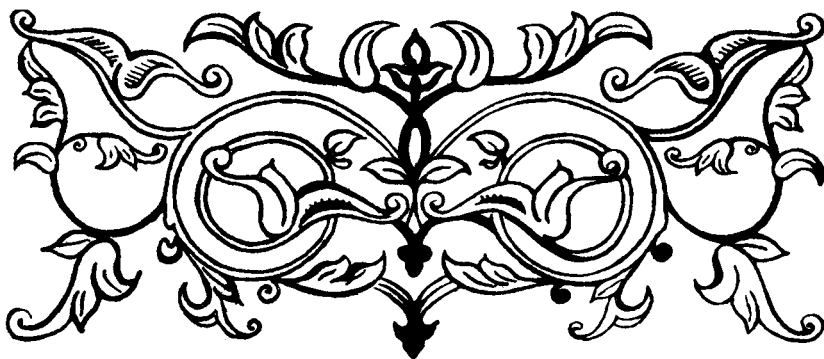
Dedi:

– Arvad səf eləmə, mən sənin öz ərin Valah sövdəgərəm.

Arvad baxdı, gördü öz əridi. Təzədən görüşdülər. Valah başına gələnnəri arvada söylədi. Bırda xörəyi də yedilər, içdilər, yaşadılar.

O yedi yerə keçdi. Siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü, biri mənim, biri özümün, biri də nağıl deyənin.

USTA ABDULLA

Gülüzarı-məlahətdə gözüm bir gülə düşdü,
Alxala siya sünbülə düşdü.
Əfsus, dərdim dildən-dilə düşdü,
Hər aşiqi-sevda özün yara yetirdi.
İğval zəmin oldu, bizimki də belə düşdülər.

Həkan-həkan içində,
Qoz girdəkan içində,
Dəvə dəlləklik elər,
Köhnə hamam içində.

Milçək mindik Kür keçdik, yabayan dovğa içdik.

Günlərin bir günündə sana kimnən xəbər verim, Yəmən vilayətin-nən. Yəmən vilayətində bir padşah vardı. Bı imarət tikdirirdi. Hankı ustanı gətirirdi, boynun vırdırırdı. Hörgü yarımçıq qalırdı.

İsfahanda bir usta Abdulla vardı. Bı eşitdi ki, padşah belə iş görür. Bı əhvalatı eşitcək durdu, hər həməssalanın götürüb düşdü yola. Bəli, yolların kənarıyan, dağların dabanıyan, amma dərələrdən yel kimi, təpələrdən sel kimi, badeyi-sərsər kimi özün yetirdi Yəmən şəhrinə. Soruşdu kimin hörgüsü var, usdayam hörəcəyəm, dedilər:

– Padşahın hörgüsü var, elə yarımçıxdı.

Apardılar bunu padşahın yanına. Padşah bunnan soruşdu:

– Adın nədi?

Dedi:

– Adım usta Abdulladı, İsfahanlı.

Dedi:

– Usta Abdulla!

Dedi:

– Bəli.

Dedi:

– Görürsən, mənim bu imaratımı? Onu hörərsənmi?

Dedi:

– Padşah sağ olsun, mən tikəcəyəm. Ancax sənnən belə danışax ki, fəhləni verərsən, onnarın ixtiyarına da verərsən. Ancax yanıma da gəlməzsən.

Bir neçə fəhlə tutdu, verdi bunun əlinin altında işləməyə.

Dedi:

– Bax sizin ixtiyarınızı da verirəm buna, lap öldürmək ixtiyarını da.

Fəhləni gətirənnən sora dedi:

– Bilirsiniz nə var?

Dedilər:

– Yox!

Dedi:

– Mənim ağzımnan nə çıxsə, onu elərsiniz.

Başdadılar hörməyə. Gördü padşah gəlir. Dedi:

– Bir adam dinə bilməz, siz elə batdax verin, kərpic verin.

Padşah vəzir-vəkilnən gəldi. Dedi:

– Allah qüvvət versin!

Bir kisə qızıl xələt tulladı. Usta Abdulla kisəni qoyub hördü.

Dedi:

– Verin batdax, ver kərpic.

Vəzir padşahın üzünə baxdı, padşah vəzirin üzünə baxdı.

Vəzir dedi:

– Bunun arvadı yəqin gözəldi ki, bu belə eliyir.

Dedi:

– Usta, sənin evin İsfahanda hardadı?

Dedi:

– Mənim evim İsfahanda məşhurdu, gedəndə gənnən görükür.

Vəzir yeməlidən, işməlidən, geyməlidən götürdü, dedi:

– Gedəciyəm bunun arvadının görüşünə.

Vəzir düşdü yola. Günə bir mənzil, teyimə nazil, özün yetirdi İsfahana. O küçəynən atı sürdü, gördü bir ağ imarətdi ki, nətər. Yavaş-yavaş atı sürdü qapıya, gördü ki, bir qarı oturub qapının ağzında.

Dedi:

– Qarı nənə, usta Abdullanın evi budı?

Dedi:

– Bəli, budı, başına dönüm!

Arvad atı bağladı, vəzir yol elədi qırx pilləkannan çıxmağa. Pilləkannan beş pilləkan çıxmışdı, gördü, pilləkan bunu tulladı aşağı. Düşdü bir zirzəmiyə. Bir də gördü, iki əli payalı adam girdi içəri, dedi:

– Vəzir, nə əlinnən gəlir, deynən.

Vəziri həyəsi bir yannan payalamağa başdıyanda, dedi:

– Başınıza dönüm, öldürməyün məni, papax tikmək gəlir əlimnən.

Padşahınan vəkil gözdədilər, gördülər gəlmədi. Padşah dedi:

– O arvada bənd oldu. Vəkil sən də get.

Vəkil də ipək parçalardan-zaddan alıb doldurdu xurcunu. Atı minib düşdü yola. Günə bir mənzil, teymə nazil, özün yetirdi həməən şəhərə. Bı da gəldi gördü, darvazanın ağzında bir qarı oturub, dedi:

– Qarı nənə, Usta Abdullanın evi budı?

Dedi:

– Bəli, budı başına dönüm.

Arvad genə çıxdı, dedi:

– Buyur yuxarı.

Bı bir pilləkan, iki pilləkan çıxdı, beşimci də bu da düşdü zirzəmiyə, gördü, vəzir bir yanda dəri bir yanda iynə-sap papax tikir. Bir vədə gördü, iki əli ağaşdı gəlip başdadı vəkili döyməyə. Vəkil dedi:

– Ay aman döyməyin, öldürməyün, çarix tikmək bilirəm.

Padşah gördü bular gəlmədi, yerində bir tirmə qoydu. Özü düşdü yola. Bəli, bu da özün yetirdi İsfahan şəhrinə. Gəldi gördü bir qarı oturub qapının ağzında. Dedi:

– Qarı nənə, usta Abdullanın evi budı.

Dedi:

– Bəli, budı. Buyur, yuxarı.

Bu da çıxmaq istədi düşdü zirzəmiyə. Gördü vəzir papax tikir, vəkili də çarix. Dedi:

– Bı nədi?

Dedilər:

– Dinmə, işimiz yamandı.

Onda qapı açıldı, iki əli payalı adam içəri girib başdadı padşahı döyməyə:

– İşini de.

Dedi:

– Mən padşah olmamış atıcılıq elərdim!

O saat yun gəldi, toxmax-kargah...

Bu da başdadı atıcılıq eləməyə.

Usta Abdulla imarətı tikdi, qurtarannan sora düzəldi yola. Gəldi dedi:

– Arvad, nə iş gördün?

Dedi:

– Get zirzəmiyə, gör nə iş görmüşəm.

Abdulla zirzəmiyə girdi, gördü paho, kimi çarix tikir, kimi papax tikir, padşah da atıcılıq eliyir. Dedi:

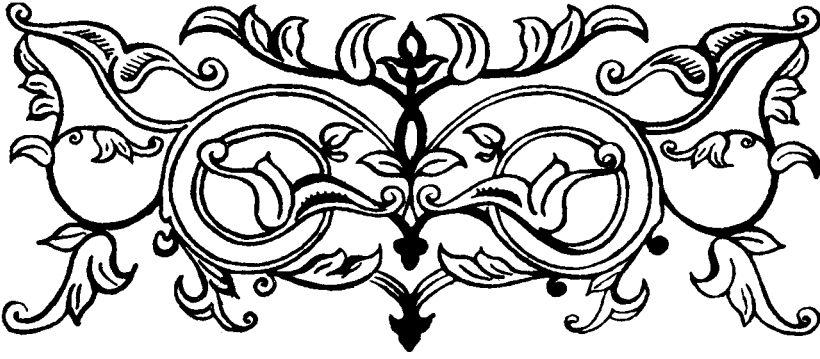
– Padşah! Həmişə bu gündə.

Usta Abdulla buları çıxarıb gətirdi, öz haqqın aldı. Buları da saldı yola dedi:

– Get, bir də belə qələti eləmiyin.

O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü: biri sənin, bir mənim, biri də nağıl deyənin.

İKİ ARVADIN İŞLƏYİ

Keçmiş zamanda bir kişi varmış. Bir gün bu kişi bazardan bir çuval buğda alıb evinə gətirib övrətinə deyir:

– Arvad, bu buğdanın adını qoyaq rəməzan. Allah qoysa, rəməzanda yiyərik.

Böylə deyib, kişi gənə bazara qayıdır. Bu yolda bir dilənçi gəlirmiş. Arvad bundan xəbər alır:

– Ay əmi, sənın adın Rəməzandırımı?

Dilənçi fikir edir ki, yəqin bunda bir iş var. Cavab verir ki:

– Bəli, mənım adım Rəməzandır.

Arvad bunu eşitdikdə deyir:

– Sənın bizdə bir çuval buğdan var, gəl verim apar.

Kişi səvinə-səvinə buğdanı dalına alıb götürüb gedir. Bir saatdan sora arvadın əri bazardan evinə qayıdır. Arvad kişisinin qabağına yürüb deyir:

– Ay kişi! Rəməzan gəlmişdi, buğdanı verdim apardı.

Kişi təəccüb edib deyir:

– Arvad, Rəməzan kimdir? Buğdanı kimə verdin?

Arvad əhvalatı kişiye söyləyir. Kişi əhvalatı eşidən kimi küçəyə yüyürür ki, bəlkə dilənçini tutub buğdanı qaytarsın. Acıqlı küçə ilə gedəndə bunun qabağında bir arvad çıxır, bundan sorur:

– Əmi, haradan gəlirsən?

Kişi acıqlı cavab verir cəhənnəmdən. Bu sözü eşidib arvad buna yalvarır:

– Mənım qardaşımı gördünmü, əhvalı necədir?

Genə də kişi acıqlı cavab verir:

– Bəli, gördüm, borcu çox olduğundan, boğazından asmışdılar.

Arvad deyir:

– Kişi, sən Allah, burda dayan. Gedim bir az qızıldan, puldan götürüm sana verim. Apar qardaşıma ver, özünü bochlardan xilas etsin.

Bu sözləri deyib arvad evə yüyürüb, nə qədər qızıl-gümüş var idisə, götürüb kişiyə verir.

Kişi:

– Allah mənimkini yetirdi, – deyib bunları alıb gedir.

Bu halda arvadın əri gəlir, arvad kişinin qabağına yüyürüb deyir:

– Ay kişi, ay kişi, cəhənnəmdən bir adam gəlmişdi, qardaşımı xəbər aldım, dedi: borcu çox olduğundan boğazından asmışlar. Doğrusu ki, qardaşıma yazığın gəldi, evdə nə ki qızıl-gümüş vardı, cəhənnəmdən gələn kişiyə verdim ki, aparsın qardaşıma versin. O da özünü bu cəlladlardan xilas eləsin.

Kişi bu xəbəri eşitdikdə acıqlanıb deyir:

– Arvad, dəli olmusan, cəhənnəmdən də adam gələrmə? Mənim evimi yıxıb qızılları niyə verdin?

Deyib, atın minib bir qədər getdikdən sora baxıb görür ki, qızılı aparan kişi dalına baxa-baxa qaçır. Xülasə o qaçır, bu qovur, ta ki şəhərdən çıxırlar. Qızıl aparan gəlib görür ki, bir quyunun başında bir keçəl qoyun otarır. Keçələ deyir:

– Ay biçarə, nə oturmusan, padşah əmr etmiş ki, şəhərdə nə qədər keçəl var, başını kəsib ona aparsınlar. Bax, o gələn atlı keçəl axtarır. Səni görsə başını kəsəcək, tez dur bu quyuya gir.

Keçəl qorxub tez quyuya girir, atlı kişi isə keçəlin quyuya girdiyini görmüşdü. Elə güman edir ki, quyuya girən qızılı aparan kişidir. Quyunun başına yetişəcək, düşüb kişidən xəbər alır:

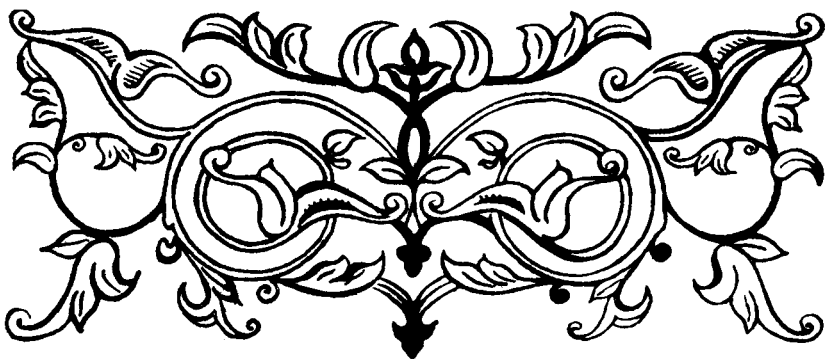
– Ata can, kişi necə oldu?

Bu cavab verir:

– Bu quyuya düşdü.

Kişi cəld paltarını soyunub atın buna tapşırıb ki, bu quyudan çıxana kimi saxlasın. Sora quyuya düşür. Qızıl aparan kişi fürsəti fota verməyib kişinin paltarını götürüb, atını minib qaçır.

Kişi quyuda keçəlin üst-başını nə qədər axtarırsa, bir şey tapmayı. Axırda bunun bir hiylə olduğunu anlayıb quyudan çıxır və görür ki, kişi paltarını da, atını da götürüb qaçmış. Əlacı kəsilib çılpaq və piyada xəcalət çəkə-çəkə evinə qayıdır.

ALTI DUL ARVAD

Bir gün altı dul arvad bir yerdə toplaşdılar. Bunların biri təklif edir ki, gəlin hər birimiz öz başına gələnı söyləsin.

Arvadlar bu təklifə razı oldular. Əvvəlinci arvad başlayır:

– Bir gün ərim xeyli qoyun quyuğu almışdı. Mən də biləgimi çirməyib bunu əritdim. Yağını küpələrə doldurdum, cızdağını beş-altı gün yedik. Baxdım gördüm ki, bu cızdax qurtarası deyildir. Götürüb bundan bir yastıq tikdim. Bir gün ərim həməən yasdığı başının altına qoyub yatmışdı. Bir vəqt gördüm ki, kişinin başının ortasında bir qurd var. Kişini yuxudan oyatmaq istəmədim. Tez gedib bir ağac gətirdim ki, qurdu öldürəm. Ağacı vuranda qurd öldüsə də, kişinin başı yarıldı. Kişi qorxmış yuxudan qalxıb əhvalatı biləndən sora məni bərk döydü, özümü də boşadı.

İkinci arvad deyir ki:

– Ay bacım, sənın namhala bir təqsirin varmış, amma mənim ərim məni lap təqsirsiz boşadı. Bir gün kişi evə bir araba qənd gətirmişdi. Qonşu arvadlar həmişə mana diyərlərdi ki, istəyirsən ki, kişinin xoşuna gələsən, özünü kişiye şirin göstərməyə çalış. Buna görə mən də qalxıb qəndləri parçalayıb həvizə, quyuya, müxtəsər nə qədər su qabı varıdsə tökdüm. Axşam kişi gəldi aftafanı gətirib dəstəmaz alıb mənədən soruşdu:

– Arvad, bu nətər sudu ki, şirə kimi əlimə, üzümə yapışır.

Mən heç cavab vermədim. Sora kişi satılı götürüb gedib quyudan su çəkdi və bir qab sudan içəndə gördü ki, su şirin dadır. Məndən xəbər aldı:

– Arvad, bu su niyə şirin dadır.

Cavab verdim:

– Ay kişi, Allahdan gizlin deyil, bəndədən nə gizlin. Sənə şirin görülməkdən ötəri gətirdigin qəndi suya tökdüm.

Bunu eşidəndə kişi qabaqca məni bərk döydü, sora da boşadı.

Üçüncü arvad deyir:

– Mənim heç təqsirim olmamışdı. Bir gün ərim evə bir tay xına gətirmişdi. Kişi çoxdan söyləyirdi ki, evi suvadıb rənglədəcəyəm. Əmma rənglətməyirdi. Bir gün qollarımı çırmayıb xınanın hamısını isladılıb evi suvadım. Axşam kişi evə gələndə qabağına yüyürüb mustuluq istəyib dedim:

– Çoxdan bəri evi suvadacağam deyib, suvadmayırdın, imdi özüm çox gözəl suvamışam.

Kişi soruşdu:

– Nə ilə suvadın?

Dedim:

– Elə deyirdin ki, behiştin suvaxı xınadandır. Mən də evi xına ilə suvadım.

Bunu eşidən kimi, kişi məni bərk döydü və sora boşadı. İndi baxın görün heç təqsirim varmı?

Dördüncü başladı:

– Ay bacılar! Sizin az-çox təqsiriniz olmuş. Amma məni ərim təqsirsiz boşadı. Kişi həmişə mana deyirdi:

– Sənə bir kəndir alacağam, qulluğunu eləsin, amma almayırdı. Bir gün kişi evə çoxlu qızıl gətirmişdi. Baxdım gördüm ki, bir kişi küçədə deyir, ay kəndir alan! Tez küçəyə yüyürüb qızılları verib kişinin kəndirinin hamısını aldım və gətirib evlərə, mütbəxə, darvazaya bağladım. Axşam kişi evə gəlib darvazanı gözəndə gedib açmadım ki, kəndir özü açar, kişi nə qədər döydüsə kəndir qapını açmadı. Fikir etdim ki, yaqın otarır, axırda, özüm gedib açdım. Kişi dedi:

– Arvad niyə gec gəldin, nə iş görürdün ki, gəlib qapını açmadın?

Dedim:

– Ay kişi, çoxlu kəndir almışam, gözlədim ki, o gedib açsın. Amma biçərə xaş olduğundan, utanıb gedib açmadı. Axırda özüm gedib açdım.

Kişi dedi:

– Arvad, kəndir nədir?

Dedim:

– Sən mana həmişə diməyirdin ki, kəniz alacağam. Mən də evdəki qızilları verib çoxlu kəndir aldım. Bunu eşidən kimi kişi qabaqca məni bərk dögdü, sora boşadı.

Beşinci arvad:

– Ərim bəzzaz idi, evə çoxlu çit gətirmişdi. Baxıb gördüm ki, çitləri toz basmış. Bir gün qollarımı çırmayıb çitlərin hamısını yuyub sərdim. Axşam kişi evə gələndə, qabağına yüyürüb dedim:

– Əlmuzdumu ver.

Dedi:

– Nə əlmuzdu?

Dedim:

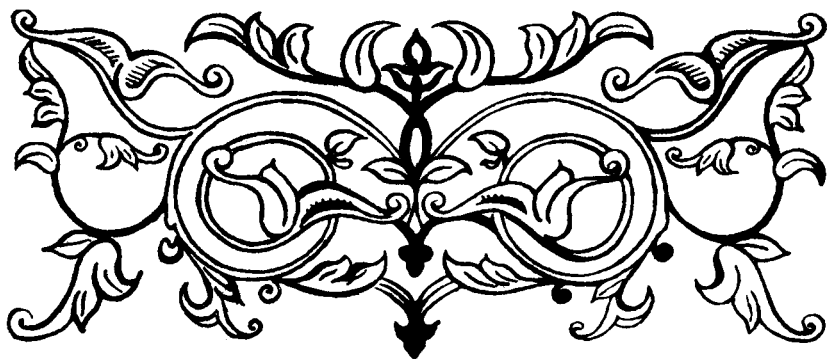
– Çitləri toz-torpaq basmışdı, hamısını yuyub sərdim. Kişi baxıb gördü ki, çitlərin hamısı solub xarab olub. Məni bərk döyüb boşadı.

Altıncı arvad:

– Bacılarım mənim heç təqsirim olmamış. Heç əlacımız yox, var-yox bir keçimiz var idi. Bir gün gördüm qonşumuzda toy olur. Hamı qızlarını bəzəyib toya göndərir. Doğrusu ki, ürəyim xarab oldu. Gəlib keçiyə öz paltarımı geydirib qızilları taxıb toy olan evə göndərdim. Əmma keç i əlimdən qurtaran kimi düz başaşağı qaçdı. Axşam kişi gəlib keçini soruşanda, əhvalatı söylədim. Kişinin acığı tutub məni bərk döydü və sora da boşadı.

Altı dul qadının hekayəsi bununla bitir.

ZƏRNİGAR

Biri var, biri yoxmuş. Səmərqənddə bir paçcah varmış. Onun adına Şəmil deyərdilər. Sonu, züryəti bircə qızı vardı. Bının adı Zərnigardı. Bı bir molla tutmuşdu ki, bir ayrı otaxda bı qıza dərs deyə. Bı molla həmişə qabaxca bı qıza gəlib dərs deyirdi. Sora gedib başqa uşaqlara dərs deyirdi.

Bir gün oturub ərri-arvatdı xörək yeyirdilər. Bı arvad ərinə dedi ki:

– Əşi bizim də bir soymuz yoxdu, gəl gedək Məkkəyə ziyarət eliyək. Bir adımızı iki eliyək.

Bı Şəmil arvadının sözün qəbul elədi. Dedi:

– Nolar, yaxşı olar.

Şəmil vəziri çağırdı. Dedi:

– Vəzir, mənim pərdəyi-ismətdə bir qızım var. Onun saa bir ehtiyacı yoxdu, yeməyi yanında, içməyi yanında. Otur yerimdə paçcahlıx elə, ölərəm paçcahsan, gələrem də genə vəzirsən. Mən gedirəm Məkkəyə, o qızı saa tapşırıram, səni də Allaha.

Bı qızı tapşırdı vəzirə, arvadı da götürüb getdi. Günə bir mənzil teyi-mənazil, gedip çıxdılar Məkkəyə. Vəzir də bının yerində paçcahlıx elədi. Vəzir bir gün çıxmışdı balkonda gəzirdi, bı qız da əlinə aftafa alıb çölə çıxmışdı. Vəzir baxdı gördü ki, vallahı, bı bir qızdı ki, Allah-taala xoş gündə, xoş saatda yaradıb. Vəzir buna min könlədən aşıx oldu. Dedi:

– Kim bilir, paçcah, necə olacax! Qoca kişidi indi görən ölüp harda qalacax.

Gecəni saldı arıya. Getdi qızın qulluğuna. Qız gördü, vəzir qapıdan girdi. Dedi:

– Filan-fılanşüdə, sən nə cürət edib mənim otağıma girirsən?

Qıza vəzir dedi:

– And olsun Allaha, birəz o ən-buən eliyərsən, boynunu vırdıram. Dədən də bir qoca kişidi. İndi görən harda ölüp qalacax.

Qız gördü ki, bı çox qəzəbnak olub, bını öldürəcək.

Dedi:

– Vəzir, otur, bı saat əlimə qab alım, gəlim.

Qız əlinə qab alıp çölə çıxdı. Ağzın çevirdi bərri-biyabana. Yavaş-yavaş getməyin binəsin qoydı. Ayın qarannığı, bir yer görməmiş, paçcah qızı. Getdi, bir çobana ürcah çıxdı. Çoban qızı görən kimi dedi:

– Ay bacı, başına dönüm, bacım yoxdu, Allah səni maa yetirip, gəl gedək.

Başdadı bı qızın boynun qucaxlıyıp, o üzünən-bı üzünən öpməyə. Qızı da götürüp apardı. Qız gördü ki, bir meşənin qırağında əvi var. Çobanın bir qoca nənəsi də var. Əvdə də yağ, süd, qatıx, pendir hər şey var. Çoban içəri girən kimi dedi:

– Ay nənə, bir bacı tapmışam.

Nənəsi dedi:

– Bala, sənin bacına da qurban olum, özünə də.

Qız biraz oturdu, baxdı gördü bı arvadın üst-başı çirklidi. Qayıtdı su qoydu, bı arvadı yudu, çimizdirdi, paltarın yudu. Çoban da hər saatda gəlip tapşıırırdı ki, bacım amanatı mənə bax, gələm, görəmə, bacım bekardı, bı dəyəbəyi görürsənmi? Sınıca, səni döyəciyəm.

Bı burda qalsın, sizə kimnən xəbər verim, Şəmil paçcahdan. Bı Məkkəni ziyarət elədi qayıtdı. Vəzir də bildi ki, bı gələndə bı sirr açılacaq. Atın mindi bir mənzil bı kişinin qabağına getdi. Kişiyən görüş-dülər, elədilər, kişi tez qızının əhvalın soruşdu. Vəzir başını bilıyıb dedi:

– Ey Şəmil! Ona qız demə, bir lotunun biri de. Bütün şəhəri bir-birinə qırdıdı, nə qədər öyüd-nəsihət verdim, baxmadı. Axırda dedim:

– Atan gələndə xəbər verəciyəm, səni öldürsün.

Gecəyənən qaçıp. Hər şəhərdə sorax salmışam, həməən qız tapılmır.

Paçcah gəldi camaatınan görüşdü. Gəldi çıxdı genə taxdı səltənətinə. Başdadı paçcahlılıq eləməyə. Vəzir dedi:

– Qibleyi-aləm sağ olsun, taa mən vəzirlik eləmirəm.

Paçcah dedi:

– Niyə?

Dedi:

– Bına görə ki, taa qocalmışam, vəzirlik elədiyim də taa bəsd.

Paçcah bını vəzirlikdən çıxartdı. Bı gəldi bir dərviş libası alıb geydi. Başdadı dərviş-libas gəzməyə. Bı şəhərdən o şəhərə qızı gəzirdi. Qız da bı çobanın yanında bir ay qaldı.

Bir gün öz-özünə dedi:

– Əyyar, mən paçcah qızıyam, birda nə gəzirəm?

Gecəni saldı araya qaçdı, gəldi hava işıxlananda çıxdı bir yerə. Gördü, bəli, birda bir çinar ağacı var, bı çinar ağacının koxuşunda gizlənip pünhan oldu.

Gördü bir atdı gəlir. Bı atdı da paçcahın oğluydu. Bı atdı gəlhagəl gəldi başdadı atı suvarmağa. Bı atı çəkdi suya, gördü bı at içmir. Baxdı gördü suya bir şövq düşüb. Ənə-ənə baxdı gördü çinarın dibində bir zənən oturur! Çevrikdi qıza dedi:

– Nəçisən? Hardan gəlirsən?

Zərnigar dedi:

– Qaçqınam.

Dedi:

– Gəl, tərkimə min.

Qızı aldı tərkinə, getdi gəldi evlərinə. Qız bir ay qaldı. Arvad baxdı gördü, bı bir qabil adamdı, lap paçcahyana. Ərinə dedi:

– Əşi, gətir bı qızın kəbinin kəsdirək, alax oğlumuz.

Qızın kəbinin kəsdilər, necə gün, neçə gecə toy eləyib qızı gəlin gətirdilər oğluna. Qız dedi:

– Mən Yəmən paçcahının qızıyam.

Bı oğlan dedi:

– Bəs paçcah qızısən, indiyətən taa niyə deməmisən?

Vaxt oldu, ay ötdü, il dolandı. Bı qızın gəldi düşdü boyuna bir uşax. Gəldi bının bir oğlu oldu.

Bı qalsın birda, sizə xəbər verim çobannan. Gəldi əvə, gördü qız yoxdu. Dedi:

– Nənə, bəs bacım necə oldu?

Dedi:

– Bala, gecə yox olup.

Bı çoban da sürünü unudur, dərviş-libas olub başdadı şəhərbəşəhər bı qızı axtarmağa.

Bı Zərnigarın da oğlu da gəldi oldu üzə gülən. Paçcahın oğlu vəzir çağırıb dedi:

– Vəzir, gəl bını apar, öz atasının vilayətinə. Yəmən şəhərinin paçcahının qızıdır. Ata-anasıynan görüşsün, gənə gətir.

Bını qoşunnan, cəlalınan vəzirə qoşdu, yola saldı.

Bıllar gəlməyə məşğul oldu. Gəldilər Yəmənün üç ağaşdığında düşdülər. Çadırı, kənəfi qurdular. Vəzir gecəni saldı arıya dedi:

– Bəli, bırda kim var.

Durdu yavaş-yavaş getdi qızın yanına. Qız gördü vəzir gəldi, dedi:

– Filan-südə, sənün nə həddin var ki, mənim çadırıma girirsən?

Vəzir dedi:

– Bı saat sənün də, oğlunun da boynun vırdırram, artıx uzun eləmə.

Qız baxdı gördü, olmuyacax. Dedi:

– Sən otur, bı saat əlimə qab alım gəlirəm.

Çölə çıxdı, başdadı daşmağa. İşıxlananda gəldi-gəldi, çıxdı bir şəhərə. Gördü, bıra öz dədəsinin vilayətidi.

Zərnigar bələd idi dükan-bazara. Gəldi dərzi dükanına dedi:

– Mənim ərim dərvişdi, ona bir dəst dərviş paltarı verərsən.

Köşkülünəcən, təbərzinəcən aldı. Geyindi. Saçın yığdı papağın altına, təbərzini də aldı əlinə, köşgülü də. Gəldi böyük bir çayxananın qabağına. Başdadı bir qəsidə oxumağa. Bında bir ləvs vardı ki, bını eşidən səsinə valeh olurdu. Camahat hamısı yığışdı bıra. Çayçı, aşbaz gördü gündə bılların yüz manat qazancı olurdusa, bı dəfə iki yüz manat qazancı oldu. Bı aşbaz dedi:

– Ağa dərviş, yeməyin də mənənnən, içməyin də. Nə qədər qalacaxsan, qal bırda.

Bı bırda qalmaxda olsun, sizə kimnən xəbər verim vəzirdən.

Şəhər açıldı, vəzir qoşunu da götürüb geri qayıtdı, getdi paçcaha dedi:

– Qız lotunun biriydi. Çıxdı getdi.

Vəzir də dərviş-libas olub, başdadı qızı axtarmağa.

Qız qəsidə oxıdığı yerdə, gördü camaatın içində bir dərviş durur. Nəzər saldı, gördü dədəsinin vəziridi. Dedi:

– Ağa dərviş, buyur sən də bir qəsidə de.

Bı dedi ki, mənim nə laiğim var ki, sənün yanında oxuyam? Qız dedi:

– İndi ki belədi, gəl bırda mənim yanımda çal.

Bir gün də gördü ki, çoban dərviş-libas gəlir. Dedi:

– Buyur, bir qəsidə də sən oxu!

Bı da dedi:

– Mənim nə qüdrətim var ki, sənın yanında qəsıdə deyəm.

Dedi:

– Onda, sən də qal mənim yanında.

Bılar oldular beş dərviş. Bı qız gündə çıxıb meydan eləyirdi; camaatı yığırdı başına. Bı höl-hölə, bı qul-qula bı səs getdi çıxdı paçcaha.

Paçcah bı əhvalatı eşidəndə adam göndərdi ki, o dərvişi qonax eliyin. Qız gələn fərraşa dedi:

– Paçcaha deyın bir nəfər deyilik, beş nəfərik.

Bı fərraş gəldi paçcaha dedi ki, belə-belə deyir. Bı qaytardı dedi:

– Get denən, paçcah deyir ki, beşi də maa qonaxdı.

Bılar beşi də gəldilər paçcaha qonax, yedilər, içdilər. Bı qız bir qəsıdə başladı. Padşah gördü ki, bında bir nəfəs var ki, göyünən gedən quş valeh olub dayanır. Qəsıdəni tamam eliyənnən sora dedi:

– Paçcah sağ olsun, ərzim var.

Paçcah dedi:

– Buyur.

Dedi:

– Paçcah sağ olsun, mənim sənnən bir təvaqqe eliyirəm.

Paçcah dedi:

– Nə desən, əməl eliyərik, ağa dərviş. Buyura bilərsən.

Qız dedi:

– Qapıda bir qarol qoy, içəridən çölə çıxanı buraxmasın, çöldən içəri gələni buraxsın.

Paçcah dedi:

– Baş üstə!

Qayıtdı qapıda bir qarol qoydu. Bı qız dedi:

– Dərviş qəsıdə deyənnən sora gərək arasında qə zoqədərdə desin.

Paçcah dedi:

– Buyura bilərsən, ağa dərviş!

Qız dedi:

– Günnərin bir günündə, paçcah sağ olsun, bir paçcah vardı. Bının da bir qızı vardı. Bir gün bı paçcah arvadıynan çörək yeyəndə arvadı dedi:

– Əşi, gəl bir Məkkəyə gedip ziyarət eliyək.

Kişi dedi:

– Çox yaxşı.

Qızın xurdu-xörəyin də qoymışdı yanına, bir molla da təyin eləmişdi ki, ona dərs versin. Bı vəzirı çağırıldı. Dedi:

– Vəzir, bilirsən nə var? Biz gedirik Məkkəyə, səni yerimdə qoyuram. Pərdeyi-ismətdə bir qızım var. Onu saa tapşırıram. Səni də Allaha.

O saat paçcah dedi:

– Ay qurban olum, o qız necə oldu?

Dedi:

– Dinmə, nağılın axırına qulax as!

Vəzir də dedi:

– Qoy çölə çıxım.

Dedilər:

– Olmaz, otur yerində.

Vəzir razı oldu.

– Bəli, bılar getdilər, bir gün vəzir balkonda gəzirdi. Gözü sataşdı bı qıza. Gecəni saldı arıya, gəldi qızın yanına. Qız nə qədər bına yalvardı, nə qədər minnət elədi, olmadı. Qız gördü ya bını öldürəcəy, ya ələ gətirəcək. Dedi:

– Əlimə qab alım gəlim!

Çıxdı qaçdı. Bərri-biyabanınan gedirdi, bir çobana ürcəh çıxdı. Çoban bının o üzünən, bu üzünən öpdü: Bıy bacı, saa qurban olum; bacın yoxdu; Allah səni maa yetirdi.

Çoban dedi:

– Ay ağa dərviş, başına dönüm, o qız necə oldu?

Dedi:

– Axırına qulax as!

Çoban bını apardı əvlərinə. Qız gördü, hər şey var əvlərində, yağ, motal, süd, qatıx. Bir də bir qoca nənəsi var, heç nəyi tay yoxdu. Çoban anasına dedi:

– Ana, bir bacı tapmışam, bı anda, bı kalama bını bikef görsəm, bı ağac sınıcan səni döyəcəyəm. Səhər qız biləyin çırmayıb evi-eşiyi təmizdədi. Arvadı suya saldı. Arvad dedi:

– Ay, Allah, saa şükür, bını maa hardan yetirdin. Beş gün, üç gün bırda yedi-içdi, ləzzət apardı. Bir gün dedi:

– Mən paçcah qızı bırda havaatan qalacağam.

Gecəni saldı arıya qaçdı. Səhər açılarda özün yetirdi bir şəhərə, gördü bir çinar var. Bının koğuşundə pünhan oldu. Bir vədə gördü bir

atdı gəlir. Bı atdı gəlib atın süvaranda gördü ki, at su içmir. Baxdı, gördü suya şövqü düşüb. O yana-bı yana baxdı, gördü çınarın koğuşunda bir qız oturub. bınnan soruşdu ki, niyə bırdə oturmısan? Nəçisən?

Qız dedi:

– Qaçqınam.

Bına dedi:

– Gəl tərkimə min.

Qızı tərkinə alıb apardı evlərinə. O saat paçcahın oğlu dedi:

– Ay başına dönüm, o qız necə oldu?

Qız dedi:

– Axırına qulax as.

– Bəli, paçcahın oğlu bı qızı əvlərinə apardı. Bı qız beş gün, on gün bırdə dolandı. Oğlanın nənəsi baxdı gördü, bı bir qabil adamdı. Ərinə dedi, bının kəbini kəsdirək oğlumuza. Bının kəbini kəsdilər oğluna.

Bir gün bı qız dedi:

– Bəli, mən filan paçcahın qızıyam, bının bir oğlu da olmuşdı. Əri dedi, bəs indiyətən niyə bını maa demirdin. Sabah bını cəh-cəlalınan, qoşınnan, vəziri də yanına qoşub yola saldı.

O saat ərinin vəziri dedi:

– Qoyun, mən çölə çıxım.

Dedilər:

– Olmaz, otur yerində.

– Bıllar, bəli, vilayətdərinə üç ağac qalmış durdular, düşdülər gecə vəzir öz-özünə dedi: bırdə kim var, getdi qızın yanına. Qız nə qədər elədi, of eliyə bilmədi. Dedi:

– Sən otur, bı saat gəlirəm.

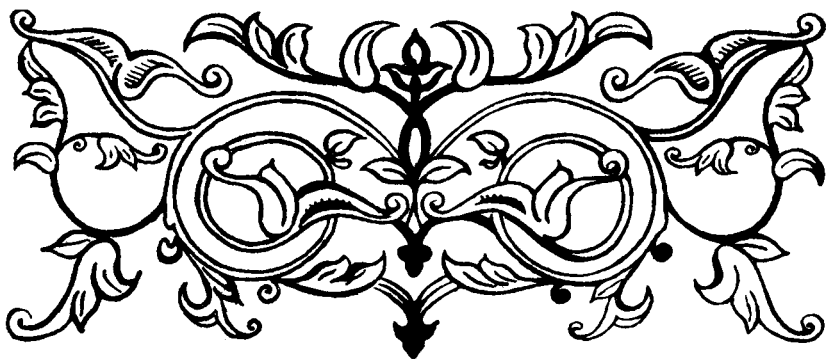
Asda qaçana imam mənəm, qaçdı. Qız gəldi bir dəst dərviş libası aldı, geyindi, gəldi çıxdı atasının şəhərinə. Başdadı bir çayxanada dərvişdik eləməyə. İndi bax, paçcah sağ olsun, o sənin vəzirin, bı çoban, bı da mənəm ərim. Bı da mənəm ərimin vəziri. Siz də atam.

Başınnan papağın götürdü:

– De, görüm, qızınammı?!

Paçcah o saat cəlladı çağırdı. İki vəzirin də boynın vırdırdı. Qızın ərin öz yerində paçcah elədi, çobanı da vəzir.

O yedi, yerə keçdi. Siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü, biri mənəm, biri özümün, biri də nağıl deyəninin.

NOXUDU KEÇƏL

Biri var idi, biri yoxdu, tanrı var idi, bəndəsi çox idi. Bir keçəl var idi, buna Noxudu Keçəl deyərdilər. Keçəlin bir dayısı var idi, bir də dayısı arvadı var idi. Keçəl damlarının üstündə oturmuşdu. Gördü dayısının arvadı darğa ilə söhbət eləyir. Qulaq aşdı, darğa dayısının arvadına dedi:

– Ay aşına, mənim xırmanım ala öküzlü xırmandır, mən alma qabığını yolnan tökə–tökə xırmana gedirəm. Sən plov bişir götür, alma qabığını yığa–yığa gəl, mənim ala öküzlü xırmanıma çıxarsan.

Darğa bunu deyib getdi.

Keçəl evə gəldi, dayısı arvadına dedi:

– Dayım xırmanda yanır, deyir mənə qatıq–çörək gətir.

Arvad qalxdı, könülsüz–könülsüz keçələ qatıq–çörək verib yola saldı. Keçəl çörəyi, qatığı götürüb darğanın xırman yoluna tökülən alma qabıqlarını götürüb öz xırmanlarının yoluna düzəldi. Getdi xırmanlarına çatdı. Yavan çörəyi dayısına verdi dedi:

– Ay dayı! Mənim ala öküz xoşuma gəlir, mən bu qatıq ilə öküzümü ala boyayacam.

Dayısı dedi ki:

– A başın batsın keçəl, dəli olma!

Keçəl qulaq asmadı, qatıqnan qızıl öküzlərini ala–bula elədi. O tərəfdən arvad plovu hazır elədi. Qaba töküb alma qabıqlarını yığa–yığa gəldi, öz xərmənlərinə çıxdı, gördü öküzləri aladır. Məəttəl qaldı. Kişi dedi:

– Ay arvad, gün hansı tərəfdən çıxıb, ay hansı tərəfdən doğub, cinlərin hansı dağlara dağılıb ki, bizi yad eləyirsən?!

Arvad əvvəl qızardı, sora dedi:

– Ay kişi, bildim ki, xırmanın tozu döşünüzü tutur. Küpənin dibində bir az yağ qalmışdı, onnan çərçidən aldığım düyünü plov bişirib gətirdim ki, yiyəsiniz sinənizin tozu təmizlənə.

Keçəl üstünü vurmadı, gəldi dayısından xörəyi yeməyə. Arvad dedi:

– Ay kişi, siz elə də olsa xörəyi yeyəcəksiniz, belə də olsa. Darğanı da çağırın gəlsin bir-iki tikə də olsa, o yesin. Vergidə, xarcda bizi gözdəyər.

Dayısı keçələ dedi:

– Keçəl, dur get darğanı çağır gəlsin. bir-iki tikə biznən çörək yesin.

Keçəl getdi darğanın xırmanına, dedi:

– Ay darğa, köpəyoğlu, dünən nə iş qarışdırıbsan, dayım odu gəlir səni öldürməyə.

Keçəl bunu deyib axsaya-axsaya gəldi öz xırmanlarına, dayısına dedi:

– Ay dayı, darğagilin itləri var, mənim də baldırımı dişlədi, çağıra bilmədim. Yabanı al get, özün çağır gəlsin.

Kişi yabanı götürüb getdi darğanı çağırmağa. Darğa kişini görüb qaçdı. Kişi çağırdı ki, heç olmasa gəl gedək, bircə tikəsə də ye.

Darğa daha da bərk qaçdı. Elə bildi ki, kişi deyir:

– Heç olmasa bir yaba vırım, sora get.

Darğa dalına baxmayıb daha da bərk qaçmağa başladı. Kişi darğanı qaçan görüb qayıtdı öz xırmanlarına gəldi. Dedi:

– Ay arvad, bilməyirəm nə olubsa da, darğa məni görəndə qaçdı gəlmədi. Əlbət, bir gün qonaq çağırırıq, əvəzini çıxarıq.

Arvad bildi ki, bu arğac keçəldən keçib. Ancaq keçəlin üzünə bir söz diyə bilmədi. Keçəl dayısından bərabər basıb şirin-şirin plov yedilər. Arvad donquldana-donquldana boş qabları götürdü evlərinə getdi.

Sabah gənə keçəl damlarının üstündə oturmuşdu, darğa gəldi dayısı arvadının yanına dedi:

– Ay aşına, dünən yolu yanıldın, gəlib çıxmadın. Bu gün dolma bişir, mən yolnan xurma tökə-tökə xırmana gedəcəm. Sən xurmanı döşürə-döşürə gəl, mənim xırmanıma.

Darğa bunu deyib getdi. Keçəl damın üstündən darğa ilə dayısı arvadının danışığını eşitmişdi. Genə gəldi qatıq-çörək götürdü, qayıtdı darğanın xırman yoluna tökülən xurmaları yığıb, öz xırman yollarına düzdü. Getdi yavan çörəyi dayısına verdi, genə qızıl öküzlərini ala boyadı.

O tərəfdən arvad dolmanı bişirdi, yola düşdü. Xurmanı yığa-yığa genə gəldi öz xırmanlarına çıxdı. Kişi genə dedi:

– Ay arvad, sən nə yaxşı insafa gəlibsən. Bu dolmanı necə bişirdin gətirdin, nə bildin ki, mənim ürəyim dolma istəyir?

Arvad min bir dılən kişinin yanında özünü təmizə çıxartdı. Dedi:

– Ay kişi, nə olacaq? Qonşulardan borc-xərc elədim, qoymadım sən burada ac qalasan.

Keçəl bütün əhvalatı bilirdi, üstünü vurmadı, gəldi, oturdu dayısının bərabər dolmanı yedi, qalxdı.

Sabah ertə keçəl damlarının üstündə oturmuşdu, darğa qaşqabağı yernən getmiş gəldi, dedi:

– Aşna, sən heç vədənə doğru çıxmırsan. Dünən də gözləməkdən yoruldum, xörəyi gətirib gəlmədin. Bu dəfə halva çal, mən yola fındıq tökə-tökə gedəcəm. Halvanı götür, fındığı yığa-yığa gəl mənim xərmənimə çıx.

Darğa bunu deyib getdi. Keçəl damın üstündən enib gəldi qatıq-çörəyi götürdü, darğanın xırman yoluna düzülən fındıqları yığıb öz xırman yollarına düzə-düzə getdi, yavan çörəyi dayısına verdi, genə öküzlərini qatıqnan ala-bula boyadı. Bu tərəfdən arvad halva çalıb qaba çəkdi, yola düşdü. Fındıqları yığa-yığa gəldi öz xırmanlarına çıxdı. Kişi dedi:

– Ay arvad, sən nə yaxşı insafa gəlibsən. Sən beləliklə bizi o qədər bordayarsan ki, dərimizə sığmarıq.

Arvad min bir dılən kişini inandırdı ki, bunu da qonşulardan borc alıb bişirib. Keçəl üstünü vurmadı. Gəldi dayısının bərabər halvanı basıb yedi. Arvad boş qabları götürüb deyinə-deyinə evlərinə gəldi.

Keçəl damlarının üstündə oturmuşdu, gördü darğa gəldi, dayısı arvadına dedi:

– Aşna, sən heç əhdimə doğru çıxan döyülsən. Sabaha süddü aş, kömbə bişir, mən də qarpız alım gələcəm, evdə yeyib kef çəkərik.

Darğa bunu deyib getdi. Keçəl qatıq-çörək götürüb gəldi dayısının yanına, bütün əhvalatı dayısına nağıl elədi. Xırmançılar xırmanlarını

döydülər, evlərinə getdilər. Axşam oldu, hamı yeyib yatdı, sabah işlərinə getdilər.

O tərəfdən arvad süddü aş, kömbə bişirib darğanın yolunu gözləməyə başladı. Bir az keçdi, darğa bir qarpız da alıb evə gəldi. Bunlar oturub yemək istəyirdilər ki, birdən qapı döyüldü. Arvad oynaşı buğda kisəsinə saldı, süddü aşı yükün altına qoydu, kömbəni yükün üstünə qoydu, qarpızı da bir küncə dığıradı. Qapını açdı, keçəl dayısının içəri girdi, oturub çörək istədilər. Arvad qalxdı qaşlı-qabaxlı gətirdi olara yavan çörək qoydu. Keçəl dedi:

– Ay dayı, mənim bir sözüm var, onu söyləyim, sora yeyək.

Dayısı dedi:

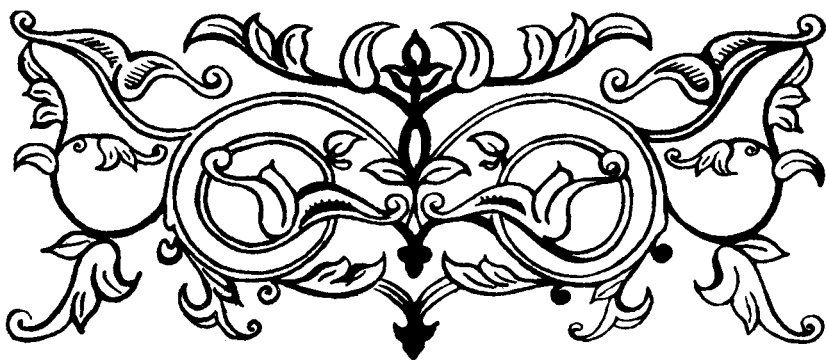
– Söylə, qulaq asaq.

Keçəl dedi:

– Mən yolnan gedirdim gördüm bir ilan yolda qıvrılıb, yatıb yükün üstündəki kömbə kimi. Başına bir daş saldım, küncdəki qarpız kimi, başı elə dağıldı ki, nəmidəki süddü aş kimi, gözləri işildamağa başladı, kisədəki oynaş kimi.

Əhvalat açıldı, keçəl dayısının bərabər oynaşı tutdu öldürdü. Məyitini quyuya salıb gizlətdilər. Sora xərəkləri gətirib qabaqlarına qoyub yedilər. Arvada tənbeh elədilər, ömür sürməyə, gün keçirməyə başladılar.

ƏBÜLQASIM

Günnərin bir günü İsfahanda bir kişi vardı, bı dedikcə kasıp idi. Bir qədər də bının özgəyə borcu vardı. Bir gün arvadına dedi:

– Birəz hərbiyə çörəkdən-zaddan qoy hazırıra. Gedim görüm, o borcu düzəldə billəmmi?

Bının bir az da savadı vardı. Düşdü yola getdi, günə bir mənzil teyyi-mənəzil getdi. O qədər ki, bir bulağa rast gəldi.

Gəldi bı bılağın üsdə düşdü, əlin yudu, üzün yudu, dəstəməz alıp namazın qıldı oturdu. Çörəyin açdı qoydu qabağına, başladı yeməyə. Çörəyin yedi qurtardı. Bı bulağın yaxınlığında da bir şəhər vardı. Yavaş-yavaş yola düşdü. Bı şəhərə gedirdi. Xeylax getdi, çatdı bı şəhərə. Bı kişi bir balaca da dərvişliy bilirdi. Bir küçeynən getdi gördü bir oğlan yanına xeylax çit töküb satır. Amma elə hey deyirdi: “Əli başı üçün almaram, Əli başı üçün vermərəm!”

Kişi fikirləşdi ki, oturum bırdə görüm, bı nə işin sahibidi? Bı niyə bilə deyir?

Oturdu bir daş vardı, onun üstündə. Bı oğlan parça ölçdüüyü yerdə baxdı gördü, bir daşın üsdə bir dərviş oturub.

Oğlan dedi:

– Vay mənə, kor oleydım, şil oleydım! Ay dərviş ağa, mən səni niyə görməmişəm? Dur gedək əvə, bırdə niyə oturmusan?

Durdu bı parçanı-zadı yığışdırdı. Bı kişini də götürdü gəldilər əvə, qapıya çatanda, oğlan çağırıdı:

– Nənə.

Arvad çıxıb dedi:

– Bala, nədi?

Dedi:

– Nənə, Allah qonağımız var.

Arvad dedi:

– Gəlsin, bala, Allaha da qurban olum, qonağına da, saa da. Xoş gəlip, göz üsdə gəlip.

Bı kişini apardılar əvə. Bı kişi baxdı gördü bının qapısında bağçası, fəvvarəsi, hamamı var. Bir imaratdı ki, tey mərmər daşınnan əmələ gəlib.

Bının altına döşək saldılar. Bı oturdu birəz söhbət elədilər. Sırpa salındı. Kişi gördü bir qızıl boşqabda bının qabağına xörək qoydular. Xörəyi yedilər, qurtardılar. Bı xonçeynan boşqabı götürdülər, qoydular bının heybəsinə. Dedilər:

– Qardaş, qaydamız bıdı. Hər kəs hankı qabda görək yesə, onu görək onun heybəsinə qoyax, gedəndə apara!

Kişi qaldı məhətdəl ki, bı necə işdi. Bı oğlan dedi:

– Əmi, düz bir ay bizə qonaxsan. Bı şəhərdə də birçə şeyə mənəm. “Əli başı üçün almaram, Əli başı üçün vermərəm”. Onun üçün deyirəm nə bir qəpiy artıq almaram, nə də bir qəpiy əsgiy vermərəm. İldə də yüz tümən dil cərməsi verirəm, paçcaha.

Bı kişi bir ay qaldı bırda. Bir ay tamamıdı, oğlan dedi:

– Əmi, on gündə artıx qal.

Əbülqasımdı bı oğlanın adı. Axşam oldu Əbülqasım bir cüt alma çıxartdı oxudu, üfürdü, ikisin də elədi gül. Bıllar oynadılar, oxudular, caldılar, çağırdılar. Dərviş də baxırdı. On gün tamam oldu, bir kisə pul gətirdi verdi ki, dərviş, sən xərcdə, birdən korrux çəkərsən. Dübara yüz manat da verdi ki, bı da sənin yor xərcin. Kişi durdu–düşdü yola. Günə bir mənzil, tey mənzil gəldi, özün yetirdi İsfahana.

Dedi:

– Görək gedəm Şah Abbası da sınıyam, görəəm o nə verir?

Gəldi Şah Abbasın qapısında qəsidəni başdadı, oxudu qurtardı. Şah Abbas dedi:

– Gətirin, bına bir qızıl verin.

Bına bir qızıl verdilər. Şah Abbas bınnan soruşdu:

– Ağa dərviş, heç mənim kimi səxavətli adam görmüsən?

Dərviş cavab verdi ki, filan şəhərdə bir Əbülqasım var, parça satır, özü də deyir, Əli başı üçün almaram, Əli başı üçün vermərəm. Əvinə də sifə salınır. Bir qızıl xonçada bir qızıl boşqabda xörək gətirir, qoyur qabağına. Yeyib qutarannan sora da həməən qabı qoyur heybəsində, deyir, apar, əvinə.

Əbülqasımın əvində nələr olmuşdu, söylədi Şah Abbasa.

Şah Abbas vəzir Allahverdxanı çağırdı, dedi:

– Olmaz, gərək gedək gərək, o necə işdi?

İkisi də dərviş-libas oldular. Şah Abbas bı kişini geyindirdi, çıxartdı taxda, dedi:

– Mən gəlincən paçcahlığı verirəm saa. Gedirik Əbülqasımın yanına. Əyər söylədiklərin doğruysa, gələndə saa bir şəhər bağışdı-yacıyam.

Düşdülər yola. Bı kişi də bılara dedi:

– Gedərsiniz, filan yerdə bir bılax var, onun üsdən baxanda həməən şəhər görükür. O şəhərdə də filan küçeynən gedin, çıxacaqsınız Əbülqasımın yanına.

Gəldilər o qədər ki, çıxdılar həməən çeşmənin üstünə. Əl-üzdərin yudular. Çörək yedilər, gördülər, bəli günorta namazının vaxdıdı. Dəsdəmaz alıp, namazdarın qıldılar. Gördülər şəhər görükür. Durdular getdilər həməən şəhərə, həməən küçeynən getdilər, gördülər həməən oğlandı, parçanı töküb alın bir tərəfə, qumaşın bir tərəfə. Arşın əlində alır-satır. Deyir:

– Əli başı üçün vermərəm, Əli başı üçün almaram.

Bılar oturdular həməən daşın dibində. Əbülqasım gördü iki dərviş oturup. Dedi:

– Ay ağa dərviş, başınıza dönüm, qurbanınız olum, gözdərim kor oleydi, mən sizi niyə görməmişəm? Durun gedək əvə.

Başdadı parçaları yığışdırdı. Bıları da götürdü gəldilər əvə. Şah Abbas nəzər saldı, gördü, baho, bir otaxdı ki, heç bir yerdə yoxdu. Qapısında fəvvarəsi, gülü-güllüyü, bağı-bağçası, özü də tey mərmər. Gəldilər qapının qabağında Əbülqasım dedi:

– Nənə, Allah qonağı.

Anası dedi:

– Bala, Allaha da qurban olum, qonağına da, saa da. Xoş gəliplər, beş gəliplər. Gəlsinnər. Niyə gəlmillər?

Gəldilər əvə, bıların altına döşək saldılar. Bılar oturdular, çörək vaxdı oldu. Bıların hərəsinin qabağına bir qızıl xonçada, bir qızıl qabda xörək gəldi. Bılar yedilər, içdilər yığışıldı. Bı xonçalar hər kəsin öz xonçasın, öz qabın, öz heybəsinə qoydular. Şah Abbas, vəzir Allahverdixan təəccüb elədilər ki, bı necə işdi? Söhbət elədilər. Söhbətdən sora Əbülqasım dedi:

– Ağə dərviş, bir ay maa qonax olun!

Bılar bir ay bırdə qonax oldular. Axırıncı günü Əbülqasım dedi:

– Ağə dərviş, onca gün də artıx qalın.

Söhbətdən sora iki alma çıxartdı, dedi:

– Şəhəri görmüsünüz. Bir tamaşa eliyin kefiniz açılsın. Oxudu bı almaların ikisin də elədi qul. Bıllar başdadılar çaldılar-çağırdılar. Bılar da baxırdı. Şah Abbas dedi:

– Ay Əbülqasım, bıllar nə gözəl şeydi!

O saat Əbülqasım genə oxudu, bı almaların ikisin də elədi alma. Verdi Şah Abbasa, dedi:

– Ala, bılları saa bağışdıyıram.

Onuncu gün dedi:

– Ana, gətir bılların hərəsinə bir kisə pul ver.

Gətirdilər hərəsinə bir kisə pul verdilər. Hər kisədə yüz tümən pul vardı. Dübarə gətirdi yüz manat da pul verdi ki, bı da yol xərciniz. Almanı da neçə oxuyub qul eləmək lazımdı, necə də alma eləmək lazımdı örgətdi, saldı yola.

Yavaş-yavaş gəldilər çıxdılar öz şəhərrəri İsfahana. Gəldilər əvə. Bir kağız yazdı, verdi bı kişiyyə dedi:

– Get, filan şəhəri verdim saa.

Kişi gəldi arvadının yanına başdadı olan borcdarın verdi, qutardı. Yedilər-içdilər, kefinən dolandılar.

Şah Abbas da geyindi çıxdı taxda, bir gün dedi:

– Vəzir Allaverdixan! Neyniyək ki, Əbülqasımın borcunnan çıxax?

Vəzir Allahverdixan dedi:

– Qibleyi-aləm, ona pul əsgih deyil, qızıl əsgih deyil. Neyniyə-cəksən? Gətir, pərdeyi-ismətdə bir qızın var. Elə onu ver ona.

Şah Abbas dedi:

– Yaxşı olar.

Gecə yatdılar. Səhər bir kamıl molla vardı. Bını gətirdilər, qızın kəbinin kəsirdilər Əbülqasıma.

Birda da bir keçəl oğlan vardı. Səhər tezdən düşdü yola, gəldi həməən şəhərə. Getdi paçcahın yanına. Baş yendirdi dedi:

– Qibleyi-aləm, Şah Abbas qızın verdi Əbülqasına. Sabah da gələcək səni taxdan salacax. Əbülqasını qoyacax sənin yerinə paçcah.

Şah Abbas qızın tədarikin görməkdə, sizə kimnən xəbər verim. Bı paçcahın bir vəziri vardı. Bının da yeddi oğlu vardı. Bı vəzir də Əbülqasımnan çox dostdular. Paçcah vəziri çağırıdı, dedi:

– Bı and mənim üzərimə qənim olsun, bı gecə Əbülqasını öldürtdürdün, öldürtdürdün. Öldürtdürmədin, sənin də yeddi oğluyun da boynun vıdıracağam!

Vəzir qaldı mat. Gecə neynim, nətər eliyiminən durdu düşdü yola. Əbülqasım gəldi gördü, bıdı qapı döyülür. Durdu qapını açdı, gördü vəziridi. Dedi:

– Vəzir, bəs nə gec gəldin?

Vəzir dedi:

– Nə bilim, birəz kağız yazırdım. Ona görə gec gəldim. Gəldilər oturdular. Bı Əbülqasımın da birəcə bacısıydı, bir anasıydı, bir də özü, ta heç bir kimsəsi yoxdu. Birəz söhbət elədilər, sora xəmək gəldi. Vəzir dedi:

– Əbülqasım, o suyu maa ver.

Əbülqasım yönün əynə çevirdi, o saat vəzir behişdarı verdi Əbülqasına. Bir şapalax, iki şapalax vurdu. Əbülqasım yıxıldı. Vəzir ta özün diddi töhdü ki, ay aman, ay dad, qoymayın Əbülqasını. Bı nə işdi?

Bının anası-bacısı istədilər ağlasınnar. Vəzir dedi:

– Bının şəhərdə alacağı çoxdu. Elə eliyin bının öldüyün şəhər əhli bilməsin, yoxsa heç biri verməz, danar! Görək birtəhər oları ala bilərikmi?

Bıllar meyiti zirzəmiyə qoydular.

Vəzir apardı Əbülqasını zirzəmidə çarmıxa çəkdi. Gətirdi bının burnuna bir şey tutdu, Əbülqasım ayıldı. Baxdı gördü, vəziridi. Dedi:

– Ay duz-çörəyim səni tutsun, mən saa neynəmişdim ki, məni belə elədin.

Vəzir dedi:

– Ta keçip, əyər, səni öldürməseydim, sabah da yeddi oğlumun boynu vırırlardı. Ta keçip, alacağın kimdədi, necədi, de, yazım.

Əlin cibinə saldı, gördü qələmdan yoxdu. Yüyürdü qələmdanı əvdən gətirsin. Bı hində paçcahın xəznəsin qırx lotular yardılar. Götürdülər

gəldilər, bı zirzəmiyə doluşdular. Bir azdan sora gördülər, nəfəs səsi gəlir. O ənə-buənə baxdılar, gördülər bıdı, Əbülqasım girip çarmıxa.

Dedilər:

– Ədə, Əbülqasım, bı nə işdi?

Əbülqasım dedi:

– O sizdən keçip, tez məni açın.

Əbülqasımı açıb buraxdılar. Xəznəni götürüp bırdan getdilər başqa yerə. Əbülqasım ta bir yer görməmişdi. Qaçığa yer tapılmıyan kimi, Əbülqasıma da gizdənəməyə bir yer tapılmadı.

Əbülqasım gördü ta səhərdir işıqlanır. Əyənə-buənə baxdı, şəhərin qırağında uçux üç-dörd kümə vardı, girdi bının birinə. Gördü bırdə qəlib qazılıp. Qəlibin birin qalxızdı, girdi altına. Bırdə pünhan oldu. Vəzir gəldi gördü Əbülqasım yoxdu. Tez qayıtdı oğlannarına xəbər verdi. Yeddi oğlu, bir də özü atdandılar, başdadılar bı şəhəri axdarmağa. Bə Əbülqasımın bı küməyə girdiyin bir naxırçı görmüşdü, gəldilər çıxdılar bı naxırçının yanına, soruşdular. Naxırçı dedi:

– İndicə bırdəydi.

Bir qız da Əbülqasımın qəlibin altına girdiyin görmüşdü. Qız bılara dedi:

– Odey, həməən oğru o qəlibin altında.

Gəldilər qəlibi qalxızdılar, gördülər Əbülqasım orda gizlənip. Çıxartdılar atın döşünə qatdılar gətirdilər əvlərinə. Saldılar otağa. ağzın bağladılar. Çox yorulduxlarına görə yatışdılar. Bı vəzirin də bir qızı vardı gəldi dedi:

– Əbülqasım, məni alarsanmı, səni qurtarım.

Dedi:

– Alaram.

Qız gəldi biləyin çirmədi, bir qazan xörək qayırdı, içinə bihuşdarı daxil elədi. Atasıgil durdular. Qız o saat qazanı götürdü, qapıdan çıxdı. Atası dedi:

– Bala, onu hara aparırsan?

Qız dedi:

– Siz Əbülqasımı axtarmağa gedəndə əhd eləmişdim ki, tapasınız bir qazan xörək bişirəm, paylıyam fəqir-füqəriyə. İndi bişirmişəm, aparıram paylıyam.

Atası dedi:

– Bala, elə biz axşamnan ac yatmışıx. Gətir, yeyək.

Qız qazanı gətirdi qoydu bıların qabağına, dedi:

– Çəkmək lazım deyil, elə qazanda yeyin. Bılar bir-iki tikə aldılar, səkkizi də bəyağıdı bayıldılar. Qız o saat gəldi tovladan iki yaxşı at seçdi, çıxartdı. Yəhərrədilər. Əbülqasımı da otaxdan çıxartdı. Hərəsi birin minip düşdülər yola. O günü yol getdilər, səhər gəldilər çıxdılar İsfahana. Bırda atdarın satdılar, bir mənzil aldılar.

Bı bırda qalsın. Sizə xəbər verim Şah Abbasdan. Şah Abbas qızın toyun elədi, axşam kəcavəyə qoydu. Vəzir Allahverdi xanı da qoşdu bına qoşununan, cəlalınan yola saldı Əbülqasımın şəhərinə. Şəhərin bir ağacdığına gedəndə qız vəzir Allahverdixana dedi:

– Buratan biz gəlmişik, heç bilmirəm Əbülqasım da nətər adamdı, barı o gəlsin qabağımıza.

Qoşuna ömr elədi, düşdülər kəmingahların qurdular. Vəzir Allahverdixan atın sürdü Əbülqasımın qapısına, çağırdı:

– Əbülqasım, Əbülqasım.

Əbülqasımın anası çıxdı çölə. Baxdı gördü, bı bir paçcahyana adamdı.

Dedi:

– Neynirdin Əbülqasımı?

Bı dedi:

– Mən Şah Abbasın vəziri Allahverdixanam. Şah Abbas qızının kəbinin kəsdirip Əbülqasıma, göndərip qoşununan. İndi bir ağaclıqda düşmüşük. Qız deyir ki, gərək Əbülqasım gələ qabağımıza, gərək nətər adamdı, keçəldi, şildi, nədi?

Anası dedi:

– Əbülqasım ölüp.

Vəzir Allahverdixan qayıtdı bı xəbəri qıza gətirdi. Qız dedi:

– İndi ki məni atam verip ona, ta qayıtmaram. Saçımın birin ağ hörərəm, birin qara. Oturram onun anasıynan, bacısıynan, onun yasın saxlaram.

Nə qədər vəzir Allahverdixan yalvardı, dedi, ölər qayıtmaram. Bını gətirdilər, Əbülqasımın əvinə düşdülər. Qoşunu da götürdü Allahverdixan, qayıtdı. Dedi:

– Şah sağ olsun, Əbülqasım biz qayıdandan sora ölüp. Qızına da nə qədər elədim, dedi, xeyr, saçımın birin ağ, o birin qara hörüp, ana-bacısıynan oturup, onun yasın saxlıyacağam.

Şah Abbas dedi:

– Qaldı, qaldı, neynəmək olar?!

Bəli, bılar bir müddət bırdə qaldılar, bının yasın saxladılar. Bir il tamam oldu. Qız dedi:

– Xala, mənim atam bir paçcahdı. Bura da bir bütperəs şəhərdi. Biri gələr qapımıza, atam da bilər-bilməz dost kimdi, düşman kimdi, bı şəhəri qırdırar. Gəl ağırlarımızı satax, yüngüllərimizi götürək, gedək atamın vilayətinə. Nə çoxdu xəznəsi, otağı, büsatı, orda olax.

Satmalıların satdılar, götürmələrin göturdülər, gəldilər Şah Abbasın qulluğuna. Şah Abbas da o Əbülqasıma verdiyi almaları qoxuyup, nəfsin qulu qayırmışdı. Qoymurdu gözünün qabağınnan bir havır o yana gedə. Bılara yer verdi. Bırdə oldular üç gün, beş gün bılara yaxşı hürmət-izzət etdilər.

Əbülqasımgildə nə gətirmişdilər satdılar, yedilər. Ta səhərə çörək pulları olmadı.

Arvad dedi:

– Əbülqasım, heç fikir eləmə, Allah kərimdi, gətir mənim örtüyümü apar sat, bir palan tikdir. Artığın da ver çörəyə. Yüngül taylardan-zaddan daşı. Hamballıx elə. Birtəhər dolanax, görək başımıza nə gəlir.

Əbülqasım apardı örtüyünü satdı, bir palan tikdirdi, artığın da çörəyə verdi, gəldi əvə.

Axşam Vəzir Allahverdixanı Şah Abbası çağırıb dedi:

– İsdiiyəm, Əbülqasıma bir xeyrat vermək binəsi qoyam. Nə deyirsən?

Dedi:

– Çox yaxşı olar.

Axşam şəhərə car çağırırdı ki, bir adam yağ ala, düyü ala, boynu vırılacax. Hamı sağlığa yığışacaq. Şah xeyrat verəcək. Səhər tezdən Şah Abbas çıxdı bazara. Baxdı gördü bir balaca uşaxdı dalında palan. Bınnan soruşdu:

– Bala, hambalsan?

Dedi:

– Bəli.

Gəldi yağ aldı, qoydu bınnın dalına, dedi:

– Aparacaxsan bizə.

Bı yağı büdrüyə-büdrüyə gətirdi Şah Abbasın imaratına. Şah Abbas yer görkəzdı, yağı düşürdü, dedi:

– Bala, otur bırda, gedim saa çörək göndərim.

Nəzərqulu xörəyi gətirdi. Gördü baho, Əbülqasımdı. Xörəyi tul-ladı, ay ağa, başına dönüm, qurbanın olum! Bunun boynun qucaxladı, üzünən öpdü. Əbülqasım dedi:

– Ədə, dəli-zad olmamısan ha, cəhənnəm ol yana.

Bı əl çəkmədi. Şah Abbas gördü qulunun biri gəlmədi. O birisin göndərdi. Bı da gəldi gördü, Əbülqasımdı, bı da sarıldı bının boynuna, ay ağa, başına dönüm, qurbanın olum!

Şah Abbas birəz gözdədi, gördü, bu qul da gəlmədi. Durdu yavaş-yavaş özü gəldi qapını açdı, içəri girdi, gördü bılların hərəsi bının boy-nuna bir tərəfdən sarılıpları ki, ay ağa başına dönüm, qurbanın olum. Bı da deyir, cəhənnəm olun.

Şah Abbas birəz diqqət elədi gördü, xeyr, Əbülqasımdı. Vəzir Al-lahverdixan gəldi. Şah Abbas dedi:

– Bax gör, bı neçə işdi?

Bı qullar hərəsi bir tərəfdən:

– Ağa, bı deyir, Əbülqasım deyiləm.

Vəzir Allahverdixan gördü Əbülqasımdı. Şah Abbas vəzir Allah-verdixana dedi:

– Get, bının anasının yanına. Soruş ki, Əbülqasımın ölümü nətər oldu?

Vəzir Allahverdixan gəldi arvadın yanına, dedi:

– Şah Abbas xeyrat verir. Deyir ki, Əbülqasımın nətər ölməsin desin.

Arvad dedi:

– Xörək bişirmişdim. Bir vədə gördük, qapı döyüldü, Əbülqasım durdu açdı, gördü ki, vəzirdi, gəldilər. Xörək yedikləri yerdə, Əbülqa-sım öldü. Biz istədik ayıldax, qoymadı ki, səs salmıyın, bının alacağı şəhərdə çoxdu, eşidəllər ölüp, verməzdr. Görək, bir təhər ala bilirik-mi? Apardı yavaşca zirzəmiyə qoydu.

Vəzir Allahverdixan dedi:

– Bizdə bir adam var, o deyir, dəli olmamısınız ha?! Əbülqasım gəzir. Bir zəhmət çək gedək ona bax gör Əbülqasımdımı?

Vəzir Allahverdixan arvadı da götürdü gəldilər. Baxdı gördü öz oğlu Əbülqasımdı. Oğul anasının, ana oğlun boynun qucaxladılar, öpüşdülər. Əbülqasım başına gələnə Şah Abbasa söylədi. Şah Abbas dedi:

– Mənim qızım sənin hərəmindir. Vəzirin qızı da böyük hərəmin.
Səhər açıldı, qoşunu cəm elədi, göndərdi həmən paçcahın üstünə.
Vəzir Allahverdixanı da, Əbülqasımı da qoşdu, dedi:

– Gedərsiniz həmən paçcahın taxdın tarımar elərsiniz. Əbülqasımı yerində paçcah qoyarsınız.

Qoşun gəlirdi. Paçcah gördü Şah Abbasın qoşunu gəlir.

– Vəzir, tədbir!

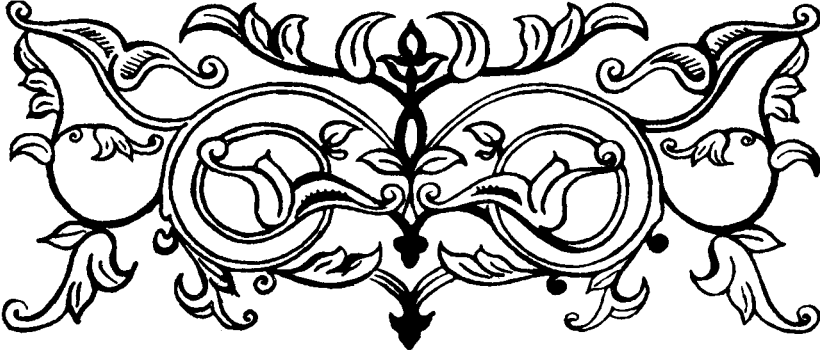
Vəzir dedi:

– Nə tədbir? Sən onun yanında duruş gətirə bilməzsən.

Qoşun gəldi başdadılar davanı. Səhər paçcahın qoşunu sınırı düşdü, hərəsi qaçdı bir tərəfə. Şah Abbasın qoşunu paçcahı öldürdü. Əbülqasımı paçcah elədilər. Şəhəri də döndərdilər müsəlman elədilər. Əbülqasım anasın, bacısın, hərəmlərin yığı getdi. Başdadılar birdə keş elədilər.

O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin.

ŞAH ABBASIN OĞLU

Biri vardı, biri yoxdu, Allahdan başqa heç kim yox idi. Bir Şah Abbas vardı, dərviş-libas gedirdi. Yolda bir kişiyən yoldaş oldu. Danışa-danışa gedirdilər. Bı kişiyə Şah Abbas dedi:

– Gəlsənə, bı yola bir nərdivan qoyaq?!

Kişi dedi:

– Axmaq dərviş, bırdə bizim kərkimiz yox, taxda yox, nəyinən nərdivan qoyax.

Bir müddət getdilər, qabaqları bir çaya çıxdı. Şah Abbas dedi:

– Əşi, gəlsənə, bı çaya bir körpü salax!

Kişi, güldü dedi:

– Ay axmax, bırdə bizim kərkimiz yox, baltamız yox. Taxda, odun yox. Nəyinən salax.

Genə ikisi də soyundu çaydan keçdilər. Addadılar çayın o tərəfinə. Paltarlarını geyindilər, düşdülər yola. Günortayacan yol gəldilər, gəldilər, çıxdılar bir şəhərə. Bı şəhərdə kişinin bir dostu vardı. Bı Şah Abbasa dedi:

– Ağa dərviş, buyur gedək bizə qonax ol.

Gəldilər kişinin evinə. Şah Abbas gördü ki, bı kişinin bir göyçək qızı var. Amma bı qızın gözünün bir tərəfi əyridi. Kişi qızına dedi:

– Bilirsən, bı dərviş necə axmax dərvişdi? Yolda deyir, gətir bı yola bir nərdivan salax. Baltasız, taxdasız nəyinən salax?

Qız dedi:

– Ata, o elə yaxşı deyip. O onu deyip ki, yanı gəl hərəməz bir söhbət eliyək. Yolu tez gedək, qurtarsın.

– Gəldik bir çayın yanına yenə dedi ki, gəl, bı çaya körpü salax. Orda nəyinən salax körpünü, bir hacatımız yox, taxdanı, odunu hardan alax?

Qız o saat dedi:

– Ata, onu da deyip ki, gəl birimiz soyunsun o birimizi keçirsin. Bir də ikimiz soyunmuyax.

Şah Abbas baxdı gördü bı çox bilikli, ağıllı, kamallı, mərifətli bir qızdı. Şah Abbas da elə oxurdu ki, yernən, göyünən gedən quş da onun səsin eşidəndə dururdu. Gecə yatdılar.

Səhər açılanda Şah Abbas durdu geyindi çıxdı bazara. Meydan elədi, nə qədər pul almışdı fağıra-füğariya payladı. Bı əvin də nə xərc-diyi varıdı gətirdi. Ətdən, yağdan, ayın-oyunnan alıp gətirdi. Axşam genə bırdə qaldı, xörəklərin yedilər, çaydan-zaddan içdilər, birəz söhbət elədilər, yatmax vaxdı gəldi, yatdılar. Səhər açıldı. Şah Abbas durdu geyindi, çıxdı bazara. Meydan elədi. Aldığı pulu fəqir-füğariya payladı, artığın da yağa, düyüyə, ətə, nə bilim ayın-oyna verdi, nə lazımındı aldı, gətirdi əvə. Beş gün, on gün bırdə qaldı. Hər gün də belə gedərdi, meydan elərdi, pul alardı. Fağır-füğariya verərdi, artığına da şey alıp gətirərdi əvə.

Bir gün dedi:

– Əşi, gəl Allahın əmriynən şəriyətin qanunuynan bı qızı ver maa.

Bı kişi razı oldu. Getdi bir molla gətirdi, qızın kəbinin kəsdi Şah Abbasa. Bı qızı aldı, on gün bırdə qaldı, bir gün dedi:

– Arvad!

Dedi:

– Bəli.

Şah Abbas dedi:

– Bilirsən, nə var? Mən İsfahannıyam. Gedirəm İsfahana, ala bı dəryeyi-nuru. Əyər oğlum olar bağlarsan sağ qoluna, gələr məni tapar. Qızım oldu, xırdalıyıp xərcdərsən. Bir qədər də qızıldan, gümüşdən verdi, xudahafizləşib yola düşdü. Az getdi, çox getdi, dərə-təpə düz getdi, gəldi çıxdı İsfahan şəhərinə. Bı arvad da qaldı öz atasının evində. Bir neçə müddət qaldı. Gördü ki, bəli, boyuna uşax düşüp. Vaxt oldu ki, bı arvad bari-həmli yerə qoydu. Gəldi bının bir oğlu oldu. Adın qoydılar İbrahim. Gəldi, bir yaşınnan iki yaşına, iki yaşınnan üç yaşına, yeddi yaşına yetişdi. Bını qoydular məktəbə. Bı oxudu. On iki yaşına çatınca, bir gün məktəbdə uşaxdardan dalaşdı, uşaxlar bına dedilər, ə, bıra bax, sənin dədən yoxdu ha.

Bı sözdən sora çox bekaf, məlul, ağıya-ağıya gəldi anasının yanına.

Anası dedi:

– Bala, niyə bekafsan?

Dedi:

– Ana, mənim atam hardadı?

Anası dedi:

– Bala, bəs bıdı sənin atan, dayna.

İbrahim dedi:

– Xeyr, o sənin atandı, bəs nətər mənim dədəmdə ki, sən də dədə deyirsən, mən də? Düzün deməsən, özümü öldürəcəyəm.

Anası gördü, xeyr, İbrahim durmuyacax, dedi:

– Bala, sənin atayın adına dərviş Abbas deyəllər. Özü də İsfahandı. İsfahanda olur.

İbrahim dedi:

– Onda mənim heybəmə birəz ayınnan-oyunna qoy, mən gedəcəyəm atamı tapam.

Arvad dedi:

– Bala, onda gətir, bı dəryeyi-nuru bağlıyım qoluna.

İbrahim dedi:

– Bağla, nə deyirəm, ana!

Anası dəryeyi-nuri bağladı İbrahimin sağ qoluna. Bınnar xudaha-fizləşip, halallaşip, öpüşüp, qucalaşıp ayrıldılar.

İbrahim düşdü yola. Az getdi, çox getdi, dərə-təpə düz getdi. Dərələrdən yel kimi, təpələrdən sel kimi, acı biyannıx, çax-çax qamışdix, gəldi çatdı İsfahana. Qərib adamıdı, gəzdi bəyənə-oyənə. Gəldi bir aşbaza şeyirt oldu. Gündə xörək bişirərdi, bının da əlinin altında dolanardı.

Aşbaz baxdı gördü gündə yüz tümən qazanırdısa, indi İbrahim gələnnən, gündə iki yüz manat nəfi olur. Öz-özünə deyirdi:

– Allah, sənə şükür. Nə yaxşı, bı gəldi çıxdı. Bını mana hardan yetirdin?

Məhəmməd bı hesab ilə bir aya kimi bının yanında qaldı. Aşbaz baxdı gördü, elə bı aşbazxanıya kim girir, İbrahimi görür, oturur ta getmək bilmir. İbrahim çox göycəh, çox ağıllı-kamallı bir uşaxdı. Əlinnən də hər nə xörək desən, gəlirdi. Elə xörəklər bişirirdi ki, ətirinnən aləm doyurdu.

Bir gün vəzir Allahverdi xanın qızının xidmətində qırx incə qız dururdu. Bı qız bı qırx incə qızın birin çağırıdı, pul da verdi, bir qab da verib dedi:

– Gedərsən filan aşbazdan maa bir qab xörək alıp gətirərsən. Bı xörəyi yeyə bilmirəm. Dihsinmişəm.

Qarabaş gəldi İbrahimi gördü. O qədər ağı başınnan çıxdı ki, xörək yadınnan çıxdı. O qədər bırdə oturdu ki, xörəy tamam qurtardı. Camahat dağılıp gedəndə bı da durdu yavaş-yavaş, boş atıla-atıla gəldi qızın yanına. Qız istədi bını döysün. Dedi:

– Vallah, mən görəni sən görəsən, bəlkə sabah da gəlməzdin.

Başdadı, bı oğlanı o qədər təriflədi ki, qızın ağı başınnan çıxdı. Səhər dedi:

– Qızdar bir başmağı qoyun, bu gün sehrə çıxasıyam.

Qızlar başmağı qoydular, geyindi getdi aşbazın dükanının qabağına. Gözü oğlanın üzünə sataşdı. O saat bir könüldən min könülə aşx oldu, ta getmədi heç yerə. Yoldan yarımçıx qayıtdı. Gəldi əvə. Qarabaşlara dedi:

– Bir kankan tapın, gətirin bıra.

Qarabaşdar gedip bir kankan gətirdilər qızın yanına. Kankan dedi:

– Xanım, nə buyurursunuz?

Dedi:

– Usta, nə vaxta kimi bırdan filan aşbazın dükanının lap ortasına bir lağım vırsan?

Usta dedi:

– İki günə.

Qız dedi:

– Onda, bı olmadı, sən çıx get!

Bı getdi.

Qızlara dedi:

– Gedin, bir ayrı kankan tapın gətirin.

Qızdar gedip bir ayrı kankan tapdılar, gətirdilər qızın qulluğuna.

Kankan dedi:

– Xanım, nə buyururdunuz?

Qız dedi:

– Neçə günə bırdan filan aşbazın dükanına bir lağım ata bilərsən?

Kankan dedi:

– Torpağımı çölə atan olsa, sabah qurtarram.

Dedi:

– Onda usda bı tutmaz. Çıx get.

Kankan getdi. Qız qarabaşdarı çağırdı dedi:

– Gedin, bir başqa kankan gətirin.

Qarabaşdar gedip bir başqa kankan gətirdilər.

Kankan dedi:

– Xanım, nə buyurursan?

Qız dedi:

– Usta, bırdan filan aşbazın dükanına neçə günə lağım atarsan?

Kankan dedi:

– Bəli, əyər, torpağımı atan olsa, bı gecə açaram.

Qız gətirdi bınnan danışdı. Haqqı nə qədər isə verdi. Qarabaşdarı da bının qulluğuna verdi. Dedi:

– Di, sən işində ol.

Kankan işə başdadı. İbrahim oturmuşdu, gördü otaxın içinnən bir tıppılıtı gəlir. Bənə-ənə baxdı. Bir də gördü, otağın ortasınnan bir baş çıxdı. Gəldi, genə qayıtdı, getdi.

İbrahim qaldı belə öz-özünə fikir eliyirdi ki, bı nə olan işdi. Qız da bir qarabaş göndərdi ki, İbrahim, bı gecə maa qonaxsan. İbrahim belə fikirdə, bir də gördü, qapı açıldı. Bir qız girdi içəri, dedi:

– İbrahim, xanım deyir, maa qonaxdı bı gecə.

İbrahim durdu, qarabaşınan gəldi. Xanım bına yer göstərdi, oturdular başdadılar söhbətə.

Səhər Şah Abbasın oğlu dərviş-libas gəldi çıxdı həməən aşbazın dükanına. İçəri girdi. Gördü bir oğlan var ki, nətər. Xörəylərin iyinnən adamın qarnı doyur. Xörəkdən-zaddan yedi. Çıxdı getdi. Şah Abbas da gəldi həməən aşbazxanıya. Gördü bırdə bir oğlan var. Nətər baxdı gördü bir paçcahyana adamdı. Bı oğlana aşıx oldu. Qaldı bırdə. Gecə gördü vəzir Allahverdi xanın qızının qarabaşı gəldi bıra ki, İbrahim bəs niyə gəlmədin? Bı dedi:

– Qonağım var.

Qız getdi, xanıma xəbər verdi ki, belə deyir. Qız dedi:

– Get, denən qonağın da gətirsin.

Qız gəldi, İbrahimə dedi. İbrahim durdu, Şah Abbası da götürdü, gətdilər qızın qulluğına. Şah Abbas baxdı gördü, bı, vəzir Allahverdi xanın qızıdı. Səhər açıldı. Şah Abbas gəldi vəzir Allahverdi xanın yanına. Dedi:

– Dur gedək, filan yerdəki aşbazxanıya.

Gəldilər aşbazxanıya, gecə qaldılar. Bir də gördülər bir qız girdi içəri dedi:

– İbrahim, bəs niyə gəlmirsən?

Dedi:

– Get, xanıma denən, iki qonağım var.

Qız xanıma xəbər apardı.Dedi:

– Get, denən, qonaxların da gətirsin.

İbrahim dedi:

– Durun gedək. Bılları da götürdü, getdilər, qızın qulluğına.

Yolda Şah Abbas vəzir Allahverdi xana dedi:

– Əyər dinərsənsə, boynunu vıdırıram.

Gəldilər qızın qulluğına. Vəzir Allahverdi xan gördü öz qızıdı. Ta Şah Abbasın qorxusunnən dinə bilmədi. Qayıtdılar, gəldilər aşbazxanıya.

Sabah Şah Abbas qırmızı geydi, çıxdı taxda. Əmr elədi ki, filan aşbazın şөгirdin gətirin bura. Getdilər, gətirdilər.

Şah Abbas dedi:

– Cəllad gəlsin.

Cəllad gəldi. Şah Abbas əmr elədi ki, vırın bının boynun. Cəlladdar bını soyundurdular. Dəryeyi-nur çıxdı. Cəlladdar bı dəryeyi-nurun üsdə dava saldılar. O dedi dəryeyi-nur mənimdi, bı dedi dəryeyi-nur mənimdi.

Şah Abbas eşitdi, dedi:

– Nədi o?

Cəlladdar dedi:

– Bir dəryeyi-nurdu.

Şah Abbas dedi:

– Ay aman, onu öldürməyün. Gətirin bıra.

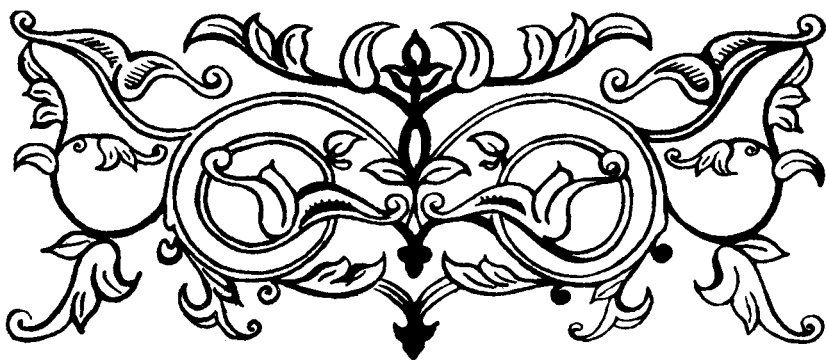
İbrahimi gətirdilər Şah Abbasın yanına. Dəryeyi-nura baxdı. Gördü həmən özü verdiyi dəryeyi-nurdur. Şah Abbas vəzir Allahverdinə çağırıdı, dedi:

– Bı mənim oğlum, o da sənin qızın. Allahın əmrinə verək bir-birinə.

Vəzir Allahverdi xan bir molla çağırıdı. Qızın kəbinin kəsdi İbrahima. Qırx gün, qırx gecə toy eləyip qızı köçürdülər.

O yedi, yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin. Göydən üç alma düşdü. Biri mənim, biri özümün, biri nağıl deyənin.

XOŞQƏDƏM

Biri varıymış, biri yoxmuş, Allahdan başqa heç kim yoxdu. Bir qoca kişi vardı, bunun da bir arvadı vardı. Günnərin bir günü bı arvad dedi:

– Əşi, gəl sən get Məkkiyə, Xorasana ziyarət elə, bu ömrüyün axır çağında.

Kişi buna razı oldu.

Dedi:

– Arvad, onda sən dur, birəz yol ehtiyatı gör.

Arvad durdu cücədən-zaddan bişirdi, xəmir qatıp fətir bişirdi. Qabladı xurcuna. Gecə yatdılar. Bı arvad da boyluydu. Səhər kişi durdu, arvadın durğuzdu. Dedi:

– Arvad, mən gedirəm. Oğlum olar, saxlarsan, əyər qızım olarsa, başın kəsip, qanın doldurarsan şüşüyə, saxlarsan mən gələm.

Arvad dedi:

– Yaxşı.

Bu kişi düşdü yola. Bəli, vaxt oldu ki, bu arvad barı-həmliin yerə qoydu. Gəldi bunun bir qızı oldu ki, aya deyir çıxma mən çıxım, günə deyir, çıxma mən çıxım. Dodaxlar yazın baharı kimi, yanaxlar yaqu-dun kanarı kimi, dişdər inci mirvarı kimi. Bir qızdı ki, Allah-taala xoş gündə, xoş saatda yaratmışdı.

Arvad qıymadı ki, bının başın kəsə. Bını saxladı, bı qızın adın Xoşqədəm qoydu. Bəli, bı qız yekəldi, çatdı on iki yaşına.

Bir gün arvada muşduluxçu gəldi ki, kişi Xorasannan qayıdıp gəlir. Arvad qaldı labüd, nətər eliyim, necə eliyim. Birdən ağına gəldi ki,

verim qonşuya. Tez qızı geyindirdi, bütün paltarların da yığdı sandıxçıya. Apardı verdi qonşuya. Tapşırıldı ki, bını burda saxlıyın, kişi bilməsin. Tez qayıtdı evə. İki xoruz aldırdı, başın kəsdirdi, qanın doldurdu bir qava ki, kişi gələndə gösdərsin; qız oldu başın kəsdim, qanın doldurdum qava, saxladım sən gələndə. Qayıtdı xoruzdarı da bir qazan xəşək qayırdı qoydu başına. Başdadı evi-zadı hazırmağa. Kişi gəldi. Camahat yığışdı bu kişinin başına. Görüşdülər, söhbət elədilər ənnən, bənnən. Dağılışdılar.

Kişi arvadı çağırır dedi:

– Arvad nəyim oldu?

Arvad dedi:

– Qızın oldu, başın da kəsdim, qanın da sən diyən qava doldurdum.

Kişi dedi:

– Dur gətir görüm.

Arvad durdu qavı kişiyə göstətdi.

Bir neçə gün keçdi, bir gün kişi əlinə afdafa almışdı, bu qızı gördü. Gəldi arvadına dedi ki, arvad o qonşuda bir qız var, gərək onu mana alasan.

Arvad dedi:

– Əşi, onu sana verərlərmi? Dəli olmamısan? Başına hava gəlmiyib ha?..

Bir neçə dəfə belə bu qızı gördü. Min könləndən Xoşqədəmə aşırı oldu. Bir gün arvad getdi usdanın yanına. Dedi:

– Elə bir araba qayırsan ki, gecə-gündüz öz-özünə yol gedər.

Bını danışdı, pulun verdi, dedi:

– Havax hazır olar?

Usta dedi:

– Sabah hazır olar.

Arvad qayıtdı evə fətirdən-çörəkdən qayırdı, bağladı bir sırfiya. Qənd, çay, hər bir ehtiyat hazır elədi. Səhər getdi arabanı aldı gətirdi, kişi bazara çıxanda qızı çağırıldı, təmiz geyindirdi, hər bir ehtiyatdarı yığdı arabaya. Öpüşdülər, halallaşdılar. Xəşdik-zad da verdi. Xoşqədəmi mindirdi arabıya. Dedi:

– Bala, get Allah işinə sürət versin.

Arabanın ağzın bağladı, saldı yola. Qız ağzın çövirdi bərri-biyabana. Kişi bir neçə gün çölə çıxdı, bu qızı görmədi, gəlir arvada deyirdi, arvad, o qız hara gedib ki, yoxdu? Arvad da dedi:

– Nə bilim, həlbət, qohumları evinə gedip.

Xoşqədəm də qırx gün, qırx gecə yol getdi, çıxdı bir şəhərə.

Sizə kimnən xəbər verim, bu şəhərin paçxahının oğlundan. Paçxahının bir oğlu vardı, adına Ağabəy deyərtilər. Ağabəyin bir sürü qazı vardı. Bir nökrə bunu həmişə çıxardıp çimənnihdə otarardı. Xoşqədəm gəldi çıxdı bu qazdar otduyan otduğa. O qız o qədər gözəlidi ki, şövqü düşürdü çimənə, qazdar ürküp otdamırdılar.

Ağabəy bir gün baxdı gördü elə bu qazdar günü-günnən geri gedir. Nökəri çağırırdı dedi:

– Bılları nətər otarırsan ki, bıllar günü-günnən geri gedir?

Nökər dedi:

– Ağa, vallah aparıram, dilin ota vurmurlar. Bir axşam qaytarıram gətirirəm əvə. Evdə arpadan-zaddan tökürəm.

Ağabəy öz-özünə dedi:

– Sabah özüm də bulları busa-busa gedərəm görüm, bu nətər otarır?

Şəhər nökrə qazdarı götürdü gəldi həməən yerə. Ağabəy də bunun dalınca qarabaqara gəldi, gördü bırda bir qız var ki, xəddi-xalına, gül camalına tamaşa elə. Şövqü düşür çimənə. Qazdar ürkür, yemir. Getdi bu qızın yanına. Soruşdu nəçisən? Haralısan? Xoşqədəm dedi:

– Köçdən qalmışam. Bir yerim yoxdu gedəm, burda qalmışam.

Ağabəy baxdı, bu qız danışdıxcan fikir verdi gördü, bu bir ağıllı, kamallı, paçcahyana bir qızdı. Bunu götürdü gəldi əvə. Nə qədər elədi, bu qız arabadan düşmədi, dedi:

– Xeyr, mən arabadan çıxsam o saat ölərəm.

Xoşqədəm bir neçə gün burda qaldı. Elə nə iş görseydi, arabada görərdi. Ağabəyə çörək aparanda da elə arabada aparardı, qapının ağzınnan verərdi. Bir gün Ağabəy dedi, nətər eliyim bu arabanı sındırım, bu çıxsın? Bir gün baltanı itilədi, qoydu yanına. Qız xörək gətirəndə dedi:

– İçəri girməsən almaram. Gərək gətirip qabağıma qoyasan.

Qızın əlacı kəsilib arabadan düşdü. Xörəyi gətirip Ağabəyin qabağına qoyanda, Ağabəy qalxdı əyağa, getdi baltanı götürüb arabanı təmiz doğradı. Qız qaldı ağılya-ağılya.

Bir neçə gün belə keçirdi. Günün bir günü, paçcah bir molla gətirdi. Xoşqədəmin kəbinin kəsdiydi Ağabəyə. Yeddi gün, yeddi gecə toy eliyip qızı köçürdülər Ağabəyə.

Bu burda qalsın, sizə kimnən xəbər verim Xoşqədəmin atasınan.
Bir gün arvada dedi:

– Arvad, gərək o qızı nətər olsa, mana alasan.

Arvad əlacsız qalıp dedi:

– Əşi, o sənin qızındı, adam da öz qızın alarmı?

Kişi dedi:

– Necə mənim qızımdı?

Arvad dedi:

– Sən gedəndə olmuşdu, qıymadım başın kəsəm, xoruz aldurdım başın kəsdirdim, qanın doldurdum şüşüyə, sən gələndə gösdərdim. Onu da vermişdim qonşuya. İndi də araba qayırtırdım, yola saldım, çıxdı getdi.

Kişi dedi:

– Arvad, gərək gedəm, tapam.

Kişi dəriş-libas oldu, düşdü yola. O qədər gəldi ki, gəldi çıxdı Ağabəyin qapısına. Soruşdular kimsən? Dedi:

– Allah qonağı!

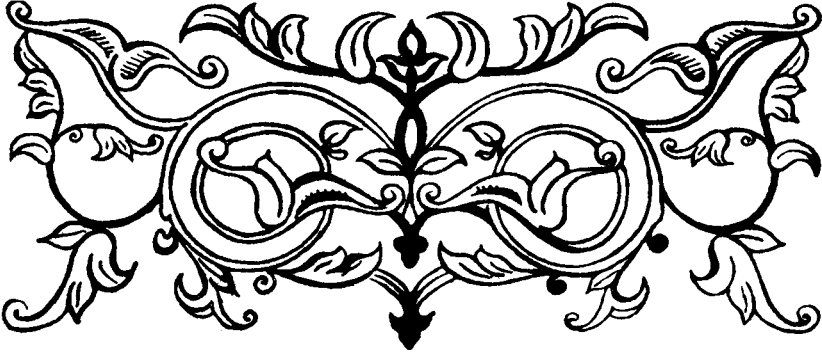
Dedilər:

– Allaha da qurban olum, qonağına da.

Kişi baxdı gördü baho, qız burdadı. Üstün vurmadı. Qız da baxdı gördü, atasıdı. Qız gətirdi bunun qabağına xörək-zad qoydu, kişi yedi-icdi. Başdadı sözü açdı. Qız o saat atasının boynun qucaqladı, başına gələnnəri söylədi. Atası bir müddət də burda qaldı. Qızının nişanasın götürdü, gəldi əvlərinə. Təzədən xərc çəkdi, qırx gün, qırx gecə toy vurdurdu. Qızın dalıncan hər bir ehtiyat alıp, qıza cehiz göndərdi.

O yedi yerə keçdi, siz də yeyin, dövrə keçin.

KEÇƏLLƏ TACİR

Günlərin bir günündə bir nəfər kasıb kişi olur. Bu kişinin gözünün ağı-qarası keçəl bir oğlu varmış. Keçəl bayırda başqa uşaqlar kimi oynamağı çox sevirdi, amma tacir uşaqları keçəli öz aralarına buraxmırdılar. Bir gün keçəlin atası səhər tezdən işə getmişdi. Novruz qabağı idi, havalar da qızmışdı. Keçəl əvdən bayra çıxıb görgi ki, uşaqlar əl-əlvan geyinib oynayırlar. Keçəl bulara qoşuldu, amma uşaqlar qoymayıb, bir ağızdan dedilər:

Keçəl-keçəl daz eylər,
Yuvada pərvaz eylər.
Minər qamış altına,
Sağsağana göz eylər.

Keçəlin acığı dutub evə gəldi, gördü ki, anası evdə təkdi.

Keçəl dedi:

– Ana, nə bişirirsən?

Anası dedi:

– İki ovuc arpa unumuz qalmışdı, umac bişirirəm.

Keçəl bərk acmışdı, dinməz oturub əvin bir küncündə anasını gözlədi ki, bir parça çörək alıb yesin. Amma çörəkləri yoxdu, günorta idi, keçəlin atası işdən gəldi. Gördü ki, atası iki parça quru çörək, bir az da xırda parça dəsmalından çıxarıb atdı süfrəyə.

Keçəl bərk acmışdı, tez çörəgin bir parçasını götürüb gördü ki, çörək çox qurudu. Keçəlin dişini sındırdı. Keçəl üzün atasına tutub dedi:

– Ata, bu çörəyi sənə kim verib?

Atası dedi:

– İki gündür ki, tacirbaşı Əlixanın çörəkçi dükanında odun yarmışdım, tacir bu çörəkləri mənə verdi.

Keçəl umaca dayanmadı, tez yarım çörəgi qoltuğuna vurub getdi tacirin qapısına. Gördü ki, tacirin oğlu qapıda oynayıb, bir quru çörəyə baxdı, bir də tacirin oğluna. Keçəlin dişi də sınımışdı, Allah deyib quru çörəgi vurdu tacirin oğlunun başına.

Tacirin oğlunun başından qan axa-axa getdi atasının yanına. Tacir oğlunun başının yarılmış görüb dedi:

– Oğlum, səni kim vurub?

Dedi:

– Keçəl vurubdu.

Tacir qəzəblənib adam göndərdi keçəlin dalısınca. Eşit keçəldən.

Keçəl tacirin oğlunun başını yaran kimi özün yetirdi evlərinə, Anasına dedi:

– Naxoşam, yer sal.

Keçəl yatmaqda olsun. Tacirin adamları gəlib çıxdı. Keçəl gördü ki, tacirin adamları gəlir, özün vurdu naxoşluğa. Keçəlin atası tacirin adamlarının qabağına çıxıb dedi:

– Niyə gəlmisiz?

Dedi:

– Oğlum keçəl, tacirin oğlunun başını yarıb. Gərək keçəli aparaq tacirin yanına.

Dedi:

– Oğlum naxoşdur.

Tacirin adamları içəri girib gördülər ki, keçəl həqiqətən də naxoşdur, zarılısından qulaq tutulur. Gedib tacirə xəbər verdilər, tacir əmr verdi ki, gərək gətirəsiz.

Tacirin adamları gəldi keçəlin yanına. Dedilər, səni tacirbaşı çağırır. Gərək gedəsən.

Keçəl dedi:

– Məndə hal yoxdur tacirin yanına gedəm, əgər ona çox lazımam, qoy özü yanıma gəlsin.

Xəbər çatdı tacirə ki, keçəl belə deyir. Tacirbaşı qəzəblənib ayağa durdu. İstədi ki, keçəli tutdursun, axırda əlacı kəsilib özü piyada keçəlin yanına gəldi.

Keçəl gördü ki, tacir gəlir, saldı özünü naxoşduğa.

Dedi:

– Ana, gələn tacirbaşdırsa, xahiş elə iki barmaqilə alt dodağımla üst dodağıma vursun.

Tacir təəccüb elədi, axırda əlacı kəsilib keçəlin ağzına iki barmaqilə bərk vurdu, keçəl sınıq dişini saxlamışdı, tez yerə atıb bağırdı:

– Vay-vay, tacir dişimi qırdı.

Tacir baxıb gördü ki, keçəl bunu çox incidəcək.

Dedi:

– Keçəl, bu gün oğlumun başını niyə vurub yarıbsan?

Keçəl dedi:

– Mən yarmamışam.

Tacir dedi:

– Yalan demə.

Keçəl baxıb gördü ki, tacir bundan əl çəkmiyəcək, tez başını yorğanın altından çıxarıb dedi:

– Tacirbaşı, mənim atam sənin dükanında işləyir? Mən yolnan gəlirdim, sizin evinizin qabağında atama rast gəldim, özüm də bərk acmışdım, atamdan çörək istədim. Atam da səndən aldığı çərəgi mənə verdi, çərəgi dizimə vurdum. Çörək o qədər quru idi ki, dişimi sındırıb, əlimdən tollanıb yarısı atamın gözünü çıxartdı, bir parası da oğlunun başına dəydi. İndi mən səndən iki qabaq dişimi istəyirəm. Əgər verməsən divana, şikayətə gedəcəyəm.

Tacir baxıb gördü ki, keçəlin qabaq dişini düşüb. Bu tərəfdən də keçəlin atası gözünü bağlayıb. Gəldi tacirin yanına.

Keçəl dedi:

– Mən səndən şikayətə gedəcəyəm.

Tacir əlini cibinə salıb bir beşlik keçəlin ovcuna basıb durub getmək istədi. Keçəl dedi:

– Bəs atamın gözünün cəriməsi?

Tacir dedi:

– Sabah görüşərik.

Tacirbaşı getdi. Keçəl durdu, beşliyi verdi atasına, dedi:

– Ata gözüvü bağla, sabah səni divana aparacağam.

Eşit tacirdən. Tacir evinə getmişdi, amma yarı canı keçəlin yanında idi ki, səhər şikayətə getməsin. Keçəl gecəni yatıb səhər tezdən durub gəldi tacirin dükanına. Dedi:

– Nə deyirsən, atamın gözünün cəriməsini vermirsən, gedirəm divana.

Tacir dedi:

– Mənə bu günü də möhlət ver. Sabah atovun xəcalətindən çıxaram.

Keçəl pазı olub gəldi evnə.

Taciri fikir götürmüşdü. Bu dəm qoca bir qarı gəlib tacirdən pul istədi. Tacir acıqlanıb qarını qovdu.

Qarı dedi:

– Mənim üstümə çıxırınca, keçəllə bacar.

Tacir dedi:

– Qarı nənə, sən yol göstər, keçəli yox eliyim. Nə istəsən sənə verrəm.

Qarı dedi:

– Qadavı alım, yatmağa yerim, yeməyə çörəyim yoxdur.

Tacir dedi:

– Mənim boynuma, sən tədbir gör.

Qarı dedi:

– Keçəl bu axşam damda yatacaq, gecə adam göndər, yorğan-döşəginən ogurrasunlar, sora başını tez batıra bilərsən.

Tacir qarıdan razı qalıb dedi:

– Al bu nişanəni get bizə, deginən tacir deyir qonağım gələcəkdir, hazırlıq görsunlər.

Qarı atdana-atdana getdi tacirin əvinə xəbərə.

Axşam tacir dükanını bağlayıb evinə gəldi. Qarı üçün ambarda yatmağa yer düzəldti. Tacir öz keyfinə məşğul olub, gecə yarıdan keçəndən sora üç nəfər öz adamlarından keçəlçün göndərdi. Keçəl damda yatmadı. Tacirin adamları keçəlin yerini tapdılar. Keçəli yorğana səriyib birbaş apardılar tacirin yanına. Tacirin ürəgi keçəlin əlindən yanıqlı idi. Gələn kimi keçələ bir bərk təpik vurdu, keçəl işdən xəbərdar idi, amma dinmirdi. Tacir əmr elədi ki, keçəli öz yatan evinə qoysunlar. Səhər tezdən yorğan qarışıq ölənə qədər döysünlər. Keçəl tacirin dediklərini eşidirdi, tez tacirin nökrələri keçəli apardılar tacirin otağına.

Tacir soyunub yatana qədər keçələ o qədər təpik vurdu ki, keçəlin anadan əmdiyi süd burnundan gəldi. Axırda tacir yorulub yatdı. Keçəl taciri yuxuya verib özün bayıra atdı. Gördü ki, tacir yatıbdı, tez kilimi yerə salıb taciri kilimə sarıdı, bərk-bərk bağlayıb uzatdı evin bir

küncünə. Özünü bayıra atıb, nökərlərin bir dəst paltarını geyib tacirin qızılın doldurdu cibinə, aşağı düşüb nökərləri ayıltı:

– Tacir ömr eləyir ki, keçəlin başının iyindən yata bilmir, hələ bu saat keçəli döyüb öldürsünlər.

Nökərlər keçəlin yerinə öz ağalarını çəkdilər həyətə, o ki var vurdular. Amma tacirin naləsi göyə çıxırdı. Qarı gördü ki, döyülən keçəl döyül, tacirdi, dedi:

– Bəs keçəl hanı?

Nökərlər dedi:

– Palas arasındakı keçəldi.

Qarı nökərləri qoymadı. Palazı açıb gördülər ki, döyülən tacirdi. Amma tacir yarımcaandı. Nökərlər baxıb gördülər ki, işin üstü açılsa, iş yavalaşacaq, tacirin əl-ayağını bağlayıb atdılar çaya.

Keçəl tez özünü atasına yetirib ağır yüklərini yığıb gecəynən başqa şəhərə qaçdılar. Tacirdən götürdükləri pulu oturub rahat yedilər.

Onlar yeyib kef çəkdilər. Siz də var olun.

MÜNDƏRİCAT

<i>Redaktordan</i>	4
<i>Azərbaycan nağılları haqqında</i>	7
Zəmanənin hökmü	21
Göy Mincix	27
Keçəl Məhəmməd	34
Məlik Məmmədlə Məlik Əhməd	53
Axvay	62
Bəxtiyar	71
Avçı Məhəmməd	88
Quş dili bilən İskəndər	93
Nar qız	105
Kiçik şahzadə	111
Məlik Məhəmməd	115
Taxta qılınc	120
Südəmən	124
Gül Sumana neylədi?	133
Gül və Sanavar	141
Bulud	147
Fərasətsiz oğul	156
Pəşə dalınca	158
Üç bacı	164
Lala və Nərgiz	168
Mərdnən Namərdin nağılı	174
İskəndər	179
Şəmsi Qəmər	186
Məlik Cəmilin hekayəsi	189
Dəmirdeş qız	192
Yeddi qardaşlar	194
Dünya gözəli	199
Muxtarın hekayəti	204
Barxudanın baxtı	208
Tənbəl Əhməd	212
Şahşonqar	221
Təlimli pişik	225

Qara at	227
Toyuq bir qılçlıdı	232
Nazıkbədən	238
Pinəçi Məhəmməd	246
Dad Xanpərinin əlindən	255
Dərzinin şagirdi	261
Üç şahzadə	265
Hazarandastan bülbülü	275
Armud bəy	283
Cik-cik xanım	289
Dana, keçi və qoyun	292
Qızıl ilan	294
Cırtan	296
Həxnəzər	299
Keçəlin divanı	303
Usta Abdulla	313
İki arvadın işləyi	317
Altı dul arvad	319
Zərnigar	322
Noxudu keçəl	329
Əbülqasım	333
Şah Abbasın oğlu	343
Xoşqədəm	349
Keçəllə tacir	353

Buraxılışa məsul:	<i>Əziz Güləliyev</i>
Texniki redaktor:	<i>Rövşən Ağayev</i>
Tərtibatçı-rəssam:	<i>Nərgiz Əliyeva</i>
Kompyuter səhifələyicisi:	<i>Rəşad Həmidov</i>
Korrektor:	<i>Pərinaz Səmədova</i>

Yığılmağa verilmişdir 29.10.2004. Çapa imzalanmışdır 30.04.2005.
Formatı 60x90 $\frac{1}{16}$. Fiziki çap vərəqi 22,5. Ofset çap üsulu.
Tirajı 25000. Sifariş 100.

Kitab “PROMAT” mətbəəsində çap olunmuşdur.